

Карл Май

Горски призрак

Първа глава

В страната на мизерията

Беше събота по обед преди карнавала.

На около половин час път от селото Хоентал, почти до самата гора, на стръмен склон се издигаше като тъмна мрачна маса почерняла от сажди внушителна постройка, в средата на която към небето стърчеше висок, димящ комин – това беше каменовъглената мина „Божия благословия“.

Чу се звън на камбана – смяната беше свършила. В шахтената кула се намираше асансьорът за работниците и скоро черната паст на мината избълва група мъже, покрити с въглищен прах, които от полунощ бяха работили дълбоко под земята, за да могат криво-ляво да живуркат горе на белия свят. На тяхно място се спуснаха други хора.

В бедняшките села на саксонската Ерцгебирге живеят вярващи хора. Мъжете от току-що свършилата смяна се насъбраха около надзирателя на миньорите и склочиха смирено ръце. Той каза кратка благодарствена молитва, загдето през последните дванайсет часа Бог милостиво ги беше закрилял, а накрая с грубите си гласове всички запяха една църковна песен. Когато тя отзвуча, хората се отправиха към касиера, за да получат седмичното си възнаграждение.

В стаята на този чиновник миньорите имаха право да влизат само един по един. Той беше мълчалив и недружелюбен човек, който, без да каже нито дума, побутваше парите към всеки влязъл и после го отправяше с рязко нетърпеливо махване на ръката. Ето защо не можеше да не направи впечатление, че този път той подкани хората след изплащането на заплатите да се съберат и да чакат пред сградата.

Беше настанал кучешки студ. Снегът беше натрупал повече от метър и продължаваше обилно да вали. Мъжете трепереха. Тънкото им облекло не ги предпазваше достатъчно от силния мраз.

Но касиерът никак не бързаше. Едва след доста време излезе навън и без каквото и да било въведение заяви следното:

– По поръчение на господин барона Фон Вилдщайн трябва да ви кажа, че отсега нататък ще получавате на смяна по десет пфенига по-малко. Зима е. Вярно, че сега търсенето на въглища е голямо, но снегът, направил пътищата непроходими, затруднява пласмента, а и производствените разноски се увеличават. Ето това имах да ви съобщавам.

Хората слисано се спогледаха. Шепот и недоволно мърморене премина между тях. Най-сетне един от тях, който, изглежда, беше най-възрастният сред миньорите, се реши да възрази.

– Господин касиер – започна той колебливо, – това е много лоша вест! Спомняте ли си колко получих днес?

– Да. Шест марки!

– Шест марки за цяла седмица! Шест марки за седемдесет и два часа труд под земята! Шест марки за шест дванайсетчасови смени с постоянна опасност за живота ми!

– Ако ти се виждат малко, потърси си друга работа!

– Не мога. И вие добре го знаете, господин касиер! Тук има само тъкачи и миньори. Очите ми са твърде слаби, за да тъка, а тази мина е единствената в целия ни край. Принуден съм да остана да работя тук!

– Тогава не се оплаквай!

– Не се оплаквам, но мисля за осемте гърла, които изхранвам с моите шест марки. Господине, ние отдавна гладуваме ... гладуваме и мръзнем. Какво ще стане с нас, как ще я караме?

– Това не ме засяга. Аз само изпълнявам дълга си. Трябваше да ви съобщя решението на господин барона и вече го направих. Който не е съгласен, може да не идва на работа. Работна ръка колкото шещ.

С тези думи той им обърна гръб и изчезна в сградата.

Мъжете се разделиха на малки групички и угнетени си тръгнаха за дома, газейки дълбокия сняг.

След половин час пред очите им се появиха ниските, затрупани със сняг покриви на селото – все бедняшки къщурки. Само две постройки се открояваха сред тях – домът на свещеника и една друга, която се намираще недалеч от църквата и над чиято врата със златни букви на мраморна плоча изпъкваша думите:

„Дано добрият Бог закриля тази къща
и всеки, който тук излиза и се връща!“

А до вратата имаше поставена емайлирана табелка с надписа „Зайделман и син“.

Когато откъм мината се беше разнесъл сигналът за края на едната и началото на другата смяна, тук, в селото Хоентал, клисарят удари камбаната. Това си беше стар обичай. Точно в дванайсет часа на обяд биеше малката камбана. С нейния звън се смесваше ритмичното тракане на тъкачните станове, което още от ранни зори започваше да се чува от

жилищата на тъкачите.

Вратата на една къщичка се отвори. Едно девойче с две ведра за вода в ръцете понечи да излезе навън, но след като беше посрещнато от силен порив на снежната вихрушка, побърза да се прибере. Ала в същия миг от съседската къща изскочи един младеж и извика:

– Помози Бог, Енгелхен! До кладенеца ли искаш да отидеш?

– Да, Едуард.

– При тази снежна виелица това не е работа за теб. Дай ми ведрата!

Той взе съдовете от ръцете ѝ и бързо се отдалечи, за да ѝ донесе вода. Тя отново се оттегли зад вратата, само че я остави леко открената, за да гледа подир Едуард.

Той я беше нарекъл Енгелхен, което е умалително от Ангелика. Тя бе хубаво и жизнено девойче на около осемнайсет години. Облеклото ѝ беше обикновено и чисто. Червената пола от фланела стигаше до средата на прасците ѝ. Зимното ѝ късо палто отпред бе леко разтворено. Цветущото ѝ лице бе обградено от гъста буйна коса.

Едуард се върна с пълните ведра. Тя побутна вратата и я отвори широко.

– Влез, Едуард! Днес не можеш да оставиш ведрата отвън.

Той се вмъкна в къщата и като духаше на ръцете си и ги триеше една в друга, за да ги стопли, каза:

– Лошо време! Ако продължи така, скоро вече няма да можем да вървим по улицата.

– И въпреки това дойде, за да ми донесеш вода! Благодаря ти!

Тя му подаде ръка и той сърдечно я стисна.

– О, съседите трябва взаимно да си помагат!

– Но заради мен прекъсна работата си.

– Само за няколко минути. Бързо ще наваксам пропуснатото.

– А всяка минута ти е толкова скъпа!

– Откъде го знаеш, Енгелхен?

– Нима мислиш, че не съм чула как работи през цялата нощ?

Той кимна, а по красивото му открито лице се изписа израз на тъга.

– Просто се налага, Енгелхен. Днес до свечеряване трябва да съм готов. Знаеш, че заради тежката си простуда баща ми успя за две седмици да изработи само една бройка и затова аз бях принуден да изтъка три.

– Ще се поболееш. Не бива да прекаляваш с усърдието си. Едуард, я ми кажи защо всъщност трябва да работиш толкова много?

– Защото са ни нужни много пари. Зайделман поиска от татко да му върне заема.

– Мили Боже, нима е възможно? – възкликна тя изплашено. – Та богатият Зайделман изобщо не се нуждае от тези пари!

– Разбира се! Но какво да правим? Казва, че бил понесъл големи загуби в търговията си и трябвало да си поиска всички несъбрани вземания.

– Не му вярвам. Може би си има някоя друга причина. Гъста руменина покри лицето на Едуард.

– Не е изключено – отвърна той, видимо резервиран. – Дори ми се струва, че знам тази причина.

– Е, коя е? – попита тя с любопитство.

– Не сега, друг път! Сигурно имаш да готвиш.

– О, не, вече се нахранихме! За обяд хапнахме любимото ядене на татко – картофени кнедли с пушено месо. А вие какво имахте за днес?

Едуард се изчерви още по-силно. За да прикрие смущението си, той извърна глава и отговори:

– Наистина и аз не знам, Енгелхен. Когато имам толкова бърза работа, не ми остава време да обърна внимание на яденето, което майка ми готви. И бездруго ей сега ще разбере какво е то. Довиждане, Енгелхен!

– Довиждане! Довечера ще дойдеш ли у нас?

– Да, ще дойда.

След тези думи той отново се втурна навън в снежната виелица. Къщицата, към която се забърза, беше още по-малка и от дома на родителите на Ангелика. Подът на коридора бе от здраво утъпкана глина. Вдясно се намираще килерът и малък обор за кози, а вляво беше дневната стая. Тя имаше само две прозорчета и пред всяко от тях бе поставен по един тъкачен стан. Тъкмо когато Едуард прекрачи прага на стаята, чу майка си да казва:

– Хайде, мъжо, зарежи стана! Ще ядем!

Бавно и тромаво тъкачът се надигна от работното си място. Той вървеше прегърбен, а също както се беше случило и с жена му, и неговата коса бе преждевременно посивяла. Това бе последица от мизерията и непрестанните грижи.

След като майката извика, във всички ъгли на помещението настана оживление и към чисто излъсканата маса се втурнаха пет дечица. Тя постави пред тях супник, пълен с картофи.

Башата склочи ръце и каза:

– Нека се помолим!

Всички смирено сведоха глави:

Ти, Боже, с бащинска ръка ни даваш земните блага. Че всичко, Отче, нужно нам, от Теб получили сме, знам. Виж, даровете Ти тъй щедри приемаме със радост ведра и с благодарствени сърца Теб славят Твоите деца.

Едва след това тъкачът седна. Това беше знак, че обядът може да започне. Децата посягаха тъй лакомо, сякаш на масата имаше кой знае какви деликатеси, а пред тях се намираше само един супник с картофи. Към тях нямаше друга гарнитура освен сол, която майката беше препекла до кафяво, за да може да ѝ придаде поне малко по-друг вкус.

Ето че по едно време вратата на стаята се отвори и вътре влезе дребно, възрастно и слабичко човече.

– Добър ден, кумец Хаузер! – поздрави посетителят, който се помъчи да потисне пристъпа на кашлица. – Хапвате ли? Е, няма да ви преча. Ще дойда друг път.

– Остани, остани! – махна с ръка Хаузер. – Вземи ей онова малко столце! Изобщо не ни пречиш.

Старчето се настани до печката и опипа тухлите ѝ с длани.

– Олеле! – измърмори то. – Вече няма огън!

– Кумът иска да се стопли – каза тъкачът на жена си. – Жено, я запали пак печката!

Госпожа Хаузер направи угрижена физиономия.

– Въглищата свършиха, мъжо.

– Тогава вземи дърва!

– И дърва нямаме вече. Стигнаха колкото да сваря картофите.

– Ами колко пари са ти останали?

– Десет пфенига!

– Тогава поръчай да ни донесат въглища за тях! А ти хапна ли вече, куме? – обърна се тъкачът към своя гост.

Старчето поклати глава и отправи жаден поглед към супника, който бързо се изпразваше.

– Днес още не съм ял. Бях... хмм, бях при господин Зайделман. Исках да го попитам дали... хмм, е... ама той нищо не дава.

– В такъв случай ела и си вземи!

Човечето не чака да го поканят втори път. Сега вместо шестнайсет, ръцете, които полагаха усилия да унищожат съдържанието на супника, станаха осемнайсет. Когато и последният картоф беше изяден, Хаузер се изправи:

– Да се помолим!

Всички склочиха ръце за молитва:

Благодарим Ти, Боже, за това, че гост ни беше у дома.

А после тъкачът добави и следния куплет:

И този път ний пак сме сити, не ни забрави Божията добрина.

О, дай ни, Боже, дни честити, не ни оставяй Ти в злина!

Той отпусна сключените си ръце. Тогава гостът му подаде костеливата си десница и каза:

– Благодаря ти, кумец! Не знаеш какво добро ми направи. Преди малко споменах, че днес нищичко не съм хапвал, но ще ти призная, че всъщност от завчера вечерта не съм слагал хапка в устата си.

– Мили Боже! – възкликна Хаузер. – Жено, я му отрежи и едно парче хляб!

Жената смутено се покашля.

– И хлябът свърши, мъжо.

– Наистина ли нищо не остана?

– Нито трошица!

Хаузер й хвърли един поглед, който тя веднага разбра. Сложи си къrpата на главата и излезе от стаята. Само след няколко минути жената се върна. Беше ходила до хлебаря и беше дала определените за възлища десет пфенига за хляб. Старецът бе толкова трогнат, че в очите му се появиха сълзи.

– Бог да ви благослови! Но не мога да го взема. На вашите малчугани хлябът е също така необходим.

– Вземи и яж! – настоя Хаузер. – После Едуард ще отиде при Зайделман с четирите парчета, които завършихме днес. За тях ще получим пари и ще можем да си купим най-необходимото. А ти нямаш никакви изгледи да припечелиш някой и друг грош.

– Да, да, така си е – закима старецът и колебливо протегна ръка. – По-рано беше съвсем различно. Аз бях единственият бръснар в цялата околност. А сега има и други, пък и ръцете ми вече треперят така, че не мога да си служа добре с бръснача. Времената стават все по-лоши, а заедно с тях и хората. Научихте ли вече какво се е случило през последната нощ?

– Какво?

– Когато днес рано сутринта въпреки снега и студа лесничейт минавал през гората, кучето му изведнъж спряло пред една преспа и не искало да помръдне оттам. След като лесничейт поразровил снега, открил един труп.

– Ах ти, мили Боже! Замръзнал ли е бил човекът?

– Не, убит!

Тъкачът, жена му и Едуард се смръзнаха на местата си от ужас и не успяха да отронят нито дума. Младежът пръв си възвърна способността да говори и попита:

– Ами кой е той? Човек от селото ли е?

– Офицерът на граниçarите, лейтенантът! Един куршум му пронизал главата.

– Значи са били контрабандистите!

– Самият Горски призрак го е извършил.

– Как са го разбрали?

– В джоба на мъртвеца имало следната бележка: „Същото ще се случи с всеки, който досажда на контрабандистите. Горския призрак“.

– Ужасно! – простена госпожа Хаузер.

– Да – кимна старецът. – Така е. Тази сутрин в кръчмата е бил един от пограничните надзиратели и разправял, че миналата нощ през границата се е промъкнала цяла върволица от над трийсетина контрабандисти. Граниçarите ги наблюдавали отдалече и не могли да ги заловят.

– Не са могли да ги заловят? Но нали имат пушки! Старецът въздъхна дълбоко:

– Че какво ще направят пушки срещу хората, които са закриляни от Горския призрак?

Тук Хаузер отново се намеси в разговора.

– Куме, не разсъждаваш по християнски. Всичко в този свят следва своя естествен ход и Господ Бог се грижи доброто винаги да побеждава. И в този случай той няма да допусне никакви изключения. Я ми кажи кой и какъв е според теб този Горски призрак?

– Сигурно е живият дявол! – потръпна старецът. – Мога да свидетелствам за това, защото съм го виждал със собствените си очи. Небето да пази всеки от подобна среща! Като нищо можех да си намеря смъртта.

По гърбовете на семейство Хаузер полазиха ледени тръпки. Те бяха вперили в стареца боязливи и невярващи погледи. Децата страхливо се притискаха едно в друго. Бащата и майката се спогледаха многозначително, сякаш искаха да кажат: „Значи все пак приказките на хората от селото за Горския призрак са верни! Кумът е човек, който заслужава доверие. Щом като той свидетелства за нещо, то трябва да е истина!“

Бяха толкова слисани, че никой не зададе какъвто и да било въпрос, макар в очите им ясно да си личеше желанието да чуят и научат нещо повече.

Само Едуард успя да преодолее обзелия го суеверен страх

дотолюва, че съвсем делово да попита за онова, което бе най-близко до ума, като все пак не успя да овладее треперенето на гласа си.

– Ами защо досега кумът никога не ни е разказвал за срещата си с Горския призрак?

– Лесно ти е да питаш! Да не би да смяташ, че кумът си е измислил всичко ей тъй на, сега в момента? Не, не, хич не ме прекъсвай! Няма защо да се извиняваш. Ще отговоря на въпросите ти, но нека преди това дребосъците да излязат от стаята! – При тези думи той посочи към малките братчета и сестричета на Едуард. – Щом ще говоря, това не бива да става пред хора, на които не може да се разчита.

Изпратиха петте хлапета в килера. Без да възразяват, те най-послушно излязоха от стаята, но оставиха вратата на съседното помещение полуотворена и започнаха да се боричкат за мястото пред пролуката ѝ, защото просто изгаряха от любопитство да доловят нещо от разказа на кума за страшната му среща с Горския призрак. Ала тъй или иначе, усилията им останаха напразни, понеже старецът заговори тихо, с предпазливо снишен глас. До затаилите дъх малчугани в килера достигаше само сухата му кашлица, която той напразно се мъчеше да потисне, както и смаяните, изплашени и заклинателни възклицания, издавани от време на време от родителите им и Едуард.

– Самият Горски призрак ми заповяда да мълча като гроб – поде старецът веднага щом вратата се затвори зад петимата малчугани. В същото време той боязливо се огледа наоколо, сякаш смяташе за недотам изключена възможността зловещото същество, за чието предупреждение току-що стана дума, внезапно да се появи пред него в ролята на разгневен отмъстител. После продължи: – И ме заплаши...

– За Бога, куме! – изпелтечи жената. – Не желая нищо да чуя! Но Едуард и тъкачът ѝ направиха знак да мълчи.

– Продължавай! – подкани Хаузер стареца. – Как се случи всичко, кога и къде?

– Беше преди около месец – разказва гостът, – когато отидох в гората да събирам дърва и тъмнината ме изненада там. Бях принуден често да сядам на коша и да си почивам, защото стомахът ме присвиваше от глад, а краката ми трепереха от слабост. Най-сетне метнах товара си на гръб и се заклатушках през Шведеншлухт¹, за да съкратя пътя до селото.

– Аха – обади се Хаузер, – през Шведеншлухт! Открай време там си е страшно и зловещо.

– И аз си го помислих – кимна старецът, – докато крачка по крачка

бавно газех из дълбокия сняг. Над десния склон се беше показала луна-та. Изглеждаше ми твърде странна, ликът ѝ не беше тъй дружелюбен както обикновено. Отляво се издигаха онези гъсти храсталаци – всички ги знаете. Вятърът шумолеше в клоните им. Имах чувството, че шептят гласчетата на стотици духове. Внезапно нещо черно прелетя съвсем близо пред лицето ми. При обикновени обстоятелства навярно щях да си помисля – бухал! Обаче през онази вечер всичко около мен беше толкова зловещо и загадъчно – изкривеният лик на луната, шепотът в клоните и тъмната сянка, преминала току покрай главата ми, изобщо всичко ми изглеждаше така, че от уплаха изпуснах тояжката, на която се подпирах.

Старецът направи кратка пауза. Обзелото го силно вълнение явно затрудняваше дишането му. Сковани от трескаво напрежение, Хаузерови мълчаха. В стаята стана толкова тихо, че се чуваше шумоленето на децата зад притворената врата на съседното помещение. След малко кумът отново поде разказа си:

– Наведох се, за да си взема тояжката. Когато се изправих... ммда, какво да ви кажа? Направо се вцепених, не можех да помръдна и малкото си пръстче, нито пък да издам какъвто и да било звук. Вдясно горе на голия склон стоеше изправена някаква бяла фигура, обляна от лунната светлина. Силуетът повдигна повелително ръка и се разнесе толкова глух и злокобен глас, сякаш идваше от някой гроб: „Какво правиш тук, ти, жалко и нищожно човече?“... И аз не знам какво съм отговорил и направил. От страх и ужас не бях на себе си. Струва ми се, че се опитах да подаря на онова зловещо същество както с толкоз труд и мъка събраните дърва, тъй и коша заедно с последните три пфенига, които се търкаляха в джоба ми. Мисля така, защото по едно време бялата фигура ми подвикна: „Не ми трябва боклуците ти! Аз съм всемогъщият Горски призрак. Омитай се оттук и тежко ти и горко, ако в селото кажеш на някого за нашата среща! Ще ти се явя в полунощ и ще ти извия врата!“... Можете да си представите как си плюх на петите. Полумъртъв се прибрах у дома. Никому не съм споменавал за тази история.

– Но сега все пак се осмели да проговориш. Защо? – настоятелно попита Хаузер.

– Защото иначе щях да се пръсна. Все пред някого трябваше да сваля този товар от сърцето си.

– Добре, добре, куме. Можеш да бъдеш сигурен, че Хаузерови няма да се раздрънкат.

– Знам го и сега наистина се чувствам по-добре. Но вие чухте кой е

Горския призрак – самият дявол в човешки образ! Небето да ни пази от неговите злодеяния!... А сега най-сетне си тръгвам. Вие си имате работа. Всяка минута ви е скъпа. Още веднъж хиляди благодарности за всичко!

Той подаде на всички ръка. По стар обичай Хаузер го придружи до пътната врата. Тъкмо заставаха на прага ѝ, по улицата с весел звън премина шейна с два коня. В нея седеше някакъв мъж, целият затрупан с дебели топли кожи.

– Някакъв непознат – обади се старецът. Но Хаузер му обясни:

– Ами! Как ще е непознат? Е, да, очите ти все повече отслабват. Беше рентиерът Зайделман, братът на тукашния търговец.

– Онзи апостол на братската обич ли? Тежко ни и горко! Това не означава нищо добро! Винаги, когато дойде в селото, тук се случва някакво нещастие. Лоши времена, лоши времена настанаха, кумец! Бъди жив и здрав!

* * *

Когато Ангелика Хофман занесе ведрата с вода в кухнята на майка си и после влезе във всекидневната, баща ѝ стоеше изправен до масата и тъкмо проверяваше качеството на едно току-що изтъкано парче плат. И тази стая беше малка, но все пак издаваше, че хората са по-заможни от Хаузерови, които имаха да изхранват шест гладни гърла, докато Ангелика бе единственото дете на родителите си.

Баща ѝ хвърли навъсен поглед и попита:

– Къде беше?

– За вода.

– Ти самата ли ходи до кладенеца? Тя смутено се засуети около прозореца, като се обърна с гръб към баща си.

– Е? Ще отговориш ли? – остро попита той.

– Едуард отиде вместо мен – с тих глас призна тя.

– Едуард и пак Едуард! – недоволно изръмжа той. – Този голтак!

– И ние не сме богати.

– Толкоз повече имаме причина да се стремим към богатство!

Ангелика погледна баща си с нескрито учудване.

– Ние и богатство? – попита тя. – Навярно няма да го бъде и до Страшния съд.

– Не говори такива глупости! – изръмжа Хофман. – Ти си млада и хубава. Хич не е изключено някой заможен младеж да ти хвърли око.

Засрамена, тя извърна глава. Но баща ѝ беше упорит човек.

Пристъпи до нея и настоятелно продължи:

– Е, как стоят нещата? Всички търчат подир теб и ... – Никого не харесвам! – припряно отвърна тя.

– Никого ли? Я виж ти! Това навярно означава „никого освен Едуард“, нали? – Тези думи на баща ѝ прозвучаха със злобна подигравка. После гласът му отново стана господарски и груб: – Чакам отговор! Нали той е твоят любим?

– Не! – възпротиви се тя. Баща ѝ се изсмя.

– Мен не можеш да баламосваш! Да не би да мислиш, че не знам какво става зад гърба ми?

– Нищо, ама хич нищо не става!

– Тъй ли? Нима все още не ти е приказвал за любов и други подобни неща?

– Нито дума!

Понеже Ангелика му отговори толкова ясно и решително, старият малко посмени тона:

– Е, та аз нямам нищо против него... той е много мило момче... ала в техния дом ги е притиснала голяма беднотия. Вие двамата не си подхождате. Вече се опасявах, че имате тайна връзка и сте се разбрали помежду си. Ако не е вярно, толкоз по-добре, защото и бездруго никога нямаше да дам съгласието си. Сега знаеш как стоят нещата и можеш да се съобразяваш с мнението ми.

Той нагъна изработения от него плат, облече си палтото и излезе, за да го занесе на Зайделман.

Четвърт час по-късно влезе в дома на Зайделманови през една врата, на която пишеше „кантора“. Млад човек с навъсено лице седеше пред едно бюро и нещо пишеше. Той беше Фриц Зайделман, синът на търговеца Мартин Зайделман. Беше едва среден на ръст, но с яко телосложение и все пак във външността му имаше нещо контешко. Съответно и поведението му беше такова. Когато видя тъкача Хофман, лицето му, което в момента не издаваше особено ведро настроение, бързо просия.

– А-а, вие ли сте? – отвърна той на скромния поздрав на Хофман. Пак ли сте изработили цял топ през тази седмица?

– Да, цял е, но ми струва доста труд и усилия. Преждата беше необичайно лоша.

– Ами! И сам не си вярвате на приказките – наежи се Фриц Зайделман. – Нали знаете, че за вас винаги избирам най-хубавата.

По лицето на Хофман се изписа къде лукаво, къде невярващо

изражение.

– Какво, съмнявате ли се? – продължи младият Зайделман. – Не е справедливо от ваша страна, защото постоянно ви облагодетелствувам. На вас ви плащам по-добре, отколкото на другите. Ей за едно такова топче, при условие че е изработено без никакви дефекти, давам по осем марки. Обаче вие винаги получавате по десет.

– Да, господин Зайделман – осмели се да възрази тъкачът, – но аз съм и най-добрият ви доставчик.

Фриц Зайделман се изсмя подигравателно.

– Хофман, вие какво си въобразявате?! Съвсем не работите чак толкова добре. Напротив, никой друг не ми носи платове с такива дефекти като вас. Знаете ли кой е най-добрият ми работник? Едуард Хаузер! Той тъче без каквито и да било дефекти, а и успява да изработи двойно повече от вас. И ако въпреки това не го обичам особено, за това си има други причини. Е, я ми покажете стоката си!

Той погледна бегло плата и недоволно промърмори:

– Хмм! Ей тук има скъсана нишка! Нима не го забелязахте? Наистина, но вече нищо не може да се направи. – Ще ви удържа от сумата.

– Само заради една нишка?

– Естествено! Този път ще получите две марки по-малко! Тъкачът се сепна. За него две марки бяха значителна сума.

– Две марки? – заекна той. – Няма да ми причините такова зло!

– Защо не? Работата ви не заслужава повече... Но... хмм, все пак е възможно още да си поговорим, ала при условие, че се проявите като разумен човек.

По лицето на Хофман се изписа учудване и той погледна въпросително младия Зайделман.

– Разумен ли? Не ми е известно кога сте ме видели да постъпвам неразумно. Ще разрешите ли да попитам какво означава това?

Сега и в тона му се почувства онова лукавство, което преди малко се беше изписало в израза на лицето му. Но младият Зайделман, който иначе в отношенията си с тъкачите много обичаше да се държи господарски, се престори, че не го забелязва, небрежно облегна гръб на канцеларския пулт и някак благосклонно кимна с глава.

– Веднага ще ви обясня за какво става въпрос. Сигурно сте чували за „Казиното“ в окръжния град, а?

– Хмм! Знам само, че голяма компания от млади господа, които имат много повече пари от нас, тъкачите, посещават едно заведение с такова име. Навярно и вие, господин Зайделман, сте от тях.

– Да, така е. А сега слушайте по-нататък! За следващия вторник съм поканил господата от този клуб да дойдат тук. Искаме малко да се позабавляваме. В странноприемницата ще организираме малък бал с маски. Но за тази цел естествено са ни нужни и партньорки за танците. И ето как се сетих за вашата дъщеря.

Тук Фриц Зайделман нарочно направи кратка пауза. Искаше да види какво впечатление ще направят думите му на Хофман. Доколкото познаваше бащата на хубавата девойка, знаеше, че той обича до полуда детето си и на всичко отгоре е надут и суетен човек. Навярно щеше да се почувства горд и поласкан от направеното му предложение.

И наистина, по лицето на Хофман се изписа първо учудване, а после и радост. Той се усмихна доволно. Зайделман си помисли: „В момента изглежда страшно глупаво.“ Но това бе добре дошло за сина на търговеца. Та нали тъкмо на тази глупост разчиташе при преследването на своята цел!

– Вие... искате... да поканите... Енгелхен?... След хората на „Казиното“?

Зайделман многозначително вдигна вежди.

– Да, това искам и се надявам, че ще оцените тази чест. Не бива да забравяте, че моите приятели ще доведат дамите си от града, все почтени млади момичета. Вашата дъщеря ще се намира в най-отбрано общество и...

– Но моля ви, господин Зайделман – прекъсна го суетният баща, – как можете да говорите така! Енгелхен ще е извън себе си от радост, ако ѝ занеса подобна покана.

– Надявам се да е така. Това е такава чест, за която ще ѝ завижда цялото село. Помислил съм вече за всичко. Ще изпратя на дъщеря ви един костюм на италианка. Вие няма да имате никакви разноски. За мен най-важното беше да получа вашето съгласие, драги ми Хофман. Естествено остава открит същественият въпрос – дали Ангелика действително ще прояви готовност да дойде.

– Е, ами че това се разбира от само себе си! – увери го Хофман.

– Мислите ли? Понякога младите момичета са доста своенравни, особено ако са хубави и всички младежи ги ухахват. Дъщеря ви сигурно си има вече някой избраник, а?

– Ами, нищо подобно!

– Е, доколкото знам, Едуард Хаузер се е заплеснал по нея.

– Да се заплесва, просякът му с просяк! Той и моята Енгелхен! Ама че двойка! Никога няма да го допусна!

– Тук сте съвсем прав. Едно толкова хубаво девойче може да си намери и някой друг, който да не е като този голтак. Но да се върнем на нашия въпрос! Значи ще мога да разчитам, че Енгелхен ще дойде на бала с маски във вторник като моя дама, така ли?

– Гарантирам ви.

– Добре, а сега най-важното – момичето не бива да знае от кого е поканата.

– Аха, тъй, тъй!

– Значи ясно! Та нали това е карнавал с маски, където никой никого не бива да разпознава!

– Разбирам – кимна нищо неподозиращият тъкач.

– И ще удържите на думата си, нали? Нищо няма да издадете?

– Обещавам ви, господин Зайделман.

– Добре. А аз от своя страна веднъж ще бъда снизходителен и ще се направя, че не съм видял дефекта. Ето ви десетте марки!

Хофман смирено прибра парите и си тръгна щастлив, че дъщеря му е избрана и поканена на бала от сина на заможния предприемач. Помисли си за завистта на другите девойки от селото. Каза си, че очевидно Фриц Зайделман трябва да е хлътнал здраво по Ангелика, и накрая се унесе в розови мечти за бъдещето. Всичките му размишления го доведоха до основната крайна мисъл: Енгелхен само трябва да е разумна и тогава скоро ще празнуват богата сватба!

А Зайделман гледаше подир тъкача с надменна усмивка. Изпълнен с надежди за предстоящата вечер, организирана от членовете на клуб „Казино“, той потри доволно ръце.

В този миг навън се разнесе звънът на шейната, която бяха видели Хаузер и старият бръснар. Скоро тя спря пред имението на Зайделман.

Звънчетата й привлякоха вниманието на Фриц и той се приближи до прозореца. За свое голямо учудване долу видя шейната на своя чичо. „Мътните го взели, чичото! – помисли си той. – Идва без никакво предизвестие. Сигурно се е случило нещо важно или пък предстои да се случи!“

Той побърза да излезе навън и да поздрави чичо си, който междувременно се беше измъкнал изпод кожите и одеялата и беше слязъл от шейната.

– Добре дошъл, чичо! – извика младият Зайделман. – Каква приятна изненада!

Чичото тържествено прегърна племенника си. Той се държеше като баща на някой герой от съвсем посредствена пиеса в съвсем

посредствен театър. Изобщо в този човек всичко изглеждаше някак подправено и изкуствено. Походката му, държането му, начинът, по който въртеше очи, та даже и говорът му.

– Къде е татко ти, мой скъпи Фриц?

И тези думи прозвучаха така, като че рентриерът Аугуст Зайделман казваше реплика от добре заучена роля. А племенникът му много майсторски успя да се нагоди към поведението и маниерите на посетителя. Отговорът му съвсем подходеше на зададения въпрос:

– В своята стая, скъпи чичо!

Докато кочияшът бавно и обстоятелствено прибираще в джоба си своето възнаграждение, чичото и племенникът влязоха в къщата и по стълбите се изкачиха горе, където беше жилището на Зайделман. Там ги посрещна домакинът. Пак имаше размяна на поздравии с множество красиви думи, но без да се почувства и следа от истинска сърдечност, каквато би трябвало да съществува между роднини. Донякъде изключение правеше домакинята, която се появи в коридора за няколко минути, за да посрещне зет си. Но в този дом явно не тя определяше тона и обноските. Държането ѝ беше като на напласен и непохватен човек и никой не ѝ обърна внимание, когато се оттегли.

Когато тримата мъже седнаха в работната стая на търговеца, те като че много повече заприличаха на непринудено събрали се членове на едно семейство. Братята Зайделман толкова си приличаха, че човек, кажи-речи, можеше да се обърка кой кой е, а по черти на лицето, поведение и фигура синът или племенникът съвсем им подходеше. Само дето очите на Мартин и Фриц Зайделман издаваха по-голяма енергичност и решителност, докато в погледа на рентриера Аугуст се четеше повече хитрост и притворство. Всеки по свой начин се настани възможно най-удобно. Чичото извади табакерата си с емфие, взе от нея една щипка, смръкна и попита как вървят работите в последно време.

– В града се чуват само лоши вести от планините – добави после той. – Вестниците пишат, че горе хората са пред гладна смърт. Но вие двамата хич нямате такъв вид.

Думите му бяха последвани от груб и продължителен смях. А търговецът се подсмихна.

– Драги мой, приказките за гладна смърт не се отнасят еднакво за всички хора. Способният и работлив човек винаги ще си пробие път, дори и ако времената са лоши и сурови.

В изражението на рентриера изведнъж стана странна промяна. Той вдигна високо вежди и по лицето му се изписа неодобрение и укор.

– Не бива да се шегуваме с подобни неща, драги братко! За много хора тази зима наистина е лоша и тежка и не е хубаво човек да мисли само за себе си, а трябва да се погрижи и за другите, които са били по-малко облагодетелствани от щастието.

– Охо! – подхвърли Мартин Зайделман. – Да не би да искаш пак да ни четеш морал? Много те моля да ни пощадиш с твоите приказки за братска обич и всеобща човечност!

– Недей така! Възнамерявам да изложа идеите си пред тукашната общественост. Знаеш, че сърцето ми е преизпълнено със състрадание и милосърдие. Мизерията, която, както казват, е притиснала хората тук, толкова ме потресе, че реших да подема акция за събиране на средства в помощ на гладуващите планинци. Смятам да изнеса тук доклад и да разясня моя мироглед. Чистите приходи ще отидат при събираните от мен средства. Досега съм осигурил около две хиляди марки и те ще бъдат разпределени между онези хора, които са най-достойни за тази помощ.

Фриц, който се беше настанил удобно в един ъгъл на стаята, само се ухили. Но търговецът направо се разсмя.

– Хубава шега, Аугуст. Естествено най-достойният си самият ти. Или може би смяташ, че моят син и аз също се числим към достойните?

Аугуст Зайделман избегна да отговори на твърде прозрачния намек на своя брат. Реагира само на последния му въпрос:

– Хмм – промърмори той, – достоен или не, но ми се струва, че нямаш нужда от никаква помощ. Днес, изненадващо за мен, прочетох на вратата ти надписа „Зайделман и син“. Ако се съди по това, изглежда, изведнъж си станал голям и известен търговец.

– И наистина е така. Сега съм това, което в този край наричат работодател.

– Работодател ли? Как да го разбирам?

– Ще ти обясня. Както е известно, има големи фабриканти, чиято дейност и сделки са толкова значителни, че нямат нито време, нито пък желание да се занимават с надомни работници. Те влизат в делови отношения с тъкачите, работещи по домовете си, единствено чрез посредници. Е, именно те се наричат работодатели.

– Разбирам. И точно такъв посредник си ти, така ли?

– Да. Местните условия предопределиха да се захвана с тази дейност. Тук има колкото щеш тъкачи, а хората в този край не могат да си намерят работа. И ето че аз влязох във връзка с няколко фабриканти, които ми изпращат преждата и мострите и за всеки изработен топ ми заплащат определена сума. Аз раздавам работата на надомниците тъкачи и

задържам за себе си една дреболия от възнаградението им.

– И на колко възлиза тази дреболия?

– Зависи! Ако за един топ получа от фабриканта двайсет марки, работникът взема от тях осем или най-много десет.

– Хмм, чиста работа, сделка и половина! – обади се човеколюбецът Аугуст Зайделман.

– Разбира се. Освен това печеля и по едно друго направление. Ако получа двайсет килограма прежда за изработката на едно топче плат, давам на тъкача само седемнадесет-осемнадесет килограма. Той трябва да се справи с това количество. Ако не му стигне преждата, се вижда принуден да купи от мен онова, което му липсва.

Тук съобщението за готовия обяд прекъсна обясненията на търговеца за дейността му, която сигурно би възмутила всеки почтен човек. Тримата се отправиха към трапезарията и седнаха на масата. Там продължиха вече започнатия си разговор и мнимият човеколюбец Зайделман имаше прекрасната възможност, удряйки го на съвест, настоятелно да поговори на брат си, който съвсем явно се разкри като безмилостен експлоататор на беднотията. Но на него и през ум не му мина подобна мисъл. Той напълно се отдаде на удоволствието от тъпкането с вкусните ястия, неспирно дъвчеше, издул бузи, от време на време отпиваше от чашата с вино и нарядко промърморваше нещо неразбираемо, което обаче, ако се съдеше по тона му, в никакъв случай не можеше да е укор или възмущение.

Зайделманови се хранеха, без ни най-малко да бързат. А междувременно долу в кантората ги чакаха тъкачите, дошли след Хофман, за да предадат изработеното през седмицата и да получат незначителното възнаграждение за своето трудолюбие. Сред тях беше и Едуард Хаузер. Той беше донесъл своите четири топа плат за дрехи и с изгарящо нетърпение чакаше да му дадат парите, защото близките му нямаха нито нещо за огрев, нито каквато и да било храна.

Най-сетне Фриц Зайделман се появи. Най-напред уреди сметките с другите, а Едуард Хаузер накара да чака, като го остави последен, макар че той беше от първите, които предадоха изтъкания плат. Най-накрая, след като всички други получиха парите си, Фриц благоволи да огледа и четирите топа на Едуард. По едно време челото му се покри с бръчки.

– Ами това какво е? Струва ми се, че виждам скъсана нишка!

Едуард се сепна.

– Скъсана нишка ли? Никога не ми се е случвало такова нещо!

– И въпреки всичко виждам, че я има. И то каква!

– Невъзможно, господин Зайделман! Фриц Зайделман погледна строго младия тъкач и като повиши глас, каза:

– Да не ме мислите за сляп? И защо да е чак толкоз невъзможно?

– Защото, преди да дойда, най-внимателно проверих целия плат.

– Ами тогава погледнете тук! Ето!

Той показа на Едуард дефекта, който наистина съществуваше, само че това не беше изтъканият от Хофман плат. Младежът го взе в ръце и щателно го разгледа.

– Господин Зайделман – каза той след малко спокойно и решително, – този плат не е изработен от мен.

– Как така? Какво означава това?

– Познавам работата си, както и работата на моя баща.

– Да не би да искате да кажете, че вашият плат е разменен с нечий друг тук, в нашата кантора?

– Сигурно не е направено злонамерено, господин Зайделман, а несъмнено по погрешка сте взели изработеното от някой друг. Може би този топ плат е бил до моя.

– Изключено! Не мога да направя такава грешка.

– Тогава просто не знам какво да мисля.

– Веднага ще пораздвижи мислите ви. Знаете ли колко струва едно такова топче плат?

– Навярно над шейсет марки.

– Седемдесет и две! И вие сте го развалили! Ще трябва да заплатите щетите! Няма да успея да пласирам този плат. Ето, връщам ви го, ваше! Но за него ще ми броите още сега седемдесет и две марки!

На Едуард Хаузер му се стори, че е получил силен удар с тояга по главата.

– О, Боже! – едва промълви той. – Та аз нямам дори седемдесет и два пфенига!

– Ще видим. Но най-напред искам да прегледам и другите три топчета.

Фриц Зайделман старателно търсеше и се вираше, ала тъй и не намери каквото и да било дефект. Тогава взе е една лупа, за да провери основата, редовете и вътъка.

– А-а! – възкликна после той. – И тая не е малка! Колко вътъка трябва да правите на всеки цол!

– Петдесет.

– Но тук преброих само четиридесет и пет. Не, не, драги, това не е плат, а парцал, дрипа! Че кой ли ще го купи? С такава некачествена

работа ще съсипем доброто име на нашата фирма. Повече не мога да ви давам поръчки. А я сега ми кажете възможно ли ви е да платите седемдесет и две марки?

Едуард не беше в състояние да отговори. Той само гледаше сина на търговеца като обезумял.

– Знам, ясно ми е – заяви Фриц Зайделман. – Работата е уредена и аз ще поема щетите, само и само да си спестя всичките ядове. Но естествено за вас няма да има никакво възнаграждение, а и никаква работа няма да получите повече.

– Господин Зайделман! – простена Едуард Хаузер. – Нима искате да ни направите нещастни?

– Какво ме засяга вашето семейство? Всеки сам кове собствената си съдба. Работете по-добре! Баста! Довиждане!

Той сложи настрана изтъквания от Хаузер плат, обърна му гръб и излезе.

Всичко това бе за Едуард като някакъв лош сън. Той стоеше наред помещението и не знаеше дали някое привидение не се бе подиграло с него. Най-сетне се посъвзе. В случая имаше само още едно средство – трябваше да поговори със стария Зайделман.

Със свито сърце той се отправи към частната му кантора и малко му поолекна, когато разбра, че поне ще го приемат. Обаче после надеждите му бяха бързо попарени, защото в помещението завари търговеца заедно с Фриц Зайделман и чичото.

– Какво желаете? – строго попита Мартин Зайделман.

– Исках да ви помоля да бъдете така добър да...

– А-а, да хвърля поглед на изтъквания от вас плат? – бързо го прекъсна търговецът. – Не е нужно. Моят син ме уведоми за случилото се. Неговата оценка е меродавна за мен, а пък за вас тя трябва да е повече от компетентна. Леко сте се отървали.

– Но, господин Зайделман, моят плат няма никакъв дефект и навсякъде са спазени задължителните петдесет вътъка. Сигурно синът ви е направил грешка при броенето. Признавам, че сме останали без пфениг и в този студ нямаме нито нещо за огрев, нито никаква храна!

– Какво ме интересува това? Да сте работили по-добре! Синът ми сигурно е прав. В последно време вие изработихте твърде много плат. При такова трескаво бързане няма как качеството да не е лошо.

– Господин Зайделман, работил съм ден и нощ, защото вие изведнъж си поискахте заема от сто и двайсет марки!

– Я стига!! Остава в сила решението на моя син. От мен няма да

получите повече никаква работа. И ако до края на следващия месец не ми върнете заема, ще взема съборетината на баща ви!

– Господи, това ще е ужасно!

Тогава от мястото си се надигна чичото, с протегнатата ръка посочи вратата и каза:

– Вървете си! Не мога да гледам подобни сцени! Вървете си!

Олюлявайки се, Едуард излезе навън. Имаше усещането, че ще повърне. Главата му беше замаяна, а сърцето му лудо блъскаше в гърдите. По пътя го обзе такава слабост, че седна направо в снега, покри лицето си с длани и заплака като дете.

Искаше му се да остане така през цялата нощ. Може би студът скоро щеше да го скове и щеше да заспи вечен сън. Но той помисли – за своите близки, за родителите, братчетата и сестричетата. Изправи се с мъка и тежко закричи към дома.

А там тъжната вест предизвика сълзи, ридания и ужас. Майката закръши ръце, а малчуганите ревнаха на висок глас. Бащата изслуша разказа на Едуард безмълвно. Само дишаше тежко, сякаш тревогата го бе стиснала за гърлото и му пречеше да си поеме дъх. Няколко пъти той прекара длан по челото си като човек, който току-що се събужда. И действително старият Хаузер тъкмо бе изтръгнат от хубав сън – трепетото очакване, че за честния им труд Едуард ще донесе у дома отдавна чаканите пари.

– Ще отида при съседа Хофман – каза той с несигурен глас. – Сигурно ще ми даде на заем поне малко въглища. После майка ви ще може да свари малкото останали картофи.

Той взе кошницата и излезе.

Едуард го проследи с поглед, мислейки си, че посещението му у съседа е безсмислено. Та нали и самият Хофман нямаше почти нищо, а дори и да дадеше нещо на баща му, това щеше да е една кошничка с въглища. Че за колко ли дни щеше да им стигне? Не, тук трябваше да се направи нещо съвсем друго.

Той отново си сложи шапката, взе малкия трион от килера и като излезе от селото, се отправи към гората.

Отначало не си даваше сметка дали намерението му е оправдано и законно, или не. Много бедни хорица отиваха в гората, за да донесат в къщи цели кошове със събрани сухи дървца. Ала това ставаше през лятото. А сега не можеше да се търси под снега, сега най-много да отчупиш някой нисък изсъхнал клон. Други пък излизаха тайно през нощта и отмъкваха цели стволи, като после ги нацепваха на дърва за огрев.

Навсякъде из леса се намираха изсъхнали дървета и дръвчета, чиято дървесина бе достатъчно суха за поддържане на огъня.

Едуард знаеше едно място в гората, където имаше изсъхнал бор. Не беше трудно да го намери. Някак механично, все още под впечатление от случилото се, той започна тежко да газии през снега към своята цел.

Борът се издигаше в края на малка горска поляна, недалеч от пътя. Едуард се спря пред сухото дърво, вдигна триона, сякаш искаше да го претегли на ръката си, и най-сетне коленичи в снега, за да започне работата си. В този момент погледът му случайно падна върху гъсталака на отсрещната страна на поляната. Отделните храсти и дървета се различаваха доста неясно, понеже непрекъснато падащият сняг образуваше бяла пелена пред тях.

Но ето че изведнъж Едуард отпусна триона. Силна уплаха прониза цялото му тяло. Като омагьосан той впери поглед в отсрещните дървета. Не се ли движеше там някакъв призрачен силует между стволите, превърнати от сипешия се сняг в стройни бели стълбове?

Младежът усети силните удари на сърцето си чак в гърлото. Първата му мисъл беше: това е Горския призрак! Той те следи и дебне, и иска да те залови на местопрестъплението!

Едва сега с ужасяваща яснота разбра, че всъщност се канеше да краде в гората. Едва сега схвана, че мизерията, грижите и пълното му объркване за малко да го вкарат в грях.

Изправи се бавно и непохватно, като не преставаше да хвърля боязливи погледи насреща в горския полумрак. Напрягаше зрение до краен предел. Но вече нямаше и следа от видението. Онова, което беше взел за бял силует, са били навярно само затрупаните със сняг клони на ниските иглолистни дървета. Така си каза той в този момент, когато поразмисли по-спокойно. Но крайниците му все още бяха като изтръпнали от преживяната уплаха. Сигурно всичко бе последица от разказа на стария, който беше срещнал Горския призрак в една лунна нощ.

Най-сетне от гърдите на младежа се изтръгна дълбока въздишка и той обърна гръб на злокобното място, за да се върне у дома. Не, не, помисли си той, дори и най-страшната мизерия не би трябвало да го подвежда да краде! В края на краищата при добра воля честният човек все трябва да си намери някаква работа. И след като тази мисъл му мина през главата, той веднага се сети нещо и си каза: още утре ще отида в мината и там ще попитам за работа!

Когато изпадналият в беда човек вземе някакво твърдо решение, той вече наполовина е намерил изход. Изведнъж Едуард се почувства

спокоен и уверен. Само след минута напусна мястото, където за малко щеше да стане крадец.

Снегът блестеше и наоколо се бе възцарила дълбока тишина. Но докато Едуард вървеше по тясната горска пътека, водеща към коларския път, съвсем неочаквано долови шум от стъпки, които идваха точно срещу него. Изплашен, той веднага спря.

Във въображението си отново видя как Горския призрак се изправя срещу него. мислите му пак се объркаха. Но ето че до слуха му долетя човешки глас:

– Едуард Хаузер, ти ли си? Че какво търсиш в гората по това време и при тази снежна виелица?

Беше лесничият Вундерлих, който се връщаше от хранилките за дивеч. Той хвърли подозрителен поглед към триона в ръката на Едуард. Във възбудата си младият човек не забеляза този поглед, но въпреки това застана пред лесничея с наведена глава, като заловен на местопрестъплението злодей.

– Исках да събера дърва за огън. Моите родители, братчетата и сестричетата мръзнат у дома. Но в последния момент...

– Ами днес не беше ли ден за доставки и заплащане при Зайделман? Едуард Хаузер, струва ми се, че си бил на път да извършиш една голяма глупост. Не съм го очаквал от теб.

С дълбока въздишка смърненият младеж събра сила и кураж за една по-подробна изповед. Той разказа за положението у дома, разказа и какво му се бе случило у Зайделманови.

Лесничият беше познат като човек със суров характер, но само така изглеждаше. В него се криеше чувствителна и добра душа, а сърцето му бе изпълнено с доброжелателство и човеколюбие. Той внимателно изслуша разказа на Едуард, а после ядовито промърмори под нос:

– Да, да, тъй си е! Тук Зайделманови държат в ръцете си и ножа, и хляба, и се възползват от това положение, за да експлоатират бедните тъкачи. Искане ми се някой път тези типове да ги сполети Божието наказание!

Лесничият сви юмрук и го размаха в посока на селото.

– Е – добави после със съвсем друг тон, – нищо не съм казал, а на теб, Хаузер, тежко ти и горко, ако си чул нещо! Зайделманови имат много пари, а у когото са парите, той има винаги право. Точка по въпроса!

Отначало Едуард Хаузер съвсем не знаеше какво да отговори на приказките на лесничея, но после някак изведнъж всичко му стана ясно

и се осмели да подхвърли:

– Да, господин лесничей! Затова излезе, че не съм прав със скъсаната нишка, макар да знаех много добре, че онзи плат не беше мой.

Лесничеят изтри с ръка снежинките от очите си и погледна младежа с нескрита симпатия.

– Ти си добро момче и прилежен работник – за мен няма никакво съмнение. Кой знае каква ли причина си има този Зайделман, за да иска да те докара до просешка тояга! Да не би някой път да си го настъпил по мазола?

Едуард поклати отрицателно глава.

– Или по някакъв начин си му се изпречил на пътя?

– Че как ли е възможно? Нашите пътища напълно се разминават.

– Вярно е. Но сигурно все си има някаква причина, за да ти погоди това конте такъв номер. Но засега това не ни интересува. Важното е бъдещето. Какво смяташ да правиш? За малко да станеш крадец заради онзи негодник. Цяло щастие е, че си замесен от добро тесто. За теб опасността не е толкова голяма, колкото за някои други хора. Или може би искаш да се присъединиш към контрабандистите, а?

– Предпочитам да умра от глад.

– Е, е, от глад не се умира толкоз лесно!

– Вече бях решил още утре рано сутринта да се обърна към главния надзирател в мината. Може би ще ми даде някаква работа.

– Момче, в мината ли искаш да отидеш?

– Не ми остава нищо друго.

– Да, така е, но ти нищо не разбираш от онази работа и ще ти заплащат само като на неук работник.

– Все пак е по-добре седмично да получавам по-малко от другите, отколкото месечно абсолютно нищо.

– Прав си. И именно заради това много ми се ще да ти помогна, но за съжаление и аз не знам как. През зимата в гората изобщо не се работи. Просто нищо не мога да направя, Хаузер, и при най-добра воля не мога!

– Тогава лека нощ, господин лесничей! И ви моля за извинение...

Лесничеят погледна младежа къде стъписано, къде навъсено.

– За извинение ли? Момче, ти, изглежда, не си с всичкия си! Да не си мислиш, че под ребрата ми няма сърце? Я забрави това „лека нощ, господин лесничей“, от него нищо няма да излезе! И самият аз съм сиромаш човек, но за всички свестни хора, които имат още по-малко и от мен, у дома в долапа винаги ще се намери парче хляб.

Едуард стоеше пред него повече засрамен, отколкото зарадван.

– Господин лесничей... – поде той с несигурен глас.

– Какво има още?

– Нямах намерение да прося и...

– Дръж си човката затворена, момче! – грубо го прекъсна старият. –

Какво те прихваща? При мен няма място за празни дрънканици. Ние, бедняците, трябва да си помагаме. Точка по въпроса! А сега тръгвай с мен, за да не стоим по-дълго навън в това мизерно време!

Той продължи нататък, газейки тежко в снега, а Едуард го последва.

Втора глава Загадъчно посещение

Там, където тясната горска пътека излизаше на широкия коларски път, водещ към лесничейството, старият спря и наостри слух.

– Я се послушай! Чуваш ли нещо? Ей там отдолу идва шейна! Толкова късно и в такава снежна виелица! Странно! Е, едва ли ще са контрабандисти, защото те обикновено не пътуват с шейни, или поне не слагат на конете звънчета.

Двамата продължиха нататък. Пътят се изкачваше нагоре. Въпреки това Едуард и лесничеят съвсем скоро бяха настигнати от шейната. Тя спря съвсем близо до тях и кочияшът ги поздрави.

– Добър вечер, хора! Тукашни ли сте? Познавате ли околностите?

– Тъй ми се струва! – навъсено промърмори лесничеят, който не обичаше да се разправя с непознати хора.

– Този път ли води до лесничейството?

– Ами да.

– Колко има още да пътуваме?

– Само до лесничейството ли отивате?

– Да. Този господин иска да се види с лесничея Вундерлих.

– Ще посети стария Вундерлих? Е, ами това съм аз. При тези думи пътникът в шейната разтвори отпред кожената яка, така че да се вижда по-добре лицето му с черните мустаци. Навярно този жест трябваше да замени представянето, което непознатият предназначено пропусна. Сега той се намеси в разговора:

– Самият вие ли сте господин лесничеят? Добре, че така се случи. Колко ни остава още?

– Само пет минути. ; ?

– Тогава, моля, качете се при мен.

– Благодаря! Мога и да повървя. Пътят е стръмен, а снегът – дълбок. Не искам конете да...

– Те са яки, а нали и както казахте, става дума само за съвсем късо разстояние. Елате!

При тези думи непознатият вече отметна одеялата в шейната.

– Е, както желаете! – каза старият Вундерлих. – Но аз съм топло облечен и мога да седна на капрата, а това момче носи летни дрехи, понеже няма други. Вземете го при вас!

Едуард се поколеба, ала непознатият го хвана за ръката и го дръпна да се качи в шейната. Лесничият Вундерлих се покатери на капрата и пътуването продължи.

Не размениха нито дума повече. Режещият вятър, който свиреше в гората и лудо гонеше снежинките из въздуха, не даваше никаква възможност да се завърже разговор. Едуард се сгуши по-удобно под топлите одеяла. Непознатият, който грижливо му направи място, не му обърна повече никакво внимание, а Вундерлих безмълвно седеше на капрата и си блъскаше главата над толкова необичайното посещение.

След около пет минути малко встрани от пътя под високите, отрупани със сняг борове, видяха да се появява лесничейството. По знак, даден от Вундерлих, кочияшът свърна натам, но още преди да спре шейната, вратата се отвори и на прага застана доста закръглена жена с фенер в ръката.

– Добър вечер, Бербхен! – подвижна лесничият. – Звънчетата ли те накараха да излезеш? Едва ли си си мислила, че днес твоят старец ще си пристигне у дома като знатен господин, а?

Жената учудено възкликна и излезе на стъпалата.

– Вярно, вярно... ама шейната я очаквах!

– Ти ли? Че какво общо имаш с тази шейна?

– Малко след като ти излезе, един каруцар докара от града два куфара и ми обясни, че господинът, комуто принадлежи багажа, ще дойде по-късно с шейната.

Старият хвърли поглед към непознатия, който току-що беше слязъл след Едуард.

– Значи вие сте собственикът на куфарите, така ли?

– Да. И всичко останало ще узнаете незабавно. Но нека първо побързае да влезем в къщата!

При тези думи той пхна в ръката на кочияша бакшиш, след което човекът му благодари с дълбок поклон и доволно усмихнат, отново се метна на шейната.

– Както виждате, драги ми господин лесничей, аз изгарям мостовите след себе си – засмя се изпадналият в добро настроение непознат. – Вече не мога да се върна обратно и в тази разбесняла се снежна виелица съм предоставен на вашето гостоприемство. Волно-неволю ще трябва да ми разрешите да вляза.

Лесничият, комуто обноските на непознатия явно допаднаха, махна с ръка.

– Готово! Вървете пред мен!

Госпожа Вундерлих им освети тъмния коридор, за да минат по-него и да влязат във всекидневната – едно ниско помещение, чиито стени бяха покрити с дървена ламперия. Мебелите бяха най-обикновени и съвсем непретенциозни, но всичко блестеше от чистота, а огромната кахлена печка в ъгъла излъчваше приятна топлина.

Лесничият доверчиво подаде ръка на непознатия и каза:

– И така, добре дошли, господине! Съблечете си палтото и се настанете удобно! Жено, супата готова ли е? Този път трябва да стигне за още двама души.

– Да, да, отивам – увери го лесничейката и делово се завтече към кухнята.

Непознатият закачи коженото си палто и шапката на една кука в стената до самата врата.

– Моля ви, не си правете никакъв труд заради мен! – възпротиви се той. – Не съм гладен, а и преди да мога да помисля да си пхна краката под вашата маса, ще трябва да ви се представя, за да знаете кой толкова неочаквано е нарушил домашния ви уют. Този млад човек роднина ли ви е?

– Не. Срещнах го по пътя и го взех с мен, за да свършим с него тук една работа.

– Тогава първо се оправете с него! аз не бързам.

– Съгласен съм, понеже не ми се иска да карам Едуард да ме чака. Гладът е неприятно нещо!

На стеснително застаналия на прага Едуард лесничият направи знак да го последва в кухнята. А там край огнището бе застанала госпожа Вундерлих и разбъркваше димящата супа.

– Жено, вода ти един много гладен гост. Преди всичко напълни на момчето една чиния със супа! Положението у Хаузерови е лошо... Едуард, я седни ей там на масата! Тъй, ето ти хляб, ето и масло, а тук има нож! Бербхен, можеш да му донесеш и парче салам.

Едуард седна и започна да се храни. Лесничейката припряно се засуети насам-натам, за да задоволи глада на младежа. Междувременно мъжът й разказа всичко, което беше научил от Едуард. Спомена и за срещата им в гората. Госпожа Бербхен го слушаше с високо вдигнати вежди. Отначало в очите й се появи израз на нескрито учудване, но в края на разказа те излъчваха само дълбоко и искрено състрадание.

– Боже, Боже, какво нещастие, каква беда! Човек трябва да помогне с каквото може. аз ще...

– Да – прекъсна я лесничият, – а после ще направиш на Едуард един

пакет с хляб, малко брашно и разни други неща. Не забравяй дърва и едно чувалче с въглища! Нека вземе малката шейна и да натовари всичко върху нея! Сега аз отивам във всекидневната да се погрижа за непознатия. Изглежда ми свестен човек, но все пак е странна птица, още повече че тъй тайнствено премълчава името си. Бербхен, ти знаеш ли нещо за него?

– Само това, което вече ти казах. Първо е изпратил двата куфара, а ето че и той самият пристигна.

– Е, ще трябва малко да го поразпитам. Погрижи се добре за Едуард! Нека после дойде при мен да се сбогуваме!

Когато Вундерлих отново влезе във всекидневната, видя, че непознатият се беше разположил на канапето тъй удобно, сякаш си беше у дома. Той се усмихна весело и доволно на влизания лесничей, а после му подаде отворената кесийка с пури:

– Моля, господин лесничей, вземете си една, за да мога и аз да запаля! Дяволски много ми се иска да запуша. Но Вундерлих отказа с думите:

– Благодаря, господине! С тези нещица никога не успях да свикна. Оставам си верен на моята лула. Но, за Бога, пушете колкото искате! Ето, вижте, тъпча я с моя най-обикновен тютюн. Тъй, а сега ще можем малко да си поприказваме. Междувременно ще нахранят момчето в кухнята. Клетият Едуард! Наистина е зле. Лоши времена и лош живот настанаха тук в планините! Но навярно вие си нямате никаква представа от тези неща.

– Хмм – обади се непознатият, – струва ми се, че добре съм запознат с тукашното положение. Ами кой е този младеж?

Ето как разговорът отново се насочи към Едуард Хаузер. Лесничейт още веднъж повтори разказа, който жена му вече беше чула в кухнята. Така самият той пак осуети изпълнението на собственото си желание, защото все още не можеше да узнае кой е странният посетител. А когато най-сетне свърши с описанието на тежкото положение на Хаузерови, Едуард се върна от кухнята, за да благодари на лесничея и да се сбогува с него.

Но те не го пуснаха да си отиде тъй бързо. Непознатият, чието съчувствие към бедното семейство на тъкачите се беше събудило, го задържа още доста време, за да си поприказва с него.

– Лесничейт ми разказа някои неща за вас. Млади човече, я ми кажете, умеете ли да мълчите?

Доста учуден от странния въпрос на непознатия, Едуард го

погледна въпросително и колебливо отвърна:

– Разбира се.

– Тогава вземете! Това е сумата, която дължите на Зайделман, а това е за вас, защото твърдо сте устояли на изкушението да откраднете.

Той бръкна два пъти в кесията си и първо в дясната, а после и в лявата ръка на Едуард пхна няколко златни монети.

От радост и от изненада Едуард бе толкова слисан, че не знаеше нито какво да каже, нито какво да направи.

– Бре, да се не види! – възкликна лесничият. – Господине това шега ли е, или е сериозно?

– Съвсем сериозно е, а на мен ми прави удоволствие като някоя хубава шега. – Че нима можете ей тъй на, без нищо, да пилеете толкова ужасно много пари?

– Няма да обеднея.

– По дяволите, господине, ама че работа! Хей, Едуард, ти какво ще кажеш? Зайделман ще си получи грешните пари, ай за теб ще останат предостатъчно. Виждаш ли как всичко се оправи! Още утре сутринта ще поговоря с главния надзирател на мината. Мисля, че заради мен все ще ти намери някаква работа... Да, да, момчето ми, добрият стар дядо Боже е все още жив!

Най-после Едуард си възвърна способността да говори. Никога през живота си не беше държал в ръце такава сума.

– Господине – каза той с потреперващ глас, – не мога да ги приема!
!

– Не ме лишавайте от тази радост! – махна с ръка непознатият. – Не съм беден и ви помагам с удоволствие, но поставям условието да млъчите. Никой освен баща ви не бива да узнае откъде имате парите. Дори майка ви е по-добре да не знае, защото по отношение на дискретността на жените не винаги може да се разчита.

Едуард почувства как радостното вълнение накара очите му да се наляят със сълзи. Едва сега той сви юмруци, стискайки здраво своето златно съкровище. Като в полусън погледна непознатия дарител и попита:

– Ами какво да кажа на баща си, ако ме попита за вас?

– Кажете му, че съм братовчед на лесничия и че съм му дошъл на гости за няколко дни!

Старият Вундерлих ококори очи, ала нищо не продума. А Едуард грижливо скъта парите и срамежливо хвана ръката на непознатия.

– Господине, от радост не знам какво да правя. Избавихте ни от

голяма беда. Бог ви изпрати при нас като ангел спасител. Иска ми се да го помоля някой път да ми даде възможност да ви докажа колко съм ви благодарен.

– Е, може би все някога ще е възможно. А сега побързайте! Онзи, който носи щастие, не бива да се бави дълго.

Като насън Едуард Хаузер излезе от стаята заедно с лесничея.

Непознатият дочу откъм кухнята високия учуден глас на лесничейката и разбра, че двамата ѝ разказваха току-що случилото се. Той пак се настани на канапето и потъна в мисли, докато лесничеят и жена му се върнаха във всекидневната.

– Бога ми – промърмори старият Вундерлих, – наистина се появихте като същински ангел, момчето е право. Вие сте много свестен човек, ала онова, дето го казахте за братовчеда... хмм... е, ами то изобщо не е вярно. Бербхен няма никакви роднини, а, и аз със свещ да ги търся, пак няма да намеря нито един, който може да се похвали, че ми е братовчед.

Непознатият усмихнато поглади черните си мустаци.

– Разбира се, че с вас не сме никакви роднини, но нали все нещо трябваше да отговоря на момчето. Тъй като тука никой не бива да узнае кой съм всъщност, просто се представих за ваш братовчед. Надявам се това да бъде за мен най-добрата препоръка за пред местните хора и да ми спести излишните любопитни въпроси.

– Навярно ще е така, но, хмм, не ми се сърдете... ала щом веднъж вече съм се сдобил по този начин с роднина, ще ми се поне да узная кой е всъщност този мой братовчед!

– Напълно сте прав. С удоволствие ще ви обясня. Едуард Хаузер отиде ли си?

– Да. Подтичва надолу по пътя като Дядо Коледа.

– Какви други хора живеят у вас?

– Помощник-лесничеят и един стар горски пазач.

– Къде са те?

– Вече спят, защото утре рано сутринта трябва да излизат.

– Значи тук няма кой да ни смущава, така ли?

– Това звучи извънредно тайнствено. Но можете да сте напълно спокоен. Помощникът ми спи като пор. Сега и с топ не можеш да го събудиш и да го извадиш от топлите завивки. А старецът пък съвсем няма да дойде да ни безпокои. Вярно, че сънят му вече не е толкова дълбок, но на него никога и през ум няма да му мине да вземе да ни подслушва. Той е вярна и честна душа.

– Значи мога открито да говоря. Естествено е да се чудите как така

един съвсем непознат човек с два куфара идва и се нанася у вас по никое време. Затова за мое извинение ще ви кажа, че ме изпраща един човек, който твърди, че е ваш добър приятел.

– Мой приятел ли? Хмм! През целия си живот съм бил много пестелив с думата приятел. Човечеството просто не я заслужава. Моят най-скъп и най-близък приятел е Бербхен. Е, навярно има и неколцина други, които са настроени благосклонно към мен... но приятели? В действителност има един-единствен човек, когото мога да нарека така, и това е старият Майер, дето по-рано беше лесничей във Вилдщайн.

– Сега живее в Дрезден на улица Елбшрасе, нали?

– Вярно е! Наистина сте осведомен.

– Да, така е. Той ми каза, че няма да ме изгоните от пътната си врата.

– Така ли ви каза старият Майер? Е, тогава не бива да го изкарвам лъжец. И тъй, още веднъж добре дошли, господине!... А ти, Бербхен, нареди ли на помощника ми да занесе куфарите в стаичката и изобщо пригответи ли всичко както му е редът?

– Естествено!

– Е, тогава бързо тичай и провери дали в къщата все още е останало нещо за ядене, или Едуард отмъкна всичко!... Трябва да ви кажа – обърна се той към непознатия, – че когато става дума да помогне някому, моята Бербхен е способна да изнесе всичко от дома.

Госпожа Вундерлих понечи да се отдалечи, обаче непознатият я задържа с думите:

– Чакайте! Нали вече ви казах, че не съм гладен! Ако не бързате с вечерята, иска ми се първо да ви обясня защо дойдох при вас.

– Е, моят глад все още се понася. А щом като вие вече сте хапнали, тогава започвайте!

Тримата седяха вече като стари добри приятели. Вундерлих здрава-та пафкаше с лулата си, а госпожа Бербхен склочи някак смирено ръце върху престилката си и зачака с голямо любопитство. Непознатият дръпна още веднъж от пурата си и поде:

– Името ми е Арнд и тъй като имам основателна причина да минавам тук за ваш братовчед, ви моля да ме наричате само братовчедата Арнд.

– Щом така желаете, с удоволствие. И така, господин братовчедо, какво ви води при нас?

– Дошъл съм по много важна работа. Ще трябва да ми помогнете да разкрия коя е тайнствената личност, която тук се представя за Горския

призрак. И няма как, принуден съм да ви призная, че всъщност съм детектив. Лесничеят тихо свирна през зъби.

– Аха-а... хмм... тъй, тъй! Значи таен полицай!

– Отгатнахте! А сега преди всичко ми кажете наистина ли тук никой няма никаква представа кой може да е този Горския призрак?

Вундерлих вдигна вежди, но нищо не отговори. Това даде възможност на жена му да се намеси в разговора. Тя спадаше към онези хора, по чиито гърбове ползваха студени тръпки винаги когато дори само се спомене името на Горския призрак. И сега тя седеше свита и изплашена на мястото си, отправила боязлив поглед към непознатия „братовчед“. Някак срамежливо тя отговори:

– Драги господине, ами призракът си е призрак, или пък хайде да го наречем и дух. Е, как тогава да знае човек...

По лицето на Арнд се появи снизходителна усмивка. Лесничеят я забеляза и побърза да прекъсне жена си:

– Бербхен, какви ги бръщолевиш? Да не би да мислиш, че един таен полицай ще вярва в такива бабини деветини! И самият аз винаги съм заявявал, че не съществуват никакви призраци. Зад този дух, който всяка такъв страх в тукашните прости хорица по границата, се крие човек от плът и кръв. Поне това е ясно.

Братовчедът Арнд кимна одобрително на тези думи.

– Прав сте, господин лесничей. Призраци не съществуват. Но има хора, които вярват в привидения, а има и други, които използват за собствена изгода това суеверие. Някой такъв тип е и Горския призрак. Ето защо и въпросът ми беше основателен. Хора като нас имат вече опит в подобни неща. Обзалагам се, че Призрака се появява в различна маскировка пред хората, които иска да изплаши. Можете ли да ми кажете нещичко по този въпрос?

– Хмм – промърмори лесничеят, – твърдят, че Горския призрак изглеждал съвсем бял, като току-що паднал сняг, и бил едър като великан. Освен това страшно въртял искрящите си огнени очи. Ала никой не знае каквито и да било подробности. Навярно всичко е само празни приказки. Но относно другото имате право. Наоколо се навърта някакъв непознат, който се представя за закрилник на контрабандистите. Той се появява в къса тясна шуба, с широкопола шапка и ботуши с високи кончови. Около кръста си носи колан с нож и револвер на него, а на лицето си слага маска. На ремък през рамото му е преметната пушка. Та този непознат винаги твърди, че идва и действа от името на Горския призрак. Той изнудва хора, изпаднали в беда, да започнат да се занимават с черна

борса, всячески подпомага контрабандистите, закриля ги и лошо отмъщава на онези, които дръзнат да предприемат нещо срещу тях.

– Тогава ще повтора предишния си въпрос – каза Арнд – никой ли няма никакви подозрения или предположения кой може да е този човек?

– Никой. Той се появява така внезапно, сякаш го е довял вятърът, и изчезва по такъв начин, като че потъва в земята! Повярвайте ми, господин братовчедо, не е никак чудно, че хората от селото се страхуват толкова много от него!

– Значи е някой изпечен и дързък престъпник, сигурно не е обикновен човек.

– Не, разбира се, не е. Наистина трябва да си мъжага и половина, за да можеш да ръководиш такава отчаяна банда като контрабандистите и да ги държиш в покорство. Този тайнствен непознат изглежда понякога всезнаещ и вездесъщ – истински дявол е!

– Я оставете дявола на мира! Нека се занимаем само с хората! На последната спирка чух, че снощи тук пак е било извършено престъпление.

– Застреляха един граничен офицер – кимна Вундерлих. – Сигурно го е направил някой от подчинените на закрилника на контрабандистите.

– И не откриха никаква следа от извършителя, така ли? При този въпрос Вундерлих понечи да разкаже за бележката, намерена в джоба на мъртвеца, но новият му братовчед махна с ръка:

– Знам вече, знам. Това, разбира се, е само хитър трик от страна на престъпника, за да заличи следите на собствените си злодеяния. В известна степен той се прикрива зад гърба на Призрака и както вече казах, използва суеверния страх на пограничното население. Но тук в случая имах предвид истински дири, оставени в снега. Нищо ли не си личеше?

– Вятърът беше засипал всичко със сняг – поясни Вундерлих. – Търсихме според силите си. И самият аз бях там. Може би ще е възможно през пролетта, след топенето на снеговете, да се открие още нещо. Ах, драги ми господине, това е вече истинска беда! Направо да те хване страх да живееш сега тук в гората. Несъмнено дължа живота си единствено на голямата си предпазливост. Изпълнявам дълга си на лесничей и никога не се бъркам в делата на контрабандистите. Това е работа само на граниচারите.

– Да не би да искате да намекнете, че не мога да разчитам на мощта ви? Та нали целта ми е да разкрия тайната на Горския призрак!

– Хмм, не съм имал предвид подобно нещо. В случая става дума за

подло убийство и то е извършено в моята гора. Тогава като лесничей върху мен пада и задължението да се занимая с престъплението. Само че, господин братовчеде, струва ми се, че за цялата работа ще е по-полезно да не участвам съвсем явно в издирването. По-късно сигурно ще ми дадете право.

– Възможно е, но и аз съвсем не искам нещо друго от вас, освен тайно да ми помагате. Никой човек не бива да разбере защо и самият аз съм тук.

Лесничейт кимна бавно и замислено. Лека-полека започна да му харесва мисълта да помага на мнимия си братовчед да постигне своята цел.

– Имате ли вече някакъв план? – попита той. – Как смятате да подхванете тази работа?

– Все още не съм решил. Преди всичко малко ще се поогледам.

– Тогава ви пожелавам повече късмет, господин братовчеде, макар че се съмнявам в успеха ви.

– Вие май предварително се съмнявате, а? Защо? Лесничейт внимателно огледа Арнд от глава до пети.

– Хмм, имате здраво телосложение и изглежда, сте сръчен и пъргав, но си остава открит въпросът дали предстоящите трудности и опасности ще са по силите ви, за да ги преодолеете. Не бива да забравяте, че вече много хора опитаха какво ли не, за да открият следите на Горския призрак и да сложат край на безчинствата на контрабандистите, но без никакъв успех. Защо пък точно вие да имате повече късмет?

Арнд вдигна рамене.

– Ще видим. Във всеки случай ще направя всичко възможно да заловя тайнствения Горски призрак, чиито ръце дърпат конците на всички престъпни кроежи тук по границата. Не знам дали имам основание да се страхувам от този непознат, ако застанем като мъже лице в лице. Не мога да кажа също и дали не ме превъзхожда по хитрост, той, който очевидно е хитър, лукав и находчив колкото си иска. Но просто съм длъжен да опитам. Все пак имам едно предимство пред него.

– Кое е то?

– Известни са ми неговите престъпления и трикове, докато той нищо не подозира за намеренията ми.

Тук вече лесничейт си позволи лека снизходителна усмивка и тъй като неговият гост го погледна въпросително, Вундерлих открито изрази съмненията си:

– На първо време – каза той, – само на първо време, господин

братовчедо! Впрочем, мисля, че този изпечен негодник полека-лека ще разбере, че един мъж, тоест вие, го търси и е попаднал на следите му.

– Да, но вие казахте „един мъж“. Ами ако успее да направя така, че да не се появявам винаги като един и същ човек? Навярно знаете, че изкуството за преобразяване на външността е част от професията ми.

Лесничейт отново се усмихна.

– Чувал съм за това, но ми се струва, че твърде лесно може да се разпознае перуката или някоя фалшива брада.

– Тъй ли? Значи тъй мислите? Я да видим! Арнд се изправи и се приближи до малката пейка на кахлената печка, където имаше леген, пълен с вода. Докато мокреше крайчето на носната си кърпа, той попита през рамо:

– Колко години ми давате?

– Около четирийсет.

– Ами сега?

Той хвана косата си, последва рязко дръпване, след което се обърна. Черната му коса изведнъж бе станала руса. Лесничейт ококори очи, а жена му изненадано извика. А Арнд се усмихна и каза:

– Е, досега забелязахте ли, че нося перука?

– Не, наистина не, и при това, докато все още бяхте загадка за мен, аз много внимателно ви огледах.

– Виждате ли! А сега ще ви покажа и още нещо.

Арнд махна и мустаците си. После прекара влажната носна кърпа няколко пъти по цялото си лице, сякаш искаше да приглади някакви бръчки.

– Така. Ами сега какво ще кажете, господин лесничей?

– Мътните го взели, подобно нещо наистина не бях смятал за възможно! Преди ми изглеждахте на четирийсет, после на трийсет, а ето че сега ми се виждате и още по-млад. Това действително е такъв майсторски номер, който едва ли някой друг ще направи тъй лесно, господин татен полицай! Вече, кажи-речи, вярвам, че можете три пъти да минете под носа на някой преследван от вас престъпник, без той да забележи, че пред очите му се мярка един и същ човек. Бербхен, не си ли и ти на същото мнение?

Добрата лесничейка само кимна. Просто не намери думи. Беше безкрайно слисана и удивена. А Арнд разказа на тези обикновени хорица, които в този затънт край изобщо не влизаха в допир с шумния и динамичен живот по широкия свят, за хитрините и триковете, използвани от него при упражняването на трудната му и опасна професия. Говори им

за най-различни дрехи, употребявани при дегизирането, като например сако с две лица, към което можеха допълнително да се пришиват различни части. То имало четири ръкава и дори било възможно да се превръща в дълго палто. Обясни им, че умее да променя походката си, гласа и жестовете си според това дали иска да играе ролята на най-обикновен човечец, или на аристократичен господин, на младеж или пък на грохнал старец.

Всичко това представляваше за лесничейското семейство чудо невиждано. Уважението им към братовчедата Арнд нарастваше с всяка изминала минута, а с това укрепваше и упованието на Вундерлих в успеха на плановете, които се коваха в дома му срещу Горския призрак. Лесничейт се вживяваше все повече и повече в бъдещите събития, а ролята му на помощник, която щеше да играе, го въодушевяваше с все по-голяма сила. В хода на тези размисления у него все пак се появиха някои опасения и той побърза да ги сподели с братовчедата Арнд:

– Господине – обади се той, – сега вече и самият аз се страхувам, че някой път може да не ви позная, ако на едно или друго място ви срещна маскиран.

– Добре, че се сещате за това – кимна тайният полицай. – От думите ви виждам, че ще можете да ми окажете твърде полезна помощ. Ще трябва да уговорим помежду си някакъв знак за разпознаване, и то такъв, който няма да бие на очи. Какво ще кажете за следното предложение: срещнем ли се през деня, с дясната си ръка ще направя кратко движение, посягайки от лявото си ухо към дясното.

– Хмм. Ами ако се видим някоя вечер в тъмното?

– В такъв случай ще се стремя незабелязано да се приближа до вас и да ви прошепна думата „непознатият“. Съгласен ли сте? !

– Естествено! Дори страшно ми харесва. Изглежда толкова интересно и авантюристично и звучи също като в някой роман.

– Значи се разбрахме и сега остана да уредим само най-важното. След всички мои разяснения ще мога ли да остана да живея при вас неопределено време?

– Излишно е да питате – обади се госпожа Барбара.

– От само себе си се разбира – промърмори лесничейт. – Нали работите за едно добро дело, което най-живо интересува и самия мен, и освен това... е, ами освен това изобщо ми харесват. Не мога да открия защо, нито да го обясня, но имам чувството, че вече отдавна се познаваме.

– Е, да, понякога хората наистина изпитват подобно чувство, драги господин братовчедо.

– А има и още нещо важно! Как да ви регистрирам пред властите?

– Сам ще го направя. Ще се погрижа да не ми създават пречки нито граничарите, нито полицията. Като таен полицай разполагам със съответните документи. Така че спокойно оставете това да е моя грижа! Трябва само да ви помоля да определите някаква цена за моята стая, както и за храната.

– Само това липсваше! Да ми плаща човек, който е дошъл да избави клетите хорица от такава беда? Ама че работа! Ще получите всичко каквото имаме и ние самите, и то безплатно. Точка по въпроса!

– Добре, дадено, а за останалото се уговорихме! Ето ви ръката ми! Нека сега госпожа братовчедката провери дали ще намери нещо за ядене и за нас! А вие, господин братовчеде, междувременно ще ми покажете ли къде ще живея и къде се намират куфарите ми?

Лесничейката бързо се завтече към кухнята, а Вундерлих се надигна бавно и тежко.

– Елате! Стаичката за гости е на първия етаж. Обзавеждането ни не е изискано, но ще имате меко легло, маса, стол, огледало, а дори и събувалка за ботуши, която сам издялах от един брезов чатал.

Той се засмя и като поведе госта си нагоре по стъпалата, скоро влязоха в малко уютно помещение, където бяха оставени и куфарите. Междувременно навън луната вече бе изгряла, а снегът бе престанал да вали. Лесничейт пристъпи до прозорчето и като посочи насреща към гората, каза:

– Виждате ли ей там онези три великански бора? Недалеч от средното дърво лежеше убитият граничар.

– Значи е било съвсем наблизо, а?

– Съвсем наблизо. Искате ли утре преди обед да отидем заедно до там?

– Току-що се канех да ви задам същия въпрос. Ще отидем и вие ще имате добрината на място да ми разкажете всичко с най-големи подробности. Може би така ще ми хрумне някоя мисъл...

Скоро човекът, който искаше да залови тайнствения Горски призрак, остана сам. След като угаси светлината, той се изправи до прозореца на стаичката и замислено впери поглед навън в лунната нощ към трите бора, където бяха намерили убития офицер на граничарите. Видя как един залутан лунен лъч се заплете в клоните на великанските дървета и накара дебелимата им снежна покривка да заискри. Той възприе тази картина със собствените си очи. Ала въображението му я разшири, рисувайки пред него допълнителни подробности. Стори му се, че убитият

все още лежи отсреща в снега, а до трупа изплува някакъв силует, загърнат в бяла одежда – появи се безмълвно, призрачно. И тогава изведнъж десницата на мъртвеца се вдигна като за клетва и нечий глух глас каза:

– Обвинявам те, обвинявам теб. Горски призрак! Тогава белият силует се стопи и на негово място, сякаш повикан с вълшебна пръчица, изникна някакъв мъж, облечен в къса тясна шуба, с филцова шапка на главата и обут във високи обувки. На лицето му имаше маска, а на гърба му бе праметната пушка. И отново се разнесе онзи глас:

– Обвинявам те, обвинявам теб. Горски призрак!

– Но този път той добави и още едно изречение, което проехтя като вик за помощ на давещ се човек: – Тук се извършват злодеяние след злодеяние. Къде се бави отмъстителят?

На мъжа до прозореца се стори, че последните думи прозвучаха като зловеща подкана, като напомнящ призив. Тогава той изпъна снага и промълви с ясен глас:

– Аз съм отмъстителят! Тук много стари грехове чакат изкупление, грехове, за които знам само аз. Няма да намеря покой, докато справедливостта не възтържествува!

Той се отдръпна от прозореца. Междувременно един черен облак беше закрил луната. Някаква нощна птица тежко и безшумно прелетя покрай старите борове и после побърза да се шмугне в гората, сякаш беше съгледвач на Горския призрак и трябваше час по-скоро да занесе на своя господар вестта, че в лесничейството се е появил някакъв непознат, който се одързостява да играе ролята на отмъстител.

* * *

В това време Едуард Хаузер, кажи-речи, беше вече стигнал до дома си. При мисълта за близките сърцето му започваше лудо да блъска в гърдите от радост. Зад себе си теглеше цяла шейна, натоварена с дърва и въглища, а върху тях имаше голяма кошница, пълна с храна – това бяха все такива неща, които до преди един час му изглеждаха недостижими съкровища.

Почти през цялото време пътят се спускаше надолу, затова той стъпи отзад на плъзгачите на шейната, остави я сама да се спуска колкото може по-бързо, като само на завоите я направляваше ту с левия, ту с десния си крак.

Щом стигна до портата на къщицата, която съвсем скоро Зайделманови се канеха да вземат на баща му заради заема, той остави там на първо време своето возило и се завтече към всекидневната. Вътре в

стаичката около масата седяха, зъзнейки от студ, родителите, братчетата и сестричетата му, а пред печката бе коленичила Енгелхен. Едуард едва повярва на очите си. Наистина беше Ангелика Хофман, която се мъчеше с няколко цепеници и малка купчинка въглища да разпали огъня.

– Едуард си идва! – развикаха се хлапетата.

– Слава Богу! – въздъхна майката. По лицето ѝ си личеше какъв страх беше изживяла заради сина си. Енгелхен пъргаво скочи на крака.

– Но, Едуард, къде се губиш толкова дълго? Всички страшно се тревожихме за теб.

Едуард взе да разтрива вкочанените си ръце.

– Ху, какъв отвратителен студ! Време е да запалите огън! Майко, съседът ли ви послужи?

– Да, зае ни няколко тънки цепеници и две лопати въглища. Каза, че повече не можел да ни даде, защото запасите трябвало да му стигнат до края на зимата.

– Сварихте ли картофи? – продължи да разпитва Едуард.

– Още не сме. Дървата не искат да горят.

– Тъй, тъй, значи сте стояли гладни.

Едуард изглеждаше съвсем променен. На всичката мизерия и мъка, която виждаха очите му, той успя дори да се подсмийне. И ето че повече не можа да се сдържи и с изведнъж избликнала радост направо изтърси:

– А пък аз преди малко вечерях царски!

– Че какво? Къде? – заразпитваха любопитните хлапета и бързо се скупчиха около него.

– Един цял супник булгурена чорба, масло, хляб, че и салам!

– О-о-о-о-о! – изрязаха удивлението си хлапетата и в гласчетата им се долови малко завист и силен копнеж.

Бащата и майката се спогледаха въпросително. Вече съвсем не разбираха своя син. И по лицето на Енгелхен се беше изписало учудване. Едуард се разсемя.

– Почакайте, и вие ще получите каквото ви се полага. Той изхвъркна навън и първо донесе кошницата с храната.

– Ето, майко, това помага срещу глад!

С тези думи той отново хукна навън, за да занесе дървата и въглищата в килера. Взе само малко от тях, колкото да стъкне хубав огън, обаче на първо време изобщо не му бе дадена възможност да свърши тази работа. Твърде въпросително и любопитно се бяха впили в него всички погледи, погледи, в които се четеше безкрайно удивление и върховна радост. Онемяла, госпожа Хаузер стоеше със склучени ръце. Енгелхен

съвсем не знаеше какво би трябвало да означава всичко това. Но бащата побърза да си изясни загадката:

– Я ми кажи, момче, откъде са всички тези неща?

– От лесничея Вундерлих и неговата жена.

– Нищо не разбирам. Вярно, семейство Вундерлих са добри хора, това го знае цялото село, но от къде на къде ще им хрумне да ти направят толкова голям подарък?

– Ще ви разкажа, но първо разопакувайте всичко и вижте какво съм донесъл! Ето ви хляб и масло, ето един цял салам, а също и парче сланина! Тук има брашно, захар, а ето и кафе!

– Кафе, кафе! – заликуваха хлапетата. Преди доста време веднъж им бяха дали да си пийнат малко кафе и вече знаеха колко е ароматно и вкусно. Всички ръце започнаха да разопакуват, а удивлението и ликуването нямаха край. Майката се видя принудена незабавно да нареже хляба, за да задоволи вълчия глад на децата. Обаче старият Хаузер настоя веднага да узнае как е могло да се случи всичко това. Той беше трезвомислещ човек и не вярваше много-много в приказки и чудеса.

Едуард разказа случилото се в гората. Съвсем честно си призна, че за малко щял да открадне дърва за огрев и да се превърне в браконьер. Спомена също и как за секунди му се е сторило, че между заснежените дървета се е мернал Горския призрак. Най-накрая стигна до срещата си с лесничея. Тук обаче се отклони от истината. Премълча историята с непознатия. Не биваше да създава ядове на човека, който тъй щедро му беше пхнал в ръката златните монети. Вярно, че непознатият го беше предупредил само да не казва никому откъде е получил парите, като направи изключение единствено за баща си, обаче от думите му Едуард подразбра, че е по-уместно да не споменава за непознатия пред цялото си семейство. И така той разказа само, че Вундерлихови го посрещнали много гостоприемно и освен това, след като им обяснил в колко голяма беда е изпаднал, те щедро го дарили с какво ли не.

Щом свърши, Енгелхен първа се обади:

– Намирам, че старият е постъпил много почтено – заяви тя. – Всъщност никога не съм очаквала подобно нещо от този вечен мърморко. Винаги съм си мислила, че може да е любезен единствено към мен, защото обикновено към другите е все недружелюбен.

Но бащата на Едуард изтъква щедростта на лесничея по свой начин:

– Сега вече мога лесно да си представя как се е случило всичко. От теб Вундерлих е узнал какъв лош номер са ти погодили Зайделманови.

Тогава си е помислил: „Почакайте само, ще ви покажа, че Хаузерови не са зависими единствено от вашата милост!“ Той не обича особено Зайделманови. Знам, защото веднъж сам ми го каза.

Малките братчета и сестричета на Едуард дъвчеха вече своите филийки, намазани с масло. Майката се залови да мие картофи, за да ги сложи да се варят. Енгелхен започна да прибира скъпоценните хранителни запаси в долапа. А Едуард седеше на масата и с лъчезарна усмивка оглеждаше всички един подир друг. Но по едно време му се стори, че от устните на майка му се отрони тиха въздишка. Защо ли въздишаше, след като домът им тъй изненадващо бе споходен от такова щастие? Той съвсем открито я попита за причината и тя му отговори също тъй откровено:

– Виж, Едуард, разбира се, ти ни достави голяма радост и аз от сърце благодаря на Господ Бог, че тъй неочаквано ни избави от най-страшната беда, ала грижите ни далеч не са се свършили. Ами какво ще стане по-нататък? Докога ще ни стигне храната? Щом като нищо няма да печелим, няма да можем и нищо друго да купим. И освен това трябва да си платим дълга. Как ще успеем? Ще дойде ден, когато пак ще гладуваме и на всичко отгоре дори няма да имаме покрив над главите си.

Думите на жената изведнъж развалиха веселото настроение, обзело хората в малката стаичка. Мрачният призрак на немотията отново заплашително се изправи на прага на дома им. Но Едуард пак побърза да го прогони с няколко чевръсти движения на ръката. Той бръкна в джоба си, където бяха златните монети на непознатия, и усмихнат започна да подрежда и да брои на масата едно подир друго малките лъскави кръгли късчета метал.

– Ето, ето, ето и ето! – Образува се цяла редица. – Е, не стигат ли? Нима не е повече, отколкото ни е необходимо, за да платим на Зайделманови? Вижте, ей това ни остава, а и лесничейт ми обеща да се застъпи за мен пред надзирателя в мината, за да получа някаква работа. Какво искате повече?

Този път майката бе завладяна от чувството на такова неземно щастие, каквото тази простичка женица не беше изпитвала през целия си живот. Енгелхен, кажи-речи, се смръзна, безкрайно смаяна. Само старият Хаузер замислено събърчи чело.

– Момче – каза той съвсем сериозно, наблюдайки на всяка дума, – тази история започва да ми изглежда вече малко странна. Не е възможно да си получил парите от Вундерлих.

– Наистина не са от него.

– Ами от кого тогава?

– Налага се да ти го кажа на четири очи, тате. Погледът на стария тъкач се впи в сина му, сякаш искаше да проникне до най-скритото кътче на сърцето му. Така те размениха ням въпрос и ням отговор. После бащата кимна.

– Имам ти доверие, момчето ми. Но трябва да признаеш, че парите не се търкалят току-така на пътя. Ела с мен да отидем в килера и там ми кажи каквото имаш да ми казваш!

След като пхна парите в ръката на баща си, Едуард го последва. Оттатък, в малкото помещение той му разказа за непознатия, който пристигнал със шейна и отседнал в лесничейството. Но младежът не знаеше нищо друго за него, освен че се беше представил за братовчед на Вундерлих и че беше проявил такава невероятна, просто приказна готовност да му помогне. Старият Хаузер не спираше да клати глава, обаче не намери никаква причина да не повярва на сина си. Най-сетне двамата отново се върнаха в другата стая, където ги посрещнаха изпълнени с напрежение погледи.

– Всичко е наред – заяви Хаузер. – Едуард ми разказа цялата история. Спокойно можем да приемем парите. Работата е безукорно законна. Златните монети са подарък от един благороден приятел на бедните. А сега нека седнем заедно на масата и най-сетне забравим всички беди и неволи!

Огънят в печката прашеше, а водата в тенджерката започна да шушне. Постепенно ниското помещение се затопли, а хората се отпуснаха и оживиха. Затова толкова по-странно беше, че именно Енгелхен, която изобщо си нямаше грижи, седеше мълчаливо на мястото си.

Едуард бързо забеляза това и когато си тръгна, той я придружи до дома ѝ, за да върне веднага взетите назаем дърва и двете лопати въглища. Възползва се от случая да я попита защо е толкова мълчалива.

– Енгелхен, обиди ли те някой от нас?

– Не, Едуард, разбира се, че не.

– Ти изведнъж стана тъй сериозна, докато ние се радвахме и бяхме весели.

– Само защото се сетих за татко, който беше толкова нелюбезен към твоите близки. Много му се искаше да откаже на баща ти тази дребна услуга.

– Но защо?

Тя много добре знаеше защо, но не желаше да му каже. На всичко отгоре причината за нейната мълчаливост беше съвсем друга. Беше се

замислила за увеселението, на което я бяха поканили. Пакетът с маската и костюма на италианка, както и писмената покана от „Казиното“, бяха вече донесени у тях. За момент тя се беше пренесла мислено в балната зала и... какъв голям беше контрастът между тази картина и бедната стаичка на Хаузерови! Дали в края на краищата баща ѝ не беше прав със своите укори? Дали действително Хаузерови бяха хората, с които ѝ добаваше да общува... тя, която получаваше покани даже от „Казиното“?

– Знаеш ли причината? – настоя Едуард.

– Не – колебливо отвърна тя. Това беше първият път, когато лъжеше съседския син. Едуард се опита сам да намери някакво обяснение:

– Може би за баща ти не сме достатъчно изискани и заможни, а ? – попита той.

– Ти пък какво си помисли веднага! – побърза да възрази тя. – Възможно е да е бил толкова недружелюбен към баща ти само защото тъкмо тогава му се е била запалила главата от работа.

– Да не би Зайделман да му е дал твърде труден десен за плата? С удоволствие ще му помогна да изчисли броя на нишките.

Едуард често беше вършил това. Той беше по-сръчен тъкач от Хофман. Но Енгелхен поклати глава отрицателно.

– Цялата работа изобщо не засяга него, а мен.

– Тебе ли? Че защо?

Малко гордо и високомерно Ангелика леко вирна нослето си и каза:

– Получих един пакет.

– И това ли толкова занимава мислите на баща ти? Нищо не разбирам. Говори по-ясно! Днес си тъй странна. Че какво имаше в пакета?

По характер Ангелика беше добро и свястно момиче, но си имаше и една слабост, която беше наследила от баща си – беше суетна. Чувстваше се страшно поласкана от поканата на непознатия, който бе член на клуба „Казино“ и следователно сигурно беше някой заможен и знатен човек. Това се оказа достатъчно, за да забрави донякъде дори и симпатията и увлечението си към Едуард Хаузер. Ето защо реши малко да си поиграе с него, като му съобщи новината, която несъмнено нямаше да го зарадва, не направо, а лека-полека.

– Ами случаят с този пакет е малко по-особен – каза тя превзето. – Я познай какво има в него!

– Че откъде да знам? Вероятно някакъв подарък.

– И да, и не. Пакетът съдържа маска и костюм на италианка.

– Мас... какво?

– Рокля и маска, каквито се носят на бал с маски. Нима не знаеш какво е това?

Едуард се обърка още повече. Какви ги приказваше Енгелхен за някакъв си бал с маски? Вече беше чул, че във вторник, когато се падаше карнавалът, в странноприемницата на селото щеше да се състои едно такова увеселение, организирано от „Казиното“. Но това беше нещо, което изобщо не го засягаше. Членовете на казиното бяха все заможни хора, които боязливо и високомерно страняха от обикновените тъкачи. Значи Енгелхен едва ли можеше да има предвид именно този бал с маски, защото и Хофманови бяха също бедни тъкачи.

Но съвсем скоро го накараха да си промени мнението. Ангелика му сервира цялата истина на части. Отначало той си помисли, че не е чул и разбрал правилно.

– Искаш да отидеш на бала, организиран от „Казиното“? И си получила покана за него? От кого? – И аз не знам.

– Слушай, Енгелхен, цялата работа ми е много тъмна. Някакъв човек, който изобщо не си казва името, те кани на едно увеселение и дори ти изпраща костюм, за да се маскираш, а ти намираш всичко това напълно в реда на нещата?! И какво казаха твоите родители?

Тъкмо с този тон добрият Едуард не биваше да започва да ѝ говори. Ангелика бе единственото дете и разглезената любимка на стария Хофман. Ето защо никак не можеше да понася някой да ѝ държи такъв нравоучителен тон и да ѝ чете „евангелие“ – така наричаше тя подобни опити за поучаване и съветване. Веднага се почувства засегната и думите на Едуард само предизвикаха упорството ѝ. Тя надменно вирна красивата си главичка и го сряза:

– Можеш и сам да ги попиташ, да видиш какво казват! Може би татко ще ти отговори както трябва. Смятам, че е голямо безобразие да се опитваш да ме кориш за нещо, което дори моите родители одобряват. Знай, че баща ми познава господина, изпратил ми поканата, и се гордее с честта и уважението, оказани на дъщеря му.

Това „конско“ здравата изплаши Едуард.

– Но, Енгелхен! – заекна той.

– Я стига, само завиждаш, че не можеш и ти да присъстваш. Ако наистина чак толкова ме обичаш, както все се преструваш, би се радвал заради мен, че ще отида на това безобидно забавление.

В уплахата и объркването си Едуард побърза примирително да каже:

– Да, да, и аз се радвам заради теб. Само че всичко това ми се стори толкова... толкова загадъчно и необичайно.

– Действително е нещо необичайно едно момиче от Хоентал да получи покана за бал на „Казиното“.

– Ами да... точно заради това. И ето защо... затуй си помислих, че...

– Помисли си, че трябва да се намесиш, а това никак не беше хубаво от твоя страна. По-добре беше да споделиш радостта ми! Толкова се гордеех и тъкмо исках да те попитам дали желаш да видиш моя костюм за бала.

– Та нали и бездруго ще дойда у вас, за да донеса дървата и въглищата.

– Не, така няма да стане. Дай ми ги на мен! Сама ще ги внесе. Вече е късно и баща ми може да се разсърди, ако те заведе у нас, за да ти покаже роклята.

– Аха, значи имаш намерение направо да ми се представиш в роклята, за да видя как ти стои, тъй ли? Наистина много ми се иска.

Така вече Едуард отново започна да се харесва на Енгелхен. Фактът, че беше любопитен да види как ще изглежда в хубавата рокля, я поласка. Ето защо тя му направи едно предложение, което само по себе си говореше за доста голямо внимание и любезност.

– Ще ти кажа нещо: върви си спокойно у дома! Татко скоро ще си легне да спи. Тогава ще се преоблека и набързо пак ще изтичам до вас. Мама ще ми разреши. И така, чакай ме!

– Да, да, ще те чакам. – Едуард сам не знаеше дали да се радва на предложението ѝ, или не. Изобщо вече нищо не знаеше. – Довиждане, Енгелхен!

Той ѝ подаде ръка. Тя беше странно студена. Но тази студенина не беше последица от зимния мраз, а идваше отвътре, от голямата душевна възбуда, в която бе изпаднал Едуард. Енгелхен потрепери от този допир и бързо отдръпна десницата си. После припряно грабна кошницата с дървата и въглищата от другата му ръка и изчезна зад вратата.

Той постоя малко, гледайки подир нея, и едва тогава се обърна да си върви. Вътрешно в себе си чувстваше някаква безкрайна празнота. С голяма мъка се опита да събере мислите си. Потъна в размисъл както за себе си, тъй и за Енгелхен.

Познаваха се още от малки. Той винаги е бил приятел и добър другар в игрите на момичето. И през ум не му беше минавало, че може да остане и един-единствен ден без нея. Подобно нещо бе за него просто

невъзможно. Дватама бяха израснали заедно. Никога не му беше хрумвало да си даде сметка за своите чувства. До този ден. До този ден, когато изведнъж със съкрушителна сигурност и яснота го връхлетя прозрението, че я обича с цялото си сърце и че я е загубил, преди още да бе осъзнал любовта си.

Едуард продължаваше да стои неподвижно. Мразовитата зимна нощ го държеше в прегръдките си. Пулсът туптеше в слепоочията му, а сърцето му лудо блъскаше в гърдите. С дълбока въздишка той си каза:

– Енгелхен, иска ми се да бях умрял!

Когато Енгелхен влезе във всекидневната, видя, че родителите й все още бяха на крак. Баща й веднага отново започна да говори за поканата, както и за щастието, което би могла да означава тя за нея. Майка и разгърна обсипаната със сребърни и златни пайети рокля и взе да й дава съвети как тук-там било възможно да се разкраси още повече.

Ангелика ги слушаше доста разсеяно. Мислеше си за непознатия, който я беше пожелал като своя дама на бала. Сигурно беше някой знатен господин и неин таен обожател. Това не беше ли достатъчно важно, за да изостави на втори план приятелството си с Едуард, което водеше началото си още от детските й години? Може би сега единствено от нея зависеше да стане богата жена и съвсем скоро да отърве родителите си от този труден и повече от скромен живот.

Най-сетне на тъкача Хофман започна да доскучава както мълчаливостта на дъщеря му, така и безкрайното бърборене на жена му за разни дантели, панделки и джувки. Той се изправи, протегна се и се прозя.

– Отивам да си легна. А вие можете да украсявате и труфите роклята колкото си искате. Само гледайте да не гори ненужно лампата през цялата нощ! И утре е ден. Лека нощ!

Той се помъкна към спалнята. Тогава Енгелхен се оживи. Щом се увери, че баща й се е съблякъл и вече е в леглото, тя изложи пред майка си своята молба.

– Много ми се иска да я облека и съвсем за малко да изтичам при Хаузерови.

– Сега? В този студ?

– Ще си взема наметката! Ах, пусни ме да отида! Вече обещах на Хаузерови. Те ще се зарадват. А и аз се гордея толкова много с тази рокля и искам да я покажа пред някого от селото.

При тези думи майката отстъпи, понеже и тя не беше лишена от глупава гордост, породена от хубостта на нейната дъщеря. Само след няколко минути Енгелхен стоеше преоблечена вече като италианка.

Майка ѝ имаше намерение да ѝ се порадва, оглеждайки я от всички страни, но Енгелхен не ѝ остави кой знае колко време. Тя извади наметалото си от шкафа и забърза към вратата.

– След четвърт час се връщам.

Скоро тя влезе в стаята на Хаузерови, където Едуард я очакваше сам. Малките отдавна си бяха легнали да спят, а и родителите му се бяха оттеглили, защото младежът им беше казал, че Енгелхен ще дойде да му представи една нова рокля, но изненадата била единствено за него. Те решиха да доставят тази радост на голямото си момче, понеже чувствата и разбираха в какво положение се намира и освен това се надяваха напук на всички трудности и пречки, двамата млади да станат един ден мъж и жена.

Едуард отвори вратата на своята приятелка от детинство. Отначало видя само грейналото ѝ от щастие лице и дългата наметка, която скриваше цялата ѝ фигура. Но след като я свали, младежът се закова на мястото си, заслепен и същевременно изплашен. Енгелхен се завъртя около него на пръсти, обърна се насам-натам, така че полите на късата рокличка се вдигнаха още по-нагоре. Тя с нетърпение очакваше да чуе възгласи на възхищение от Едуард, които според нея непременно трябваше да последват, но младежът остана безмълвен, странно безмълвен, и когато тя се вгледа в лицето му, прочете там всичко друго, само не и възхищение.

– Е, харесвам ли ти? – попита тя малко несигурно. От гърдите на младежа се изтръгна дълбока въздишка, понеже му струваше големи усилия да отговори така честно, както в случая се налагаше.

– Никак! – призна си той.

Лицето на девойката се покри с лека руменина. Тя се нацупи.

– В такъв случай можеш да си спестя идването. А няма ли поне да ми кажеш защо не ти харесвам?

Едуард с мъка си пое дъх. Не беше тъй лесно да изрази с думи онава, което чувстваше. Той беше едно обикновено селско момче и познаваше жените такива, каквито ги виждаше всеки ден – в техните затворени догоре блузи и в дълги поли от груби платове. А костюмът на Ангелика за бала с маски оставяше открити ръцете и врата, деколтето беше дълбоко изрязано, а рокличката едва-едва стигаше до коленете.

– Не мога току-така да ти го кажа – смутено и навъсено измърмори той. – Ти сигурно вече и сама знаеш какво имам предвид. Толкова... толкова разголено не излиза нито едно порядъчно момиче... и то с непознати мъже.

С тези думи той, наистина си забърка хубава каша. Сега Енгелхен, която се почувства засегната и обидена, не щеше вече дори и да знае за някакво старо приятелство или другарство с този млад човек, позволил си по такъв начин да ѝ каже истината. На лицето ѝ изведнъж се появи отблъскваща студенина. С един нахакан жест тя го сръза:

– Личи си, че нямаш никаква представа за изисканото общество. Тази рокля представлява носията на една италианка. Такива корсети и рокли са на мода в Италия. Там всяко момиче ходи по улицата ей така. Но ти естествено не си и чувал за това. Съжалявам, че изобщо си направих труда да идвам до тук заради теб.

– Но, Енгелхен – прекъсна я той, – бъди разумна и...

– По-добре ти да се беше държал разумно и вместо благодарност за моята добра воля да не ми беше наговорил такива неприлични неща!

– Аз бях само толкова изплашен... аз... наистина направо се срамах.

– По-добре се срамувай заради думите си!

– Представих си, че на бала ще ходиш така пред непознатите мъже. Помисля ли си го, изпитвам такова чувство, сякаш всеки момент ще се задуша. Енгелхен, моля те, моля те от цялото си сърце, не отивай на това забавление!

По друго време този негов тон, в който ясно си личаха молба, страх и искрена любов, сигурно щеше да направи впечатление на момичето, което дълбоко в сърцето си също така обичаше Едуард, само че все още не беше осъзнала тази любов. Обаче в момента гордостта ѝ бе наранена, самата тя бе обидена и раздразнена. И ето че в крайна сметка възбудата ѝ я накара да избухне. Тя гневно тропна с крак и му се сопна:

– Я ме остави на мира с твоите приказки! Всичко е точно така, както ти казах преди малко. Ти просто ми завиждаш и те е яд, че не можеш да присъстваш на увеселението. Изобщо мислиш само за себе си. Затова искаш и аз да си остана у дома и да си проваля хубавата вечер. Но подобно нещо и през ум не ми минава. Освен това нямам никакъв друг избор, защото татко направо ми заповяда да се отзова на поканата. Е, сега знаеш как стоят нещата. Лека нощ!

Вратата се хлопна зад гърба ѝ. Едуард понечи да каже още нещо, ала устните му не можаха да отронят нито дума. И телесно, и душевно той бе като парализиран. Само в главата му кипеше трескава мозъчна дейност и се въртяха най-безумни мисли, гонейки се една друга.

И от тази бясна гонитба постепенно възникна и се оформи единаединствена ясна мисъл – Енгелхен просто не съзнаваше какво върши. Тя

сляпо беше тръгнала право в ръцете на ужасна опасност. Още от деца ти си бил неин приятел и си длъжен да я закриляш, дори и срещу собствената ѝ воля!

После той се замисли над начина, по който можеше да стане това, блъска си главата цяла нощ, но без да успее да намери някакъв изход. На следващото утро главата му бе натежала, а мислите му бяха съвсем объркани, тъй че трябваше да полага големи усилия да участва в радостта на своите родители, братчета и сестричета, които толкова неочаквано се бяха отървали от надвисналата над тях ужасна беда и мизерия.

– Отивам при надзирателя в мината и ще го попитам за някаква работа – заяви той на баща си. А тайно в себе си си каза:

„Непременно трябва да направя нещо за Енгелхен... нещо, каквото и да е!“

Трета глава

Бедното село на тъкачите

В неделното утро пред портата на Зайделманови спряха две товарни коли, от които работниците стовариха няколко тъкачни стана.

– Какво ще правиш с този боклук? – попита рентиерът своя брат. – Та всичко това е толкова старо и износено. Мартин Зайделман поглади самодоволно брадичката си.

– Нищо не разбираш. Закупих тези станове на един търг на фалирални собственици. Всеки един от тях ми струва чисти осем марки. Който от местните хора поиска работа от мен, ще трябва да вземе и от моите станове – било като го купи, било под наем. А аз ще продавам бройката по четиридесет марки. Годишният наем пък ще възлиза на петнайсет марки. Повреди ли се станът, наемателят се обвързва по договор или да го поправи за своя сметка, или пък да ми плати за него споменатите четиридесет марки.

Рентиерът направи такава физиономия, която изразяваше какво ли не – и учудване, и признание, и злостна подигравка.

– Много добре си усвоил занаята лихварство, няма що – каза той.

В същото време младият Зайделман седеше в кантората си и пишеше писмо до своя приятел Щраух, за да му даде още някои указания за празничната вечер във вторник. На бала всичко трябваше да мине по мед и масло.

Писмото беше кратко. Фриц го залепи, написа адреса и позвъни. В стаята влезе млад момък, който работеше при него като помощник-разносвач.

– Сега ще отидеш до града и ще предадеш това писмо на търговеца Щраух! Побързай, за да можеш час по-скоро да се върнеш!

Разносвачът веднага тръгна за града. Не беше особено очарован от това поръчение, защото още в ранни зори трябваше да бие трудния път до административната управа на мината. А сега пък му наредиха да отиде до града и на всичко отгоре бързо да се върне.

Младият човек навъсено газеше през дълбокия сняг. Ето че пред себе си видя да върви по пътя и друг човек, поел явно в същата посока. Щом разпозна младия Хаузер, разносвачът премина в лек тръс, за да го догони. Подвикна му:

– Хей, Едуард, почакай малко, де!

Едуард беше ходил рано сутринта при надзирателя на мината, беше се позовал на препоръката на стария Вундерлих и беше попитал за работа, обаче въпреки всичко надзирателят не го беше взел. Ето защо реши да си опита късмета в града.

Щом чу, че го викат, той веднага спря. Двамата младежи се поздравиха кратко, като си стиснаха ръцете.

– И ти ли отиваш в града? – попита Едуард.

– Трябва да занеса едно писмо на младия Зайделман.

– А пък аз искам малко да се поогледам за работа. Разносвачът хвърли към Едуард кос поглед.

– Тъй, тъй, да попиташ за работа значи! И то в неделя, така ли? Няма да ти е лесно. Времената са лоши. Човек просто няма къде да отиде. Това е причината, поради която все още издържам при Зайделманови. Иначе да вървят по дяволите! Един Бог знае защо тук всичко е в техни ръце! Те всичко могат, всичко решават и всичко определят. Едва ли е нужно да го казвам тъкмо на теб. Нали ти изиграха достатъчно лош номер! Първо ти спират поръчките, а после... какво, каза, станало в мината? Тази сутрин трябваше рано-рано да занеса едно писмо до нейната управа. Но преди това подочух нещичко в кантората. Струва ми се, че в писмото ставаше дума за теб. Че може би си щял да потърсиш работа и да не ти дават никакво място, защото си бил неблагоприятен човек. Какво ще кажеш?

Едуард знаеше вече кому дължеше своя неуспех при надзирателя.

– Каква подлост! – гневно избухна той. – Само ми се иска да разбера какво толкова имат против мен!

Разносвачът повдигна рамене. Той съвсем пък не можеше да отгатне причината за враждебността на своя господар към бедния тъкач, а на Едуард и през ум не му минаваше да я свърже по какъвто и да било начин с Ангелика.

Така двамата тежко крачеха един до друг към града. Щом вятърът станеше прекалено леден и запищеше край ушите им, като спираше дъха на момчетата, разговорът им замираше. Но после пак се оживяваше. Разносвачът на Зайделман спомена, че писмото, което носи, било за търговеца Щраух. Той попита:

– Нали го познаваш? Заедно с Фриц Зайделман са членове на клуба „Казино“. В писмото вероятно става дума за бала с маски, който ще се състои във вторник. Ех, че добре си живеят тези хора! А такива като нас не могат да си позволят подобно нещо. Само ми се иска да разбера кого ли е поканил нашият Зайделман-младши. Естествено Щраух ще отиде

със своята годеница Мари Танерт.

Младият човек продължи да бърбори в същия дух. Едуард му отговаряше едносрично. Той не следеше особено внимателно разговора. Споменаването на бала с маски отново събуди у него всичките му опасения и страхове за Енгелхен. Разсеяно слушаше думите на своя спътник, но все пак чу всичко, каквото му беше казано, а по-късно това щеше да му бъде от голяма полза.

– В града двамата се разделиха. Разносвачът се отправи към търговеца Щраух, а Едуард тръгна да разпитва ту тук, ту там за работа, но безуспешно. Най-сетне той се умори да звъни или да чука от една чужда врата на друга, смирено да си казва научената вече наизуст фраза и все да го отправят с едно кратко „не!“. Спря на един ъгъл и се замисли за своя живот.

И странно – колкото и тежки мисли за бъдещето да стягаха сърцето му, колкото и да го тревожеше съдбата на неговите близки, винаги на преден план излизаше страхът му за Енгелхен. Непрекъснато търсеше някаква възможност да я защити срещу опасностите, на които според него неминуемо щеше да се изложи по време на бала.

И ето че му хрумна една идея. Първата и най-важна предпоставка, за да може изобщо да я закриля, беше неговото участие в бала. Самият той също трябваше да отиде там. Но как да го осъществи? В случая ставаше въпрос за увеселение на тесен, затворен кръг хора. Вярно, там нямаше да го разпознаят, защото също можеше да отиде маскиран, но все пак щеше да увеличи броя на присъстващите. Как да постъпи?

На първо време Едуард не намери отговор на този въпрос. Но поне стигна до твърдото решение във вторник вечерта на всяка цена да се вмъкне между членовете на „Казиното“. Да става каквото ще! Веднага се осведоми за магазин, където се дават под наем костюми и маски за карнавални увеселения. Научи, че в града имало един-единствен подобен магазин, и скоро го намери. Помещенията му се намираха на първия етаж. Долу в коридора Едуард още веднъж бръкна в джоба си, за да преброи парите. Никога не е бил толкова богат. От онова, което му бе подарил непознатият в лесничейството, бяха останали още доста пари. Старият Хаузер му беше разрешил да задържи значителна сума за джобни пари. Разбира се, той не биваше току-така да пропилява всичко. Но беше твърдо решен да пожертва нещичко от тях, за да може да защити Енгелхен. И така, той се заизкачва по мрачното стълбище.

След като почука, вратата се откряна и в тясната пролука се показа кокалестото лице на някакъв мъж с огромни очила на носа.

– Какво желаете? – разнесе се от широката уста с безцветни устни.

– Искам някакъв костюм за бал с маски.

– Моля, влезте! Наистина, неделя е, но щом работата не търпи отлагане, ще направя изключение.

Стаята, където влезе Едуард, беше пълна с висящи на закачалки стари дрехи, които издаваха твърде неприятна миризма. Търговецът внимателно го огледа и попита:

– За кого ще е костюмът?

– За мен.

– Хмм. Не ще да е останало още кой знае какво. Господата от „Казиното“ взеха вече всичко, каквото имах. За кога ви трябва костюмът?

– За вторник.

– Аха, значи също за бала на „Казиното“. Жалко. Вчера обещах двата най-хубави костюма на търговеца Щраух и неговата годеница. Той ще отиде маскиран като турчин, а госпожица Танерт – като черкезка. Да знаете – човекът с огромните очила се усмихна смутено, – че ви казвам това напълно поверително. Всъщност не бива нищо да издавам. Дори госпожица Танерт няма никаква представа, че годеникът ѝ е избрал костюм на турчин. Я сега да видим какво е останало за вас! Струва ми се, че ще мога да ви предложа само едно домино.

Едуард не знаеше какво е това, но не искаше да се изложи.

– Моля, покажете ми го!

– Един момент!

Човекът излезе и Едуард остана сам. Погледът му неволно се зарея през прозореца към малкия ъгловат двор. Помисли си: „Вдругиден на бала ще има един човек в повече. Но нима наистина този човек непременно трябва да съм аз? Ами ако някой от другите не дойде и аз заема мястото му?“ Изведнъж във въображението му се оформи полуготов план, един такъв налудничав и недообмислен план, какъвто можеше да се роди единствено от големия страх на едно най-обикновено наивно селско момче за обожаваното от него момиче. Тъкмо когато Едуард обмисляше странното си хрумване, в стаята се върна търговецът. Онова, което той нарече домино, се оказа една черна наметка от тънък лошокачествен плат с качулка.

– Ще желаете ли и една маска? – попита той. – Имам една копринена, която закрива цялото лице. Всичко това ще ви струва четири марки.

– Да, да съгласен съм – разсеяно кимна Едуард.

– Веднага ли ще вземете нещата?

– Предпочитам да дойда за тях вдругиден.

– Добре, но в такъв случай още днес ще трябва да ми предплатите една марка. Така ще имам известна сигурност, защото няма да мога да дам костюма и маската на друг.

Едуард плати и му обърна гръб, за да, си върви, но човекът го спря с думите:

– Ах, моля ви, господине! Само още едно нещо! Сега се сетих. Можете да ми направите една услуга.

– И каква е тя?

– Вчера, когато си запази костюма на турчина, господин Щраух ми показа една декоративна игла, която ще служи на хората от „Казиното“ като пропуск за карнавалната вечер. После я забрави тук при мен. Ще бъдете ли тъй любезен да му я занесете, за да не я търси напразно?

„Каква необикновена намеса на Провидението!“ – помисли си Едуард и без никакво колебание взе иглата.

– Ще го уредя – каза той и побърза да си тръгне. Вече бе изпълнен от радостно упование, че планът му ще успее във всяко отношение и ето защо тъкмо тогава Едуард извърши най-необмислената глупост през своя живот. В близката гостилница „При Златния вол“ той изпи чаша бира и поиска да му донесат мастило, перо и хартия. След кратко колебание, стремейки се да преправи почерка си, младежът написа следното писмо:

Господин Щраух!

Отидете ли на бала с маски, организиран от „Казиното“, там Ви заплашва голяма опасност. Престорете се на болен и си останете у дома! И преди всичко не споменавайте пред никого нито дума за това предупреждение! Даже Мари Танерт трябва да е убедена, че ще присъствате на увеселението във вторник! Знаем, че ще ми се подчините.

Горския призрак

После написа адреса върху писмото и го пусна в най-близката пощенска кутия. След това пое обратно към селото.

Както вече споменахме, това писмо беше най-необмислената глупост, извършена от него през целия му живот. Ако предишния ден в своята голяма безизходица наистина бе отрязал с триона си сухия бор в гората и го беше завлякъл в къщи, това щеше да е не по-малко лошо и осъдително от сегашната му постъпка. Имаше само една разлика, тази, че докато младият човек пишеше споменатите редове, които, без някой

да забележи, щяха да му дадат възможност във вторник да се яви на бала на „Казиното“ вместо търговеца Щраух, за да може да вземе под закрилата си Енгелхен, той нямаше чувството, че върши нещо нередно и незаконно. Едуард беше тъй силно развълнуван и разтревожен, че за него имаше значение само целта, но не и средствата.

При това той твърдо вярваше в успеха на своя план и ни най-малко не мислеше, че е възможно всичко да се провали и върху главата му да се стоварят куп най-неприятни последици. Ами ако Щраух отиде със заплашителното писмо в полицията? За Едуард такава възможност просто не съществуваше. Той смяташе, че всички други се страхуват от Призрака, както и той самият изпитваше суеверен страх от него. Според младежа и търговецът Щраух не можеше да прави изключение. Щеше страшно да се изплаши, нямаше да отиде на увеселението и щеше... да мълчи.

Най-късно във вторник щеше да стане ясно дали сметките му щяха да излязат криви, или не.

* * *

Сутринта на същия ден лесничеят Вундерлих заведе своя гост в гората до мястото, където бе намерен трупът на граничаря. Арнд внимателно огледа всичко наоколо. Погледът му многократно се плъзна по трите големи бора и земята около тях.

– Те не откриха ли поне някаква следа, която да покаже дали преди убийството тук е имало борба, или може би трупът е бил довлечен от друго място? – попита най-сетне той.

– Нито едното, нито другото.

– Хмм. Да не би граничарят най-подло да е бил застрелян? Но и в такъв случай престъпникът би трябвало да го е издебнал от засада, а това едва ли е възможно на това място. Ей тук са трите бора, отсреща е откритата горска поляна, отляво всичко е голо и от другите две страни се намира гората с нейните толкова нарядко растящи дървета. Къде ли е могъл да намери прикритие?

– Зад всяко дърво.

– Но тогава убиецът е трябвало предварително да знае съвсем точно кога и откъде ще се зададе жертвата му. Това никак не е вероятно, понеже оттук не минава никакъв път. Колко надалеч претърсиха околността господата от съда?

– Стигнаха ей отсреща до онези редки храсталаци.

– Значи са предположили, че убийството е извършено от засада,

обаче аз съм на друго мнение. Ето, вижте! Тук един от куршумите, които не са улучили жертвата, е одраскал ствола на този бор.

Ард посочи съответното дърво. Лесничеят огледа мястото.

– Наистина, така е! Никой от нас не го забеляза!

– А сега по-нататък! Ей там е лежал убитият, а тук е следата от куршума в кората на дървото. Следователно стрелецът сигурно се е намирал някъде в тази посока. Да продължим нататък!

Лесничеят последва Ард, който внимателно оглеждаше и най-малките подробности наоколо.

– Какво търсите? – попита Вундерлих.

– Нищо определено. Само ме следвайте!

Така те изминаха неколкостотин крачки все в права посока. Внезапно Ард се стъписа, спря, наведе се и вдигна нещо от земята.

– Какво намерихте? – попита лесничеят.

– Ето, вижте!

Ард му показа триъгълно парче от бяла ленена материя, което остро му зрение беше открило под един гъст храст. Навярно вятърът го беше отвял там, иначе по всяка вероятност отдавна вече щеше да лежи затрупано под новия сняг.

– Парче, откъснато от чаршаф! – разочаровано се обади Вундерлих. – И какво от това?

– Мисля, че находката ми не е без значение. Туй ленено късче, изглежда, наистина е от чаршаф или от покривка за маса. Тук е избродирана и една буква, едно „Т“! Ще признаете, че няма нищо необикновено в това, да намерите в гората носна кърпа, но парче от чаршаф? Хмм!... Какво ще кажете?

– Нищо, господин братовчеде. Аз съм лесничей, а не полицаи.

– Наистина ли не можете да се досетите с каква цел посред зима през нощта тук в гората би могло някой да използва чаршаф?

– Нямам представа.

– Навсякъде наоколо има дълбок сняг. За контрабандистите е изключително важно да останат незабелязани. Тъмното облекло се откроява върху снега. Тогавата те намятат чаршафи, за да заблудят граничарите. Това е съвсем близко до ума, нали? Така на фона на снега никой няма да ги забележи. Особено през нощта.

– Бре, да се не види! След като ми обяснихте, господин братовчеде, вече започвам да разбирам.

– Дори и аз самият съм си донесъл един чаршаф със същата цел и ще го използвам, когато се скитам наоколо.

Междувременно двамата бяха продължили още малко напред. На едно място видяха да стърчи от снега възлесто пънче от пречупено стебло на хвойна. На него висяха две бели ленени нишки.

– Какво заключение можем да си извадим? – продължи Арнд, комуто очевидно доставяше голямо удоволствие да поизпита досетливостта на лесничея.

– Че въглчето от чаршафа се е откъснало тук, на това пънче.

– Съвършено вярно! Станало е точно така, както предполагам. Контрабандистът е бил изненадан и е побягнал, преследван от граничаря. Бил се е загърнал в чаршаф, който ей тук се е закачил. Човекът се е отскубнал и е продължил да бяга. Именно тогава се е откъснало парчето с избродираното „Г“ и вятърът го е отнесъл ей под онзи гъст храсталак! При трите бора беглецът е разбрал, че няма да успее да се измъкне. Ето защо е спрял, обърнал се е и е застрелял преследвача си.

– Мътните ги взели, тогава...

Обаче Арнд не даде възможност на „братовчед“ си докрай да даде израз на учудването си и продължи:

– Преди всичко се налага да бъдат разпитани подчинените на убиятия. Те могат да дадат сведения за заповедите, които им е дал да изпълняват през въпросния ден. Сигурно ще знаят и дали е трябвало да мине оттук, за да провери постовете, и следователно така ще се изясни дали е било възможно контрабандистът да го е чакал в засада, което, както вече споменах, лично аз не допускам, или пък дали срещата им е била случайна. Във всеки случай вече установихме две неща.

– Така ли?

– Да, две много важни неща. Мислите ли, че някой ще вземе назаем чужд чаршаф, за да го използва за въпросната цел?

– Не. Сигурно е бил собственост на контрабандиста.

– И тъй като на чаршафа личи буквата „Г“?

– Значи името му започва с нея.

– Ето, виждате ли, господин лесничей, това е първото важно нещо. Впрочем на чаршафа сигурно е имало две избродирани букви. Началната буква на малкото му име също е била там, само че платът се е скъсал точно между двете букви.

– И кое е второто важно нещо, което сме узнали?

– Преди всичко се налага да ви попитам накъде тръгва да бяга човек, когото преследват?

– Ами естествено натам, където се надява да се скрие на безопасно място.

– Правилно! Старее се да се добере до своето убежище. От боровите убиецът е побягнал право насам. Значи в същата посока се намира и убежището, към което се е отправил. Тръгнем ли и ние натам, сигурно ще се озовем поне близо до мястото, където е искал да се скрие.

– Господин братовчедо, господин братовчедо! Вие сте дяволски досетлив и изобретателен! На мен подобни изводи няма да ми хрумнат тъй лесно.

– Въпрос на упражняване. А сега да продължим нашето разследване! Елате!

Те поеха през гората по вече определената мислена линия, пресякоха пътя, който идваше от селото и водеше до лесничейството, а после пак навлязоха в гората. Арнд вървеше много бавно и внимателно оглеждаше и най-незначителните предмети. Така измина повече от четвърт час. Вече приближаваха края на гората, който се спускаше към селото, когато стигнаха до висок дъб. Изглежда, дървото беше старо няколко столетия. Арнд го беше отминал вече с две-три крачки, когато изведнъж спря и внимателно взе да оглежда дълбокия около половин метър сняг.

– Какво има? – попита старият Вундерлих.

– Забелязвате ли ей тези вдлъбнатини в снега? Това са стъпки от човешки крака, които отново са се запълнили. Те идват от всички страни към дъба и после пак се разпръсват във всички посоки. Тук са идвали доста хора – дали заедно, или поотделно, за съжаление няма как да се разбере. Какво ли са правили при дъба? Дали са били контрабандисти? Хмм!... Да не би това дърво да е сборният пункт за редовни срещи? Я да поразгледаме стария му ствол!

Но въпреки старателното претърсване двамата не успяха да открият нещо необичайно или подозрително по огромното дърво. Усилията им останаха напрасни.

– Хайде, за днес стига толкова! – отсече накрая Арнд. – И занаятчици ще държим под око този дъб. Горедолу можем да сме доволни от онава, което открихме.

– Искате да кажете, да се прибираме у дома?

– Точно така, поне аз се връщам. А вие навярно ще посетите надзирателя, а?

– Да. Трябва да удържа на обещанието, дадено на Едуард Хаузер. Ей сега ще отида. Ами какво ще правим с парчето от чаршафа?

– Ще го предадем на полицията. Все още не желая да се забърква името ми в тази работа. Кажете им, че сте се скитали наоколо и сте открили всичко. Предложете им да разпитат подчинените на убийтия

граничен офицер, и то така, както вече говорихме.

– Хубаво! А да спомена ли нещо и за дъба?

– По-добре не! Сам ще проследя тази диря. Защо да давам възможност на други хора да оплескат всичко? Ето ви късчето от чаршафа! Вземете го!

Двамата се разделиха. Арнд се върна в лесничейството, където след известно време се появи и Вундерлих. Той му разказа, че ходенето при надзирателя се оказало напразно и че не успял да се срещне с полиция, но следобед пак отново ще опита късмета си. В мината неуспехът му бил окончателен. Едуард Хаузер нямал никакви шансове за работа.

Скоро предиобедът изтече. След като обядваха, старият пак пое на път. Арнд се оттегли в стайката си и с книга в ръце седна до прозореца. Той беше все още там, когато видя, че лесничейт се връща, и веднага побърза да слезе долу във всекидневната.

Старият Вундерлих беше видимо възбуден. Той захвърли кожената си шапка върху масата, тръшна се на един стол и изпъшка. За госпожа Барбара това бе сигурен признак, че му се е случило нещо неприятно и е разгневен.

– Е, старо? – попита тя. – Какво те ядоса толкова?

– Какво ли не! – изръмжа той. – Най-напред трябва да ви уведомя, че днес следобед в кръчмата господин рентиерът Зайделман ще държи доклад.

– Непременно ще отида! Трябва да го чуя! – възкликна Арнд.

– Желая ви приятно прекарване! Не съм дотам любопитен, за да участвам в подобни неща. Не мога да понасям тези дрънканици за всеобща любов между хората, за братство и други такива. Когато седя в кръчмата, искам пълно спокойствие.

– И какво друго се случи още? – продължи да пита госпожа Барбара.

– Едно нещастие.

– Пак ли? Разказвай!

– Дребничкият Байер...

– Писарят на Зайделманови ли?

– Да. Просто да ти се скъса сърцето! Нали знаеш колко време вече жена му е на легло?

– Разбира се. Лекарят храни твърде малка надежда, че някога ще се изправи на крака.

– Е, да, и е прав, защото, представи си само... Байер е мъртъв!

От уплаха госпожа Барбара склочи ръце.

– О, Боже! Че как тъй ненадейно?

– Снощи след приключване на работа отишъл до града, за да вземе нещо за болната си жена. На връщане сигурно е паднал от слабост и не е могъл вече да стане. В тъмнината никой не го е забелязал, а тази сутрин го намерили замръзнал край пътя. Докарали го с шейна.

– Ами жена му?

– Да, да, жена му! Сега идва най-лошото! Нещастieto бързо се разчуло и преди още да пристигне шейната, хората се стекли пред дома на Байерови. Но не с никакви зли намерения! О, не! Искали само да утешават. О, хората са тъй добри, тъй любвеобилни, толкова са готови винаги да помагат! И ето ти на, че половин дузина клюкарки се втурват в стаята на болната и една през друга почват да й крещят, че са намерили мъжа й мъртъв и че всеки миг щели да го докарат.

– Нечувано!

– Клетата жена скочила от леглото и надала ужасяващ вик. Посегнала с две ръце към сърцето си и притиснала гърди. Отначало лицето й се зачервило, а после пребледняло и после... е, ами после и тя умряла.

Госпожа Барбара закри лицето си с ръце.

Лесничеят скочи от стола си и с тежки, кънтящи стъпки започна да мери стаята насам-натам. Арнд също бе дълбоко развълнуван, обзе го такава възбуда, каквато на всеки внимателен наблюдател би се видяла твърде странна. Като напълно чужд човек по тези места, дошъл току-що в планините, тази история би трябвало да му е съвсем безразлична, ала той не откъсваше поглед от Вундерлих.

– Ами тези Байерови свестни хора ли са? – попита той.

– Странен въпрос! – изръмжа лесничеят. – Че нима щях да съм извън кожата си от гняв, ако не бяха такива?!

Арнд се направи, че не е чул малко грубичкия му отговор. Припряно продължи да разпитва:

– А имат ли деца?

– Даже четири на брой, четири клетки, изтощени от гладуване дребсъчета! Ах, в такива случаи ми идва да отрежа главата на целия свят! И знаете ли какво са направили с децата? Замъкнали ги в приюта за бедни, където ще се научат единствено да просят. Трябва да ви кажа, че там изглежда по-зле, отколкото при бушмените или при хотентотите. Спят само върху снопче слама. Разправят, че им давали и храна... да, така е поне на хартия. Но който не иска да умре от глад в приюта, трябва да тръгне да се скита из селата и да проси от селяните.

– Наистина ли все още съществуват такива ужасни неща?

– Да, господин братовчеде, такива ужасни неща все още съществуват! Например тук в селото има една стара жена на име Льофлер. Цял живот честно е печелила хляба си, съвестно е вършила работата си и дълги години е била прислужница у Зайделманови. Веднъж една лампа се пръснала и горящата газ заляла лицето на жената. Изгорила ѝ и очите. Оттогава тя е сляпа, не може нито да вижда, нито да работи и да печели.

– А Зайделманови?

Вундерлих гръмко се изсмя.

– Зайделманови ли? Ха-ха-ха-ха! Старата Льофлер бе принудена да отиде в приюта. Сега е вече над шейсет и пипнешком се влачи от врата на врата, за да изпроси парче хляб. Представете си само как се чувства в ей това време! Някой хубав ден ще я измъкнат и нея от снега мъртва, вкочанена, и никой няма да пролее и една сълза.

Арнд също бе скочил на крака и възбудено ходеше нагоре-надолу из стаята. Думите на лесничея бяха предизвикали у него истинска буря от чувства, чиято причина никак не беше ясна. Онова, което бе развънувало Арнд, съвсем не можеше да се изтълкува само като най-общо човешко съчувствие и състрадание.

Но тъй или иначе, той не каза нито дума, а накрая безмълвно се изкачи горе в своята стаичка. Там извади нещо от куфара и после излезе от къщата. С бързи крачки се отправи към селото, но не тръгна по пътя, а пое направо през гората. На едно усамотено и по-закрито място той се спря и предпазливо се огледа. Щом се убеди, че е сам, Арнд съблече якето си и го обърна. Същото направи и с шапката си. Черното дотогава яке изведнъж стана сиво, а кожената шапка се превърна в кадийяна. Освен това от джобовете си измъкна перука и дълга прошарена брада. Когато си ги сложи, заприлича на човек, надхвърлил петдесетте. После пак продължи пътя си.

Странни мисли нахлуха в главата му.

Колко често се беше скитал по тези места... преди толкова много години... и как беше лудувал в гората заедно със своите другарчета! Познаваше всяка педя тук. И колко обичаше тази гора! Как му се искаше да падне на колене върху свещената земя на родното си място!

Докато продължаваше бързо да крачи, пред вътрешния му взор изплува неговото детство. Беше се родил в Хоентал, селото на бедните тъкачи и миньори. Изобщо не помнеше баща си – беше го сполетяла злополука в мината още докато момчето му беше едва на две години. Но майка му – тя бе останала в съзнанието му като добра и лъчезарна фея.

Да, като фея, макар да беше облечена също тъй мизерно, както и останалите жители на селото. Веднъж на всеки две седмици в неделния следобед тя се появяваше пред него за един кратък час, прегръщаше го и го милваше. После пак изчезваше за четиринайсет дни. След преждевременната смърт на мъжа си тя бе започнала да слугува при богатия Зайделман, като помагаше на жена му в домакинството. А госпожа Зайделман беше строга господарка, която държеше изкъсо цялата прислуга. Не ѝ разрешиха да задържи при себе си дори малкото си момче, единствената ѝ радост. Принудена бе да го изпрати при родителите си, при старите Байерови. Писарят Байер, който току-що бе загинал по такъв мизерен начин, беше неин брат.

Малкият Арнд беше станал вече на седем години, когато ги връхлетя онзи страшен удар, който съсипа живота на майка му. Едно утро дойде някакъв полицаец и я изведе от дома на Зайделманови. Казаха, че била откраднала. Тя, неговата майка, неговата фея, неговият идол! Беше изчезнала скъпоценната гривна, подарена предишния ден от Зайделман на съпругата му. И подозренията бяха паднали върху младата вдовица, която видели последна да влиза в стаята, където е било съхранявано бижутото. Вярно, че претърсването на стаичката на обвиняемата, както и на къщата на старите Байерови не довело до никакъв резултат, но въпреки това продължили да поддържат обвинението и жената била отведена в предварителния арест.

Малкият Франц посрещна това събитие с огромно изумление. Със свити юмручета се беше нахвърлил върху полицаец, който сложи белезници на майка му след безрезултатния обиск. Всичко това завърши с истеричен плач и накрая, когато вече беше почти изпаднал в несвяст, бабата и дядото го заведоха до леглото да си легне.

Майката не можа дълго да надживее този позор. Срамът и тревогата за нейния любим син стопиха жизнените ѝ сили и следствието все още не беше завършило, когато я отнесоха в гробището.

Тъй като скоро след това умряха и старците, малкият попадна в приюта. По онова време това беше нещо най-обикновено. Но човек трябва добре да е запознат с условията на живот в тези заведения на „благотворителността“, за да знае, че момчето бе осъдено да изживее истински ад. Отритнато от всички, гледано от всеки накриво, без каквото и да било обучение, ето как прекара следващите две години.

После в живота му настъпи голяма промяна. По тези места дойде един богат, но вече не много млад чифликчия с жена си. Двамата видяха на улицата хубавото, но запуснато дете и то веднага събуди

съчувствието им. Те се осведомиха къде живее момчето и от какво семейство произлиза. Управителят на приюта сметна, че трябва да им каже самата истина. Съобщи им каквото знаеше шепнешком, обаче острият слух на малкия Франц долови всичко.

– Майка му откраднала и умряла в затвора. Със святкащи очи момчето гневно извика:

– Не е вярно! Майка ми нищо не е откраднала!...

Останалите му думи се загубиха в силни ридания и разплакалото дете избяга навън.

Изявеното чувство за чест на малкия предреши нещата. Чифликчи-ята го взе със себе си и започнаха грижливо да го възпитават. И добрите хорица наистина нямаха причини да се разкайват. Все по-силно обикваха момчето и най-накрая направиха последната крачка, която увенча и цялото им благотворително дело – осиновиха го.

Но и след като прие новото безукорно почтено име, Франц не забрави сянката на миналото. Хиляди пъти се заклева да изчисти петното от паметта на майка си и макар и в гроба, да възстанови доброто ѝ име.

Франц беше двадесетгодишен, когато осиновителите му умряха бързо един подир друг. Изведнъж той се видя собственик на голямо състояние, паднало му в ръцете наготово като зрял плод. Но него не го влечаха нито парите, нито пък високото обществено положение, което вече имаше възможност да извоюва в големия свят. Всичките му действия се подтикваха единствено от мисълта за дълга му към неговата починала майка. Именно на нея искаше да посвети както цялото си състояние, така и всичките си сили.

Да, своите собствени сили! Не искаше да повери случая на някой непознат адвокат – не, самият той щеше да се наеме да разкрие загадката на онази заблуда, на която клетата му майка несъмнено бе станала жертва. Наистина, за тази цел беше необходима значителна подготовка. Твърде много време бе изминало оттогава, а самият той се беше отчуждил от родното си място и от своите земляци. А трябваше да се извършат и известни разследвания, за които на един лаик липсваха най-важните предпоставки, а именно познаване както на правото, така и на всички онези хитри трикове и номера, без които добрият детектив не може.

Ала Франц беше упорит човек. С голямо въодушевление и жар се залови със задачата да се образова достатъчно, за да стане детектив. И скоро се оказа, че е роден за тази професия. При няколко много объркани случая, където и опитната полиция засече, той ѝ даде ценни указания

и съвети, които доведоха до издирването и задържането на престъпниците. Така Франк си спечели голям авторитет пред полицейските власти и много се гордееше с него, още повече че не беше техен професионален колега.

И ето че когато след време се заговори за тайнствения Горски призрак, той предложи услугите си на полицейското управление. Отначало не му обърнаха внимание, но след като служителите на полицията удариха на камък при издирването на тайнствения непознат и особено когато този загадъчен злодей започна да върши такива безчинства, че най-накрая се стигна до убийството на граничния офицер, най-сетне полиците не се поколебаха да привлекат на помощ постигналия толкова много успехи вълк единак.

Ето как най-после Франц беше упълномощен да отиде на място, и макар да бе изпратен с определено поръчение от официалните полицейски власти, имаше пълна свобода на действие.

Сега се намираше вече тук, в Хоентал, за да сложи край на безчинствата на страшния призрак, хвърлил в ужас цялата околност. Но за него къде-къде по-важна беше паметта на майка му. Дали щеше да успее да изчисти онова петно на кражбата от нейното име? Напук на всички пречки и трудности Франц бе изпълнен с упование. Преди два дни бе отишъл на гроба на майка си и се беше зарекъл и пред себе си, и пред нея да не намери покой, докато не изпълни задачата си.

Арнд дотолкова бе потънал в мислите си, че беше престанал да обръща внимание на пътя и по едно време с изненада забеляза, че къщите на Хоентал бяха вече току пред него. Спусна се надолу по главната улица, чийто външен вид едва ли се бе променил с нещо през последните осемнайсет години, и почука на вратата на пасторската къща. А когато след малко, поздравявайки, влезе в работната стая на пастора, завари там един стар достопочтен човек с благ поглед и лице на светец.

– Какво желаете? – попита го духовникът, като остави настрани някакъв вестник.

– Господин пастор, идвам при вас с една молба.

– Който помоли, на него ще му се даде. Седнете и ми изложете вашата молба! Струва ми се, че никога не съм ви виждал. Изглежда, не сте тукашен.

– Наистина идвам отдалече, господин пастор. Току-що пристигнах тук и узнах за нещастieto, сполетяло едно много свястно и почтено семейство.

– Имате предвид Байерови? Да, действително това е ужасна мъка,

страшен удар на съдбата. Имате ли някаква по-особена причина да съчувствате на Байерови? Искам да кажа, да изпитвате състрадание освен най-общо погледнато от любов към ближния?

– Съчувствам им чисто човешки – измъкна се Арнд. – Затова искам да направя нещо за клетите деца. Чух, че се намират в приюта за бедни.

– За съжаление! Кой би искал, или по-скоро кой би могъл в това бедняшко селце да ги вземе под грижите си безплатно?

– Може би ще се намери едно семейство, което срещу известно заплащане ще даде на малките подслон и храна. Сигурно знаете тъкача Хаузер, нали? За него си помислих. Предпочитам на него да ги поверя.

– Хаузер е почтен човек и вярващ християнин. Но е много беден и самият той има деца. Иначе за сирачетата би бил най-подходящият попечител. Впрочем той е в роднински връзки с Байерови.

– Е, тогава ви моля, господин пастор, да приемете от мен необходимите парични средства. Ето ви сто марки за погребението на мъртвците и ето още двеста марки, от които можете да плащате на Хаузер според възникналите нужди! Най-накрая ще ви дам още и това пакетче. То съдържа други петстотин марки. Нека бъдат използвани за подобряване на условията на живот в местния приют. С пълно доверие оставям всички тези средства във вашите ръце.

Отначало пасторът сякаш онемя и само гледаше втренчено непознатия. Най-сетне успя да продума:

– Господине... нима сте толкова богат, че да раздавате такива суми?

– Мога да се лиша от тези пари.

– Да, да, вярвам ви. Извинете ме за въпроса, но... но... вашата външност...

– ... не го издава, знам. Но въпреки това всичко е наред. Мога ли да се надявам, че ще изпълните желанията ми?

– Разбира се, разбира се! Сам ще заведа децата при Хаузер. А сега ми кажете само още едно нещо, драги господине, кому дължа тези дарения?

– Тъкмо това не ми се ще да ви казвам, господин пастор. Искане ми се да остана анонимен дарител. Ако някой попита за мен, просто му кажете, че парите идват от непознат човек. Сбогом!

В следващия миг Арнд вече беше навън. Пасторът остана на мястото си като вцепенен. Но ето че вратата пак се отвори и се показа главата на сестра му.

– За Бога, какво ти е? – попита тя.

– Случи ми се нещо съвсем необикновено – отвърна той със заекване.

– Нещо лошо ли? Какво искаше този непознат човек от теб? Пуснах го да влезе само защото ме попита толкова учтиво.

– Всичко е наред, няма защо да се тревожиш. Непознатият направи нещо много хубаво. Прилича на обикновен работник, но сигурно е нещо съвсем друго, понеже ми даде пари, страшно много пари!

– Много пари ли? Че за какво? За кого?

– За Байерови и за... ах, я остави това сега! Трябва да го догоня! Трябва да му благодаря... трябва да го опозная по-отблизо и да си поговорим по-подробно! Ще му обясня какви грижи ни притискат тук!... Ще изтичам подир него... после ще ти разкажа най-важното!

С тези думи той бързо изхвъркна през вратата. Застанал пред къщата, той огледа улицата в двете посоки, но не видя жива душа. Или не, все пак в този момент някакъв чернобрад мъж се появи иззад ъгъла и се насочи право към пастора.

– Добър вечер! – поздрави той. – Нали днес тук ще има някаква сказка? Къде ще е тя?

– В кръчмата. Спуснете ли се надолу по улицата, няма как да не забележите странноприемницата. Сега е четири часът. Сказката започва в пет. Но я ми кажете, не срещнахте ли един мъж, който преди малко излезе от този дом?

– Не.

Пасторът дори не подозираше, че търсеният от него човек се намираще точно на крачка пред него. Докато траеше краткият разговор между пастора и сестра му, Арнд бе имал достатъчно време на едно закрито място зад къщата да обърне както якето, тъй и шапката си, а освен това да смени едната брада с друга.

След като най-учтиво благодари за получените сведения, той си тръгна. Беше му доставило голямо удоволствие да попита пастора за кръчмата, макар да знаеше много добре пътя до нея.

В странноприемницата цареше голямо оживление, тъй че появяването на Арнд едва ли привлече нечие внимание. На масата за постоянни посетители вече седяха онези жители на селото, които можеха да си позволят преди започване на сказката да изпият по още някоя чаша бира.

Арнд се изкачи горе в залата. Там по-бедните очакваха вече появяването на рентиера Аугуст Зайделман. Детективът видя много лица, млади и стари, белязани от глада, мизерията и вечните грижи. Всички те

бяха дошли или защото се надяваха да получат известна утеха и дори някаква помощ от предстоящия по-особен час, или защото по някакъв начин бяха зависими от Зайделманови и се страхуваха, че отсъствието им може да се изтълкува зле за тях и да им се държи сметка.

На един малък подиум беше поставено пиано, а до него – ораторски пулт, върху който лежеше томче с църковни песни. От двете страни бяха наредени меки кресла – за кого, това никой не знаеше.

Из залата се разнесе шепот и шушукане. Никой не се осмели да поведе разговор на висок глас. Тук също никой не обърна внимание на Арнд. Той се промъкна в един ъгъл и седна там.

Наложи се да чака още около половин час. Помещението се изпълваше с все повече и повече хора. После откъм вратата се зададе една колона от най-малко десет-дванайсет души. Облечен в редингот, рентиерът Зайделман крачеше начело. Следваха го собствениците на фирмата Зайделман, баща и син, както и госпожа Зайделман. После идваха служителите им, а накрая вървяха по-важните чиновници от мината „Божия благословия“. Без да поздравят когото и да било, те се отправиха към подиума и насядаха в меките кресла.

Рентиерът се изправи зад пулта, отвори сборника с църковни песни и обясни на присъстващите, че първо всички трябвало да започнат с една песен. Най-напред прочете стиховете, които щяха да бъдат изпяти. Племенникът му Фриц Зайделман седна на пианото и започна с музикалния съпровод. Отначало се чуха само отделни гласове, но скоро мелодията бе подета и от други и най-накрая песента прозвуча хорово и мощно.

След това се разнесе гласът на рентиера Зайделман и сказката започна. Тя беше на тема: „Времената са лоши – нужна ни е братска обич“!

Трябва да се признае, че рентиерът наистина имаше дар-слово. Той добре познаваше хората, на които говореше. Знаеше и какъв живот водят. С убедителни и мъдри думи започна да описва мизерията такава, каквата си беше – цялата гола и ужасяваща истина, но старателно отбягваше да разкрие действителните ѝ корени. Преди всичко говори за липсата на любов към ближния, както и на жертвоготовност сред хората. Ето как неговото изложение се насочи към една област, където той можеше да блесне с красиви думи и майсторски да жонглира с приятни и звучни фрази, тъй че, който го слушаше, оставаше с впечатлението, че цялото му сърце е преизпълнено със съчувствие към мъката и страданията на другите, докато всъщност на нуждаещите се от хляб предлагаше

само камъни.

Но бедните тъкачи, миньори и надомници не знаеха това. Та Аугуст Зайделман бе толкова умел и речовит, а те бяха тъй наивни в своите представи и преценки! Изглеждаше им направо чудо, че един представител на заможната класа им говори толкова доброжелателно и привидно братски. Почувстваха се силно завладени и затрогнати от думите му и щом свърши, му благодариха с искрени аплодисменти. А когато той отново посегна към сборника с църковни песни и прочете още една строфа от започнатата в началото песен, слушателите му я подеха, кажи-речи, с въодушевление.

После рентиерът накара един от служителите на брат си да му донесе тенекиена кутия и започна да събира пари – най-напред от своите роднини. Чувахе се как монетите тежко падат на дъното ѝ. След това дойде ред на служителите и накрая продължи между редовете на слушателите.

Мнозина, които нямаха у себе си пари, заемаха от съседите си дребни суми, но тъй или иначе всички дадоха лептата си. Колкото и бедни да бяха, искаха да покажат, че не им е чуждо чувството на братска обич между хората. Не един и двама пожертваха буквално последния си пфениг. Е, нали у дома все още имат картофи и сол! Пасторът, който се беше появил с доста голямо закъснение, също пусна нещичко в кутията.

Накрая Аугуст Зайделман заяви пред всички, че назначава своя брат, търговеца Зайделман, за касиер, защото бил инициатор на тази благотворителна сбирка. Пред цялото насъбрало се множество той му предаде кутията и тогава местните големци се отдалечиха също така гордо и високомерно, както бяха дошли. А бедняците останаха в салона, за да поговорят още малко за всичко, което бяха видели и чули.

* * *

След като пристигнаха у дома си, Зайделманови отвориха кутията, за да преброят парите.

– Двайсет и шест марки! – каза търговецът. – Е, не е много, но все пак ще стигне, за да да покрием разноските си. Така поне няма да имаме загуби от твоето „братско“ хрумване.

Рентиерът погледа укорително брат си.

– Спести си тези приказки! Знам много добре каква полезна цел преследвах с моята сказка. Трябва поне от време на време да правим по някой красив жест към хората, на които ножът отдавна е опрял до кокала, за да не би между тях да избуят плевелите на недоволството и бунта.

Иначе е твърде възможно лоши дни да очакват и някои други, които в момента не могат да се оплачат от нищо. И тъй, моля! Нека си оправим сметките! Какви разноси направи ти? Всъщност аз не знам да има такива.

– Заех ви пианото и работниците ми го пренесоха. Това са две разходни пера.

– И каква сума ще искаш?

– Мисля, че пет марки няма да са много.

– Наистина си твърде скромнен. Сега остава само и Фриц да поиска възнаграждение за дрънкането си по клавишите.

Нейде от ъгъла племенникът му се обади с мазен, престорено патетичен глас:

– Отказвам се, скъпи чичо! Всичко направих от любов към ближния и истинска жертвоготовност.

– Много добре! – отвърна рентиерът също тъй подигравателно. – Ти си доста схватлив папагал. Без грешка можеш да повториш всичко, което си чул.

След тези думи Аугуст Зайделман измъкна от джоба си някаква хартийка и каза:

– Ето тук съм си отбелязал моите разходи. Осем марки ми струват само влакът и шейната. Към това се прибавя и консумацията по пътя: един грог, едно кафе, два коняка и един шницел с картофи в масло. Струва ми се, че ако ти дам исканите от теб пет марки – при тези думи той побутна споменатата сума към брат си, – така горе-долу ще си оправим сметките. Впрочем, сега ще трябва да се приготвим за посрещането на гостите. Добре постъпихме, като поканихме на вечеря неколцина господата, нали?

– Да – кимна търговецът Зайделман, – ще дойдат пасторът, кметът, лекарят на миньорите, както и някои други големци от Хоентал. Мисля, че скоро ще започнат да пристигат. После можем да преминем в голямата стая. За съжаление на Фриц се налага да отскочи да свърши още някаква работа, както сам ми каза.

– Тази вечер ли? – учуди се рентиерът.

– Да, скъпи чичо, ща не ща, трябва да изляза – Фриц Зайделман се намираще вече на прага на вратата. – Нали знаеш, че предстои балът на нашия клуб! Има да се вършат още сума неща.

След тези думи Фриц се сбогува с баща си и чичо си и няколко минути по-късно излезе от къщата.

Междувременно горе в голямата стая полека-лека гостите се

събираха. Заемаха местата си на богато отрупаната маса. Мартин Зайделман постави от двете си страни пастора и кмета на селото. Рентиерът завърза разговор с лекаря на миньорите, който същевременно преглеждаше и бедняците в Хоентал. Този измъчен от прекомерно тежката си работа човек току-що се беше върнал от посещение при болен. Сега разказваше на рентиера тъкмо за това. Ставаше дума за някаква бедна старица.

– Какво ѝ е на жената? – попита Аугуст Зайделман.

– Какво ѝ е ли? хванала я е болестта на мизерията и нищетата, туберкулозата, както почти всички тукашни хора.

– Безнадеждно ли е? Лекарят вдигна рамене.

– Как да спасиш болен, за когото трябва да плати общината. Та нали, кажи-речи, нищо не бива да му предписвам. Рентиерът смръщи вежди.

– Драги мой, не говорете така! Миналата година доста изпразнихме болничната каса на миньорите.

– Да не би да имате предвид осемстотинте марки, които получавам като заплата.

– Не говоря за това. Но са изхарчени сто и четири марки в аптеката. Помислете само колко много пари за една година!

Лекарят приближи глава до ухото на Аугуст Зайделман, тъй че никой да не може да чуе разговора им.

– Знаете ли, господин Зайделман – прошепна той, – за колко болни трябваше да стигне тази сума?

– Това не ме засяга. Интересуват ме само похарчените пари. Аз съм пълномощник на барон Вилдщайн, собственика на мината, както и на моя брат, който участва с капитали в нейната експлоатация, и следователно съм длъжен да се грижа за интересите им.

– Добре, грижете се, но при това трябва поне донякъде да се съобразявате с фактите. Тези сто и четири марки са изразходвани за двеста и тринайсет случая, господин Зайделман! Значи средно за лекарства се е падала по една марка на повече от двама болни. Няма даже и петдесет пфенига на глава за година! Не бива да го казвам на никого, защото иначе...

– Само това липсваше! Вие сте служител на барона. Впрочем, нали сам удостоверихте, че били все леки заболявания...

– О, о! – прекъсна го лекарят. – А да не би да трябваше да разглася, че здравословното състояние на населението тъкмо в моя район е най-окаяното в цялата страна?

Тук разговорът им бе прекъснат. Домакинът вдигна наздравица за своя брат, като не забрави да го похвали за благородните му и хуманни възгледи, които бил изложил в своя доклад. Чашите весело звъннаха.

Никой не забеляза старата жена, която влезе в същия момент и остана да се държи с две ръце за рамката на вратата. Тя беше сляпа. Косата ѝ бе раздърпана от вятъра, а дрехите ѝ представляваха тънки парцали. Цялото ѝ тяло трепереше от студ.

Гостите отново насядаха и едва тогава Мартин Зайделман забеляза неканената гостенка.

– Какво? – подскочи той. – Старата Льофлер тук? Че какво търси при нас?

– О, не ми се сърдете! – каза жената, докато беззъбите ѝ челюсти се удряха една в друга от студ. – Търся господин пастора Зайделман.

Рентриерът се почувства поласкан, че го нарече пастор. Той стана и направи знак с ръка на брат си, който вече се канеше гневно да я скастри.

– Аз съм търсеният от вас човек, драга госпожо. Какво желаете?

– Днес бях в кръчмата. Едно момче ме заведе. Исках да...

– Какво? Били сте в кръчмата? – попита я грубо. – А не живеете ли в приюта?

– Да, вече от доста време.

– И въпреки това отивате в кръчмата? Струва ми се, че трябва да се сте прибрали в приюта в точно определен час, нали?

– Това не се спазва толкова стриктно, понеже сами трябва да се грижим за прехраната си. А и попитах за разрешение управителя. Исках да чуя речта ви.

– А-а, това е нещо друго! Ами какво търсите сега тук? Старицата размисли кратко, за да намери най-подходящите думи.

– Господин пастор – поде тя колебливо, – вие говорихте за мизерията и нищетата и за начина, по който може да се помогне срещу тях. Мизерията и нищета тук има навсякъде, накъдето се обърнеш, но моята беда е най-голяма.

– Да, положението ви наистина е лошо. Да си сляп е страшно нещастие, изпратено от небето. Молете се смирено и горещо! Може би ще се намери средство за изцелението ви.

В този момент пасторът шумно се покашля. Той беше тих и скромен Божи служител. Не беше борческа натура, но онова, което чу, му се видя вече прекалено.

– Ах, за мен няма вече никакво изцеление – отвърна сляпата. –

Изгубих очните си ябълки. И то докато изпълнявах задълженията си на прислужница. Господин пасторе, не е ли възможно да получавам някаква издръжка от моя някогашен работодател?

– От къде на къде? Докато сте работили, моят брат съвсем акуратно ви е изплащал възнаграждението. А след като сте прекъснали работата си, нямате право да искате каквото и да било.

– Не можете ли да кажете някоя добра дума за мен? Откакто се случи онова нещастие, водя такъв мизерен живот, какъвто никъде няма. Другите могат да обикалят селата наоколо, където по-лесно ще се намери парче хляб, отколкото тук, а аз пипнешком обикалям къщите на това селище, в което живеят само бедняци. Вие държахте толкова хубава реч... тъй хубава и затрогваща...

– Значи моето слово ви хареса, така ли?

– О, много! Говорихте за братската обич между хората и за отзывчивостта. И тогава си помислих: „После ще отида при него. Който умее толкова хубаво да приказва за любов към ближния, сигурно има добро сърце.“

Аугуст Зайделман сбърчи чело.

– Значи сте дошли да просите? Не знаете ли, че това е неприлично?

Като че сляпата старица напрегнато се заслуша в тишината, настъпила в голямата стая при изострянето на този мъчителен разговор. По измъченото ѝ лице се изписа израз на силно душевно вълнение. После някак изведнъж по него пробягна и се скри горчива усмивка.

– Ах, така ли, сега вече знам как стоят нещата! Пред обществеността господинът намира много хубави думи за нас, бедните хора, но стане ли въпрос да се даде нещо, тогава работата изглежда съвсем другояче.

– Какво искате да кажете? – кипна рентиерът. Старицата все още стоеше облегната на рамката на вратата. Сега започна да говори, при което сякаш гледаше над главата му нейде в далечината.

– Какво искам да кажа ли? Ами това, че ви смятах за ангел, изпратен при нас от милия Бог, а ето че сега разбирам колко наивна съм била. И вие сте просто само един човек, и то дори не сте от най-добросърдечните хора.

Лека-полека всички гости се бяха заслушали в разговора на рентиера със старицата Льофлер и ето че последните думи предизвикаха всеобщо възмущение.

– Какво безсрамие! Нахално женище! – разнесоха се викове около масата.

– Изхвърлете я навън! – изкрещя рентиерът, като посочи с ръка към

неудобната посетителка.

В този момент пасторът стана от мястото си.

– Почакайте, госпожо Льофлер! – каза той тъй високо, че всеки да може да го чуе. – Тръгвам си с вас. Който ви гони по такъв начин оттук, той пропъжда и мен.

Само след миг-два пасторът се озова на прага на вратата.

– Какво? Да не би да искате да напуснете дома ми само заради тази жена? – попита слисаният Мартин Зайделман.

– Не заради жената, а заради отношението ви към нея. В един християнски дом не се изгонва по такъв начин смирено моленият клетник, изпаднал в беда. Впрочем, мога да ви уверя, че съпругата ви вече получи помощ. Вярно, че аз съм само един скромно платен пастор, но винаги ще намеря за нея парче хляб и нещо топло за пиене.

– Но вие прибързано се намесвате в организираната дейност на социалните грижи! – обади се рентиерът.

– Да не би да намекувате за даренията, които събрахте днес за изпадналите в беда клетници? Ще ми позволите ли да ви попитам колко голяма е сумата?

– Не сме длъжни да ви даваме отчет – високомерно заяви Аугуст Зайделман. – Не сте упълномощен от властите да проверявате нашата каса.

– Добре. Но защо събирате пари, щом сега твърдите, че жестовите на благотворителност се бъркали в работата на социалните грижи?

Пребледнял от гняв, рентиерът пристъпи към пастора.

– Господин пастор, нали днес слушахте сказката ми? Навярно сте забелязали, че умея не по зле от вас да говоря за любовта към ближния. Аз съм християнин, но...

– Не, господин Зайделман, вие не сте истински християнин! – рязко го прекъсна пасторът. – Вие само сте си сложил маската на християнин и сипете около себе си красиви думи за братска обич между хората, ала всъщност не вършите нищо. Иначе нямаше да се държите така към това толкова изстрадало човешко същество. Аз като духовник имам святото задължение да се заема с този случай. Засега няма какво повече да си кажем, господине! А на жената ще бъде помогнато!

В голямото помещение се беше възцарила твърде потискаща атмосфера, ето защо братът на рентиера се опита да спаси добрата репутация на своя дом и понеже никак не искаше да разваля отношенията си с пастора, в последния момент реши да посредничи.

– Но, господин пастор, надявам се, нямате намерение завинаги да

задържите в дома си старата Льофлер, нали? – попита той с несигурен глас.

– И не е необходимо. Ще се погрижа, щото обитателите на приюта да нямат вече нужда да ходят по просия и да гладуват.

– Моите уважения за добрата ви воля, господин пастор, но как ще стане това? Общината ни е твърде бедна, за да направи нещо повече, отколкото е могла да стори досега.

Лицето на духовника се озари от доволна усмивка.

– Имам достатъчно пари – отвърна той.

– Вие ли? Доколкото знам, сте беден!

– Така е, но се намери една благодетелна душа, която дари значителна сума за нашия приют.

– Че колко ли ще е голяма тя? – подигравателно попита Аугуст Зайделман.

– Тъй като нямам право да се интересувам за вашата каса, господине, то не мога да ви дам никакви сведения и за моята.

– О, но този случай е малко по-друг! Тук става въпрос за общинска работа, а брат ми, търговецът Зайделман, отговаря за помощта на бедните в това селище. Под негово ръководство е и самият приют за бедни. Ще трябва да му предадете средствата, които са били връчени на вас.

– За съжаление се заблуждавате. Дарителят ми предостави сумата с изричното искане аз да се разпореждам с нея. Само аз мога да решавам по какъв начин да бъде изразходвана тя.

– Тогава този дарител явно не е запознат с правилника за общините. Кой е изобщо този човек?

– И в това отношение не съм длъжен да ви дам сведения, но впрочем и да исках, пак не мога, защото и за мен самия е напълно непознат. Не ми каза името си. Най-подробно ще обмисля цялата работа, за да мога да докладвам още на същото заседание на общинарите и да внеса предложенията си. Лека нощ, господа!

Пасторът хвана сляпата старица за ръката и я изведе навън. Щом излезе, гостите подеха оживен разговор. Мъчителната и неприятна сцена беше бързо забравена, но пък споменаването за някакъв непознат благодетел им даде такъв материал за догадки, че те останаха още дълго най-подробно да обсъждат тази тема.

Четвърта глава Изкусителят

Едуард Хаузер и баща му също слушаха сказката на Аугуст Зайделман.

– Какво ще кажеш, тате? – попита Едуард, докато се връщаха у дома.

– Вдига голяма пара, но тя му стига само за свирката. Много шум за нищо.

– И аз мисля така. Не ми хареса ораторът.

– Той е голям лицемер. По-добре нека държи своите проповеди на брат си и на племенника си. Единствено те са виновни за мизерията ни. Ти пусна ли пари в кутията?

– Да, десет пфенига.

– Аз също. Той така поглеждаше всеки, тъй го следеше какво ще направи, че хората изобщо не се осмеляваха да не дадат някоя монета, и то, да речем, не само два пфенига. А самите ние толкова се нуждаем от тези пари!

– Бог ще ни помогне, тате, както веднъж вече ни помогна.

– Какво ще правиш тази вечер? Ще прескочиш ли до Хофманови?

– Не.

– Защо? Иначе, кажи-речи, всяка вечер си у тях.

– На Хофман вече не му се харесва.

– Да, станал е твърде нелюбезен към нас. Забелязах го, когато му поисках назаем дърва и въглища. Струва ми се, знам и причината. Сигурно си мисли, че имаш определени намерения към Енгелхен.

– Да мисли каквото си ще!

– А няма не е прав?

– Не е.

– Хайде, хайде! Ангелика е добро и свястно момиче. Всички ние я обичаме и никой няма да има нищо против, ако след време двамата се ожените. Или да не би нещо да се е случило между вас?

– Моля те, тате, не ме измъчвай! Спести ми отговора! Ще трябва да го превъзмогна и после няма да мисля повече за това.

– Аха! Значи тя не те обича. Да не би да си има някой друг? Е, момчето ми, аз няма да се бъркам в тези неща. Само ми е жал за вашата дружба още от детство. Ще влезеш ли с мен вътре?

Бяха стигнали вече пред тяхната къщичка.

– Не, тате. Ще ходя в гората.

– В гората ли? Че каква работа имаш там? – учудено попита старият Хаузер.

– Бях забравил, че шейната на Вундерлих е все още у нас. Искам да му я върна.

– Че защо тази вечер? Нали и утре е ден.

– Остави ме, тате! Когато съм сам, най-добре се справям с мислите си.

– Както желаш! Но гледай да се върнеш по-скоро! В гората е опасно. Не забравяй Горския призрак!

* * *

От събранието Арнд беше поел право към лесничейството. Когато седнаха да вечерят, старият Вундерлих попита за съдържанието на доклада. Арнд му отвърна:

– Нито нещо особено умно, нито нещо особено убедително. Дори ми се струва, че всичко бе направено само за да измъкнат пари от хората.

– Възможно е. От този човек може всичко да се очаква. Значи пари събираха, така ли?

– Ами да.

– Дяволите да го вземат този тип, загдето тъй мами гладуващите клетници и им измъква последните пфениги! Ще го обеса жив за краката, а главата му ще напъхам в някой мравуняк!

– Точно сега, посред зима, ще ви е малко трудничко – усмихна се неговият гост.

– Тогава ще изчакам лятото. Но трябва да увисне на въжето и ако... я гледай, че накъде тръгнахте пак? Арнд се беше изправил на крака.

– Отивам в стаята си, господин братовчедо. Не се тревожете за мен! Възможно е отново да се разходя из гората.

Навън в коридора той срещна Едуард, който искаше да съобщи на лесничея, че му е върнал шейната. Арнд отговори на поздрава на младежа и се заизкачва нагоре по стъпалата.

Той влезе в стаята си, без да запали лампата, приближи се до прозореца и погледна навън към побелелия от сняг пейзаж. Внезапно Арнд се стъписа, бързо се отдръпна малко назад и от по-безопасно разстояние отново хвърли поглед навън.

Онова, което видя, бе напълно достатъчно, за да накара някой

донякъде боязлив човек да изтръпне от страх. Между трите бора, където бяха намерили убития граничар, тоест недалеч от самата гора, безмълвно и неподвижно изправена в снега, стоеше някаква бяла фигура.

„Това е Горския призрак! – светкавично мина през ума на Арнд. – Сега трябва да действам!“

Бързо отвори единия от куфарите, извади от него чаршаф и няколко предмета, които му служеха за дегизиране, и се втурна надолу по стъпалата. После пъргаво изтича през предната врата и излезе на открито. Навън се загърна в белия чаршаф и започна да описва широка дъга, заобикаляйки лесничейството, с намерение да се появи в гръб на Призрака. Така се добра до гората, която на онова място беше доста рядка. След като достигна целта си, свали чаршафа, защото той преди всичко трябваше да го направи трудно забележим, докато минава през откритите места. А тук наоколо имаше достатъчно храсти за прикритие и чаршафът само щеше да му пречи.

После Арнд се приведе и внимателно продължи да се промъква напред. И не се бе излъгал – точно пред него изникна бялата фигура като забит в снега стълб – едно загадъчно Нещо.

„Аха – помисли си Арнд, – значи така изглежда Горския призрак! Но както ми се струва, този тип очаква Хаузер. В никакъв случай не бива да го изпускам из очи. Ако иска да говори с Едуард, сигурно няма да го направи толкова близо до лесничейството, а ще изчака, докато младежът излезе, после, прикривайки се зад дърветата, бързо ще се втурне успоредно на пътя и ще го изненада на подходящо място. Ще се опитам да го проследя, защото трябва да чуя какво толкова има да казва Горския призрак на младия Хаузер.“

Арнд не се излъга в предположенията си. Когато след известно време Едуард излезе от лесничейството, в неподвижния бял стълб се появиха признаци на живот. Той предпазливо се запромъкна между първите дървета на гората, също както човек гази в дълбокия сняг. Арнд тайно го последва, търсейки прикритие зад всеки ствол.

Младият Хаузер изобщо не подозираше, че някой го наблюдава и следи. Крачеше надолу по пътя, потънал в мислите си, докато внезапно се стресна, защото се разнесе силен и груб глас, който извика: „Стой!“

Само тази единствена думичка „стой!“ напълно бе в състояние да накара самотния странник да потрепери от страх, защото не е шега работа някой да те изненада по такъв начин в лунна нощ сред гората. В случая обаче на всичко отгоре този вик дойде от онази зловеща фигура, която се показва между хралалаците точно такава, каквато старият кум я

беше описал на Хаузерови. Бялото видение изглеждаше по-високо от нормалния човешки бой. Силуетът му хем имаше човешки форми, хем не приличаше съвсем на човек. И всичко по него беше бяло, дори и лицето, на което личаха само две тъмни кръгчета, навярно очните кухини, както и широка черна черта на онова място, където се намира устата на човек от плът и кръв.

Едуард се закова там, където си беше. Имаше чувството, че кръвта му се смръзва в жилите. Огледа се наляво и надясно. Иначе не посмя да направи никакво друго движение. А пък да проговори – изобщо не беше в състояние. Просто напълно безпомощен изчакваше да види какво ще направи с него Горския призрак.

– Какво търсиш тук? – дойде първият въпрос на видението.

– Прибирам се у дома – с голяма мъка успя да продума Едуард.

– Къде беше?

– В лесничейството.

– Виждам, че казваш истината, и това е добре за теб. Една лъжа или дори само някакво извъртане може да ти струва живота. Запомни го! Аз съм Горския призрак. Ами ти кой си?

– Казвам се Едуард Хаузер.

– Работиш за Зайделман, нали?

– Работех за тази фирма, но те се разплатиха с мен и не искат да ме виждат повече.

– Много лошо за един клет бедняк като теб. Знам, че се тревожиш за бъдещето си. Скитаеш се наоколо, за да търсиш работа, но нищо не намиращ. Какво ще кажеш, ако ти предложи една възможност да спечелиш пари?

Това беше съвсем неочакван обрат в странния им разговор. Доколкото знаеше Едуард, от Горския призрак никога не можеше да се очаква нещо хубаво, а ето че най-изненадващо му предлагаше помощ в неговата голяма беда.

Тези мисли малко понамалиха страха му, който го бе сковал до този момент. Младежът направи неволно движение с ръка и зарадвано възкликна:

– Ех, ако беше истина!

– Е? Продължавай! Ако е истина, какво после?

– Ами тогава ще се опълча срещу всеки човек от селото, който говори лоши неща за Горския призрак, и ще го нарека лъжец. Ще разкажа на всички, че Горския призрак е добър дух, който помага на бедните хора.

– Тъй, тъй – дойде в отговор с такъв тон, който навеждаше на предположението, че за този дух подигравателната усмивка не е нещо непознато. – Е, тогава нека видим доколко са сериозни думите ти, Едуард Хаузер. Слушай! Предлагам ти възможност да спечелиш пари. Ела при нас!

Последните три думи проехтяха из заснежената гора като някакъв подмамващ зов. „Ела при нас!“ – отекна в душата на младия човек, който току-що тъй доверчиво бе разкрил мислите си пред Горския призрак. Но неговото радостно упование като че вече беше разколебано. Внезапно усети как сърцето му лудо заблъска от нова, по-силна уплаха. Твърде несигурно прозвуча следващият му въпрос:

– Какво означава това „при нас“?

– Колко си глупав! Не знаеш ли чий закрильник е Горския призрак?

– Казват, че закрилял контрабандистите.

– Вярно е. А сега отговори на предложението ми! Едуард наведе глава и нищо не каза. Мълча, докато Горския призрак отново му напомни, че чака решението му. Но този път гласът му беше зловещ и заплашителен.

– Отговаряй, нищожество!

Едуард се стресна. Вкочанените му от студа пръсти се свиха в юмруци. Това беше външният израз на онова, което ставаше в него. Младежът събра смелост и сили, за да остане твърд дори и срещу всемогъщия Горски призрак. В себе си реши на никаква цена да не допусне да го подмамат да се отклони от честния и законен път. Ако ще би да му струва и живота.

– Не мога – промълви той.

– Не можеш? Защо?

– Защото... защото онова, което вършат контрабандистите, е незаконно.

– Ама че ги дрънкаш! Какво те интересува теб правдата или кривдата? Казвам ти, че ще ти се окаже голяма чест, ако бъдеш приет сред хората на Горския призрак. Спокойно можеш да предоставиш на други да решават дали държавата има право да облага с високи мита най-необходимите стоки, тъй че те да стават все по-скъпи и по-скъпи! Освен това ми се струва, че и на теб, и на семейството ти ножът е опрял вече до кокала и ти би трябвало само да се радваш, ако някой ти предложи да получаваш такива хубави доходи! Запомни добре! Ако се присъединиш към нас, ще печелиш на ден толкова, колкото иначе за няколко седмици. Като предплата ще ти предложи веднага една банкнота от двайсет

марки. Не бъди глупак и се съгласи!

Бялата фигура пристъпи към Едуард, сякаш се канеше да му стисне ръката в знак на разбирателство, но младият човек отстъпи крачка назад и каза:

– Не, не, не мога! Предпочитам да умра, отколкото да стана контрабандист! По-добре мъртъв, отколкото без чест!

– Тъй, значи наричаш тази работа безчестна? И дръзваш да ми го кажеш? Слушай бе, момченце, това може да ти струва главата! Или... щом наистина си толкова смел, както сам се представяш, и щом не се боиш от смъртта, тогава съществуват и други средства, за да те накараме да омокнеш. Ако не приемеш предложението ми, вината ти ще трябва да изкупи едно момиче, което ти дяволски много харесваш.

– Мо... мо... момиче ли?

– Една тъй наречена Енгелхен! Пак ти повтарям: аз съм всемогъщият Горски призрак! Само да си помръдна пръста и заради твърдоглавието ти красивата Ангелика наистина ще отиде при ангелчетата. Разбираш какво имам предвид, нали?

Този удар улучи целта си. Едуард потрепери. Съпротивата му, кажи-речи, бе вече сломена.

– Само това не, само това не! – възкликна той умолително.

– Твоите молби няма да ти помогнат! – срязва го Горския призрак. Страхът и суеверието на младежа му бяха добре дошли и той ги използва с нечувано безочие. – Аз съм призрак, а призраците нямат сърце. От теб искам ясен отговор – да или не!

– Аз... аз не мога!

– Значи Енгелхен ще трябва да умре! Тогава изведнъж на Едуард му хрумна една мисъл и каза думи, подсказани му от отчаянието:

– Бог ще закриля Енгелхен, а той е много по-могъщ от Горския призрак!

– Голям хитрец си бе, синко! – учудващо кротко му отвърна бялата фигура. – Все повече се убеждавам, че ще можем да те използваме много добре. И така, не си мисли, че ще се измъкнеш от мрежите ми! Но все пак ще ти дам време да размислиш. Пак ще си поговорим. Засега заплахата ми остава в сила. Ангелика Хофман е в смъртна опасност, ако до следващата ни среща не си решил да приемеш предложението ми. И още нещо. От теб искам да мълчиш. От мен да мине – можеш да разказваш, че си видял Горския призрак в гората. Нека хората знаят, че съм винаги там, където е необходимо. Ала не бива да раздрънкваш онова, за което разговаряхме. Ясно ли е? Разприказваш ли се, макар пред един-

единствен човек, ще си отмъстя и на теб, и на твоите близки!

– Не, не, ще мълча! – припряно го увери Едуард. – В твой интерес е да спазиш обещанието си. Хайде, изчезвай!

Едуард си тръгна. След три крачки започна да тича и скоро изчезна в гората. Но Горския призрак още доста време остана неподвижен на мястото си с властнически протегната подир него ръка.

Едуард страшно бързаше да се прибере в Хоентал. Когато стигна в селото, все още не беше кой знае колко късно. Той се поколеба дали веднага да се прибере у дома, защото добре знаеше, че няма да може да заспи. Срещата с Горския призрак занимаваше мислите му повече, отколкото сам искаше да си признае. Ето защо бавно закрачи нагоре по улицата.

По едно време срещу него се зададе някакво момиче и когато вече се канеше бързо да мине покрай него, той позна Ангелика, макар че заради студа беше увила цялата си глава с широк шал.

– Енгелхен! – подвижна той полугласно.

– Какво има? – кратко попита тя, като се спря, но без да го погледне в очите.

Едуард пристъпи съвсем близо до нея.

– Остава ли в сила онова, което ми каза? Наистина ли ще отидеш на бала?

– Да.

– Добре, тогава и аз ще отида.

– На увеселението ли? – изсмя се тя. – Че то е само за поканени гости.

– Друго имам предвид. Ще отида при контрабандистите. При тези думи Ангелика видимо се изплаши. Но още в следващия миг си помисли, че всичко това са само празни приказки.

– И как ще си изпълниш закана? – попита го тя.

– Много просто. Току-що имах честта да разговарям с Горския призрак!

– Боже мили! И нищо лошо ли не ти направи?

– Че какво да ми направи? Напротив, дори беше много любезен с мен и ми обеща цял куп пари.

– Това... това е невъзможно!

– Казвам ти самата истина. Бих могъл да ти разправа и други неща, но не искам. Обещах да мълча.

Енгелхен замислено заби поглед в земята. Цялата работа й се струваше твърде съмнителна и нечиста. Най-сетне тя пак вдигна глава.

– Ами ти? Как ще постъпиш?

– Ще си остана почтен човек и няма да се поддам на изкушението. Ако си разумна, и ти ще направиш така.

– Аз ли? Да не би да мислиш, че ще се подлъжа да започна да се занимавам с контрабанда?

– Не, но твоята почтеност ще бъде поставена на изпитание по време на бала с маски.

С тези думи Едуард не искаше да каже нищо лошо, но въпреки това Енгелхен му се разсърди. Тя нахакано му обърна гръб и само рече:

– Лека нощ!

Едуард въздъхна и продължи пътя си в потиснато настроение.

„Непременно трябва да отида на бала – каза си той. – Имам чувството, че там я застрашава някаква опасност. Да става каквото ще, но на всяка цена ще закрилям Енгелхен!“

* * *

Когато Горския призрак се спря край пътя, за да издебне Едуард и да го спре, Арнд се опита да се промъкне възможно по-близо до него. Намери подходящо прикритие зад няколко нагъсто растящи едно до друго млади дъбови дръвчета, по които все още имаше останала суха шума. Там той се озова толкова близо до зловещата бяла фигура, че разбираше всяка дума от разговора и много добре можеше да огледа загадъчното същество. Наблюденията му потвърдиха, че пред него бе застанал човек, който действително се беше загърнал с чаршаф от глава до пети. Арнд ясно различаваше всички подробности, понеже луната грееше на небето и освен това снегът искреше и отразяваше светлината ѝ. Детективът побърза да се възползва от това обстоятелство. Внимателно огледа краищата на чаршафа и в един от ъглите му успя да различи две букви – М. и Т.

След като странният разговор между двамата приключи, Арнд незабавно се оттегли назад. Едуард изчезна, а неговият изкусител остана на мястото си, загледан подир него.

Франц Арнд усети как пръстите започнаха да го сърбят. Тъкмо сега можеше да залови тайнствения непознат, който тук играеше ролята на призрак. Но каква полза от това? В случая важното беше да се разкрие цялата престъпна банда и завинаги да се обезвреди. Следователно най-напред трябваше да се запознае с всичките ѝ хитри номера и трикове, а за тази цел му бяха нужни време, търпение и преди всичко още допълнителни и подробни разследвания. По-добре беше на първо време да

остави Горския призрак да си отиде. Реши тайно да го проследи.

И така, той тръгна по петите на маскирания, който най-сетне се размърда и започна да навлиза все по-навътре в гората. Съвсем скоро Арнд установи, че се е отправил точно към вече споменатия огромен дъб. Там тайнственият непознат се засуети край ствола и не след дълго бързо продължи нататък.

Арнд се втурна към дъба и внимателно огледа ствола от онази страна, където маскираният го беше опипвал с ръце, ала не успя да открие каквото и да било.

Благодарение на това забавяне Горския призрак спечели значителна преднина. Когато Арнд отново пое по петите му, той тъкмо излизаше от гората и закрачи към една усамотена постройка, която заради тухлените си зидове бе наречена Червената воденица. Щом излезе на открито, детективът пак се загърна в чаршафа и се втурна по следите на непознатия. Тъкмо бе достигнал вече порутения градински зид зад самата воденица, когато зловещата бяла фигура внезапно изчезна. Арнд напразно напрягаше зрението си. Опита се да открие накъде е отишъл маскирания по дирите му, ала и това не доведе до никакъв резултат, защото наоколо имаше твърде много стъпки от човешки крака, оставени вероятно от обитателите на воденицата.

Ядосаният преследвач се прикри до едни храсти, които растяха до силно повредения градински зид, свали чаршафа, сгъна го и го прибра под якето си. После взе бързо решение и се отправи към селото. Добре запомни мястото, където Горския призрак му се изплъзна толкова неочаквано. В момента не можеше да направи нищо друго.

По-късно, когато вече крачеше по главната улица на селото, той се натъкна на Едуард Хаузер, който не беше вървял като него напъйко, без каквото и да било път, и затова му бе необходимо повече време, за да се добере до селото. Младежът учтиво го поздрави и се нареди да отмени, обаче Арнд спря и му подаде ръка.

– Е, какво е положението у дома? Удържахте ли на думата си да мълчите пред другите, както поисках от вас?

– Да, господине. Само баща ми знае откъде са парите.

– И зарадва ли се?

– О, да, толкова много!

– Е, в такъв случай наистина ви е било възможно да се откажете от едно предложение, което, макар да е привлекателно, съвсем не е безупречно почтено.

Едуард не знаеше как да тълкува думите му. Неразбиращо го

погледна и попита:

– Аз ли? Какво искате да кажете?

Арнд се усмихна. Отговори му с такъв тон, сякаш ставаше дума за нещо съвсем незначително или за нещо, което се разбира от само себе си.

– Видях ви в гората да разговаряте с някакъв човек. Той ви предложи предплата от двайсет марки, но вие отказахте да ги вземете.

Изплашеният Едуард отстъпи крачка назад и с боязлив поглед го измери от глава до пети.

– Да не сте всезнаещ? – заекна той.

– Не, но имам добър слух.

– Нищо не разбирам.

– А е толкова просто. Подслушах ви.

– Мен... и... и Горския призрак?

– Да речем по-добре вас и маскирания негодник, който искаше да ви подмами да станете контрабандист.

– Господине – едва продума Едуард, – вече не знам дали да се страхувам от вас, или...

– Да се страхувате? – прекъсна го Арнд. – Че защо? Ще ви доверя една тайна. Обикалям наоколо из гората, защото искам да заловя Горския призрак.

– Да го заловите? Вие? А-а! Тогава сте от полицията, нали?

– Отгатнахте! Признавам го, понеже знам, че ще млчите. Вие отказахте да вземете предплата от онзи престъпник. Добре, нека тогава видим дали ще отхвърлите сега друго подобно предложение. Искате ли да спечелите петстотин марки?

– Пет... стотин марки? Да ги спечеля? Да не би изведнъж да са започнали да ваят пари вместо сняг? Или Хофнгал е полудял? Струва ми се, че сънувам!

– Не, не сънувате – увери го Арнд. – Вече ви казах, че искам да заловя Горския призрак, но ми се ще да хвана не само предводителя на контрабандистите, а и всичките му съучастници. Ако ми помагате и успеем, ще ви платя петстотин марки.

От гърдите на Едуард се изтръгна дълбока въздишка.

– Много ми се иска да участвам в тази работа, но се опасявам, че никога няма да спечеля петстотинте марки.

– Защо не?

– Господине, моля ви, че кой може да излезе насреща на Горския призрак?

– Ами, призрак, глупости! Онзи тип, дето ви спря в гората, беше жив човек от плът и кръв. Призраци не съществуват.

– След срещата ми с Горския призрак и в мен се появиха някои съмнения, че той наистина е призрак. Но такъв мерзавец едва ли ще може да бъде заловен.

– Ще видим. Засега важното е дали ще приемете задължението да станете мой помощник.

– С радост!

– Добре, разбрахме се! А за да не ви се налага да се обвързвате с някаква друга работа и да можете винаги да сте ми на разположение, ще ви плащам седмично по трийсет марки.

– Трийсет? Седмично?

– Да, трийсет марки!

– Трийсет марки! – невярващо повтори Едуард. Такава сума за седем дни му се струваше направо приказно голяма. – И какво ще трябва да върша за тези пари?

– На първо време нищо. Помислете си как бихме могли да узнаем нещо повече за Горския призрак! Преди всичко трябва да научим кой е тайнственият закрилник на контрабандистите. Щом ви хрумне някоя интересна мисъл, елате при мен в лесничейството!

– А може ли лесничеят да знае, че ви сътруднича?

– Той, да, но иначе никой друг! Сега-засега в града имам един-единствен доверен човек. Дискретността е първото условие, което поставям. Попитайте лесничея за тайните знаци, уговорени между нас. За да остана и занапред непознат в околността, аз често ще се предрешавам, а в същото време ще е необходимо да ме разпознавате под моите маски. Същите знаци и уговорки ще са валидни и за вас. Освен това опитайте се да разберете чие име в селото или в околностите започва с буквите М и Т!

– Това пак ли е във връзка с Горския призрак?

– Да. И друго – от вас ще изисквам винаги по всички въпроси безусловна искреност.

– Можете да разчитате на мен – увери го Едуард и в припряното си усърдие добросърдечният младеж изведнъж се реши да каже още нещо. – Веднага ще ви дам едно доказателство. Ще ви издам, че във вторник вечерта трябва да отида на... бала с маски.

– На бала с маски? – учуди се Арнд. – И трябва? Защо пък да трябва?

– За да... за да... за да помогна на едно момиче.

– А-а! Я виж ти! Навярно става въпрос за вашата съседка Ангелика Хофман, а? Лесничият ми разказа вече за това хубавичко девойче, а и онзи негодник в гората също спомена името ѝ.

– Да. Тя е поканена на бала. Вдругиден в нашата кръчма „Казиното“ от съседния град организира карнавал. Един от членовете на клуба, който не си е издал името, е поканил Енгелхен... искам да кажа Ангелика Хофман... и дори ѝ е изпратил маска и костюм на италианка.

– Разбирам – усмихна се Арнд. – Обичате Енгелхен и това не ви харесва, защото вие няма да присъствате на бала. Онзи, другият, би могъл да ви се изпречи на пътя. Е, щом искаме да разговаряме най-открито помежду си, наистина не бива да премълчаваме нищо.

Едуард наведе глава. Малко се срамуваше.

– Да, така е.

– Не искам да ви се бъркам в онези неща, които засягат най-съкровените ви чувства – продължи Арнд, тъй като Едуард избягваше погледа му. – Постъпвайте така, както ви повеляват сърцето и разумът! Чухте ли ме? Казах не само сърцето, но и разумът! Ето ви трийсет марки за първата седмица, а ето ви и още пет за карнавала! Желая ви весело прекарване и успех!

Той пхна парите в ръката му и побърза да се отдалечи, за да спести на Едуард благодарствените думи.

Пета глава Сините очила

В „Златния вол“, най-хубавата странноприемница в съседния окръжен град, по обед на следващия ден влезе някакъв посетител, който бе пълна загадка за съдържателя господин Биндер. Направо беше невъзможно да се различи дали гостът е млад човек, или вече възрастен господин. Той носеше тъмно палто, тъмен костюм и сини очила, които му придаваха вид на учен.

Тъй като в голямото помещение за посетители нямаше други хора, собственикът на странноприемницата поде разговор с непознатия:

– Май не сте тукашен, а? – обади се той, само за да каже нещо. – Мога ли да попитам откъде идвате?

– Оттам!

Човекът със сините очила посочи с палец през рамо. Това трябваше да означава от другата страна на границата.

Съдържателят присви дясното си око и с този дяволит израз гледа няколко секунди своя гост, а после попита:

– Сделки ли?

– Възможно е.

– Значителни?

Непознатият вдигна рамене.

– Каквото излезе!

– Ще рече ли това, че сделката ви все още е недотам сигурна?

– Точно така.

– Господине, това звучи, кажи-речи, тъй, сякаш смятате да се занимавате с контрабанда! – засмя се съдържателят.

– А вие го казвате, кажи-речи, тъй, сякаш контрабандата е престъпление, заслужаващо смърт – контрира го непознатият.

Съдържателят отново присви дясното си око. Така приличаше на някой стар хитрец, който знае повече, отколкото иска да каже. Човек би могъл да си помисли, че за него контрабандата на стоки не е съвсем непознат занаят. Всъщност нещата стояха доста по-различно.

Вчера той беше получил препоръчано писмо от брат си, който работеше в криминалната полиция на столицата. С няколко реда му съобщаваше, че при него ще дойде един „таен“ и ще го разпита за Горския призрак и трябвало да му помогне с каквото може. Дебеличкият

съдържател беше размислял надълго и нашироко какво да направи, ала не му беше хрумнала абсолютно никаква идея. До този момент „тайният“ все още не се беше появил. Но затова пък в кръчмата му ненадейно се беше изтърсил този непознат човек, който очевидно се канеше да прави сделки с контрабандистите. Ала господин Биндер не беше вчерашен. Едва бе надушил какви са намеренията на непознатия със сините очила и ето че вече имаше готов план как да го използва като примамка, за да вкара Горския призрак в капана.

– Е, не се безпокойте! – подсмихна се той. – Доколкото знам, в десетте Божии заповеди изобщо не се споменава за контрабандата.

– Изглежда, имате пипе в главата, господин съдържателю!

– А пък вие можете съвсем открито да ми кажете какво ви тежи на сърцето.

– Тъй ли? – някак колебливо попитаха сините очила. Съдържателят удобно сложи ръце върху масата и склочи дебелите си пръсти. Гласът му ставаше все по-подозрителен.

– Ще ви кажа нещо, господине! Отначало ви взех за учен или за нещо подобно. Но сега вече знам какво да мисля за вас. Ние, хората по тази граница, си имаме нашите собствени схващания за... за някои неща. Тъй че можете да сте спокоен. Онзи, към когото смятате да се обърнете, ще оправдае доверието ви.

Но, изглежда, непознатият беше твърде предпазлив човек. По лицето му се изписа недружелюбен и затворен израз.

– Не ви разбирам – съдържано каза той. – По-добре да говорим за нещо друго.

– Както желаете – промърмори съдържателят, – и не ми се сърдете! Харесва ли ви тук при нас?

– Не е лошо. Само дето... околните местности ми се струват недотам безопасни, а и не се ползват с добро име. Още докато пътувах насам, дочух за нещо като истинска напаст, която...

– А-а, сигурно имате предвид Горския призрак, нали?

– Да. Можеш да завържеш разговор с когото си щеш, но всеки започва да приказва за Горския призрак.

– Навярно все още не сте си имали работа с него, а?

– Аз ли? От къде на къде?

– Е, ами нали сте търговец? – отвърна на въпроса с въпрос хитрият съдържател. – И сигурно сключвате сделки ту от едната, ту от другата страна на границата, а?

– Ами... тепърва ми се ще да ги сключа – колебливо се обади

непознатият.

– Е, най-сетне един открит мъжки отговор! Драги господине, ако сте прекалено предпазлив, никога няма да научите онова, което ви се иска да знаете.

– И какво е то според вас?

Съдържателят доверително се намести по-близо до непознатия посетител, хвърли му кос поглед с присвити очи и след като старателно снижи глас, каза:

– Искате да узнаете кой играе ролята на Горския призрак при нас и къде можете да се срещнете с него. Имате намерение да влезете в делови връзки с него, само че не ви стиска да го признаете, защото не ви е ясно доколко можете да ми се доверите. Така ли е, или не е?

Последният въпрос бе изречен с толкова победоносен тон, че непознатият най-сетне капитулира.

– Добре, тогава ще заложа всичко на една карта – отстъпи той – и ще призная, че имате право. Но и вие ще трябва да ми кажете на чия страна сте и преди всичко да ми дадете някакво доказателство, че действително имате някаква връзка с Горския призрак. И така, как стоят нещата?

Съдържателят на странноприемницата многозначително вдигна вежди.

– Ще има да се чудите и маете, драги господине, като разберете с какви великолепни връзки разполагам. Тук попаднахте право на човека, който ви трябва. Или имате много добър нюх, или пък някой ви е подшушнал нещичко. Не, не, чакайте! Не ме интересуват подробностите. Най-важното е да ми имате доверие и да ми кажете самата истина по вашите работи. Ще ви задам няколко въпроса.

– Хайде, давайте! – подвикна непознатият, кажи-речи, дръзко и самоуверено. Изглежда, изведнъж смелостта му бързо нарасна. – Какво искате да знаете?

– В каква посока ще пътува стоката – насам или натам?

– Натам.

– Добре. Много ли е?

– Какво значи много? Във всеки случай пратката струва доста пари.

– В такъв случай наистина се налага час по-скоро да разговаряте със съответния човек.

– Та нали това искам. Необходимо е само да ми кажете... – Чакайте! По-полека, по-полека! Представяте си цялата работа по-проста, отколкото е. Горския призрак...

– Глупости! – прекъсна го непознатият. – Няма защо и ние двамата да се заблуждаваме. Нека децата и бабичките вярват в Горския призрак! Но поне ние сме наясно, че чисто и просто зад това чучело се крие някакъв дързък негодник – предводителя на бандата контрабандисти.

– Е, да – провлачено каза съдържателят. – Може и така да е, обаче това ни най-малко не ни помага. Никой не знае кой е този човек.

– Би било твърде странно.

– Странно или не, не знам, но е така. Все още никой не е виждал лицето на предводителя им.

– Никак не държа на това. Искам само да си поговорим. Заведете ме при него!

– Действително ли смятате, че мога да поема този риск с вас ?

– Всички вие ще направите с мен възможно най-добрата сделка – изпъчи се непознатият, чиято предпазливост вече видимо изчезна.

Отговори му неясно ръмжене. Масивната фигура на съдържателя се бе отпуснала на стола в дълбок размисъл.

– Е, и? – настоя човекът със сините очила.

– Казахте – колебливо поде съдържателят, – че пратката струвала доста пари. Каква е горе-долу стойността ѝ?

– Първата партида ще е за пет хиляди марки.

– Хмм! Човекът, който ще съобщи за вас, трябва да бъде и ваш гарант. Или самият той трябва да ви познава и следователно да знае поне името ви, или пък, ако желаете и занапред да запазите името си в тайна, ще трябва да му дадете парична гаранция.

– Каква ще е сумата?

– Една десета от първата партида, а това ще рече петстотин марки.

– Както разбирам, вие сте отлично информиран, господин съдържателю. Ще се заемете ли сам да предадете предложението ми?

– Ще ми кажете ли името си?

– Не, предпочитам да депозирам петстотинте марки. Но естествено ще трябва най-напред да ми докажете, че наистина сте от посветените в тези неща хора.

– Искането ви е съвсем справедливо.

– Тогава – моля!

– Охо, много сте припрян! – опита се да обуздае нетърпението на своя посетител съдържателят. – Аз също трябва да се подсигура. Ще ви направя едно предложение. Елате тази нощ точно в дванайсет при последния плевник на Бергщрасе. След като там ми предадете споменатата сума, ще ви заведем при Горския призрак.

– Нека по-добре кажем – при предводителя на контрабандистите! Той ще бъде ли нейде наблизко?

– Аз ще го известя.

– И после ще ми върнете парите, нали?

– Да, веднага щом пратката ви попадне в наши ръце. Човекът със сините очила допи остатъка от бирата си и стана.

– Значи се споразумяхме, а?

– Споразумяхме се! – кимна съдържателят.

– И пълно мълчание, нали?

– Това е въпрос на чест. Непознатият се усмихна.

– Преди всичко е най-обикновена повеля на разума и за двете страни. Сега вече ние двамата се познаваме, а вие сигурно много добре знаете, че за съдията е виновен както помагачът, така и крадецът – в случая контрабандистът.

Двамата си стиснаха ръцете, а после човекът със сините очила плати, стана от мястото си и бавно напусна странноприемницата.

Съдържателят също се изправи на крака и започна да се разхожда нагоре-надолу из помещението, като доволно потриваше ръце.

– На туй му викам аз чиста работа – тихичко се закиска той. – Появяването на този човек ми е добре дошло!

Той щракна с пръсти. Вече беше подготвен, сега „тайният“ можеше да дойде.

Едва му беше минала тази мисъл през главата и входната врата отново се отвори. Пак влезе някакъв непознат човек. Носеше сив костюм, а под сивата му зимна шапка се подаваха кичури светлоруса коса. Пардесюто му беше само наметнато.

Съдържателят го поздрави учтиво и зададе обичайния си въпрос:

– С какво мога да ви услужа?

– Моля за една чаша грог – отвърна непознатият с дълбок глас. Той закачи пардесюто и шапката си на една кука, пригладри русите си мустаци и седна на най-близката маса.

Биндер излезе от помещението и скоро се върна с грога. С голяма наслада посетителят отпи от горещото питие и доволно кимна. После, някак като че само за да каже нещо, попита:

– Днес не се ли е мяркал при вас един човек със сини очила, облечен в черен костюм?

– Да, господине.

– Горедолу има моята фигура и доста прилича на учител или на някакъв учен, нали? Защо беше дошъл?

Съдържателят се стъписа и реши да бъде предпазлив.

– За да изпие чаша бира.

– И нищо друго ли не пожела?

– Не.

– Лъжете, господине!

Биндер се изплаши. Той отстъпи крачка назад и подозрително огледа русия непознат, който си даваше вид, че се интересува единствено от грога си и непрекъснато го бъркаше с лъжичката.

– Как... как може да ви хрумне подобно обвинение?! – опита се да възроптае съдържателят.

– Ами нали този човек ви е казал, че иска да сключи сделка с Горския призрак за стоки на стойност от около пет хиляди марки. Не е ли така?

Биндер едва смогваше вече да прикрие уплахата си.

– Как... Какво? – заекна той. – За пръв път чувам подобно нещо.

– Е, тогава ще се наложи да поразпитам самия него. Изведнъж русият бе станал твърде нелюбезен. Той хвърли парите за грога върху масата, но не го доизпи. После грабна пардесюто и шапката си и си отиде, без да удостои съдържателя дори и с един поглед.

Слисаният Биндер стоеше като истукан наред помещението. Какво ли означаваше всичко това? Дали вторият посетител познаваше първия, или пък...?

Той не продължи мисълта си, понеже на първо време му се струваше по-важно да разбере накъде ще се отправи непознатият. Ето защо Биндер се втурна към вратата. Там обаче се сблъска с един човек, който буквално връхлетя като пощурял в странноприемницата. Беше търговецът със сините очила.

– А-а, вие ли сте? – слисано попита съдържателят. – Защо се връщате?

– Защото забравих нещо. Исках само да ви кажа, че тук ще дойде един господин да пита за мен. Той е рус, носи сив костюм и черно пардесю.

– Мътните го взели, че той беше вече тук! Току-що си тръгна. Няма и минута!

– Тогава веднага трябва да го догоня. Довиждане!

– Чакайте, господине, чакайте! Не бързайте толкова! Ами ако междувременно другият пак се върне? Какво да му кажа?

– Кажете му да върви по дяволите! С тези думи той бързо изхвъркна навън, затръшвайки вратата зад гърба си.

– Да върви по дяволите – промърмори съдържателят. – Е, двамата в никакъв случай не са добри приятели.

Той излезе пред входната врата и се огледа първо надясно, а после и наляво. Току-що зад ъгъла в тази посока се мерна и изчезна нещо. Ала Биндер не успя да различи дали беше неговият посетител със сините очила, или не. Промърмори сам на себе си:

– Ама сигурно здравата е тичал, за да е вече зад ъгъла! Ядосан, той се върна обратно в помещението за посетители. На масата все още стоеше чашата с хубавия грог, от който непознатият бе отпил съвсем малко. Колко жалко за него! Биндер реши, че не бива да го хвърля. Огледа жълтеникавата течност в чашата с погледа на познавач и я поднесе към устата си.

– Чакайте! Какви ги вършите! – разнесе се в същия миг зад гърба му.

Той се сепна и бързо се обърна. За малко да изпусне чашата на пода, защото на прага беше застанал... русокосият.

– Мислех, че си отидохте! – възкликна съдържателят.

– Както виждате, пак съм тук.

– Но току-що бях навън, нали трябваше да видя, че идвате!

– Кой знае накъде сте зяпали. Но я ми кажете не се ли е мяркал пак онзи със сините очила?

– Да, току-що беше тук.

– Тъй ли? И какво каза?

– Да вървите по дяволите!

– Какво? Е, тогава ще го науча на по-добри обноски! И накъде тръгна?

– Струва ми се, надясно.

– Благодаря.

Той се втурна навън. Биндер поклати глава, но после бързо се съвзе. Този път искаше непременно да види накъде щеше да хукне толкова странният му посетител. Но когато се показа от входната врата, историята от първия път се повтори – по улицата нямаше жива душа.

– Дяволска работа... ама как си е плюл този тип на петите! Или сигурно съм станал късоглед! – промърмори на себе си съдържателят.

После се върна обратно в голямото помещение. Но едва се бе затворила вратата зад гърба му, когато онзи със сините очила Отново застана на прага й.

– Е, успяхте ли междуременно да предадете пожеланието ми на русокосия господин? – усмихнато попита той.

Биндер изведнъж усети как цялото му тяло се разтрепери.

– Господине – продума той с несигурен глас, – вече съвсем се шашнах. Позволете ми само веднъж да ви пипна! Трябва да се убедя, че наистина сте човек от плът и кръв.

Той хвана непознатия за ръката и успокоено въздъхна.

– Да, слава Богу! Всичко е наред. Поне не съм се побъркал. Човекът със сините очила се засмя и освободи ръката си.

– Но все пак ми се струва, че в главата ви не всичко е съвсем наред.

– Ами при тази комедия, дето ми се разиграва, и дяволът ще вземе да откачи! – сломено измърмори съдържателят. – Не мога да издържам повече! Единият все пита за другия, а в същото време тези две овчи глави просто ще се сблъскат на прага на вратата!

– Сега ще остана тук да чакам, докато онзи подлец се появи – заяви непознатият, като влезе в помещението и затвори вратата зад себе си.

– Да, направете ми тази услуга! Иначе наистина няма да знам вече дали все още съм собственикът на „Златния вол“, или пък...

– ... или пък самият вие сте този златен вол! – засмя се човекът със сините очила. – Е, шегата настрана, господине! Успокойте се и ми донесете още една бира!

След като изпълни желанието му, Биндер с тежка въздишка се стовари на един стол до своя гост, така че се разнесе силно прашене.

– А познавате ли русокосия? – попита той с несигурен глас.

– Хмм! Всъщност не би трябвало да го издавам, но тъй като ви е изиграл толкова лош номер, все пак ще ви кажа – той е полицай.

Биндер ококори очи. В него започна да се събужда лошо предчувствие.

– Полицай! – повтори той. – А може би дори е и таен? И как се казва?

– Струва ми се Арнд.

– Арнд ли? – извика съдържателят и отново се разтрепери.

Арнд! Та това бе човекът, за когото брат му го беше предизвестил...

– Да – продължи междуременно непознатият със своите разкрития за русокосия. – Както се говори, той живеел при стария лесничей Вундерлих.

– Странно.

– Странно ли? – попитаха сините очила. – Защо?

– Казах го... казах го само ей така. Изпод сините очила му бе отправен бърз подозрителен поглед.

– Да не би да го познавате, този Арнд?

– Съвсем не – побърза да отрече съдържателят със зле изиграна чистосърдечност.

– Е, ами тогава пазете се от него!

– Да се пазя? Аз? От къде на къде?

– Защото сте от посветените хора на Горския призрак, а и на него, и на помагачите му Арнд е решил да...

След тези думи непознатият прекара показалец около врата си и после посочи към тавана.

На добрия Биндер започна да му става все по-задушно и по-задушно. Рояк от мисли нахлуваха в главата му и там безнадеждно се заплитаха в кълбо.

Ако русокосият беше споменатият от брат му детектив, който искаше да залови Горския призрак заедно с всички контрабандисти, тогава естествено той беше по следите и на сините очила. Но от своя страна този човек беше вече предупреден и щеше много да внимава да не влезе в някой капан, и щеше да избегне клопката, с чието поставяне съдържателят на „Златния вол“ се бе чувствал толкова горд в продължение на броеци минути. На всичко отгоре с цялата си хитрост и находчивост Биндер не бе постигнал нищо друго, освен сам да се изложи на опасността да бъде заподозрян от контрабандистите като шпионин и така да си навлече тяхното отмъщение. За да прикрие смущението, в което беше изпаднал, той се обърна към спрелия стenen часовник и ни в клин, ни в ръкав каза:

– Ха, часовникът!

После взе един стол, стъпи върху него и започна да го навива. Отдаде се на това свое занимание с такава съсредоточеност, че изобщо не забеляза как зад гърба му човекът със сините очила се зае да върши странни неща с мустаците и дрехите си, както и да обръща шапката си. После непознатият изтри няколко пъти лицето си с едно парцалче. Всичко това бЕ извършено с учудваща бързина и лекота, без човекът изобщо да прекъсва разговора.

– Значи не мислите, че ще успее, така ли?

– В никакъв случай! – увери го Биндер.

– Би било страшно жалко за нашата сделка от пет хиляди марци.

Съдържателят старателно издърпа веригата на едната тежест.

– Все ще успее да го заблудя.

– Направете го, драги! Сигурно няма да ви е трудно. Вие сте хитрец, а неговата физиономия изглежда твърде глуповата.

Съдържателят шумно изтегли нагоре и другата тежест на часовника. После внимателно и нежно побутна махалото да тръгне. В същото време се разприказва:

– Да, едва ли точно той пък ще е човекът, който ще свърши тази работа. Ако искаш да заловиш Горския призрак, трябва да подхванеш съвсем иначе нещата. Любопитен съм да видя дали пак ще дойде. Но на мен лично хич не ми е притрябвал. Той е глупак и освен това никак не обичам да ми идват полицаи в къщата. Нека този загубеняк върви по дяволите!... Тъй, ето че старият раздрънкан часовник пак върви. А сега да видим...

Той слезе от стола и се обърна. Мигновено на лицето му се появи неопишуемо изражение. Просто се вкамени с широко отворена уста, защото човекът, който си пиеше бирата пред него, съвсем не беше вече чернокосият със сините очила, а „глупакът“, „загубенякът“, тоест русокосият.

– Да се е мяркал насам пак онзи, докато ме нямаше? – попита го новият посетител така, сякаш току-що бе седнал на мястото си. Гласът му беше съвсем различен от гласа на човека със сините очила.

– Ко... Ко... Кой, бе? – заекна съдържателят.

– Е, ами чернокосият – усмихна се русият най-невинно.

– Та той то... току-що седеше ту... ту... ту...

– Ще престанете ли най-сетне да тутукате? – търпеливо го попита посетителят. – Нищо, аз не бързам.

– Съ... съ... съвсем се обърках.

– Много лошо. Това е неприятен признак за изчезване на паметта и за старческо оглупяване. За щастие мога веднага да ви помогна: вие сте господин Биндер, собственик на „Златния вол“ и имате брат в столицата, който работи в криминалната полиция. Я седнете тук! Така! А сега ми кажете получавали ли сте в последно време писмо от брат си?

Съдържателят на „Златния вол“ пое дълбоко дъх. Вече разбра, че пред него седи очакваният детектив, и затова окончателно се предаде.

– Да, получих.

– И какво пишеше в писмото? – продължи разпитът.

– Тъй като и бездруго вече знаете всичко, мога да ви кажа. Пишеше, че един таен полицай от столицата на име Арнд ще отседне при лесничея Вундерлих и ще ме посети. Да съм му оказал всякаква помощ и подкрепа.

– И този полицай съм аз, драги ми господин Биндер.

– Вече го разбрах. Освен това го спомена и чернокосият със сините

очила. Той е много опасен тип и се занимава с контрабанда.

– Не, той не, само така казва, за да може да попадне на следите на Горския призрак.

Най-сетне достопочтеният стопанин на „Златния вол“ отново присви едното си око по своя маниер, защото в момента бе осенен от една мисъл.

– Аха, е, вече взе да ми се изяснява! – каза той. – Навярно сте негов колега, а?

– Нещо повече от колега.

– А аз си помислих, че той действително иска да контрабандира стоки, и за да го подмамя да влезе в капана, го метнах с какви ли не опашати лъжи.

– Няма значение. Само не бива да му казвате право в очите, че е глупак и загубеняк.

Сдържателят размаха и двете си ръце, сякаш да се защити.

– Но всъщност съвсем не мисля така, господине! Не бива да ми се сърдите! Я ми кажете по-добре къде е сега вашият колега!

– Ами тук, пъхнал се е в моя костюм. Внимавайте! Арнд подгъна пешовете на пардесюто си, облече го, пръстите му опипаха нещо по колана и веднага по краката му се спуснаха крачолите на черен панталон. После смени русата перука и русите мустаци с черни, сложи си сини очила, обърна наопаки шапката си и... чернокосият застана пред сдържателя. Даже чертите на лицето му изглеждаха някак променени.

С нарастващо сливане, но и с радост Биндер следеше промяната му. Сега вече си възвърна душевното равновесие.

– Че кой можеше да си представи подобно нещо! – въодушевено възкликна той. – Двама мъже и все пак едно и също лице! По този начин... е, да, така може да се заблуди дори и някой голям хитрец! Ами как да си обясня следното: веднага изтичах подир вас, но не ви видях на улицата. Защо? .

– Изобщо не съм излизал на улицата. Винаги отивах само в кухнята.

– В кухнята ли? Но там са жена ми, синът и дъщеря ми!

– Ами да. Тримата ми помагаха.

– Какво?... Значи са знаели?

– Така е. Когато дойдох тук, вие не си бяхте у дома. Затова най-напред се представих на вашите близки. Реших да се предреша само за да се убедя дали вие с вашето остро зрение, бистър ум и находчивост ще разкриете триковете ми.

– Моето остро зрение и бистър ум! – повтори Биндер и се почеса зад ухото.

– Е, не ми се сърдете... седнете пак при мен! Радвам се, че сме сами. Можем спокойно да разговаряме, нали?

– Съвсем спокойно. По това време обикновено не идват посетители.

– Вашият брат ме изпраща при вас с убеждението, че ще можете да ни бъдете полезен.

– Няма да ви разочаровам. Вярно, че все още не знам много точно за какво става въпрос, но ако действително искате да заловите Горския призрак, аз съм с вас. Но едно ще трябва да ви кажа: туй е много трудна и опасна работа.

– Затова пък успехът ще е толкова по-сладък, драги Биндер! В най-скоро време трябва да се сложи край на престъпленията на Призрака.

– И какво ще правя аз?

– Засега нищо определено. Ту на едно, ту на друго място се нуждая от доверени хора. Така се сетих и за вас.

– Радвам се – увери го съдържателят. – Много се радвам.

– Освен това искам да знам дали, ако ми се наложи, ще мога по всяко време да намеря при вас подслон.

– Е, ама разбира се! Една стая ще бъде винаги свободна.

– Добре – кимна Арнд. – Май засега това бе най-важното, но вече ще трябва да тръгвам. Не след дълго пак ще дойда. Ще се радвам, ако дотогава стаята ми бъде приготвена. Когато идвам предрешен, винаги съвсем незабележимо ще се разкривам пред вас с думата „непознатият“.

След като си стиснаха здраво ръцете, те се разделиха и най-сетне съдържателят има възможността да го види как върви по улицата.

Шеста глава

Зашифрованото съобщение

Няколко часа по-късно един човек с червена коса и голяма червеникава брада влезе в помещението за посетители на „Златния вол“. Носеше обичайното облекло на планинците, но нямаше вид на най-обикновен работник. Той махна с ръка на съдържателя да го последва и след малко двамата се озоваха зад отворената врата на зимника.

– Какво желаете, господине? – малко учудено попита съдържателят.

– Непознатият! – бе тихият отговор.

– Дявол го взел, всъщност в колко най-различни външности се подвизавате в световната история? – удиви се Биндер. – Но идвате тъкмо на време. Имам да ви съобщя нещо важно.

– Наистина ли? Толкова скоро? Ето такива съюзници ми трябва. И така, какво има?

– Преди около час тук бяха двама мъже, които никога досега не съм виждал. Тъй като вие бяхте събудили в мен вече някои подозрения, оставих двамата сами в помещението, но се скрих зад вратата и започнах да подслушвам. Те разговаряха полугласно и успях да разбера само, че ставаше дума за някакъв голям дъб, където щели да получат указания. Тръгнаха си преди трийсетина минути.

– Преди трийсет минути? Тогава нямам време за губене. Ако тръгна пеша, пътят е много дълъг. Може ли тук отнякъде да се намери кон?

– Хмм! Бих могъл да ви дам една стара кранта. Да не би да искате да яздите?

– Разбира се.

– Олеле, твърде рисковано е. От години кафявият ми кон не е носил ездач на гърба си.

– Няма значение, все ще се справя с него. Трябва бързо да се прибере в лесничейството и да направя всичко възможно да разбера какво са имали предвид двамата. Ще ви доведе или ще ви изпратя коня още утре.

– Добре, добре – рече съдържателят и бързо се отдалечи. Броени минути по-късно Арнд излезе с крантата от града и потъна във вечерния сумрак.

Малко преди да стигне до селото Хоентал, той свърна встрани. Не му се искаше да се мярка в селището в този вид, за да не събужда

излишно любопитството на хората. После отново излезе на пътя за лесничейството. Не след дълго забеляза пред себе си един човек, когото скоро настигна. Дръпна поводите и животното спря.

– А-а! Вие ли сте! Добър вечер! – подвикна той.

Едуард Хаузер учудено огледа ездача и коня.

– Добър вечер! – отвърна на поздравя. – С какво мога да ви услужа?

– Да ми услужите? Ах, да! Значи не ме познахте – каза Арнд и с дясната си ръка направи движение от лявото си ухо към дясното. – Аз съм...

– А-а! Наистина не ви познах. Добре, че се срещаме. Тръгнал съм към лесничейството, за да ви видя.

– Мене? Значи имате да ми казвате нещо важно, така ли? Младият Хаузер припряно кимна.

– Не знам дали съм прав, или не, но ми се струва, че направих важно откритие, което... Арнд го прекъсна.

– Почакайте! Както разбирам, в случая ще е необходим по-продължителен разговор. Всъщност нямам много време, понеже бързам за лесничейството, но въпреки това ей сега слизам от коня и...

Този път Едуард прекъсна Арнд:

– Недейте! Продължете да яздите ходом! Може и да не е съвсем бавно. Имам здрави бели дробове и ще вървя до вас. Така, без да губите време, ще изслушате какво искам да ви съобщя.

– Съгласен съм – кимна Арнд. – И така, напред! Разказвайте!

Едуард се хвана леко с ръка за поводите на животното и енергично закрачи до ездача към гората. Същевременно започна подробния си доклад.

– Трябва да ви кажа, че днес проявих лекомислие и изпих една бира в кръчмата.

– Охо! – усмихна се Арнд.

– Да, направих го, но имах основателна причина. Един познат на баща ми ме помоли да кажа нещо на кръчмаря и така попаднах в кръчмата. Беше в ранния следобед. А сега внимавайте! Когато влязох в помещението за посетители, видях там да седят двама мъже, които не познавах. Със сигурност не бяха тукашни. Погледнах ги бегло и си помислих: „Тези двамата хич не ми харесват!“ В същото време забелязах, че един от тях настоятелно ме гледа и си търка окото. Иначе това изобщо нямаше да ми направи впечатление, но ето че и другият направи същото. После вратата внезапно се отвори и влязоха неколцина от местните хора. И те взеха да си трият едното око. Тогава вече се озадачих. Арнд

внимателно слушаше разказа му и кимаше с глава.

– Трябва да ви похваля, Едуард Хаузер. Надарен сте с голяма наблюдателност. Но преди всичко един въпрос: с коя ръка посягаха и към кое око?

– Без изключение с дясната ръка към дясното око.

– Значи това е таен знак за разпознаване. Продължавайте! Що за хора бяха местните жители, които се присъединиха към двамата?

– В селото никой не гледа на тях с добро око.

– А разговаряха ли с двамата непознати?

– Да, всички се събраха на една маса и завързаха разговор, но приказваха за най-обикновени неща. Доста време ги подслушвах и именно заради това си поръчах една бира. Не исках само да седя ей така и да им направя впечатление. Но в края на краищата трябваше да си тръгна, иначе кръчмарят, а може би и местните хора щяха да ме заподозрат. На ли се знае, че нямам пари, за да кисна по кръчмите.

– Ами после какво направихте? – попита Арнд. – Не се ли скрихте някъде, за да видите с какво ще се заловят тези мъже?

– Искаше ми се, но цялата работа се проточи твърде дълго. И тогава ми хрумна нещо друго. Сетих се за големия стар дъб, където според вас контрабандистите си правят тайните срещи. Лесничеят ми разказа за това, когато по ваше нареждане го попитах за разпознавателните знаци. Не ми излизаше от главата мисълта, че може би още днес там ще се състои среща на контрабандистите. Ето защо побързах да се прибера у дома и да взема един чаршаф. Пъхнал съм го под якето. А сега бях тръгнал към лесничейството при вас, за да ви поканя заедно с мен да тръгнете по следите на онези мъже.

– Отлично – похвали го Арнд. – Преди всичко намирам, че е чудесно, че сте се сетил и за чаршафа. Елате с мен до лесничейството, а после ще отидем да наблюдаваме околността на дъба! Или... хрумна ми нещо по-добро. Ще се върна сам в лесничейството и малко по-късно ще ви последвам. А вие избързайте да стигнете малко по-рано при дървото. Смятате ли, че ще можете да се промъкнете незабелязано до там?

– До дъба ли? О-о, като нищо! Никой няма да ме види.

– Е, тогава нека опитаме! Идете при дъба и внимателно наблюдавайте какво ще се случи там! Аз ще ви последвам. Доколкото си спомням, в непосредствена близост до дъба се издига един голям бор или смърч. Така ли е?

– Смърч е.

– Долните му клони са много широки и гъсти и почти допират

земята. Там ще намерите чудесно скривалище. Но бъдете предпазлив, да не съборите снега от клоните!

Арнд смуши коня и продължи. Когато скочи от седлото пред лесничейството, на вратата се показа Вундерлих, за да огледа неочаквания ездач. Детективът се засмя, посегна с десницата си от лявото ухо към дясното и каза:

– Аз съм, господин братовчеде!

– Мътните го взели! Вие ли сте? Че откъде докопахте тази кранта?

– От „Златния вол“ е. Има ли къде да я подслоним през нощта?

– Значи нещо между вол и кон. Е, ама разбира се! Ще го настаня в обората. Рано сутринта помощникът ми ще го върне в града, ако не ви трябва повече. Влезте засега в топлата стая при нас!

– Благодаря ви, но веднага пак тръгвам. Само ви моля да оставите нещо за ядене в моята стаичка, за да не ви безпокоя, когато се върна!

Старият Вундерлих кимна в знак на съгласие. После приближи глава до самото ухо на тайния полицаи и прошепна:

– Внимавайте, господин братовчеде! Един от граничарите беше тук, едно младо момче, което от време на време ме посещава. С нещо съм му допаднал, а и знае, че умея да мълча. Та той спомена, че тази вечер щял да падне добър улов.

– А каза ли къде?

– Все още и самият той не знаеше. Но от различните приготовления си направил заключението, че става въпрос за „Финкенфанг“.

– Разбирам. Човекът не е искал да раздрънка всичко и все пак се е постарал да бъде ясен. Намекнал е за мястото, което очевидно се нарича така. Е, ще видим.

Арнд бързо отиде в стаичката си, свали маскировката, взе всички необходими неща и по заобиколен път се отпрати към дъба. Недалеч от огромното дърво срещу него се зададе някакъв човек и той едва намери време да се прикрие зад един ствол. Човешкият силует пъргаво премина покрай него и скоро изчезна. Арнд продължи пътя си с удвоена предпазливост и най-сетне се добра до споменатия клонест смърч. Наведе се и надникна под натежалите от сняг клони.

– Тук съм – дочу приглушения глас на Едуард. – Елате! Ще се отдръпна малко да ви направя място.

Детективът се промъкна в скривалището толкова предпазливо, че клоните почти не помръднаха. Нито една снежинка не падна от тях. Двамата залегнаха един до друг на земята. Дори да минеше съвсем наблизико никой човек, нямаше и да предположи, че под клоните на смърча

бяха нашрек два чифта очи и два чифта уши.

– Срегнах един по пътя. Тук идва ли вече някой? – обади се Арнд.

– Даже неколцина.

– Не разпознахте ли някого от тях?

– Нито един. Всички мъже бяха с маски, с високо вдигнати яки и ниско нахлупени шапки. Правеха нещо по ствола на дъба, при което паляха клечки кибрит.

– Кибрит ли? Та това е такава непредпазливост, която човек изобщо не би трябвало да очаква от контрабандистите! Но продължете! Какво се случи по-нататък?

– Вземаха нещо в ръка и известно време го държах. Предполагам, че беше бележка, която четяха.

– Сигурно е съдържала някакви указания. А после какво правеха с нея? Някой взе ли я?

– Не. Доколкото успях да видя, всеки път пак я скриваха на мястото ѝ.

– Значи все пак трябва да има в ствола на дъба някаква дупка! Само че не успях да я намеря. Може би е изкусно прикрита с парче кора. След това ще... чакай! Тихо!

Някаква тъмна човешка фигура се зададе, газейки в снега, приближи се до дървото, посегна с ръка по-нависоко, после я отпусна и запали клечка кибрит. Острото зрение на Арнд успя да различи, че в момента човекът държеше в ръка някаква бележка и внимателно се взираше в нея. След това малкото пламъче угасна, изглежда, мъжът пак скри бележката на старото ѝ място и накрая бързо се отдалечи.

– Внимавахте ли добре? – попита Арнд.

– Да. Но не беше възможно да видя лицето и на този човек. Затова пък вече знам на каква височина се намира скривалището. Да отида ли да взема бележката?

– Да не прибързваме. Ще изчакаме още!

Измина доста време, докато двамата сметнаха, че опасността е отминала. Надигнаха се и стъпвайки точно в дирите на другите, се приближиха до дъба. Хаузер плъзна ръка нагоре по ствола му.

– Тук има едно малко сухо пънче от пречупен клон – каза той. – Аха, открих го! Просто трябва да се издърпа. То представлява дръжката на кутийка, пхнатата в четириъгълна дупка. Виждате ли, господин Арнд?

Той подаде нещо на детектива.

Арнд се обърна с гръб към селото, разгърна чаршафа, който беше донесъл, и се наметна с него така, че да може да прикрие тънкия лъч

светлина на своя сигнален фенер.

– Странна пощенска кутия! – каза той. – Е, тъй като сме тръгнали по бойната пътека, тайната на кореспонденцията може да ни е безразлична. Я дайте да видя! Аха, заповед от главната квартира! „Точно в един часа при Хайнгрунд.“ Хмм! Имаме си работа с изпечени престъпници и трябва много да внимаваме някой път да не ни спипат. Значи пускат неверни слухове, подхвърлят на граничарите, че уж днес щяло да има нещо за залавяне нейде при Финкенфанг, а в това време най-спокойно ще вършат беззаконията си в Хайнгрунд. Проклети негодници! Да вървим! Върнете кутията на мястото й! Трябва да тръгнем за Хайнгрунд или...

Едуард беше поставил вече кутията с бележката обратно в дупката на ствола, когато детективът го хвана за ръкава и го задърпа подир себе си.

– Някой идва! Чух как пропукаха клони. Бързо пак под закрилата на смърча, но стъпвайте само по утъпканите дири, за да не забележат съвсем новите следи, които водят право към скривалището ни, и така да се издадем!

Двамата се снишиха и прикривани от чаршафите, се промъкнаха обратно под клоните на смърча. И наистина, не мина повече от минута и отново се зададе някакъв контрабандист, който на светлината от кибритена клечка прочете бележката и веднага се отдалечи. Забележително беше колко точно се придържаха контрабандистите към дадените им указания – никой от тях не захвърли безотговорно изгорялата клечка, а и всеки от тях старателно стъпваше в по-старите дири, за да не оставя нови ясни следи.

След като човекът изчезна в гората, Арнд изпълзя изпод клоните и се изправи.

– Ще можете ли да издържите тук още някой и друг час? – попита той Едуард.

– Защо не?

– Добре, тогава ей сега ще направя посещение на Финкенфанг.

– Ще успеете ли да намерите това място?

– Не се безпокойте, Хаузер! Но до завръщането ми стойте тук съвсем кротко! Искаше ми се и аз да почакам още малко под клоните на смърча, обаче от Финкенфанг до Хайнгрунд има цял час път. Следователно ще трябва незабавно да предупредим граничарите, за да могат да осуетят плана на контрабандистите. Предполагам, че ще се върна след около час.

Хайнгрунд беше една гориста клисура, която, пресичайки най-гъстия лес, извиваше под прав ъгъл и се насочваше към границата. Приблизително на около час път от нея се намираше Финкенфанг, едно затънтено и пусто място сред вековната гора. То беше осеяно с камънак, по който не растеше ни дърво, ни храст. Когато Арнд се добра до него, спря и свирна с уста.

Нищо не помръдна.

Наблизо зад една канара се бяха стаили двама граничари като предрен пост.

– Голям хитрец! – прошепна единият на другия. – Първо иска да провери дали тук има някой.

– Естествено няма да отговорим на изсвирването му. В такъв случай край на улова. На него няма да можем нищо да му направим, а другите ще офейкат.

Арнд свирна повторно. И пак без успех.

– Има ли тук граничари? – подвикна после.

– Ще ми се да цапардосам този нахален тип по човката така, че никога повече да не я отвори! – измърмори единият от граниচারите. – И един приклад по проклетата му кратуна!

Но неговият другар го подръпна за колана.

– Бързо да се скрием зад другия ъгъл на канарата! Сигурно ще мине отук!

Те чевръсто притичаха зад един издаден рѣб на големия каменен блок, защото Арнд опасно се приближаваше до тях. Но изведнѣж спря и внимателно огледа земята. Двамата граничари чуха, че тихо се изсмя.

– Но, моля ви, господа граничари – обади се в този момент детективът полугласно, – в снега видях визитните ви картички. Спестете ми труда да тичам по следите ви! И аз разполагам с малко време! Търся ви, защото имам важно съобщение за вас.

Но и тези думи останаха без отговор.

– Добре – продължи Арнд с по-силен глас, – тогава ще измина известно разстояние напред, за да се убедите, че нямам никакви придружители.

Той продължи спокойно пътя си. Изглежда, най-сетне успя да вдъхне известно доверие в двата поста. Внезапно точно пред него един човек се надигна от снега. В десницата си държеше гола сабя, а в другата си ръка стискаше револвер.

– Стой! – заповяда му постът с приглушен глас. – Спрете и говорете тихо! Кой сте вие?

– Спокойно можете да махнете това пищовче. Понякога тези неща имат неприятната привичка да гърмят от само себе си, а...

В този миг като по даден знак иззад пръснатите наоколо камънаци изникнаха няколко човешки фигури. А все още дулото на револвера беше насочено към Арнд.

– Да не би да искате да ни поднасяте? – раздразнено попита граничарят.

– Да ви поднасям ли? Би било лоша шега в този студ и в този час, а и на това място – рече Арнд. – Не, идвам, за да попреча на други да ви пратят за зелен хайвер!

– Други ли? Какво искате да кажете?

– Сега очаквате контрабандистите тук, ала на тях и през ум не им минава да се мяркат насам. Умишлено са ви заблудили. А междувременно господата, които дебнете, най-спокойно ще прехвърлят границата при Хайнгрунд!

– Не прекалявайте с шегичките си, господине!

– По много особен начин се отнасяте към хората, които доброволно искат да ви помогнат – взе да протестира Арнд.

– Да не би да се страхувате от мен? Нали разполагате с хора, а аз съм съвсем сам. Бъдете по-миролюбив и хвърлете един поглед на тази карта!

Офицерът протегна ръка, взе картата и се опита да я разгледа, обаче беше твърде тъмно, за да различи каквото и да било.

– Гюнтер, фенера!

Един от граничарите освети написаното в картата със скрития дотогава сигнален фенер.

– При поискване притежателят на този документ да получи неограниченото съдействие на властите – прочете той.

Най-отдолу напреки на големия печат личеше енергичният подпис на полицейския шеф от окръжния град.

– Мътните го взели! – промърмори офицерът през зъби и пъкна револвера обратно в кобура. – Господине, защо не ни го казахте веднага?

– Защото вие предпочетохте да се криете, а после ме посрещнахте с нескрито подозрение.

– Извинете, но тук си имаме работа с много изпечени бандити!

– Знам. Затова съм тук. Точно в един часа контрабандистите се събират в Хайнгрунд.

– По дяволите! А ние тук тракаме със зъби от един час и ловим синигери. Но ще признаете, че не се намирам в особено завидно

положение. Изоставя ли това място, за да поведе хората си към Хайн-груд, то...

– ... то ще отнемете плячката на контрабандистите – прекъсна го Арнд.

– Или пък – обади се пак офицерът, който още не се беше отърсил напълно от подозренията си, – ще ми изиграят някой номер и ще минат тъкмо оттук!

Арнд вдигна рамене.

– Сам разбирате, че мога да ви давам само сведения и съвети. Нямам пълномощията да се намесвам в командването ви. Отговорността за вземане на решения е ваша. Лека нощ!

* * *

Половин час по-късно Арнд отново пропълзя под клоните на смърча, където го очакваше Едуард.

– Случи ли се още нещо? – попита го той с тих глас.

– Появиха се още неколцина контрабандисти, за да прочетат бележката. Но от около четвърт час всичко е мирно и тихо.

– Предлагам въпреки това да изчакаме още малко. Много ли ви е студено?

– Търпи се.

Те останаха в скривалището си още петнайсетина минути и едва след това се осмелиха да излязат от него и да се приближат до дъба.

– Сега вече, поне по моя преценка, не е възможно да ни изненадат – обади се Арнд. – Най-напред да погледнем още веднъж в тайната почтенска кутия!

Той дръпна сухото пънче и малката кутийка веднага се озова в ръката му.

– Светлина! – нареди той. – Ей тук е моят малък фенер, а ето ви и кибрит. Запалете го!

Едуард се подчини и скоро детективът освети вътрешността на кутийката. Вътре все още беше бележката с указанието за срещата в Хайн-груд. Едуард понечи вече да върне малкия предмет в дупката на ствола, когато Арнд изведнъж го сграбчи за ръката.

– Чакайте! Като че на дъното има залепена някаква хартийка... наистина... и върху нея има нещо написано!

Той приближи фенера още повече и внимателно се взря.

– Някакви цифри – обади се най-сетне. – Почакайте! Набързо ще ги препиша. Не бива да се бавим много.

Той извади бележника си и отбеляза следните числа:

11. 20. 30. 23. 30. 17. 22. 1.

19. 30. 11. 29. 25.

18. 22. 17. 30. 12. 30.

После изгаси фенера, прибра бележника си и пъкна кутийката обратно на мястото ѝ.

– Знаете ли какво могат да означават тези числа? – попита Едуард.

– Засега не. Но ми се струва, че представляват нещо като шифър. Хайде да се махаме! Елате!

– Къде отиваме?

– В селото. До там има по-малко път, отколкото до лесничейството. Трябва непременно да разчета това шифровано писмо и е възможно да се нуждая от помощта ви.

– Ами тогава елате за малко у дома, господин Арнд! Родителите ми сигурно вече спят. Да не говорим за малчуганите.

– Добре! Да отидем у вас!

Те не срещнаха никого и незабелязано се добраха до жилището на Хаузерови. Арнд се огледа в бедняшката стаичка на семейството на тъкачите и поклати глава.

– Значи така живеете и работите вие! – тихо каза той с натезало сърце. – Да се надяваме, че скоро ще се види края на всичките ви беди и страдания!

Двамата седнаха на масата и Арнд извади бележника си. По негово настояване Едуард също преписа цифрите, за да му помага при дешифрирането им.

– Както изглежда, това са три думи – обади се детективът.

– И всяко число отговаря на някоя буква, така ли?

– Може би. Но на коя буква съответства даденото число? Там е въпросът!

– Навярно буквите отговарят просто на поредния си номер в азбуката!

– Би било твърде прозрачно! Но я да проверим! Ала по този начин от цифрите в първия ред не излезе нищо смислено.

– Така не става – разочаровано се обади Едуард.

– Не бива толкова бързо да губите кураж – усмихна се Арнд. – Освен това едва ли си имаме работа с кой знае колко сложен и труден тайнопис, защото контрабандистите не са особено учени хора. Ключът към шифъра трябва да отговаря на степента на тяхното образование, което ще рече, че и най-обикновеният член на тайната им банда трябва да е в

състояние да си служи с него, а както предполагам, той ще е човек, който едва-едва умее да чете и пише.

– Така е.

– И шом става дума за нещо по-трудно и тайно, естествено е на такива хора най-напред да им хрумне да обърнат азбуката наопаки.

– А-а, значи наопаки! – припряно възкликна Едуард. – В такъв случай 30 ще означава А, а пък 1 – Я, така ли?

– Да.

Едуард сведе замислено глава над буквите, но след малко рязко я изправи.

– Открих го!

Той беше написал в една редица числата, а под тях бе поставил съответните букви, така че всичко изглеждаше както следва:

112030233017221

УКАЗАНИЯ

– Указания! Правило! – каза Франц Арнд, който нарочно бе оставил Едуард да се прояви. После самият той използва същия прост шифър и под другите числа подреди съответните букви. По този начин се получи следната картина:

19 30 11 29 25

Л А У Б Е

18 22 17 30 12 30

МИНАТА

– Ето че направихме една голяма крачка напред. Указания... лаубе... мината! – подсмихна се Арнд. Но веднага веждите му се сбърчиха. – Обаче, хмм, лаубе! Дали там има някаква беседка, където...

– О, не! – бързо се намеси Едуард. – Беседка няма, но има един Лаубе! Пазачът на мината се казва така.

– Великолепно! Пазачът Лаубе! Що за човек е той?

– Недружелюбен и прикрит – гласеше отговорът на младия Хаузер. – Не може да се каже нещо конкретно лошо за него, но и нищо добро.

– В повечето случаи тези хора са най-лошите. В коя смяна работи?

– Винаги през нощта.

– И къде живее? Горе при мината ли?

– Да. Жилището му се намира срещу един стар склад близо До големия комин. Искате да говорите с него?

– По-късно. За днес можем да сме доволни от постигнатия успех. Продължавайте и занапред да спазвате главно две неща – съдържаност и предпазливост! Посещавайте дъба само ако изпитвате основателни

подозрения и не претърсвайте кутийката без наложителна причина!

– Ще спазвам всички ваши указания. Кога пак ще имате нужда от мен?

– Не мога отсега да ви кажа. Всъщност планирах нещо за утре вечер, но се сетих, че точно тогава е маскарадът.

Едуард, който до този момент бе толкова оживен и енергичен, изведнъж някак виновен наведе глава.

– Да, утре е балът с маски.

– И вие наистина ли ще отидете?

– Трябва!

По лицето на Арнд заигра лека усмивка.

– Е, да, наистина трябва да отидете! В една определена възраст любовните проблеми са най-важните неща. Нямам абсолютно нищо против – продължи той, щом видя, че Едуард му хвърли скришом един странно боязлив поглед, – но някак си не всичко разбирам, цялата работа ми се струва недотам приятна, а и можете да изпаднете в доста неловко положение. Каните се да се появите сред един тесен кръг от поканени гости. Веднъж вече премислих цялата история. Искате там да закриляте Енгелхен. Всъщност как си представяте всичко това?

– Кое, закрилянето ли? – простодушно попита Едуард. Арнд се засмя.

– По-скоро питам за нещо друго. Имам предвид, че искате да се натрапите на този тесен кръг от близки хора. Я ми разкажете всичко, каквото ви тежи на сърцето! Имайте ми доверие!

Разбира се, Едуард не бе имал никакви угризения на съвестта, когато посети магазина в града и взе забравената декоративна игла, не бе изпитал угризения и когато написа онова писмо, подписано с „Горския призрак“, писмото, което трябваше да изплаши търговеца Щраух и да го накара да не отиде на бала. Той беше действал съвсем необмислено, така, както обикновено постъпва неразумната младост. И ако в случая си беше послужил със съмнително хитър трик, то причината за това не биваше да се търси в характера му, а в условията на живот в неговата среда. Едуард Хаузер беше чедо на бедното село на тъкачите Хоентал, където бродеше Горския призрак, където хората се бояха от това страшилище и го възприемаха не само като необходима даденост, но и като нещо действително съществуващо, като нещо, с което човек трябва да се съобразява.

Всичко това беше просто някакъв измислен, несъществуващ свят. И странно, пред строгия ясен поглед на детектива този лъжовен свят

изведнъж рухна в очите на Едуард. Младият човек инстинктивно се засрами от постъпката си, почувства, че съзнателно или несъзнателно досега беше премълчал лекомисления си номер от своя покровител и в него се започна вътрешна борба, докато най-сетне събра кураж, за да си признае всичко. Направи пълна изповед. Разказа на Арнд и за писмото.

И ето че, щом свърши, видя как се сбъдват тайните му опасения. По лицето на детектива се изписа, кажи-речи, невярващо изражение. Но постепенно чертите му станаха строги и сурови. Гласът му също прозвуча строго и укорително, когато каза:

– Не е бивало да го правите. Изглежда, изобщо не знаете, че по този начин сте се изложили на голяма опасност в много отношения.

– С написването на писмото? – малодушно попита Едуард.

– Да – отвърна Арнд кратко и рязко, – преди всичко с писмото! Та вие не сте дете. Трябва да знаете какво вършите. Това писмо представлява фалшификация, че и нещо повече.

Младият планинец едва ли схващаше какво е направил и с малкото изречени думи ясно разкри цялата наивност на чистата си душа пред детектива, който в крайна сметка също бе роден и отрасъл в този край и в случая можеше добре да разбере младежа и да му съчувства. И тъй като Арнд и този път бе по-разсъдливият и по-разумният, той не започна някакъв продължителен разпит, а прие свършения факт като свършен. : – Е, добре – каза той, – станалото – станало. Писмото е написано вече и ще трябва да се съобразяваме както с него, така и с последствията му. Може би твърде ще улесни задачата ви на бала. Вървете да закриляте вашата Енгелхен! А аз... навярно ще си позволя да се заема малко с върховния надзор.

Ето как тази вечер Едуард остана омърлушен и засрамен, а пък Франц Арнд пое към лесничейството в доста кисело настроение.

В стаичката си той намери поръчаната вечеря. Че беше гладен, гладен беше, но някак си храната не му се усладяваше. След това взе една книга, но пак се замисли за събитията през изминалия ден. Пред очите му изплуваха както Хайнгрунд, тъй и Финкенфанг. Беше нещо като призрак танц. Така той изобщо не можа да се съсредоточи достатъчно, за да чете, а накрая на всичко отгоре бе стреснат и от изстрел. Впрочем, веднага след него се разнесоха и други изстрели. С напрегнато внимание Арнд се заслуша към затворения прозорец. Стрелбата се водеше с пушки. Той веднага разбра какво става.

Детективът не беше единственият човек, доловил пукотевицата. Само след минута-две по коридора затрополиха тежките стъпки на

лесничея и на вратата му се почука.

– Спите ли вече, господин братовчеде?

– Не. Влезте, моля!

Старият бавно влезе в стаята.

– Чухте ли стрелбата?

– Разбира се. Идва откъм Хайнгрунд.

– Откъде знаете с такава сигурност?

– Там са се сблъскали граничари и контрабандисти. Самият аз предупредих офицера, че точно тази вечер Горския призрак и хората му ще се опитат да преминат границата именно през Хайнгрунд.

Тази вест накара добрия Вундерлих да ококори очи. Той огледа своя гост със страхопочитание и нескрито удивление, защото в него вече укрепваше увереността, че този енергичен и решителен човек щеше да успее най-после да освободи пограничните селища от тази напаст, наречена Горски призрак.

Седма глава Опасно начинание

Едуард Хаузер също не можа да спи тази нощ, но, разбира се, по съвсем друга причина. Мислите му бяха при Ангелика, а това не му даваше покой. На следващото утро, в деня на карнавалното увеселение, той завари братчетата и сестричетата си вече на закуска. Заедно с тях седяха и новите обитатели на дома им – дечицата на писаря Байер. Понеже столовете не стигаха, дребосъците бяха насядали върху един стар сандък.

Тъкмо в този момент на вратата се почука и на прага ѝ се появи старият селски бръснар.

– Добро утро! – поздрави човечето и потърка зачервените си от студа ръце.

Съвсем учуден, той дълбоко пое въздух, защото усети аромата на кафе.

– Какво е това, кумец? – удиви се старецът. – Та вие си живеете направо царски. При вас ухае като при кръщене.

– И, кажи-речи, си е така – засмя се госпожа Хаузер. – Ще пийнеш ли с нас чашка кафе?

– Охо, ей това е вече изискана покана! Изглежда, най-неочаквано сте забогатели! – любопитно се подсмихна бръснарят и приседна на ръба на сандъка, който му освободиха децата след като се сбутаха. – Такова чудесно кафе не съм помирисвал никога през живота си дори и отдалече. А има и захар! Е, естествено ще си взема! Но няма да го пия съвсем даром. Нося ви небивали новини!

Новини! Тази дума накара цялото семейство Хаузер да наостри слух. Изведнъж старият бръснар стана център на всеобщо внимание и той се усмихна поласкан. След като тайнствено сниши гласа си, поде:

– Струва ми се, че са спипали Горския призрак.

– Горския призрак? Спипали го?

В мизерната стаичка на тъкачите просто никой не смееше да си поеме дъх. Мълчанието продължи, докато най-сетне старият Хаузер успя да продума:

– Белия Горски призрак?

С надменно изражение бръснарят махна с ръка:

– Горски призрак – вятър! Я не споменавайте повече това плашило

за децата! Имам предвид предводителя на контрабандистите. Той е Горския призрак, той и никой друг. Вече се знае от сигурен източник.

– Тъй, тъй! – обади се тъкачът. – И аз бях започнал да го предполагам. Значи... заловили са този предводител, така ли? Бръснарят някак се смали, сведе глава и призна:

– Е, самия предводител все още не са хванали.

– Но хората му, нали?

– Ами и тях още не.

На Едуард му идваше да се размее на глас. Старият Хаузер се ядоса, а жена му бе разочарована. А физиономиите на хлапетата се удължиха и придобиха глуповато изражение.

Тогава бръснарят се опита да спаси честта си, придаде си важен вид и започна отново:

– Но са сгасчили контрабандистите, сгасчили са ги, мили мои хора! И това не е малко. Станало е през нощта в Хайнгрунд. А сега идва най-важното! Граничарите, дето все слухтят из селото, били вчера някак си предизвестени, че при Финкенфанг се готви нещо. Е, и какво предприели тези хора? Отишли там и налягали в засада в снега и студа зад камънаците, за да заловят контрабандистите. Но чакали, чакали, а нищо не се случило. Тогава ненадейно се появил някакъв непознат и им казал, че някой ги е пратил за зелен хайвер. Бандитите щели да се съберат в един часа и през Хайнгрунд да преминат границата.

Този разказ бе последван от смаяно мълчание. Сами по себе си фактите бяха нечувани. Освен това поне за госпожа Хаузер изведнъж границата между Горски призрак и човек бе напълно заличена. Самите събития потвърждаваха, че Горския призрак наистина не е никой друг освен предводителя на контрабандистите. И на трето място идваше споменаването на тайнствения непознат, който беше предпазил граничарите от голяма грешка, от една измама, чиято жертва за малко не бяха станали.

Пръв се съвзе Едуард. Той попита:

– Непознат ли? Бръснарят кимна.

– Да, някакъв съвсем непознат човек. Отначало граничарите не му повярвали, но в крайна сметка тръгнали към Хайнгрунд и ето, видиш ли на, там им паднала в ръцете цяла върволица от контрабандисти. Тоест... – тук разказвачът потисна малко прекомерната си радост – е, престъпниците захвърлили товарите и избягали, така че граничарите успели да задържат само стоките им. Никой от негодниците не бил пленен и затова не се знае нищо повече.

Ето това беше разказът на бърбия бръснар за събитията от изминалата нощ. Бил разговарял със свой бивш клиент, един граничар, и от него научил всичко.

Едуард Хаузер не узна кой знае колко нови неща. Следобед той тръгна на път за града, за да вземе костюма си за бала с маски.

По пътя го пресрещна някакъв стар селянин с гъста брада и силно посивяла коса. На главата си човекът носеше вехта изпокъсана шапка и енергично изпускаше големи облаци дим от дебела лула.

– Добър ден, дядо! – поздрави го Едуард.

– Благодаря ти, момче! Откъде идваш, ако разрешаваш да те попитам?

– Идвам от Хоентал и отивам в града.

– Май си доста изискан момък, а?

– Каж-речи – засмя се Едуард, развеселен от странния въпрос на стареца.

– Просто ти личи. Който посещава балове и карнавали, сигурно има доста пари в джоба си.

Докато изговаряше тези думи, непознатият хитро намигна на младия Хаузер, без да престава да пафка гъсти облаци дим от дебелия си лула.

Едуард не знаеше какво да мисли. Никога не беше виждал този старец. Откъде ли непознатият можеше да знае, че вечерта младежът се каани да ходи на бал с маски?

– Какво искате да кажете? – попита го най-сетне. – Всъщност кой сте вие?

Тогава старецът свали маската си. Това ще рече, че изведнъж заговори с неподправен глас:

– Непознатият! Тъй, момчето ми, сега разбра ли кой е пред теб? Не всеки е онова, което изглежда! Запомни!

После му обърна гръб и продължи пътя си. Само през рамо му подхвърли едно „довиждане“!

– Какъв съм глупак! – каза си учуденият Едуард, след като детективът отмина. – Разбира се, че беше Франц Арнд! Затова знаеше и за бала! Но трябва да му се признае, че може да заблуди и родния си брат!

Докато Едуард влизаше в магазина, където се даваха под наем карнавални костюми, пулсът му леко се ускори. Опасяваше се, че е възможно Щрах да е забелязал липсата на декоративната си игла, служеща в случая като пропуск за бала на клуб „Казино“, и да е идвал да пита за нея.

Докато се оглеждаше наоколо с неприятното чувство на несигурност, търговецът направи учтив поклон и каза:

– Днес мога да ви предложа нещо по-хубаво от онова домино, но при условие че сте съгласен да добавите още няколко марки.

– И какво ще е то? – попита Едуард, като тайничко въздъхна с облекчение.

– Един великолепен характерен костюм с маска! Ей там! Представява турчин. Търговецът Щраух го беше поръчал за себе си, но изпрати човек да ми каже, че за съжаление в последния момент му се налага да се откаже от него.

Младежът изслуша тези думи с изострено внимание. Първо, това му беше добре дошло. Сега спокойно можеше да се появи на бала вместо Щраух, дори и в случай, че някой знаеше в какъв костюм ще отиде търговецът. Второ, вече беше сигурен, че Щраух наистина ще си остане у дома и че писмото, глупавото писмо, както го беше нарекъл Арнд, бе свършило добра работа. И трето, така ставаше ясно, че Щраух или все още не беше забелязал изчезването на иглата си, или поне не беше идвал да я търси.

Едуард тържествуваше, но на първо време се опита да потисне тези мисли и попита:

– А каква е цената?

– Шест марки без предплатата.

Този ден Едуард нямаше защо да играе ролята на скъперник. Той веднага наброи сумата върху масата.

– Ето ви парите! Опаковайте костюма!

После си тръгна радостен, че беше уредил тази работа. Изобщо във всяко отношение беше радостен. Изглежда, неговото начинание се намираше под щастлива звезда.

Когато отново достигна Хоентал, той не тръгна по главната улица. Не биваше хората да виждат пакета, който носеше. Опасяваше се, че биха могли да отгатнат какво има в него. Затова избра пътя, който минаваше зад къщите. Въпреки всичко не успя да се прибере у дома съвсем незабелязан. Пред градинската портичка на Хофманови Ангелика се бе зела да разчиства снега и да проправя пътечка.

Веднага щом зърна Едуард, лицето ѝ пламна и се покри с гъста руменина. Тя се извърна, давайки си вид, че изобщо не го е забелязала. Но Едуард разбра, че просто не иска да го вижда, и тази мисъл болезнено прободe сърцето му. Почувства се дълбоко засегнат, но все пак спря близо до нея и прошепна името ѝ. Ала Енгелхен продължи да стои с

гръб към него и така енергично развъртя метлата, че ситният сняг се разхвърча нависоко.

– Енгелхен! – повтори младежът.

Тя се престори, че и този път нищо не е чула.

– Ангелика!

Едва сега девойката се поизвърна към него, обаче продължи да работи, без да вдига глава.

– Госпожице Хофман!

Тя подскочи като ужилена.

– Какво желаете, господин Хаузер? Тогава неговото добро и вярно сърце отново си каза думата и той ѝ протегна ръка.

– Искам да се помирим, Енгелхен, да се помирим! Дай си ръката!

Сигурно Енгелхен имаше вече твърде нечиста съвест, за да не чуе зова на сърцето му и да се направи, че не вижда протегнатата ръка. Но наистина гордостта и високомерието са лоши неща и като нищо могат да причинят големи злини на някоя невинна и доверчива човешка душа. И тъй, Ангелика направи единственото, което ѝ бе останало, понеже не искаше да се откаже от суетното си удоволствие. Тя поклати глава.

– Не знам какво искате от мен... Едуард побърза да я прекъсне:

– Но, Енгелхен, заговорих те така, без никаква лоша умисъл. Исках само... исках да те изтръгна от твоята унесеност. Та ти изобщо не ме забеляза, изобщо не ме чу! А сърцето толкова ме заболя. Енгелхен, нима наистина можеш да си толкова лоша към мен?

Тя отново направи опит да се защити само с празни думи:

– Не съм лоша! – И тъй като Едуард се позабави с отговора си, подтиквана от гузното си чувство за вина, девойката сама продължи мисълта си: – Знаем какво си мислиш. Смяташ, че върша нещо лошо, като искам да отида на бала с маски, като искам поне веднъж да си позволя едно удоволствие, което тук не ти се предлага всеки ден. Ако действително ме обичаше, ако не мислеше винаги единствено за себе си, нямаше да се опитваш да ме лишиш от тази безобидна малка радост.

Най-после Едуард успя да си възвърне самообладанието. Сега успя да подбере и правилните думи:

– Енгелхен, пожелавам ти да изживееш всичкото истинско щастие на този свят! Но онова, което търсиш в случая, не е никаква безобидна радост, а едно доста съмнително развлечение.

– Тъй ли?

В този момент Едуард дори намери смелостта сериозно да се разсърди. Малко надменно той изтърси следното:

– Я недей да питаш така! Знаеш много добре какво имам предвид. Ако щеше да ходиш с мен на това увеселение, тогава всичко...

В същия миг той бе рязко прекъснат от силен полувисоко-мерен, полунахакан смях.

– Е, да, с вас, господин Едуард Хаузер! Тогава наистина всичко щеше да е по-различно... Ревност, ревност!

Тя отново грабна метлата и бързо припна към входната врата. През рамо подвикна на смаяния младеж само още следното:

– След карнавала пак ще си поговорим! Може би тогава вашата ревност ще се е изпарила!

И... хоп! – изчезна в къщата.

Едуард прекара длан по лицето си като човек, който иска да заличи някакво много грозно впечатление. Дишаше дълбоко и тежко. Не, всичко вече свърши. Край на всичко!

Прехвърли се през градинската ограда в имота на своите родители и скри маскарадния костюм там, където пазеха храната за козата. Близките му в никакъв случай не биваше да узнаят какви намерения таеше за вечерта.

* * *

Обикновено карнавалният вторник навсякъде е ден на радост и веселие. Но който иска да празнува заедно с другите, има нужда от пари и ето защо тъкачите, не успели да завършат работата си в събота, заприичаха в кантората на Зайделман, за да предадат изтъквания плат и да вземат възнаграждението си. Някои бяха работили дори и през нощта, само и само да припечелят по някой и друг грош в повече за карнавалната вечер. Затова и този следобед във фирмата „Зайделман и син“ имаше голямо оживление. Едва след като се смрачи, и последният тъкач си тръгна за дома.

После Зайделманови вечеряха рано. Щом се нахраниха, Фриц отново отиде в задното помещение на кантората, за да нанесе още някои цифри в търговските книги. След някоя и друга минута при него влезе чичо му.

– Няма да ти преча! – каза му той и тежко се отпусна в едно кресло. – Това, което ме води при теб, не е нещо важно.

– И бездруго вече свърших.

Фриц остави перото настрана и очаквателно погледна чичо си.

– Става въпрос само за днешния карнавал. Наистина ли мислиш, че момичето ще дойде?

– Съвсем сигурно.

– Понякога жените са капризни като времето през март.

– Възможно е, но един костюм на италианка примамва. Освен това си осигурих и подкрепата на бащата. Ако случайно на дъщерята ѝ дойде друг акъл, той ще се погрижи все пак тя да удържи на думата си.

Аугуст Зайделман изгрухтя. В този момент в лице приличаше на истински фавн. Той издаде устни напред, като че виждаше пред себе си някакво голямо лакомство. Племенникът му добре разбра какво означава тази гримаса и нагло се изсмя.

– Да, да, малката Хофман е прелестно същество. А и шампанското го сложих вече да се изстудява. Ха-ха-ха.

– Към подобни неща се домогват езичниците – каза рентиерът, като по стар навик неволно си послужи с онзи патетично-сладникав начин на изразяване. – Шампанско. Хмм! Туй девойче от семейство на тъкачи сигурно никога не е пило шампанско. Трябва да си призная, че ти завиждам за тази вечер.

– Мога да си представя – изсмя се Фриц. Но тази забележка не вършеше никаква работа на чичото. Беше си наумил нещо друго. И най-сетне направо го каза:

– Фриц, всъщност би могъл да ми направиш една услуга.

– И каква е тя?

– Да ме вземеш със себе си. Искан ми се да участвам в карнавалното увеселение.

– О, не, драги чичо! – махна с ръка Фриц. – Балът е само за членове на клуба!

– Ами! Няма никакво значение дали ще присъства един човек повече, или не.

– Не можем да допуснем никакво изключение, иначе накрая всеки ще поиска да доведе някого.

Зад вратичката на едно шкафче в стената глухо започна да звъни някакво звънче. Фриц хвърли поглед натам и взе да брои.

– Едно... две... три... четири – по дяволите, някой иска да пита нещо! А в момента нямам време.

– Заради бала ли?

– Да. След половин час трябва да тръгвам.

– Но нали някой трябва да им даде необходимата информация!

– Разбира се! Направи ми тази услуга и се заеми с това.

– Всъщност не искаш ли твърде много от мен? – изръмжа рентиерът. – Без да се замисляш, отхвърли молбата ми, а сега...

– Ако не си съгласен, ще трябва да повикам баща си – побърза да го прекъсне Фриц. – Тази работа не търпи отлагане.

И той веднага се запъти към вратата. Тогава чичото отстъпи.

– Добре! Аз ще се заема. Нали съм в течение на нещата. А сега им отвори!

Фриц измъкна от джоба си ключ, отвори с него споменатия стенов шкаф, посегна с ръка между многото чаши и бутилки към една дръжка на задната му стена, поставена там кой знае за каква цел, и после пак заключи вратичката му.

– Един дявол знае кой какво иска!... Фенерът е в мазето, там е и всичко друго. Ето ти ключа!

Аугуст Зайделман излезе от стаята. Пипнешком се спусна в тъмната изба и там запали един фенер. В дъното ѝ отвори намиращата се там врата, прекрачи прага ѝ и пак я заключи. Беше се озовал в коридор, който много приличаше на галерия и изглежда, продължаваше нататък под земята. Близо до вратата имаше някакъв стар сандък, чиято ключалка отвори със същия ключ. Известно време чичото се позабави при сандъка, а после бавно пое по мрачния коридор.

* * *

Когато Хаузерови и четирите деца на писаря Байер бяха вече насядали на масата за вечеря, на Едуард изведнъж му се стори като че някой тихичко почука на капака на прозореца.

Никой не обърна внимание на лекия шум, а Едуард използва първия удобен случай, за да се измъкне навън, без това да направи някому впечатление. Веднага разбра, че не се е излъгал. Облегнат на малкия обор за козата, зад къщата стоеше и го чакаше Арнд. Беше се прикрил така, че да не може да бъде забелязан от други.

– Има ли нещо важно? – любопитно попита Едуард.

– Все още не – отвърна Арнд. – Но съм решил да направя нещо, което би могло да има важни последици. Значи твърдо си решил да ходиш тази вечер на бала, така ли?

– Да.

– Възможно е днес пак да поискам да разговарям с теб.

– Кога и къде да ви се обадя?

– Ще дойда в кръчмата и ще изпия чаша бира.

Това предложение, изглежда, не се хареса много на Едуард.

– Искате да кажете в помещението за посетители? – несигурно попита той. – Мислите ли, че ще мога да се появя там в моя карнавален

костюм и да разговарям с вас?

Арнд се усмихна. Хареса му се очевидното старание на младия човек да се съобразява с всички обстоятелства. Впрочем, самият той бе обмислил вече всичко най-обстойно. Ала най-важното за него не беше тази вечер неговият помощник Едуард Хаузер да му е по всяко време под ръка, а по-скоро искаше да е наблизко, за да бди над този свестен младеж, когото бе взел под свое покровителство, защото подозираше, че присъствието му на бала вероятно нямаше да премине съвсем гладко. Там щеше да има твърде много „подводни рифове“ и опасности. И така, той му заяви:

– Не, няма да идваш при мен. Ще гледам да седна така, че да можеш да ме видиш веднага щом открянеш вратата на залата, където ще е балът. Ако това не стане докато трае увеселението, тогава огледай се за мен, когато си тръгваш. Естествено по всяко време ще съм на твое разположение и...

– А-а, тъй значи! – прекъсна го Едуард. Беше разбрал за какво всъщност става въпрос. – Имате известни опасения, нали?

– Обичам във всички неща да проявявам предпазливост. Изисква го професията ми, а го препоръчвам и на теб. Залогът е твърде висок. Ти обичаш онова момиче. Друг ще танцува с нея през цялата вечер. Любовета и ревността лесно биха могли да те подведат да извършиш някоя голяма непредпазливост.

– Обещавам ви да...

– Добре, добре! – прекъсна го Арнд, като махна с ръка. – Знам, че имаш най-благородни намерения. Ще изчакаме да видим какво ще стане.

Арнд стисна ръката на младия човек и си тръгна. Мина през селото и после пое нагоре по пътя към мината. Когато стигна там, той закричи покрай отделните постройки и се насочи към един осветен прозорец точно срещу големия комин.

Това, че детективът се ориентираше в околностите на мината толкова добре, се дължеше на старателното събиране на сведения, извършено от него много предпазливо още следобеда. Той дори беше идвал вече веднъж тук и от безопасно разстояние внимателно бе огледал терена. После обаче благоразумно беше преценил, че е по-добре да изчака вечерта и тогава да проведе изпълнението на плана си. Необходима му бе закрилата на тъмнината, понеже предполагаше, че приключението му може и да не протече съвсем безпрепятствено и безопасно. В известна степен той се одързостяваше да влезе в бърлогата на звяра.

Детективът почука на малкото стъкло, плътно закрито отвътре с перде. Някакъв глас подвижна:

– Ей сега идвам!

Само миг след това се отвори вратата до прозорчето и на прага ѝ се показва една жена.

– Какво има? – попита тя.

– Тук ли живее пазачът Лаубе?

– Да.

– Мога ли да разменя няколко думи с него?

– Влезте, влезте!

– Предпочитам отвън да му кажа каквото имам да му казвам.

– Но тук е студено, а той е седнал да се храни.

– Няма значение. Ако е необходимо, ще почакам малко. И освен това мъжът ви може да остави яденето за няколко минути.

Тези думи прозвучаха толкова категорично, че жената не посмя да възрази. Тя изчезна и скоро след това се появи пазачът Лаубе, за когото бе споменал Едуард във връзка с тайното послание в големия дъб.

– Защо не искате да влезете в стаята? – навъсено попита той, без ръката му да изпуска дръжката на отворената врата.

– Имам си някои съображения – многозначително заяви Арнд. – Задачата ми е от по-особен характер. Я затворете вратата!

Пазачът колебливо се подчини, после огледа непознатия, доколкото му позволяваше тъмнината, и забеляза как с десница той потърка дясното си око.

– Аха – рече Лаубе успокоен и сякаш неволно направи същото движение като своя късен гост. – И какво желаете?

– Всъщност би трябвало вече да сте се досетили.

– Да се досетя ли? – престори се пазачът на ни лук ял, ни лук мирисал. – Защо?

– Затова! – отвърна Арнд и повтори тайния разпознавателен знак на бандата на Горския призрак. И същевременно се покашля многозначително.

Ала Лаубе беше предпазлив човек. Само бавно и замислено поклати глава.

– Не би навредило, ако благоволите да се изразите малко по-ясно – рече той. – Продължи ли така, няма да стигнем доникъде и само ще измръзнем в тази студена нощ.

– Тогава ще ви посъветвам после да изпиете един горещ грог. Това помага – усмихна се Арнд, извади кесията си и подаде на пазача цял

талер.

Лаубе хвърли бегъл поглед на монетата и я пусна в джоба си.

– Благодаря – промърмори той. – Изглежда, не сте лош търговец. Знаете, че първо трябва да се вложи нещо в търговията, за да потекат печалбите.

– С тези думи улучвате точно в десетката – кимна Арнд. – Наистина мисля за една сделка, и то за една доходна сделка.

– Тъй, тъй. Но времената са лоши.

– Знам. Та нали и снощи местните делови хора понесоха тежък удар.

– Снощи ли? Тук?

– Ами да, в Хайнгрунд.

Тогава Лаубе реши отново да си пробва актьорските способности, за да бъде по-сигурен.

– Господине – кипна той, – за какво ми говорите? Надявам се, не си мислите, че имам нещо общо с контрабандистите!

Но Арнд остана съвсем спокоен. Той се засмя и сложи ръка върху рамото на Лаубе.

– Естествено, че си го мисля, драги приятелю! Иначе не бих дошъл тъкмо при вас. И аз съм от тези делови хора... или по-точно казано, много ми се иска да стана един от тях, искам с тяхна помощ да пренеса нещо през границата. Хайде, стига сте се престрували! Жалко за изгубеното време. Нали виждате, че съм посветен във всичко! Просто ми отговорете на въпроса мога ли да поговоря с предводителя им?

– Кого имате предвид?

– Е, него, великия непознат!

– Познавате ли го?

– Не, нали иначе можех да си спестя идването при вас като при посредник. Освен това ми казаха, че изобщо никой не го познавал.

Все още цялата работа се виждаше на пазача малко съмнителна. Ала Арнд не отстъпи и в крайна сметка упоритостта му победи. След като още един талер се озова в джоба на Лаубе, той заведе непознатия до една дъсчена барака и отвори вратата ѝ.

– Почакайте вътре! Ще видя какво може да се направи. Арнд направи две крачки навътре в бараката и забеляза, че по-голямата ѝ част бе изпълнена със снопи слама. Преди да се отдалечи, Лаубе се нареди да заключи вратата, но детективът не му позволи.

– Чакайте! Няма да допусна да ме затворите. Бъдете тъй добър да не забравяте, че и аз трябва да съм също така предпазлив, както и вие! А

сега вървете! Ще ви чакам тук при отворената врата.

По заглъхващия шум от стъпките му Арнд разбра, че Лаубе наистина се отправи към жилището си. Още някоя и друга минута детективът напрягаше слух, но после се настани възможно по-удобно върху един висок куп слама. Подпря глава с двете си ръце и взе да обмисля положението. То не беше безопасно. Но за него това не беше нищо ново. Даже му харесваше. И така с голямо любопитство зачака да види какво щеше да се случи.

Най-сетне след около половин час се разнесоха тихи стъпки. После Арнд забеляза как в бараката влезе някакъв тъмен силует. Междувременно силното му зрение дотолкова бе привикнало с тъмнината, че горе-долу сносно можеше да различи фигурата на човека. Беше със среден ръст, облечен в стара шуба със старателно вдигната доста висока яка, а на главата си носеше овехтяла филцова шапка, чиято периферия падаше твърде ниско. Лицето му бе закрито от черна маска, а ръцете му бяха в ръкавици.

„Този човек е много предпазлив! – каза си Арнд. – Никак няма да ми е лесно с него.“ И зачака да го заговори.

– Има ли някой тук? – попита маскираният с дълбок, явно преправен глас.

Арнд се плъзна надолу от купа слама и тупна точно пред краката на непознатия.

– Ето ме – каза той, стремейки се също да промени гласа си. Той имаше не по-малки основания от другия да се погрижи по-късно да не бъде разпознат по тембъра на гласа.

– Какво искате от мен?

– Да се спазарим за една сделка – обясни Арнд.

– Това вече ми го каза пазачът, но от приказките му нищо друго не разбрах. Само подозирам, че си ни объркал с контрабандистите, които са ръководени от Горския призрак. Но се заблуждаваш. Ние също сме тайна организация, но нашата цел е да сложим край на техните безчинства и да разобличим Горския призрак. Както виждам, ти искаш да се сдушиш с контрабандистите и заедно да въртите гешефти. Ето защо ще те задържа и ще те предам на полицията. Внимавай! Не мисли за съпротива! Въоръжен съм, а отвън е застанал Лаубе и държи готов за стрелба револвер. Ти си в ръцете ни. Ние ще...

Арнд не позволи на маскирания да дрънка повече. Търпението му се изчерпи. Той грубо го прекъсна:

– Спести си тези глупави приказки. Горски призрак! Ти и аз, и

двата теглим една и съща кола и ще направим добре, ако се разберем съвсем мирно. Ще сключим много доходна сделка.

– Аз не съм Горския призрак – изръмжа другият.

– Я не ме будалкай!

– Така е – все едно дали вярваш, или не.

– Тогава съжалявам, че само бих път до тук, а и че теб те разкарах.

Но от цялата работа за нас двамата щяха да паднат шест хиляди марки.

Последната забележка бе подхвърлена от Арнд привидно само ей така, между другото, но всъщност тъкмо в нея се криеше стръвта, с която смяташе да хване своя противник на въдицата си. Просто разчиташе на алчността на краля на контрабандистите. Затова спомена тази голяма сума. И незабавно се оказа, че детективът е добър познавач на хората. Непознатият омекна.

– Шест хиляди марки? Вярно ли е?

– Може и да са повече, но по-малко – не!

– Значи при тази сделка... ще се спести толкова много от митото?

– Разбира се.

– И кой или какво ще ми гарантира, че имаш честни намерения?

– Собствената ми изгода. Аз имам нужда от вас.

– Ти го казваш. Но не е изключено да си шпионин на граничарите.

Арнд се изсмя право в лицето на човека с шубата.

– Струва ми се, че аз съм по-искрен от теб. Веднага ти изложих желанието си. Но ти отначало изцяло се преструваше. Е, сега най-сетне мълчаливо призна, че си тъкмо човекът, който ми е необходим за моите цели. И така, стига се опъва тъй безполезно!

– Трябва ми гаранция – упорстваше другият.

– Нали вече я имаш! Не забравяй, че се представих на Лаубе с тайния поздрав!

– Може да си го узнал чрез предателство.

– Остави ме да довърша! Освен това знаех, че трябва да се обърна тъкмо към Лаубе, което също е едно доказателство, че съм от посветените хора.

– Да, но откъде си го разбрал?

– Разказа ми го старият дъб горе в гората.

– Ти знаеш...

– Знам къде е скривалището и кутийката с тайните послания! Да, така е!

– Хмм – измърмори посредникът на контрабандистите и се замисли. Но после изведнъж смени тона. Стана учтив. – Ще ви направя едно

предложение. Аз наистина не съм предводителят и следователно не мога да вземам решения. Но ще предам вашето желание да се свържете с нас. Утре елате пак тук!

Арнд въздъхна с облекчение. На първо време беше постигнал достатъчно. Но продължи разговора с маскирания още доста дълго, поиска да му даде по-точни указания и съвсем неусетно измъкна от него някои сведения, които бяха твърде важни. Така лека-полека започна да разбулва ревниво пазената тайна, витаеща около личността на Горския призрак. Неговият противник все още бе твърде предпазлив, ала Арнд беше по-умният от двамата, така че хитростта му победи.

Най-накрая използва един въпрос на непознатия относно количеството на стоките, които уж трябваше да се прехвърлят контрабандно през границата, за да хвърли поглед върху някакви измислени цифри на едно малко листче, приготвено най-грижливо от него и пъхнато в портфейла му специално за този случай. Същевременно, за да може да ги прочете, той измъкна малкия затъмнен фенер, който винаги носеше под връхната си дреха, и го запали. Така преследваше двойна цел. Първо, контрабандистът можеше да види многото банкноти, при които Арнд нарочно съхраняваше бележката. Тази гледка щеше още по-силно да разпали алчността му, щеше да го подмами да склучи сделката с мнимия търговец. Но детективът не гледаше толкова портфейла си, колкото лицето на бандита, закрито от маската. Ето че в своята възбуда човекът побутна маската си насам-натам, взе да я оправя, за да може да вижда по-добре, и така една част от лицето му се показа.

Останал доволен, Арнд закри светлината на фенера си. Хитростта му беше успяла й докато делово разменяше последните думи с човека в шубата, установи сам за себе си, че вече знае доста неща за Горския призрак.

Най-сетне двамата излязоха навън в тъмната нощ.

– И така, до утре! – разнесе се изпод маската на непознатия.

– До утре или до вдругиден... както ми позволят сделките – отвърна Арнд.

После той си тръгна, без да се оглежда, отдалечавайки се от мината. Малко настрани в тъмнината видя човешки силует. Това беше пазачът Лаубе. Арнд се престори, че не го е забелязал. Пое по пътя, който минаваше зад селото и продължаваше към града. Постъпи така, защото не беше изключено някой да го проследи. Едва след като се убеди, че опасенията му са излишни, бързо свърна обратно към селото, заобикаляйки по-отдалече, като не забрави зад едни по-гъсти заснежени храсти пак

изцяло да промени външността си. Имаше намерение да отиде в кръчмата, за да бди над Едуард. Все пак беше възможно там да се появи Лаубе, за да изпие препоръчания му грог. И така, трябваше да е предпазлив. Ако пазачът дойдеше в гостилницата, не биваше да познае в негово лице онзи човек, който само преди малко беше преговарял с посредника на Горския призрак.

Осма глава Турчинът

Докато госпожа Хаузер разтребваше масата от вечерята, отвън се разнесе веселата песен на звънчетата на преминаващи по улицата шейни.

– Онези от града пристигат! – обади се тъкачът.

– „Казиното“! – добави жена му.

При тези думи тя хвърли угрижен поглед към Едуард, който в един момент, когато бе останал насаме с родителите си, все пак ги беше посветил в своите сърдечни неволи, без обаче да им каже, че самият той се кани да отиде на бала.

– Енгелхен наистина ли ще ходи на карнавалната вечер? – попита го тя.

Едуард положи усилия да се държи възможно по-непринудено.

– Ще ходи! – кимна той.

– Върви, че го разбери! – въздъхна майка му. – Иначе това момиче никога не е било толкова неразумно.

Никой не й отговори, понеже в същия момент някой отвори външната врата. После се почука и в стаята влезе... съседът Хофман, бащата на Ангелика.

– Добър вечер! – поздрави той, но гласът му прозвуча студено и враждебно.

Хаузер стана и учтиво му предложи стол да седне и той на масата.

– Заповядай, съседе, бъди ни добре дошъл! Хофман колебливо се приближи и седна на края на стола, като човек, който се кани веднага да си върви.

– Благодаря! Не искам да ви преча и няма да се засеждам.

– Да ни пречиш? Какви ги говориш?

– Дойдох само да попитам... – Той се запъна, понеже, кажи-речи, и на самия него му стана неприятно да изложи по каква работа ги беше посетил. Но все пак успя да се стегне и да подтисне краткотрайния пристъп на по-благородни чувства. – ... исках... исках да попитам за дървата.

– А-а, значи си дошъл за наръча дърва, които ни зае онази вечер?

– Да. Бяха точно двацет цепеници.

– Мисля, че наскоро Едуард ви ги върна заедно с въглищата.

– Не. Моята Енголхен донесе само половината. Бяхте забравили другите десет.

– Е, тогава едно от децата ще ти ги донесе.

– Но час по-скоро! Самият аз се нуждая от тези дърва. Или по-добре ще е веднага да си ги взема.

– Но така ни обиждаш, съседе!

– Дали ви обиждам, или не, е все едно. Така ще стане. Слушай, Хаузер, ще ти го кажа веднъж завинаги: не държа особено много на това някой от вас непрекъснато да ми се мъкне в къщи.

Старият Хаузер втренчено го погледна.

– Какво? – попита той. – Не държиш особено много на това ли? Не те разбирам. Та нали винаги сме били добри съсед!

– Така е и няма защо да ставаме чак врагове, но ако я караме както досега, доникъде няма да стигнем.

– Какво искаш да кажеш? – попита Хаузер, комуто беше много неприятно да разискват подобни неща пред децата, които, зяпнали от почуда, стояха неподвижно в ъглите на стаичката.

– И ме питаш още? Днес твоят Едуард пак разговаря с Ангелика. Забранявам му го веднъж завинаги! Той флиртува с нея. Не мога да търпя подобно нещо, защото момчето ти не е мъж за моята дъщеря.

– Аха, това ли било значи? Е, наистина не мога да споря с теб по този въпрос. Ти си баща на Ангелика и ти имаш правото да решаваш с кого да се среща и с кого не.

– И аз така мисля. Радвам се, че го разбираш. Впрочем, Зайделман ми забрани да общувам с вас.

– Зайделман ли? Че него какво го засяга?

– Негова си работа. Може би е във връзка с това, че в най-скоро време Ангелика ще се премести да живее у Зайделманови.

– Шегуваш ли се? Че какво ще прави там?

– Ще получи много хубава работа.

– Каква?

– Ами... хмм, какво ли ми каза Зайделман вчера, когато ме заговори в селото? Беше нещо по-особено. Домашна помощница или нещо подобно.

– Не го разбирам, но имам неприятното чувство, че нещо не е съвсем наред. Съседе, иска ми се да те предупредя да внимаваш!

– Не се нуждая от предупреждения, нито от съвети. И сам знам какво трябва да правя и какво не.

С тези думи Хофман пресече всякакъв отговор. Несвикнали с

подобна грубост и съвсем беззащитни срещу нея, тъкачът Хаузер и жена му онемяха и останаха като истукани на местата си, гледайки как съседът им се отправя към вратата да си върви.

В същия миг любовта към неговата Енгелхен придаде на младия Хаузер смелост да се намеси в тази неприятна разправия. А може би не само любовта му го окуражаваше. Може би Арнд, човекът който искаше да залови Горския призрак, беше събудил мъжката гордост в Едуард, като го бе изтръгнал от смазващата го мизерия и като беше избрал в тази толкова отговорна работа за свой помощник именно него, младежа, който до този момент нито знаеше собствената си цена, нито можеше да е сигурен, че има кой знае какви способности.

Но каквато ида беше причината за неговата решителност, Едуард пристъпи напред и с припряно движение накара бащата на Ангелика да спре.

– А Енгелхен знае ли вече, че ще постъпва на работа у Зайделманови?

– Не. Още не съм ѝ казал. Най-строго ти забранявам да се бъркаш в тези неща по какъвто и да било начин. Нали чу какво споделих с баща ти! Моята дъщеря не те засяга. Защо изобщо питаш?

– Защото ми се струва, че тя няма да се съгласи.

– Ами тогава трябва да си много добре осведомен.

– Мисля, че Енгелхен няма да се изложи толкова лекомислено на хорските клюки.

– Не ми говори за лекомислие, момче! – избухна Хофман. – Заплащането, което Ангелика ще получава при Зайделманови, хич не е за пренебрегване, а що се отнася до хорските клюки, на нея ѝ напакости най-много общуването с теб.

Той се наведе пред печката, отброи десет цепеници, хвана ги под мишница и без да каже нито дума повече, излезе навън.

Едуард го проследи с втрънен поглед и такова изражение, сякаш някой го беше ударил през лицето. Майката бе готова всеки миг да се разплаче, а бащата тежко отпусна свитите си юмруци върху масата.

– Чашата вече преля – сърдито избоботи той. – Край с Хофманови! Момче, запомни го!

Едуард се наклони да му възрази. Тогава майка му го хвана за ръката и нежно го побутна към вратата, защото се боеше от неприятна семейна сцена.

– Едуард, излез малко на въздух и се успокой! – умолително му каза тя. – Трябва да стиснеш зъби и да не губиш смелост. Върви!

Едуард се подчини. И без това не го свърташе в къщи. Въпреки всичко беше решил тази зловеща вечер да закриля Енгелхен.

Ала все още не му стигаше куражът да облече маскарадния костюм на турчин. Искаше първо още веднъж да се поогледа в кръчмата, за да види какво е положението. Замислен, той се спусна надолу по селската улица.

Когато стигна до гостилницата, забеляза, че там вече цари весело оживление. Залата бе силно осветена. Ехтеше музика. Помещението за посетители изглеждаше препълнено.

Едуард бавно обърна гръб и пое обратно. Изведнъж настръхна при мисълта за предстоящата шумна дандания и страшно много му се прииска тази вечер да си остане у дома в своята малка стаичка. Но мисълта за Енгелхен отново го сепна и му върна решителността. Не биваше да я оставя без закрила.

Докато вървеше така, потънал в мисли, насреща му се зададе някаква женска фигура, загърната в широк шал. Тя се накани бързо да се промъкне покрай него, но той успя да я разпознае.

– Енгелхен! – извика младежът.

Но тя сякаш не го чу. Тогава той се втурна подир нея и я хвана за ръката.

– Ангелика, само една дума! Чух нещо за теб, което не мога да повярвам. Наистина ли ще се преместиш да живееш у Зайделманови?

– У Зайделманови ли? – изненада се тя. – Че какво ще правя там?

– Щяла си да им станеш домашна помощница!

– Кой ти го каза?

– Баща ти. Преди малко беше у нас.

– У вас ли? – от учудване Ангелика спря. Изглежда, в този миг почти бе забравила предишното си упорство. – И какво търсеше у вас?

– Дойде да поиска останалите дърва, които бяхме забравили. Но преди всичко ми забрани да разговарям с теб.

– Нищо не знам, не ми е казал нито дума.

– Е, сега го научи. Вероятно изобщо не те засяга повече. И без това не искаш нито да ме чуваш, нито да ме виждаш.

– И това ли ти го каза баща ми?

– Не. Но не е нужно някой да го казва. И сам го забелязах. Нали отиваш на бала!

– Естествено!

– Значи съм прав. Съвсем съм ти безразличен, иначе нямаше да ми причиниш такава болка.

– Това е само дребнава ревност.

– Не е така, Енгелхен! Тревожа се за теб. Повярвай ми, мястото ти не е на онзи бал! Засегната, тя вирна глава.

– Да не искаш да кажеш, че хората от „Казиното“ са твърде изтънчени за мен?

– Ах, ти все криво ме разбираш! Естествено, искам да кажа, че това общество не е подходящо да общуваш с него.

– Ами ако сега не, е, в бъдеще може и да стане – отвърна тя раздразнено. – Лека нощ!

След тези думи тя бързо се отдалечи. Връзките между двамата млади отново бяха скъсани.

С наведена глава Едуард Хаузер крачеше нагоре по улицата. В душата му всичко бе празно и мъртво. Единственото чувство, което в този момент изпълваше сърцето му, бе необуздан гняв към онзи нахален тип, дръзнал да подмами Енгелхен да отиде на бала.

В това настроение той влезе в бащината си къща. Там видя, че как-то малките му братчета и сестричета, така и децата на Байер си бяха вече в креватчетата, а родителите му също се канеха да лягат да спят. Ето защо никой не го обезпокои и не му беше никак трудно пак да излезе навън. Извади костюма на турчин от скривалището му, облече го под навеса за дърва, сложи си маската, наметна една стара мушам, която висеше в коридора и най-често се използваше от баща му, и повторно се отправи към долната махала на селото, където се намираще кръчмата.

Ангелика беше събрала вече първите впечатления от тази толкова важна за нея вечер. Много самоуверено се беше изкачила на първия етаж и там една гардеробьерка беше взела големия ѝ шал. Откъм залата долиташе музика и голяма глъчка. Когато се обърна, изненадващо се озова пред високо стенно огледало и през маската си видя своето отражение. Отначало се стъписа, внимателно огледа фигурата си в леката рокля и почувства как внезапно цялото ѝ тяло потръпна. Обзе я някакво странно чувство, нещо като разкаяние за това, че така слепешката беше последвала поканата на непознатия. Лека-полека в нея започна да се прокрадва разбирането, че мястото ѝ не е тук.

Всъщност защо я бяха поканили? Обществото, което се събираше тук, за да се весели, иначе най-старателно се изолираше от по-бедната класа на тъкачите и надничарите. Защо я викаха тогава? Нали и тя бе само дъщеря на беден тъкач и Зайделманови ѝ бяха предложили мястото на прислужница в дома си?

Тези въпроси изведнъж закръжиха в главата на Ангелика и тя

намери само един отговор: „Защото си хубавичка и за господата от «Казиното» изглеждаш като някаква послушна играчка за някой и друг час от свободното им време“.. Когато стигна до този извод, усети как лицето ѝ пламна от срам. Странно ѝ се прииска да си вземе обратно шала от жената, която стоеше зад гърба ѝ и странно се усмихваше. Ала не събра нужната смелост и продължи да чака все така мълчалива и разколебана между стълбите и входа на залата.

Ето че изведнъж вратата на залата се отвори и оттам излезе някакъв господин с маска, облечен в стегнатата и елегантна униформа на кавалерийски офицер. Той изненадано вдигна глава и после бързо се втурна към Ангелика.

– А-а, ето ви и вас, моя красива приятелко! Най-после! Той улови ръката на момичето и кавалерски целуна върховете на пръстите ѝ. Напълно объркана, тя изобщо не се отдръпна. Не беше свикнала на такова ухажване. А тогава офицерът (това беше Фриц Зайделман, чието лице бе скрито под копринена маска) хвана Ангелика под ръка и я повлече със себе си.

– Очаквах те с голям копнеж, красива италианке! – прошепна ѝ той в ухото. – Чуваш ли, музиката ни подканя на валс! Естествено този танц е само мой.

Ангелика не тръгна доброволно с непознатия, но не се и възпротиви. Държеше се като кукла, която не усеща какво става с нея. Когато блясъкът на залата я заслепи през прорезите на маската, тя се закова на място. Наоколо видя танцуващи двойки, господа и дами, често в причудливи костюми, всичките с маскирани лица. Цигулките извиваха примамливи мелодии. Обширното помещение ехтеше от смехове, неспирно бърборене, кикот и весели гласове.

Непознатият мъж обгърна с ръка талията на Ангелика и танцувайки, двамата се смесиха с развеселената пъстра тълпа. Едва сега девойката намери време малко да подреди мислите си и когато музиката спря, тя отправи първия си въпрос към своя партньор:

– Знаете ли коя съм аз?

– Разбира се. Госпожица Ангелика Хофман.

– Познахте ме по костюма, нали? Значи сте човекът, който ме покани, така ли?

– Съвършено вярно – кимна той, докато я водеше покрай дългата страна на залата.

– А мога ли сега и аз да науча вашето име? – помоли го тя.

– О, не! – махна той с ръка в знак на отказ. – Така само ще

развалите и на себе си и на мен изненадата, която искаме да запазим за полунощ. Маските ще се свалят точно в дванайсет часа.

Тя замълча. Както цялата необичайна обстановка, така и близостта на непознатия мъж я потискаха. Вярно, че много ѝ допаднаше великолепието на това увеселение, за чието организиране бяха прахосани такива средства, които за представите на хоенталци бяха нечувано големи. Кавалерийският офицер я заведе до малка масичка, поставена малко встрани от дансинга. В една кофичка там се изстудяваше вече бутилка вино. Имаше пригответени и две чаши. Партньорът ѝ я накара да се чукне с него за веселото прекарване на вечерта, както и за доброто им приятелство. Сякаш огън премина по жилите на Ангелика и виното веднага я удари в главата. Тя никога не беше опитвала подобни напитки, а само бе чувала за тях.

После непознатият започна да бърби с нея за незначителни неща. Попита я дали с радост е приела поканата, дали ѝ харесва балът, дали родителите ѝ са я пуснали с готовност. Ангелика отговори на всичко с да.

Но накрая последва един по-труден въпрос.

– Ами какво каза твоят любим? – осведоми се Фриц Зайделман.

Ангелика наведе глава. Знаеше, че този намек се отнася до съседския син Едуард Хаузер. Някак си това я възмути.

– Е? – настоя партньорът ѝ. – Как го прие той?

Ангелика изправи глава и предизвикателно отвърна:

– Не знам за какво говорите. Аз нямам любим.

– Наистина ли? – усмихна се офицерът изпод маската си. – Ще се радвам, ако казваш истината. В такъв случай си свободна и бих могъл да ти предложа да стана твой кавалер. Какво ще кажеш? Съгласна ли си, милостива госпожице?

„Милостива госпожице?“ Как звучаха само тези думи! Те лесно можеха да завъртят главата на неопитното момиче. А каква великолепна маска носеше, как блестяха пръстените по ръцете му!

– Да! – промълви тя.

– Тогава ела!

Той отново я дръпна да танцуват, а после я заведе до една дълга маса, където пак имаше вино и други освежителни напитки. Накара я да опита сладко вино, както и да вкуси от такива лакомства, каквито девойката не беше виждала през живота си.

Край масата седяха или стояха и други двойки и се завърза общ разговор. Между отделните групи и маси полетяха шегички. В празничната

суетня на забавата Ангелика приличаше на сомнамбул. Тя не виждаше нищо и не чуваше нищо и все пак зажаднялата ѝ душа поглъщаше всичко наоколо: и разточителния блясък на светлините, и ослепителния разкош на костюмите, и безгрижната веселост на околните, и музиката. О, помоли се тя, че кой ли може да си позволи да живее тъй богато и изискано и винаги да участва в подобни увеселения!

Скришом оглеждаше своя кавалер, на когото дължеше всичко това. Кой ли беше той? Не можеше да отгатне, но забеляза, че той, изглежда, имаше известна тежест в този кръг от отбрани хора. Девојката седеше безмълвна до него и не се възпротиви, когато хвана и задържа ръката ѝ в своята.

Но внезапно офицерът я пусна и посочи към един турчин, който току-що се появи на входа.

– Най-после! – каза той и бързо се изправи. – Вече си бях помислил, че няма да дойде!

– Кой? – попита Енгелхен.

– Ей онзи там, при вратата, е мой приятел. Моля те, извини ме за момент!

Той прекоси залата, приближи се до турчина ѝ му стисна ръката.

– Е, ето те и теб! Как пристигна до селото? В своя маскараден костюм и в тази чужда за него среда и обстановка Едуард не се чувстваше никак добре и все не можеше да се отърве от чувството, че тази вечер нямаше да има щастлив край. Но когато видя Кавалерийския офицер да се насочва към него, той се стегна. Мозъкът му заработи трескаво. От обръщението на непознатият си направи заключение, че е някой добър приятел на Щраух, който дори знае какъв костюм и каква маска ще носи той. Едуард реши да се държи възможно най-хладнокръвно.

– Имах късмет – засмя се бодро той, – че се качих на една шейна, която тъкмо тръгваше за Хоентал. Иначе наистина щях да се чудя какво да правя.

Той често беше срещал Щраух и знаеше, че младият търговец леко фъфлеше. Опита се да го имитира, доколкото можеше. Впрочем копринената маска променяше и бездруго гласа му почти до неузнаваемост.

– Знаменито, ти си станал истински турчин! – каза офицерът. – Любопитен съм да видя дали поне твоята Мари ще те познае. Но я ми кажи къде са пръстените ти?

– Свалях ги – бързо успя да се измъкне Едуард.

– Аха, хитрец такъв! Иначе по тях някой би могъл да те познае!

Едуард Хаузер плъзна поглед по украсените с множество пръстени

ръце на другия. Дали пръстенът-печат на средния пръст на дясната му ръка можеше да се вземе за доказателство, че пред него бе застанал Фриц Зайделман?

– Но днес си страшно непохватен и мълчалив! – укорително промърмори офицерът. А после, снижавайки гласа си, продължи. – Изобщо не ме попита дали съм постигнал целта си!

„Да е постигнал целта си?“ – бързо размисли Едуард. Каква цел? Дали не ставаше дума за Енгелхен! Във всеки случай младежът съзнаваше, че не биваше току-така да изгърси някой директен въпрос. Трябваше да е предпазлив.

– Хмм! – промърмори той. – Ако съдя по настроението ти, всичко се нарежда чудесно.

– Така е. Харесва ли ти момичето?

– Горедолу!

– Горедолу ли? Ти да не си спял? Че сравни я с останалите! Несъмнено тук тя е най-красивата! Едва в тази рокля се разкриват всичките й прелести.

Едуард се изкашля. Не успя да каже нито дума. Страшно му се искаше да повали с юмрук този нахален тип. Но наистина, сега и сам забеляза колко красива бе Ангелика... и точно днес му беше съдено да я загуби...

– Защо се покашля тъй подигравателно? – попита Зайделман. – Имаш направо змийска кръв в жилите си, но аз ти казвам, че тя просто ме подлудява! Ще направя всичко възможно да я спечеля. Впрочем съвсем скоро тя ще се премести да живее постоянно у нас. Ще бъде нещо като домашна помощница. Това беше мое предложение и баща ми го прие.

Сега вече Едуард разбра със сигурност, че разговаря с младия Зайделман.

– А дали ще иска да отиде да живее у вас? – осведоми се той привидно спокойно и непринудено.

– Какво ще рече да иска? – Зайделман махна многозначително с ръка. – Щом баща ѝ е съгласен, тя ще трябва да се подчини. И освен това – тук той размърда пръсти, сякаш броеше пари, – освен това нали ще ѝ се плаща. Накратко казано, можеш да ми вярваш, че ще се справя с това момиче. Още тази вечер ще получи първата целувка от мен.

– Това ще е... – кипна Едуард, но после бързо се овладя. – Наистина ще е пълна победа – довърши той изречението си съвсем не така, както първоначално възнамеряваше.

Поласканият Зайделман се усмихна.

– Да, пълна победа, скъпи приятелю. Можеш незабелязано да ни наблюдаваш. Може би ще успееш да станеш свидетел на моя успех.

С тези думи той прекъсна разговора, за да се върне при Ангелика. А Едуард се загуби в блясканицата около дългата маса с напитки и деликатеси.

Младежът беше в неописуемо настроение. Измъчваше го тревогата за Енгелхен, разяждаше го с мъка съдържаният гняв към Фриц Зайделман, който безотговорно и недостойно си играеше с нищо неподозиращото момиче, потискаше го съвсем чуждата за него обстановка, а на всичко отгоре беше принуден да се преструва, че се весели, докато вътрешно го изгаряха съвсем други чувства.

От време на време изпиваше чаша вино, но стоеше далеч от дансинга. Нека останалите си мислят каквото си искат за странния турчин! Просто не бе в състояние да бърби и да се шегува с някое съвсем непознатото момиче. Освен това видя, че не може да се мери в танците с присъстващите на увеселението двойки. И така привидно безцелно се шляеше наоколо, но всъщност скришом зорко наблюдаваше Енгелхен и нейния кавалер.

Онова, което видя, никак не беше успокоително. Напротив, то само засили тревогата и гнева му. Лека-полека у него назря решението в случай на нужда с бързи и енергични действия да се притече на помощ на любимото момиче. Изобщо не си зададе въпроса какви ще са последствията.

А тъкмо от това се беше опасявал Арнд, зрелият и опитен мъж. Събитията се развиха точно според неговите предвиждания. Едуард издебна момента, когато Фриц Зайделман хвана ръката на своята италианка и тръгна да я извежда от залата. Турчинът чевръсто се втурна към изхода, изпревари ги и се престори, че има някаква работа в преддверието на гардероба. Между закачалките, отрупани с дрехи, и стълбите помещението образуваше ъгъл, където човек можеше да се скрие доста добре. Именно там се свря Едуард с надеждата, че Ангелика и Зайделман ще поспрат за известно време на откритото място недалеч от него. Там нямаше кой да ги безпокои, което естествено бе твърде важно за Зайделман. Гардеробниерката беше задрямала на стола си. Пръстите на ръцете ѝ бяха сплетени, а главата ѝ беше клюмнала на гърдите.

Ето че в този момент двойката мина през двукрилата врата. Ангелика понечи да слезе надолу по стълбите, но Зайделман я задържа.

– Почакай, де! Какво ще правиш долу? С костюма и маската си

само ще привлечеш вниманието на любопитните върху себе си. Освен това с тази лека рокля като нищо можеш да си навлечеш някоя простуда на студения въздух. По-добре да останем тук!

Момичето спря разколебано и дълбоко пое въздух.

– Така ми се вие свят – оплака се тя.

– Това е от танците и виното – успокой я той. – И аз чувствам същото. Свали си маската, де! Така ще се освежиш и ще ти олекне.

Ангелика го послуша.

– Вътре е ужасно горещо – въздъхна тя. Той я погледна възхитено в очите, които вече не бяха скрити.

– Просто не си свикнала да танцуваш и да пиеш толкова – реши да я поучи Зайделман. – Баща ти не обича удоволствията, а изглежда, и не разполагате с необходимите пари. Извинявай, нямах намерение да бъда нетактичен. Исках да кажа само, че когато дойдеш да живееш у нас и когато...

– У вас ли? – бързо го прекъсна Ангелика. Той разбра, че е прибързал, понечи да се поправи, но после реши просто да бъде откровен.

– Да, у нас – каза той. После набързо свали маската си. – Ще ти покажа с кого говориш. Аз съм Фриц Зайделман.

За секунда-две Енгелхен пребледня, но веднага след това кръвта нахлу в главата ѝ и тя силно се изчерви. Изненадано възкликна:

– Господин Зайделман!

– Шшшт, дете! Говори по-тихо! Не бива никога да ни чуе. Хората не бива да узнаят, че ние двамата...

Ужасеният израз на лицето ѝ го накара да замлъкне.

– Моля ви – каза тя тихо, но решително, – пуснете ме да си вървя!

– Къде... ще ходиш? – заекна той. – Искаш да се върнеш в задушната зала?

– Не. Трябва да си ходя у дома.

Тя се опита да се освободи от него, но той я държеше здраво.

– Остани поне още малко! – умолително каза Зайделман. – Остани, докато чуеш всичко, каквото имам да ти казвам! Бъди откровена! Страхуваш ли се от мен?

Тя го погледна право в очите.

– Не.

– Е, защо тогава искаш да избягаш?

– Защото мястото ми не е при вас.

– Не е при мене ли? Какво значи това? Аз те обичам, Ангелика. Нима хората, които се обичат, не бива да са един до друг?

– Това са само празни думи. Не ви вярвам.

– Искаш ли да ти дам доказателства?

Отведнъж Ангелика бе станала много сериозна. Беше нещо като внезапно отрезвяване. Тя виждаше лицето на младия търговец съвсем близо до своето и в очите му забеляза особен израз. И именно погледът на тези очи ѝ помогна да разбере, че предупреждението на Едуард навярно не е било неоснователно. Обзе я силно чувство на срам и гъста руменина заля лицето и шията ѝ.

– Пуснете ме, господин Зайделман! – храбро каза тя. – Повтарям, че не ви подхождам. Аз съм бедна, а вие сте богат.

– Ах – разпали се той, – какво ли представлява цялото ми богатство пред теб?! Ще ти докажа колко много те обичам. Баща ти още ли не ти е казал за какво говорих с него?

Ангелика трепна. Дали пък любовта му наистина не е толкова голяма, че вече да е ходил при баща ѝ, за да поиска ръката ѝ? Гордост и суетност отново замъглиха здравия ѝ разум.

– Вие сте ходили... при моя баща... за да поискате... – заекна тя.

– Не, не! – смутено я прекъсна той. – Първо трябваше да се разберем ние двамата, нали така? Но с него разговаряхме за нещо друго!

Тя го погледна очаквателно, без да продума. В същото време се сети за Едуард, помисли си колко по-различно се проявяваше неговата любов.

– Не искаш ли винаги да си близо до мен? – прошепна ѝ Зайделман.

– Какво имате предвид? – отвърна Ангелика на въпроса с въпрос.

– Да дойдеш в нашия дом на някоя добре платена служба! Руменината бавно изчезна от лицето ѝ. Значи това... това беше неговата любов!

– Не! – студено каза момичето.

– О, да! Баща ти вече даде съгласието си! – тържествено изтърси той.

– Да дойда като прислужница?

– Но, Ангелика... не говори така, де! Имам предвид като помощница на майка ми! Една млада дама на такава служба идва по важност веднага след самата домакиня. Тя е като член на семейството. Помисли си само! – опита се да я поласкае Зайделман. – Освен това ще се виждаме всеки ден и ти ще получаваш заплата от двеста марки годишно!

– Двеста марки?

В този въпрос се съдържаше всичко, каквото имаше да му отговори. Но той не му обърна внимание.

– И от мен ще получиш тайно още толкова! – увери я той. – Именно

защото те обичам! Защото те желая за моя жена! Но за съжаление в момента желанието ми не е възможно да се изпълни, понеже засега родителите ми не бива нищо да узнават. А и ние двамата все още не се познаваме достатъчно добре. Тепърва ще трябва да свикваме все повече един с друг. И за да може всичко да стане, без да се вдига шум и да привличаме вниманието на хората, ще се преместиш да живееш в нашия дом! Я си помисли! Тогава ще можем всяка вечер тайно да си бъбрим!

Очите на Енгелхен заблестяха от възмущение. Срам и отвращение накараха кръвта да нахлуе в главата ѝ и страните ѝ пламнаха. Нима действително стоеше толкова ниско, че се осмеляваха да ѝ правят подобно предложение?

– Такива ли са значи намеренията ви? – попита тя. – Да ме купите за четиристотин марки годишно?

Тя блъсна Зайделман и той отстъпи една-две крачки и ѝ метна гневен поглед.

– Какво? Отхвърляш предложението ми? – скръцна със зъби той.

Ангелика трябваше да събере цялата си смелост.

– Пуснете ме да си вървя – настоя тя. Зайделман изведнъж успя да се овладее.

– Само за една минутка още! – възрази той. – Няма как, ще трябва да ми я дадете, защото сигурно ще си признаете, че имам известни права над вас, скъпа госпожице!

С хаплива ирония Зайделман наблегна на думите „вас“ и „скъпа госпожице“.

– Права ли? – удиви се Ангелика, съвсем безпомощна срещу подобни маниери.

– Да, многоуважаема моя, права! Поканих ви на бала на „Казиното“ в едно отбрано общество, в каквото навярно никога не сте попадали, и освен това платих за поклята, дето я носите.

Отначало Ангелика изобщо не намери думи да отвърне на тази обида. След малко каза със заекване:

– Та аз не съм ви... не съм ви... молила! Зайделман грубо се изсмя.

– Да, но я приехте, съкровище мое! Сигурен съм, че ще приемете и другото.

Изплашеното и притеснено момиче не знаеше вече какво да каже. Без дори да се сети за шала си, тя се задърпа към стълбите. Но и да се беше сетила, нямаше да ѝ е удобно да разбуди задрямалата гардеробьерка.

– Ще си вървя! – изхълца тя през сълзи.

Тогава Фриц Зайделман нагло се изтъпанчи пред нея.

– Така ли? Искаш да си вървиш? Е, в такъв случай първо щети кажа още нещо. Нямам нищо против – върви си! Ала ти обръщам внимание на последствията! Знаеш, че като работодател държа баща ти в ръцете си. Щом проявяваш такова презрение към любезното ми предложение, тогава с цялото си семейство ще тръгнеш по просия. Изобщо няма да има повече никаква работа за някой от близките ти. Тогава ще се озовеш в същото положение като Хаузерови. Ще се видиш на улицата!

Хаузерови! Тази дума възвърна на Ангелика цялата ѝ смелост, на кара я да дойде на себе си.

– Сега показахте вече истинското си лице, господин Зайделман! – храбро отвърна тя. – Сега разкрихте истинския си характер. Вярно, и Хаузерови, и ние сме все бедни тъкачи, но имаме чест и умеем да я пазим. Никому няма да позволим да ни я отнеме – и на вас също. Преди малко намекнахте за Едуард Хаузер. Е, добре, ще ви кажа истината. Наистина го обичам и държа на него. Той е хиляди пъти по-добър от вас. Никога не би бил способен да извърши подобна низост. Едуард ме предупреди да не ходя на бала, но аз не го послушах. Сега ще си нося последствията. А вие можете да сте сигурен, че с всичко съм наясно. Втори път няма да ме подмамите. Вие не сте почтен човек, вие сте негодник...

Зайделман стоеше със свити юмурици, пребледнял от ярост. Той видя, че високият възбуден глас на Ангелика събуди задрямалата гардеробьерка и сега тя слушаше всичко. Това съвсем му отне разсъдъка и той понечи да се нахвърли върху Ангелика. В същия миг обаче някаква ръка изненадващо и грубо го хвана за рамото.

– Зайделман, остави момичето на мира! – каза един суров и повелителен мъжки глас.

Зайделман се стресна и бързо се обърна.

– Щраух! По дяволите! Какво те прихваща? Пиян ли си? Не виждаш ли, че тази глупава фуста...

Широко разтворил крака, турчинът се изправи пред него и тикна юмука си под носа му.

– Още една такава дума, която не ми харесва, и ще те науча как трябва да се държиш с едно почтено момиче!

– Но, Щраух...!

– Какъв ти Щраух! Край на комедията! – Едуард рязко смъкна маската от лицето си. – Ето, виж кой съм!

– Едуард! – изхлъца Ангелика. – Ти?... О-о! Слава Богу! С втрещен поглед Фриц Зайделман зяпаше турчина така, сякаш виждаше

призрак. Но после с яростен вик се нахвърли върху него. Едуард очакваше подобно нещо. С лявата си ръка побутна момичето да отстъпи настрана, а с десницата си силно блъсна нападателя назад.

Младият тъкач беше подготвен за такова спречкване, защото, прикрит в своя ъгъл до стълбите, беше доловил всяка дума от разговора между Зайделман и Ангелика и вече неведнъж му бе струвало огромно усилие да се въздържа да не изскочи от скривалището си, за да каже няколко не особено ласкави думи на този безсрамен тип, който така измъчваше момичето. А с още по-голямо удоволствие би го сграбчил за яката и би го изхвърлил надолу по стълбите.

Ала успя да се овладее. Увереността, че щяха да се случат и други, по-лоши неща, че сигурно щеше да събере още по-убедителни доказателства за простацината на Зайделман, обузда нетърпението му. Освен това въпреки голямата си възбуда и възмущение той все пак помисли и за Арнд, за човека, при когото бе постъпил на служба. Какво ли би казал покровителят му, ако Едуард Хаузер, неговият помощник и съюзник, допусне тъй лекомислено да бъде подведен да извърши някоя глупава постъпка? Не, колкото и трудно да му беше, той, Едуард, трябваше да се овладее и да чака.

И той изчака дотогава, докато най-сетне положението на момичето стана толкова тежко и нетърпимо, че Едуард просто трябваше да се намеси и да ѝ помогне. Реши да си разчисти сметките със Зайделман и да го постави на място. Разкривайки самоличността си, той му помогна да осъзнае заблудата си.

Радостта от признанието на Енгелхен беше породила у Едуард безгранична смелост. Съвсем открито тя бе заявила, че обича съседския син, макар да беше беден и без особено положение в селото, макар да не можеше да ѝ обещае подаръци, нито да я води по такива разкошни увеселения. Това, че беше узнал за любовта ѝ, придаде на Едуард непоклатима, блажена увереност. Вече не се боеше дори и от дявола и в случай на нужда беше готов да излезе срещу безброй врагове, само и само да запази Ангелика за себе си.

Какво ли го интересуваше Фриц Зайделман, този суетен и нахален тип, който винаги разчиташе на властта на баща си над бедните зависими тъкачи от Хоентал! Хаузерови се бяха изплъзнали вече от тази власт, защото Едуард знаеше, че зад гърба си има такъв покровител, който съвсем очевидно далеч превъзхожда Зайделманови по богатство и влияние, а сигурно ги превъзхожда също и по ум, и по предвидливост.

Младият тъкач грубо блъсна Зайделман настрана и подвижна на

изплашената гардеробьерка да му подаде мушамата и шала на Ангелика. Жената побърза да изпълни желанието му, обаче Зайделман чевърсно застана между нея и Едуард.

– Почакай, подлецо! Няма току-така да ми се изплъзнеш. Ти тайно си се вмъкнал на нашето увеселение. Я влизай в залата! Там пред всички други ще ми дадеш подробни обяснения!

Сграбчи Едуард за ръката, но той се изтръгна и силно го блъсна.

– Не ме докосвай, иначе за нищо не отговарям! – заплаши го младият Хаузер. – Друг път ще си поговорим. Във всеки случай ти имаш да си признаваш повече неща. Възшност заслужаваш бой за безсрамното си поведение към едно почтено момиче. Остави ни на мира, иначе ще променя решението си, ще си разчистя сметките с теб незабавно!

Сякаш само за секунди Едуард се беше преобразил изцяло. Ангелика го гледаше с широко отворени, светнали очи, в които се четеше възхищение от постъпката на нейния спасител. Обикновено толкова кроткият и скромнен младеж като че надрасна себе си.

Изглежда, Зайделман разбра, че е по-уместно да не се изхвърля много-много, а да прекрати свадата.

– Пиян е – скръцна със зъби той, обръщайки се към гардеробьерката.

Едуард слизаше вече надолу по стълбите заедно с момичето и не чу тези думи. Те и бездруго бяха заглушени от силния шум, идващ от токущо отворената врата на залата. Оттам излязоха няколко господа и дами и възбудено попитаха каква е тази разправия при гардероба. За миг Зайделман се видя заобиколен от тях. Чувстваше се страшно неловко и моментът му се виждаше твърде неудобен, за да им дава обяснения.

– После! – махна с ръка. – Трябва да изляза за малко. След тези думи той поиска палтото си, бързо се облече и се втурна по стълбите по-дир двамата. Но долу преживя един доста неприятен инцидент.

От вратата на кръчмата (поне така се стори на Зайделман) в този момент изхвъркна някакъв непознат и толкова несръчно се изпречи на пътя на забързания Зайделман, че той се сблъска с него, подхлъзна се и тежко падна върху плочките в преддверието на приземния етаж.

– Прощавайте! – учтиво се извини непознатият и побърза да излезе на улицата.

Фриц Зайделман започна да ругае. Не пострада сериозно, но цялото тяло го болеше. С мъка се изправи на крака и куцайки, бавно се измъкна навън.

Свежият нощен въздух го облъхна и той взе да разсъждава по-

спокойно. Нямахте и следа от двамата, нито от онзи дебелашки непознат, когото Фриц хиляди пъти прати по дяволите. Накъде ли се бяха отпавили Едуард Хаузер и момичето? Едва ли щяха да останат да се разхождат по улицата. Сигурно се бяха насочили към дома на Хофманови. Зайделман сви яростно юмруци. Този Едуард, този просяк, придружаваше хубавата Ангелика. Той щеше да получи целувките, отказани на един Фриц Зайделман! Възмутително! Може би двамата щяха да си пошушукат малко в коридора на Хофмановата къща. Какво ли трябваше да направи? Хмм! Фриц познаваше цялата къща много добре, понеже заради Ангелика доста често тайно се беше навъртал наоколо. Лека-полека в главата му назря един план. Намисли да използва пътя зад градините и по този начин да изпревари младата двойка. Щеше да има време да се промъкне в двора и да се скрие.

Той се върна в крчмата, мина през нея, прекоси градината ѝ, прехвърли се през оградата и се затича зад селските къщи, докато най-сетне стигна до малката градинка на Хофманови.

След като внимателно се послуша и се убеди, че всичко наоколо е спокойно, той я прекоси и наостри слух до капака на един от прозорците. И наистина, след като родителите знаеха, че любимото им дете е поверено в сигурните ръце на господин Зайделман, те вече си бяха легнали спокойно да спят. Тъй като нямаха куче, Фриц не се страхуваше, че ще бъде открит.

Задната врата бе затворена само с дървено мандало, което с помощта на една връв посветеният човек лесно можеше да вдигне и отвън. Без да се замисля, Зайделман направи точно това, тихо се промъкна в коридора, пак затвори вратата и пропълзя в самия край на дълбокия ъгъл Под стълбите. Там спокойно можеше да изчака развитието на събитията и ако имаше късмет, щеше да чуе всяка дума на двамата в коридора.

Такива сметки си правеше Фриц Зайделман и те излязоха верни. Не беше седял кой знае колко дълго в неудобното си скривалище и ето че навън се разнесоха стъпки, които се приближаваха към входната врата.

* * *

Без особено да бързат и в пълно мълчание, Едуард и Енгелхен се връщаха у дома. Сърцата на двамата млади, чийто живот иначе преминаваше толкова монотонно, бяха преизпълнени с бурни чувства, породени от шеметните събития през последния час, но те боязливо се опитваха да ги потиснат, както и да не дадат израз на мислите си. Ето защо изобщо не завързаха разговор и предпочетоха мълчаливо да вървят един

до друг. Когато се озоваха пред дома ѝ, Едуард реши да се сбогува:

– Ето че пристигнахме. Лека нощ, Ангелхен. Приятни сънища!

Но момичето го задържа и с гальовен глас каза:

– Едуард, нима веднага ще си тръгнеш? Да не би така да искаш да ме накажеш?

Младежът гледаше покрай нея в празното пространство и мълчеше.

– Едуард! – пак поде Ангелика. – Държах се отвратително, но не бива да се сбогуваш с мен с изпълнено от гняв сърце. Не бих го понесла!

– Не съм разгневен, дори не съм ти сърдит, Ангелхен – увери я Едуард.

– Но защо искаш веднага да си вървиш? Толкова се страхувам. Още толкова много неща имам да ти казвам!

– Друг път, Ангелхен! Виж, ти мръзнеш, ще се простудиш! Момичето наистина трепереше. Обаче не отстъпи.

– Тогава влез вътре поне за две-три минути! Родителите ми вече са си легнали да спят.

– Какво говориш?!

– Само до коридора! – умолително каза тя и стисна ръката му.

Тя задържа подир себе си съвсем слабо съпротивляващия се Едуард и след като стигнаха зад къщата, отвори вратата, през която само преди броени минути се беше промъкнал и Зайделман.

– Ей там до стълбите е малката пейка, на която майка пере. Внимавай... гледай да не се удариш!... Тук можем да седнем за малко.

Едуард я последва, без да каже нито дума. От близостта на любимото момиче беше изпаднал в някакво щастливо опиянение и в това състояние се чувстваше готов на всякакъв риск. А че той, Едуард Хаузер, на когото Хофман строго беше забранил да поддържа каквито и да било връзки с дъщеря му, посред нощ тайно се вмъкваше в дома на баща ѝ, е, това наистина си беше риск. В случай че го изненадаха, младежът се излагаше на опасността да бъде изхвърлен навън.

Двамата стояха съвсем близо един до друг на пейката и не подозираха, че на две-три крачки от тях се намираше човекът, който се беше опитал да разруши щастието им. Завързаха тих разговор. Ангелика, която просто преливаше от благодарност към своя закрилник, преди всичко много искаше да научи как бе успял да влезе на бала. Но Едуард само махна с ръка и каза:

– За това ще говорим някой друг път, Ангелхен! Сега има нещо по-важно. Знаеш ли, че през последните дни бях много нещастен?

– Знам. Аз бях виновна!... Прости ми! Вместо отговор той безмълвно я притисна до себе си и я целуна.

– Сега и самата аз не разбирам поведението си, Едуард – тихо продължи Енгелхен. – Вярваш ли ми?

– Но аз го разбирам – кимна младежът със сериозен вид. – Твърде много неща ти се събраха. Първо, баща ти искаше да се отзовеш на поканата на непознатия и второто беше красивата блестяща рокля на италианка. Нали?

– Да – засрамено си призна Ангелика.

– И третото, Енгелхен, е и най-лошото!

– Третото ли?

– Да. Не ми се иска да ти го казвам, защото би могла пак да ми се разсърдиш.

– Не бива да мислиш така, Едуард! Онова, което преживях днес, ще ми бъде като обещана на ухото за бъдеще.

– Добре го каза, Енгелхен. Така ми олеква на сърцето. Знаеш ли, иначе баща ти е свестен човек, но в него има нещо от фарисеите, които благодарят на Бога, че са по-добри от другите хора. Той просто е обсебен от високомерие.

– И?

– Ти си негова дъщеря.

По-рано Едуард никога не би се осмелил толкова откровено да изрази подобно мнение пред Енгелхен, обаче сега вярваше в нейната промяна. И отговорът ѝ наистина потвърди убежденията му.

– Да – кимна тя, – такъв е баща ми, такава съм и аз. Или не, Едуард, бях такава. Сега някак изведнъж станах съвсем друга. Вече осъзнах колко те обичам. Разбраха какво лошо и високомерно същество съм била!

– Мила моя хубава Енгелхен! – Едуард направо засия от щастие.

– А какъв прекрасен човек си ти, Едуард! Досега изобщо не го бях подозирала. Когато се изправи тъй смело срещу Зайделман, наистина се почувствах горда с теб. И повярвай, вече ми е съвсем ясно, че не искам никой друг мъж освен тебе!

За известно време в тъмния коридор се възцари пълна тишина. След малко Едуард отново поде разговора:

– Но какво ще каже баща ти?

– Не се безпокой! Вярно, че Зайделман му е завъртял главата, но разкажа ли ми на какви подлости е способен този човек, сигурно ще си промени мнението.

Свреният под стълбите Фриц Зайделман чу всяка дума от разговора

на двамата. Изпитваше голямо желание да изскочи и да заудря с двата си юмука, ала предпазливостта му повеляваше да се въздържа. А към предпазливостта се присъедини и разсъдливостта. Той беше доловил и първия въпрос на Ангелика, останал и до този момент без отговор. А именно отговорът му много го интересуваше. Следователно трябваше търпеливо да почака. И наистина, съвсем скоро търпението му бе възнаградено.

– Но сега ми разкажи най-после – отново поде Енгелхен, – как попадна сред поканените гости! Действително съм много любопитна да го чуя.

– Това беше наистина трудна работа – призна си Едуард с дълбока въздишка. – След като настоя да отидеш на бала, хвана ме страх за теб. Подозирах, че ти подготвят някаква клопка, и на всяка цена исках да бъда близо до теб, за да те закрилям. Единствената възможност за това беше да получа по някакъв начин достъп до карнавалната вечер.

– И как го постигна?

– Несъмнено щеше да направи впечатление, ако някой се беше опитал без разрешение да се вмъкне в балната зала – продължи Едуард с обясненията си. – Затова трябваше да се помъча по някакъв начин да се докопам до онзи разпознавателен знак, определен да служи като пропуск за увеселението. Имах късмет. Човекът, който дава маски под наем и в чийто магазин отидох, за да си избира костюм за вечерта, ми повери един такъв знак, забравен там от търговеца Щраух, с молбата да му го върна. Вече имах каквото ми трябваше, обаче съществуваше опасността Щраух да забележи липсата му и да се обърне към онзи човек. Налагаше се да му попреча. Хрумна ми идеята да принудя Щраух изобщо да се откаже да ходи на бала. Ах, Енгелхен, никак не ми беше лесно да се реша, а и после имах големи угризения заради цялата работа!

Думите му прозвучаха толкова жално, че Ангелика се стъписа.

– Че какво си направил толкова? – угрижено попита тя. Едуард събра целия си кураж. Сега трябваше да си признае всичко.

– Написах едно писмо до търговеца Щраух, в което му забраних да участва в бала. Прибавих и предупреждението да не казва нищо на другите членове от клуба „Казино“.

– Ти си му забранил? И той се подчини? Звучи странно!

– Не чак толкова, колкото си мислиш! Лично на мен, разбира се, нямаше да се подчини. Само щеше да ми се изсмее. Но ми хрумна една идея. Първо преправих почерка си, а после знаеш ли как подписах писмото?

– Как?

– От името на Горския призрак!

– Господи! – възкликна силно изплашеното момиче. Не можа да каже нищо друго. Обзе я смътното предчувствие, че в случая нейният герой се беше впуснал в твърде рискована авантюра.

Но Едуард продължи разказа си:

– Съчиних писмото така, сякаш наистина е изпратено от Горския призрак, и явно Щраух повярва. Още тази сутрин разбрах, че се е отказал от запазения за него костюм, ей този на турчин. Това ми даде увереността, че планът ми е успял. И така взех освободените „турски“ одежди и отидох на бала вместо Щраух. На първо време никой не ме обезпокои. Дори Фриц Зайделман ме помисли за Щраух и завърза разговор с мен, сякаш бях неговият най-добър приятел. Това стана близо до вратата на залата. Нали ме видя и ти!

След тези думи в Ангелика надделя вече чувството на голяма радост от успеха на младежа.

– О, Едуард – прошепна тя, – това е било много смела постъпка! Гордея се с теб! Възхищавам ти се!

Но предизвикалият възхищението ѝ герой само въздъхна и каза:

– Не говори така! Самият аз никак не се гордея със себе си. Онова писмо страшно ме тревожи. Написах го, за да сплаша Щраух, да си осигуря достъп до карнавалната вечер и да мога да те закрилям. Но не е изключено и в написването на писмото, и във фалшифицирания подпис някои хора да видят наказуемо деяние и да...

– Ами!

– Като нищо! Поне трябва да го имам предвид. Един човек, който разбира от тези неща, ми обърна внимание на това.

– Ах – опита се да го успокои момичето, – че кой ли ще се досети, че тъкмо ти си го написал? Едуард сбърчи загрижено чело.

– Е, за това не е нужна кой знае каква досетливост. Появих се на бала вместо Щраух и с неговия костюм на турчин, макар да нямах право на достъп в онази зала. Значи...! Зайделман не е толкова глупав да не пресметне, че две и две прави четири. А от него трябва много да се пазя. За случилото се през тази вечер той никога няма да ми прости!

– О, Господи, така е! – въздъхна Ангелика. – А той има толкова много приятели!... Едуард – тя обърна врата му с ръце, – страхувам се за теб!

– Не се тревожи... аз съм под могъща закрила!

– Под могъща закрила ли?

– Да – кимна Едуард, който, спомняйки си за своя благодетел, постепенно възвърна увереността си. – Зайделман ме уволни и ме завлече с последното заплащане. Помислил си е, че ще ме докара до просешка тояга, но тъкмо това нещастие се оказа за мен истинско щастие. На първо време ни помогна лесничейт, а после за нас се погрижи и един друг човек.

– И друг човек ли? Кой?

– Един тайнствен непознат. Всъщност не биваше да казвам нито дума за него, но, изглежда, и вие съвсем скоро ще се нуждаете от чужда помощ, защото Зайделман сигурно и на вас няма да дава повече работа. Та тъкмо затова ще ти призная, че познавам един човек, който без съмнение ще може да ви даде добър съвет и да ви подкрепи.

– Какво говориш, Едуард? Смайваш ме! Че кой е този всемогъщ закрилник?

– И на мен не ми е известно.

– И на теб ли? За мен това е цяла загадка. Та ти би трябвало да знаеш поне името му, би трябвало да знаеш къде живее и...

– Разбира се, че тези неща ги знам, обаче не бива нищо да казвам. На служба съм при непознатия, и то за твърде високо възнаграждение. Към моите задължения преди всичко спада дискретността. Но... виж, Енгелхен, ние се обичаме и искаме да се оженим. Тогава навярно мога поне да ти загатна нещичко, за да не се безпокоиш повече за мен, а също и за вас. Но не бива да приказваш за това пред никого, ще мълчиш дори и пред родителите си. Ще ми обещаеш ли най-тържествено?

– Обещавам.

– Ако планът ни успее, аз съм сигурен, че непознатият постоянно ще се грижи за мен.

– Какво се каните да правите?

– Да заловим един човек.

– Кой е той?

– Длъжен съм да мълча.

Девојката му хвърли боязлив поглед.

– О, Едуард, вече няма да имам нито един спокоен миг! Подозирам какво премълчаваш!

Смутеният младеж разбра, че се е разприказвал прекалено много и побърза да разсее твърде основателните подозрения на Ангелика, която естествено си бе помислила за Горския призрак.

– Цялата работа съвсем не е толкова опасна, колкото си мислиш – отвърна той, като нарочно се разприказва надълго и нашироко, за да не

й даде никаква възможност да му възрази. – Мога да ти намекна нещичко, но подробности не бива да издавам. Става въпрос за един човек, който е избягал от затвора отвъд границата. С доста голяма сигурност полицията предполага, че се крие някъде в околностите на нашето село. Е, него искаме да спипаме.

– Говориш ми така само за да ме успокоиш – недоверчиво каза Ангелика.

– Не е вярно! Наистина е така.

– Ами тогава значи твоят покровител е полицай, може би дори да е таен полицай, а?

Олеле! Ето че Едуард съвсем загази.

– Не, не! – енергично възрази той. – Съвсем не е така. Енгелхен, задоволи се с това, което ти казах! Не мога да раздрънкам всичко. Във всеки случай няма защо да се боиш за мен. Поне в това отношение не. По-опасна ми се струва работата с Фриц Зайделман. И преди всичко се безпокоя какво ще каже баща ти.

– Заради тази вечер ли?

– Ами да. Сигурно Зайделман ще го хване по-изкъсо.

– Аз ще го подготвя. Всичко ще му разкажа, всичко! После ще разбере, че Зайделман е подлец, и ще...

– И какво ще направи, Енгелхен?

Тя се притисна доверчиво към младежа.

– Знаеш ли, Едуард, мисля, че в крайна сметка баща ми ще ти бъде благодарен за намесата.

– Ах, това ще е чудесно!

– Да, и тогава навярно пак ще ти разреши да ни посещаваш.

– Значи ще отмени отвратителната си забрана! – разпали се Едуард.

Ангелика кимна унесено.

– И не е изключено да даде благословията си, за да... Момичето замлъкна. Но сияещият от щастие Едуард допълни:

– ... за да станеш моя жена, скъпа Енгелхен. Двамата продължиха да си шепнат така още доста време. Най-сетне си спомниха, че е време да се разделят. След още една целувка Едуард безшумно се измъкна навън, а Ангелика грижливо затвори вратата подир него. Нищо неподозираща, тя се отправи към стаичката си, като мина по коридора съвсем близо до Фриц Зайделман, който все още дебнеше, свит в ъгъла под стълбите.

Междувременно Едуард се преметна през оградата, разделяща имота на Хофманови от градинката на Хаузерови. Изведнъж сякаш от

ствола на едно дърво се отдели неясен човешки силует и някакъв мъжки глас тихо му подвигна:

– Хей!

Едуард се стъписа. Помисли си, че е Фриц Зайделман, който бе решил да го издебне на това място, и се приготви за юмручен бой. Но веднага другият разкри заблудата му.

– Аз съм, непознатият.

И действително беше Арнд, който очакваше своя помощник. Беше дошъл от кръчмата по главната улица и затова не забеляза Зайделман, промъкнал се в дома на Хофманови. Арнд бе очаквал, че Фриц ще се скрие нейде наоколо, за да издебне Едуард, но с предположението си не беше отгатнал всички подробности. Вече си мислеше, че усилията му са били напразни, и реши поне да размени няколко думи с младия Хаузер.

В щастливото си опиянение младежът се нагани веднага да се разбърби надълго и нашироко, ала детективът го изпревари:

– В дома на Хофманови ли беше?

– Да, изпратих Ангелика и...

– Добре, добре! Видя ли Зайделман?

– Зайделман ли? Че той е в кръчмата! Арнд тихо се изсмя.

– Не ми се вярва. По-скоро се опасявам, че дебне нейде наоколо. Но остави на мен тази грижа! По-добре ми разкажи какво стана? Имаше ли неприятности?

Едуард, който се чувстваше като победител, защото през тази патетна вечер отново бе спечелил своята Енгелхен, гордо изпъчи гърди и пое дълбоко въздух.

– О, не! – увери го той. – Е, имаше едно спречкване със Зайделман...

– Разбрах – подметна детективът.

– ... но иначе всичко мина според плана ми. Зайделман ме помисли за Щраух...

– И до края ли не забеляза заблудата си?

– Забеляза я. Най-сетне самият аз му се разкрих.

– Тъй, тъй! Ще трябва да ми разкажеш всичко по-подробно!

И Едуард Хаузер започна да разказва. Арнд мълчеше и остави младия човек спокойно да свърши. Докато слушаше, челото му се покри с бръчки, а лицето му придоби разтревожен израз.

– Всичко това няма да остане без последствия – каза той, след като Едуард млъкна. – За съжаление трябва да ти призная, че не съм кой знае колко доволен от теб. Надявам се да не си извършил и други

непредпазливи постъпки?

Лека-полека тонът на Арнд подежда охладящо и отрезвяващо на младия Хаузер. Той наведе глава и нищо не отговори. Тогава Арнд отново го попита:

– Е? Как стоят нещата?

– Не знам какво означава въпросът ви – малодушно отвърна младежът.

– Тогава малко ще ти помогна и ще се изразя по-ясно. Стара истина е, че влюбените са слепи и глухи и са склонни да вършат глупави номера или нека по-добре ги наречем необмислени постъпки. В края на това приключение Ангелика Хофман сигурно е поискала да узнае как изобщо си се озовал на бала. Ето че кимаш. И така! Вероятно си й разказал историята за забравената игла и за писмото до Щраух, нали?

– Наистина така стана.

– И после?

– После тя изрази тревогата си за мен, понеже Фриц Зайделман щял да ми отрови живота. Обсъдихме и положението на Хофманови, към които Зайделман сигурно няма да е вече тъй благоразположен, както досега.

Арнд се прояви като отличен познавач на човешката душа. Всичко това вече го беше предвидил, а подозираше и други неща. Сякаш и той бе присъствал на разговора между Ангелика и Едуард в тъмния коридор на къщата на Хофманови. Просто отне думата на младежа и без да го пита, довърши собствения му разказ така:

– И най-накрая, за да утетиш загрижената Енгелхен, си се позовал на помощта на своя приятел и закрилник, при когото си постъпил на служба, за да заловите Горския призрак. Не беше ли така?

– Не, не! – припряно размаха ръка Едуард. – Не съм приказвал нищо за Горския призрак.

– Ами какво?

– Казах й, че става въпрос за някакъв избягал престъпник от Бохемия.

– Великолепно си се справил!

Едуард несигурно вдигна поглед. Поради тъмнината не можеше да види какво изразява лицето на детектива, ала и бездруго се чувстваше твърде неловко.

– Наистина великолепно! – продължи междуременно Арнд. И този път Едуард много добре усети, че това беше ирония, нескрита ирония. – Твоята Енгелхен вече ще е твърдо убедена, че си й казал самата истина.

А знае ли, че аз съм човекът, който живее у лесничея?

– Изобщо не съм го споменавал!

– А че съм таен полицай?

– Изказа подобно предположение, но аз го отрекох.

– Тъй, тъй! Е, драги ми Хаузер, извършил си истински подвиг. Дано Господ даде сега Ангелика Хофман да прояви повече разум от теб и да си държи устата затворена! Иначе не е изключено всичко да се провали.

– Още утре рано сутринта пак ще я предупредя най-строго да мълчи.

– Направи го! Може би ще има полза. Кажй й, че ако се разприказва, ти ще си изпатиш! Вероятно това ще даде добър резултат.

– Ах – въздъхна Едуард, – бих могъл да...

– Абсолютно нищо не можеш, драги. Сега си върви у дома! Всъщност имах да ти съобщавам нещо важно, ала поне за известно време ми премина желанието да ти доверявам каквито и да било тайни. В момента не си в състояние да постъпваш разсъдливо. Лека нощ! Утре пак ще си поговорим.

Едуард стоеше сломен, като осъден на смърт човек, и втречено гледаше пред себе си в снега. Когато най-сетне вдигна глава, Арнд вече беше изчезнал. Младият Хаузер напрегна зрението си да види нещо в тъмнината и му се стори, че отсреща край оградата на Хофманови отново се мерна силуетът на неговия покровител. Но не подвижна на Арнд, нито се затича подир него. Поне за момента всичката му смелост се беше изпарила. Отпусна безсилно ръце.

Но това пак беше глупаво от негова страна, или може би и да не беше. Във всеки случай поведението му в известна степен повлия върху по-нататъшното развитие на събитията, защото човекът, който се беше мернал край оградата, съвсем не беше Арнд, а Фриц Зайделман, поел предпазливо към дома си. Главата му беше пълна с важните новини, които току-що беше узнал, скрит в ъгъла под стълбите.

Младият Хаузер видя как силуетът на другия потъна в тъмнината на нощта. В този миг един силен порив на вятъра изсвири край ъгъла на къщата, вдигна вихрушка от сняг и накара Едуард да потрепери от студ. Обзе го и някакво неприятно чувство, подобно на смъртно предчувствие за предстояща беда.

Девета глава

Нищо не остава скрито-покрито

Едва след като стъпките на Ангелика заглъхнаха в стаичката ѝ, Фриц Зайделман посмя да излезе от скривалището си и да се измъкне навън.

Злорадство и жажда за отмъщение бяха разкривили чертите на лицето му. Той беше много доволен от самия себе си, както и от хрумването си да проследи влюбената двойка. Сега държеше в ръцете си не едно и две оръжия срещу двамата и те скъпо щяха да си платят, загдето му бяха изиграли такъв лош номер в паметната карнавална нощ. А поне на младия Хаузер цялата история щеше да му излезе още по-солена. Само че в момента Зайделман не можеше да реши как точно да постъпи, защото мислите му бяха много объркани.

Именно в това състояние на духа Зайделман се канеше да излезе от сянката на къщата, когато долови тих шепот. Опасяваше се да не се натъкне на своя съперник, с чиито юмруци, ако се стигнеше до бой, не можеше да се мери. Затова побърза да се сниши. После предпазливо запълзя в посоката, откъдето идваха гласовете, и скоро забеляза разговарящите Арнд и Едуард.

За Зайделман детективът беше съвършено непознат човек и все пак, щом го видя, в младия негодник започна да се прокрадва подозрение. Не беше ли това онзи дървеняк, който толкова несръчно му се изпречи на пътя в кръчмата и го забави тъкмо когато най-много бързаше? В онзи миг Зайделман го беше погледнал съвсем бегло и все пак сега му се струваше, че по силуета, по целия външен вид доста сигурно можеше да разпознае същия човек, още повече че на светлия фон на снежния пейзаж фигурата му се различаваше доста ясно.

Изведнъж Зайделман видя онзи сблъсък в преддверието на кръчмата в съвършено друга светлина. Дали всъщност не-сръчността, с която човекът му се беше изпречил на пътя, не е била привидна и дали всичко не е било нарочно скроено? Дали този тип не беше прикривал отстъплението на младия Хаузер?

За какво ли си говореха двамата тук посред нощ? Лека-полека Зайделман започна да налущква истината. Да не би непознатият да се окаже онзи тайнствен човек, за когото голтакът Хаузер преди малко беше разказвал такива фантастични неща на високомерната си фуста? Фриц

Зайделман яростно заби нокти в дланите си и реши да не го изпуска из очи. И така, приклеknал на земята, той упорито изчака, докато най-сетне непознатият се отдалечи. Едва тогава Фриц Зайделман се осмели да се изправи и предпазливо да тръгне подир него. Човекът пое по пътя, водещ на изток, и вървя по него до там, където той се разклоняваше. Направо продължаваше за съседното село, а надясно извиваше към лесничеството. И точно там непознатият внезапно изчезна.

Къде ли?

Зайделман спря и внимателно се послуша. Напразно. Сякаш подозрителната личност изчезна вдън земя. Това изглеждаше като истинско чудо, но се обясняваше твърде лесно. Франц Арнд беше противник, с когото преследвачът му не беше до-расъл да се мери. Той имаше изключително остър слух. Малко след като се беше разделил с Едуард, му се стори, че на известно разстояние зад него се разнесе стържещият шум на леки стъпки по твърдата заледена повърхност на снега. А Арнд беше човек на бързите решения и действия. Ако веднага спре, за да се послуша, щеше да издаде обзелите го подозрения. Ето защо бавно продължи да крачи нататък. Не след дълго спря, за да се изсекне, при което уж по невнимание изпусна носната си кърпичка. Навеждайки се, той използва случая незабелязано да се огледа назад. Зад себе си зърна някакъв човек. Веднага се сети за Зайделман, чието присъствие нейде наблизко направо очакваше. Продължи още малко нататък, спъна се в тояжката си и отново се огледа. Човекът все още вървеше подир него, но този път бе по-близо от преди. Това не беше вече случайност. Трябваше да си изясни какво става. Сигурно някой го следеше.

Арнд изчака с провеждането на плана си, докато най-сетне стигна до едно място, където гъсталациите от дясната му страна много улесняваха намерението му. Това беше съвсем близо до споменатото разклонение на пътя. Там той светкавично се шумугна надясно зад закриващите го храсти, измъкна чаршафа, който по всяко време носеше със себе си, и го наметна. После се просна по очи в заснежения ров, проточил се зад самите храсталаци. Така никой не можеше да го забележи на фона на бялата снежна покривка.

Преследвачът му се спря и наостри слух в нощната тишина. Изглежда, не знаеше какво да прави.

И наистина, в този момент Фриц Зайделман се почувства безпомощен. След като не чуваше вече никакви стъпки и не виждаше никого, в крайна сметка предположи, че непознатият е ускорил ход. Затова след кратко колебание се затича, като непрекъснато напрегнато се вираше

напред в далечината.

Но не стигна далеч. Както споменахме, почти веднага след гъстия храсталак пътят се разделяше и Зайделман пак изпадна в затруднение. На това място нямаше как да се различат отделните следи в снега, защото през деня оттук минаваха много хора. Накъде ли се беше отправил непознатият? Дали беше тръгнал за съседното село, или пък на първо време искаше да се скрие в гората?

Зайделман не стигна до никакво решение и най-сетне направи онава, което единствено му оставаше в това положение – пое обратно към Хоентал. Изобщо не му мина през ума да огледа по-внимателно гъсталаците, зад които, напълно скрит под белия си чаршаф, Арнд лежеше в рова. В кисело настроение Зайделман се помъкна обратно към селото, без нито веднъж да се огледа назад.

Щом се изгуби в тъмнината, Франц Арнд предпазливо се надигна от мястото си. Надникна иззад храстите. И наистина, беше успял да заблуди Зайделман и да го накара да се откаже от преследването.

Арнд се подсмихна. Тази работа взе да му харесва. Сега вече бе извън опасност и реши незабавно да обърне листа и на свой ред малко да проследи младия Зайделман. Небрежността и невниманието му улесняваха задачата на детектива. Освен това в откритото заснежено поле белият чаршаф го правеше напълно незабележим. И на всичко отгоре, вървейки бавно и предпазливо, Арнд се държеше на разумно разстояние от Зайделман.

Така най-накрая детективът отново стигна до селото Хоентал. Зад ъгъла на първата къща свали бялото си „наметало“ и продължи да се промъква подир фриц Зайделман. Това бе съвсем безопасно, понеже вече беше към полунощ и по улицата не се мяркаше жив човек.

Пред дома на Хаузерови Зайделман спря, а после се прокрадна зад къщата. Арнд напразно си напругаше ума да отгатне каква ли цел може да преследва.

Съвсем предпазливо го последва и забеляза, че около четвърт час негодникът неподвижно и безмълвно стоя пред един прозорец и изглежда, се мъчеше да подслушва. После се отдалечи. Арнд продължи да поддържа същото разстояние между себе си и младия Зайделман, докато последният най-сетне стигна до жилището си и изчезна зад входната врата.

Арнд спря и се размисли.

„Дали да се върна, или не?“ – запита се той. Горещите прозорци все още светеха. Явно очакваха завръщането на сина. Вероятно мислеха, че

младият Зайделман ще донесе у дома какви ли не новини от карнавалната вечер. Следователно за детектива тук нямаше повече работа. Можеше спокойно да си отиде. Ала той остана. Някакво необяснимо вътрешно безпокойство го закова на мястото му. Имаше предчувствие, че тепърва предстои да се случи нещо изключително важно.

Не след дълго светлината в предната стая на горния етаж угасна, но затова пък светна прозорецът на приземния етаж, който беше обърнат към градината.

Ард се стъписа. Какво ли означаваше това? Дали на приземния етаж се намираха търговските кантори, както веднъж му беше разказал Едуард. Нима тъкмо в този късен нощен час някой се канеше просто да си побъбри там? Но това едва ли бе вероятно.

Взел бързо решение, Ард се прехвърли през оградата. Искаше да си изясни тази загадка. Сигурно тук щеше да научи нещо важно. Без някаква особена причини едва ли някой от Зайделманови щеше да слезе в служебните помещения.

За ловкия и пъргав детектив не беше трудно да се покатери на покрива на ниската барака, служеща за склад, която под прав ъгъл опираше в главната сграда съвсем близо до осветения прозорец. Очевидно наскоро почти половината от леко наклонения покрив се беше освободил от белия си товар, тъй като снегът там се беше сринал долу, така че Ард можеше да поеме риска да стъпи на покрива, да се приближи до въпросната стая, която беше разположена всъщност зад същинската кантора и винаги стоеше заключена, и да надникне в осветения прозорец. Вътре видя тримата Зайделманови – баща, син и чичо. Фриц Зайделман седеше на масата до рентiera и изглежда, разпалено обясняваше нещо. Бащата беше стъпил върху един стол до стената и тъкмо в този момент сваляше някаква картина.

Зад картината се откри голяма и дълбока дупка в стената – нещо като тайник, откъдето Зайделман измъкна една кутия и я сложи на масата.

Най-напред извади от нея един блестящ предмет, явно някакво украшение, и го остави настрана. При вида му очите на залегналия върху покрива на склада детектив изведнъж се разшириха и много особено заблестяха. После търговецът изрови от кутията нещо черно. С голямо учудване Ард установи, че това бяха дантели, скъпи дантели, които Зайделман подаде на брат си и на сина си, за да ги разгледат най-внимателно.

По-нататък Ард бе принуден да прекъсне наблюденията си. По някаква причина (вероятно защото в стаята се обсъждаха какви ли не

тайни неща) рентриерът изведнъж скочи на крака и припряно се приближи до прозореца. Арнд помисли, че вече са го разкрили, и в първоначалната си уплаха се прилепи плътно върху покрива, ала после видя, че в момента тримата Зайделманови явно бяха решили само да спуснат завесите на прозореца. Аугуст Зайделман свърши тази работа бързо и нетърпеливо, а с това скри от очите на детектива всичко, което вършеха в стаята.

Арнд слезе от своя наблюдателен пост на земята и тръгна да се прибира в лесничеството. Можеше да е доволен от свършеното през този ден и наистина беше доволен. Докато крачеше енергично, в главата му се въртяха какви ли не мисли. Най-важна роля в тях играеше онова биге, което беше видял на масата у Зайделманови.

После се откроиха два въпроса: защо преди малко Фриц Зайделман толкова дълго бе подслушвал пред прозореца на Хаузерови? И какво сякаш да правят онези тримата в стаята с черните дантели?

На детектива не му хрумваше никакво разрешение на тези загадки. Причината се криеше може би в това, че винаги, ще не ще, неизбежно свързваше всичко с Горския призрак, около чиято тайнствена същност витаеха всичките му мисли през тези дни.

Да, наистина всичките му мисли!

Когато малко по-късно в гората, където боровите клони бяха силно огънати под тежестта на натрупалия сняг, Арнд бегло се огледа настрани, пак му се стори, че вижда бял силует, мълчаливо втренчил поглед в него. Но се оказа, че това е заснежен храст, висок колкото човешки бой. Зад него безмълвно се издигаше широката стена на гората, от която в същия миг се отдели тъмна сянка. Тя безшумно се понесе към едно отделно растящо дърво, откъдето веднага се разнесе дрезгавото грачене на гарван, сякаш искаше да поздрави самотния среднощен пътник.

* * *

След като се завърна у дома си от карнавалната вечер и от безуспешното си преследване, Фриц Зайделман действително завари баща си и чичо си все още на крак. Баща му го посрещна навъсено с думите:

– Е, прибра се най-сетне!

– Да – кимна Фриц. – Доста продължи. Учудвам се, че все още не сте си легнали и ме чакате.

– Има си причини – недоволно изръмжа търговецът. – Исках да си поговорим малко. Я ми кажи що за щуротии си вършил тази вечер?

Нищо не остава скрито-покрито.

– Щуротии ли? – възмути се синът му.

– Да, имам предвид скандалната сцена с младия Хаузер.

– Това наистина бе много глупаво, но в случая аз нямам никаква вина. Че как успяхте толкова бързо да го научите?

– И още питаш? Цялото селце я знае вече – като започнеш от пастора и стигнеш до нощния пазач. Достатъчно хора са присъствали на нея. В девет часа отскочих за малко до кмета, за да обсъдим нещо. Но там ме забавиха и мина доста време. Знаеш как става. На връщане срещнах мелничаря. Идваше от кръчмата и с най-големи подробности ми разказа цялата история, случила се между теб, Хаузер и малката Хофман. Можеш да си представиш колко злорадо се хилеше негодникът! А аз трябваше мълчаливо да изслушам всичко. Глупост е било от твоя страна, момчето ми, голяма, ама огромна глупост! Мислех те за по-умен.

Фриц Зайделман прехапа устни, а после гневно избухна:

– Ако онзи подлец Хаузер не се беше вмъкнал при нас, нищо подобно нямаше да се случи!

Но баща му изобщо не призна това възражение.

– Първоначално вината е твоя – не отстъпи той. – Как можа да ти хрумне такава шантава идея да поканиш на бала дъщерята на един жалък тъкач! Ако си се заплеснал по тази празноглава кукличка, съвсем не е речено, че веднага трябва да я заведеш сред членовете на „Казиното“. Това е чисто малоумие. Има си други възможности и места, където да флиртуваш с нея. А сега си станал за подигравка на цялото село.

– Нали преди това те уведомих за всичко и ти изобщо не възрази. Не го забравяй! А и чичо също знаеше!

Този път, тъй като и той самият бе въввлечен в цялата история, рентиерът Аугуст Зайделман най-сетне се намеси:

– Моля те, Фриц, не ми прехвърляй отговорността! Да, вярно, ти ми представи случая и дори на мен ми се прииска да отида на увеселението. Признавам го. Но това е всичко. Цялата работа изобщо не ме засяга. А ти какво би ми отговорил, ако бях изразил несъгласие с избора на твоята дама за тази вечер?

Фриц Зайделман понечи нещо да отвърне, но баща му го изпревари:

– Не спорете излишно за безполезни неща! Станалото – станало! Нищо не можем да променим. Дано тази глупава история не ни навреди на добрата репутация. Знаете, че...

– Не се безпокой! – прекъсна го синът му. – Ще му го върнем на младия Хаузер, и то тъпкано! Първата стъпка в тази насока вече е направена.

Старият Зайделман му хвърли подозрителен поглед.

– Дано не е някоя нова шуротия!

– О, не! – изсмя се Фриц самоуверено. – Подслушах един разговор между онзи тип и любимата му и узнах цял куп много важни неща.

– Едва ли са били някакви кой знае какви мъдрости – промърмори търговецът.

– Влюбените млади изобщо дрънкат само глупости – добави рентиерът.

Но Фриц запази спокойствие.

– Хмм – рече той, – наистина беше глупаво от страна на Хаузер да започне тъй безгрижно да дърдори, без предварително да се увери, че наоколо няма неканени хора, чиито уши могат да чуят всичко. Така сам ни даде в ръцете превъзходно и силно оръжие срещу себе си.

След това младият Зайделман разказа най-напред за отличителния знак на членовете на клуба „Казино“, който Хаузер получил в магазина, където заемали маски и костюми за карнавала, както и за писмото, изпратено от Едуард до Щраух със съдбоносния подпис на Горския призрак. С нарастващ интерес и напрежение бащата и чичото го слушаха, без да продумат. В очите им се четеше нескрит триумф, породен от необмисления номер на омразния Хаузер-младши.

– И ти си съвсем сигурен в това, което казваш, така ли? – попита Мартин Зайделман, щом Фриц най-сетне млъкна. – Писмото действително съществува, а?

– Разбира се, иначе Едуард Хаузер нямаше да може да дойде на бала вместо моя приятел Щраух. Впрочем, ти питаш съществува ли писмото. Естествено не мога да знам дали той го е запазил, или не. Но предполагам, че сигурно е постъпил така.

– Нищо не е сигурно. Още утре трябва да отидеш в града и да установиш дали Щраух все още пази писмото.

– Точно така – бавно и замислено кимна Аугуст Зайделман. – В случая наистина разполагаме с чудесно средство за действие срещу Едуард. Сам се е представил за Горския призрак. Великолепно! Значи той е предводителят на контрабандистите. Само това може да му струва главата. Но още по-хубаво ще е, ако и по някакъв друг начин върху него падне подозрението за контрабандиране на стоки, ако би могло, макар и привидно, да се докаже, че е извършил нещо подобно и...

– Каква полза от едно голо подозрение? – прекъсна го Фриц. – Трябва наистина да пренесе контрабандна стока, наистина!

– Но той не се занимава с такива неща – възразиха му.

– Все пак просто трябва! Дори и сам нищо да не подозира!

– Това са празни и глупави приказки.

– Не са! Още докато се връщам към къщи, размислях над този въпрос. Имам готов план. Слушайте внимателно!... Намират ли се у дома някакви фини дантели?

– Разбира се. За какво са ти?

– Ще ви обясня. Преди малко надничам през капациите на прозореца у Хаузерови. Онзи тип си легна да спи. Видях, че палтото му остана да виси на закачалката във всекидневната.

– Е? И?

– Много просто. Промъкваме се в дома на Хаузерови и пъхваме под хастара на палтото на онзи мерзавец... малко дантели. От загубата на няколко метра дантели няма да ни заболи. Заслужава си да го направим. Дантелите са изключително фини и той изобщо няма да ги забележи. После по някакъв начин ще го изпратим отвъд границата и ще направим донесение срещу него. Ще го заловят. След като стане ясно, че той е подписал онова писмо с името на Горския призрак...

Чичото бързо се изправи на крака, енергично вдигна ръце към тава-на и извика:

– Мътните го взели, сече ти главата! Да, така ще направим! Нали?

Въпросът му се отнасяше до брат му Мартин, който побърза да се съгласи:

– Несъмнено планът е добър. Само че съществуват няколко трудности, които трябва да бъдат обмислени. Я елате преди всичко да слезем долу в кантората! Там ще дообсъдим цялата работа.

Те изгасиха лампата и се запътиха към стаята на приземния етаж, където Арнд ги наблюдава известно време. Там Зайделман-старши продължи мисълта си:

– Преди всичко един такъв въпрос: ще може ли току-така да се влезе в къщата на Хаузерови?

– Нищо по-лесно от това – увери ги Фриц. – Задната врата не представлява никаква трудност. Както е обичайно за домовете на всички тъкачи, тя има само едно дървено мандало, което с помощта на въженце може да се вдигне и отвън. А на вратата на всекидневната е поставен райбер, като онези, каквито и ние имаме на няколко врати. С тези неща се наемам аз да се оправя. Но това трябва да стане възможно по-скоро, още тази нощ.

Рентриерът беше толкова въодушевен, че вече взе да мисли за по-нататъшното усъвършенстване на плана.

– А не може ли да се направи така, че в решителния миг Хаузер да се опита да избяга от граничарите или дори да им окаже съпротива? – предложи той.

– И това можем да обмислим – кимна племенникът му. – Но най-важното са дантелите. Предлагам веднага да се залавяме на работа.

Бащата даде съгласието си по по-разсъдлив и многословен начин:

– Вярно, че към това дело те подтиква само омразата ти заради историята с онази глупава фуста, но си прав. Едуард Хаузер да бъде заловен по време на контрабанда като Горския призрак! Великолепна идея! Побързай и опитай късмета си! Направо ме сърбят ръцете да изиграем такъв номер на тази проклета пасмина!

– Око за око, зъб за зъб! – изтърси рентриерът със съвсем неподобаваща тържественост, хвърляйки скришом дебнещ поглед към племенника си.

В това време Мартин Зайделман взе един стол, постави го до стената, извади от тайника зад картината споменатата кутия и я сложи на масата. След като вдигна капака ѝ, най-напред изрови от нея лъскавото бижу, при вида на което в очите на Арнд се беше появил онзи странен блясък.

– Още един предмет, с който са свързани толкова спомени! – рече той замислено.

– По дяволите всички спомени! – измърмори рентриерът. – Ако бях на твоё място, отдавна да съм продал това украшение. Само се търкаля тук и ти пречи.

– Да не съм глупак! Толкова много приказки се изприказваха на времето за него, че не бих поел риска да го продам.

– Но аз поне бих дал да го претопят.

– Глупости! Това е старинна изкусна изработка, която струва три пъти повече от самото злато. Не, тук е добре скрито!

После старият Зайделман измъкна черната дантела и я показа на Фриц и брат си. Тъкмо в този миг рентриерът бързо скочи на крака и спусна завесите на прозореца, тъй че Арнд не можа да види повече какво се разиграваше в стаята. А това бе голям късмет за Зайделманови и лош шанс за Арнд и за Едуард Хаузер, защото по този начин тъмните и нечисти интриги на Зайделманови останаха поне за момента неразкрити.

След като спуснаха завесите на прозореца, търговецът поиска от Фриц ножица и отрязва един-два метра от дантелата. Междувременно младият Зайделман се съоръжи с малък фенер и с всичко, което му се

струваше необходимо; не забрави да вземе ножица, игла за шев и конци, за да може пак да зашие разпраната подплата на палтото. Но преди всичко пъкна в джоба си дантелата. След всички тези приготовления той излезе от къщата. Това стана малко след като детективът вече си беше тръгнал.

Фриц си мислеше, че баща му и чичо му ще отидат да си легнат. Ала скроеният от тях план им се струваше толкова важен, че двамата решиха да изчакат завръщането му. Така измина повече от час, преди младият Зайделман да се появи.

– Успя ли? – попитаха го двамата в един глас.

– О, и още как! Само палтото ми създаде главоболия. Не съм шивач и не разбирам много-много от шиене.

Той им разказа накратко как бе преминало всичко и тогава отново се появи напористата предприемчивост на рентiera, който, подсмиввайки се и потривайки ръце, ходеше нагоре-надолу из стаята.

– Значи това го свършихме. Сега следва другият въпрос: как ще накарваме онзи тип да премине границата? Няма ли оттатък роднини?

– Има. Защо питаш?

– Ами би трябвало да му напишем писмо, с което тези роднини да го поканят да отиде при тях.

– Става много сложно. Нали писмото ще трябва да мине през пощата, а така ще се наложи първо някой от нас да прехвърли границата, за да го пусне оттатък. И ще загубим три дни.

– А и да пишеш писма винаги си остава рисковано – заяви бащата.
– Че кой може да подправи съответния почерк така, че никой нищо да не забележи?

– Аз! – с известна гордост се обади рентиерът.

– Не се заблуждавай! Има такива опитни заклетни вещи лица, които веднага ще разкрият измамата ти. Освен това откъде ще намерим някакво писмо от онзи роднина, за да можеш да подправиш почерка му?

– Е, добре де, добре! Тогава при Хаузер ще отиде някой наш човек, който уж ще е изпратен от роднината му.

– И това е твърде опасно. Отвъд границата нямаме такъв човек, на когото да се доверим и да разчитаме напълно. Рентиерът се изсмя кратко и надменно.

– Наистина ви мислех за по-умни. Та нима пратеникът непременно трябва да живее оттатък? Нали тук разполагате с достатъчно хора, които познавате добре и на които можете да се осланяте.

– Вярно! Но пратеникът трябва да познава роднините на Хаузер.

Със сигурност може да се очаква, че ще му зададат хиляди въпроси, ако изведнъж се изтърси у тях със споменатата покана. Там е бедата. А дори и да намерим подходящ човек, той от своя страна ще трябва да е познат на Хаузерови като близък на техните роднини, живеещи отвъд границата. Това е една безкрайна верига от навързани условия и предпоставки, а и когато пристъпим към действие, ще се окаже, че едно или друго не сме догледали, и тогава ще загазим. Не – търговецът Зайделман се замисли за малко, а после продължи, – не, налага се да намерим някакъв друг, съвсем сигурен начин. Фриц, какво ще кажеш, ако утре рано сутринта, веднага след като разговаряш с Щраух, отидеш да посетиш нашия стар приятел Шпенглер? Добре ми е известно, че понастоящем той временно пребивава в окръжния град и...

– Великолепна идея! – прекъсна го синът му. – Шпенглер! Изобщо не помислих за него! Естествено, че той е най-подходящият човек. Има къща отвъд границата и там е постоянното му местожителство, а освен това...

– ... и преди всичко е много съобразителен и ловък човек, който се оправя и в най-трудното положение – допълни бащата.

Рентиерът, който не познаваше въпросния Шпенглер, хвърли въпросителен поглед към роднините си и попита:

– Този Шпенглер... той от нашите добри търговски партньори ли е?

– Точно така, много е добър – кимна Мартин Зайделман.

– Той е агент за туй-онуй – добави Фриц. – Залява се с всичко, което му носи пари.

– В такъв случай наистина ми се струва, че е най-подходящият човек за нас.

– Несъмнено. Именно на него ще възложи цялата работа. Той заслужава пълното ни доверие. Не е необходимо да крия или да премълчавам каквото и да било пред Шпенглер. Както обикновено ли да се среща с него?

Този въпрос бе отправен към бащата.

– Да, както обикновено – отвърна той многозначително. – Тогава ще гледам да тръгна по-рано на път, за да не би да излезе по работа. Малко ще се спи през тази нощ. – Фриц Зайделман се прозя, но после в очите му се появиха особени пламъчета и той продължи далеч по-оживено: – Преди това трябва да ви съобщя още нещо, което нарочно премълчавах досега. Ще има да се чудите и маете. И така, решихме да разобличим Едуард Хаузер, доказвайки, че той е Горския призрак. Така

ще си отмъстим. Остава само въпросът какво ще стане с истинския Горски призрак?

Смаяни, неразбиращи погледи въпросително се впиха във Фриц Зайделман. А той се разсмя и каза:

– Не ме ли разбирате? Та нали всъщност Хаузер не е Горския призрак!

– Това и ние го знаем – промърмори рентиерът.

– Но – тържествуващо продължи младият Зайделман – той си е втълпил в главата непременно да залови Призрака!

Рентиерът само се изсмя, но брат му, търговецът Мартин изръмжа:

– Какво си е втълпил?

Фриц разказа всичко, каквото беше научил за връзката между Едуард Хаузер и неговия непознат покровител, както и за тайните им намерения. Най-накрая спомена и за онова сблъскване с непознатия в предверието на кръчмата, както и за последните си наблюдения при къщите на тъкачите и особено за безплодното преследване на непознатия.

Тези негови разкрития предизвикаха двамата му слушатели голямо възмущение. Неочаквано нощният им разговор взе нова посока, оживи се още повече и продължи толкова дълго, че на Фриц, кажи-речи, не му остана време да спи и най-сетне на зазоряване, изморен и капнал за сън, пое на път за града.

Десета глава

Клопката

Следващият ден беше една истинска зимна мрачна сряда. В това февруарско утро целият свят изглеждаше сив и тъжен. Мръзнейки, още рано-рано сутринта Фриц Зайделман се мъкнеше бавно по улиците и уличките на близкия окръжен град. Никак не му се искаше да го види някой негов познат. Най-сетне стигна до малката дрогерия „При Синята звезда“, шмугна се под широката арка на градинския вход, бързо преко- си двора и изчезна в задната постройка, където се изкачи на първия етаж и почука на вратата.

Отвори му една старица и след като я попита за търговеца Миха- ловски, тя го заведе в едно помещение, което много приличаше на хо- телска стая и където някакъв пъргав набит човек на средна възраст тък- мо в този момент бе зает с утринния си тоалет, като междуременно си пиеше и кафето. С четката за зъби в ръка, той намръщено вдигна пог- лед, ала щом забеляза младия Зайделман, лицето му веднага просия.

– А-а, вие ли сте! Добре дошли! Един момент. Ей сегичка ще бъда на ваше разположение. Моля, седнете!

При тези думи направи подканящо движение с ръка към старомод- ното, проядено от червеи канапе.

– Е, скъпи ми приятелю, какви новини ми носите? Вашият баща разказа ли ви вече за нашата най-нова сделка? Имаме намерение да...

Фриц го прекъсна.

– Не, господин Шпенглер, все още нищо не знам за тази сделка, а и сега идвам по съвсем друга работа.

– Тъй, тъй! – Шпенглер окончателно се отказа да използва четката за зъби и я остави, приближи се до масата, за да допие кафето си, и под- кани своя гост:

– Е, тогава казвайте! Какво има?

И Фриц Зайделман започна да разказва, разказа всичко, каквото знаеше за карнавалната вечер, за Едуард Хаузер, за Ангелика Хофман, за загадъчния непознат, както и за свързаните с него преживявания и кроежи.

Лицето на Шпенглер стана сериозно. На пръв поглед той правеше впечатление на добродушен бонвиван. Вечно усмихнатата му физионо- мия му придаваше дружелюбно изражение. Ала в този момент веждите

му се смръсчиха, а погледът му стана мрачен и заплашителен. Щом Фриц свърши разказа си, Шпенглер възбудено стана от стола.

– Дантели в палтото му, а? Без да знае? Идеята ви не е лоша! Но сега ще трябва да го накараме с това палто да премине границата.

– Точно в това се състои планът ни. Само ни липсва някой доверен и дискретен човек, който под някакъв подходящ предлог да го подлъже да се прехвърли оттатък.

– Хмм – обади се Шпенглер, – бих се съгласил да го направя, но трябва да ви кажа, че както ми описахте всичко, цялата работа ми се струва недотам добре обмислена. Слушайте внимателно! Че какво ли може да пострада този Хаузер, ако намерят у него някой и друг метър дантели? Най-много граничарите да му ги вземат, а той само ще си навлече подозренията им. Що се отнася до писмото, изпратено на Щраух, Хаузер все някак си ще се измъкне. Всичко това далеч няма да го довърши. Изобщо не е възможно да се предвиди как ще се развият тези събития. Не е изключено да възникнат някои нови обстоятелства, които дори да докажат невинността му. Ами после? В такъв случай може, собственото ни оръжие да се обърне срещу самите нас.

– О, аз действях много предпазливо! – обади се Фриц. – Никой не би могъл да каже, че онези дантели са защити в палтото му тайно от някой друг, а да не говорим пък да докаже, че съм го направил аз.

– Не бъдете прекалено сигурен! – промърмори Шпенглер. – Често дяволът си няма работа и се намесва точно там, където най-малко очакваш. Прекалената самоувереност е погубила вече не една и две иначе умни глави.

Фриц Зайделман бе явно разочарован.

– Значи не желаете да ни помогнете, така ли? – унило попита той.

Но Шпенглер енергично размаха ръка.

– Че кой казва такова нещо? Онзи тип трябва здравата да загази. Това е решено. Искам само нещата да са сигурни и затова обмислям всички възможности. Ами какво ще стане, ако после най-случайно някой види или намери у вас такива дантели?

– Че кой ще дойде да търси у нас? А и освен това сме ги скрили толкова добре, че никой няма да ги открие. За по-голяма сигурност на същото място ще прибера дори и конците, с които заших палтото на Хаузер.

– Мога само да ви похваля! Но в случая най-важното ще е, ако Хаузер не се остави доброволно да го претърсят, а окаже съпротива или направи опит за бягство.

– И на нас ни мина през ума тази мисъл, обаче ми се вижда невъзможно.

– На този свят всичко е възможно – увери го Шпенглер. – Само човек трябва да пипа умната. Оставете ме малко да помисля!

Той се разходи няколко пъти нагоре-надолу из стаята, после внезапно се закова пред Фриц и попита:

– Не би ли могло, уж най-случайно, някъде да видя този Хаузер? Но това трябва да стане скоро. Даже още днес.

– Може да се уреди. Ще трябва да ме придружите до Хоентал, естествено след като малко промените външността си. Нали знаете. В случай, че се срещнете с Хаузер и го метнете по някакъв начин, само и само да го вкарате в клопката, после той не бива да е в състояние да каже: „Човекът, с когото разговарях, изглеждаше така и така.“ Защото, ако описанието му отговаря напълно на някой си Шпенглер, наричан още търговеца Михаловски, може би всичко ще пропадне.

– Съвършено вярно – кимна Шпенглер. – Ще се погрижа за това. А сега за всеки случай ми опишете Едуард Хаузер възможно по-подробно!

Фриц Зайделман изпълни желанието му, а Шпенглер внимателно го изслуша.

– Това ми е достатъчно, за да го разпозная още от пръв поглед – каза той накрая. – Ще се заема с този Хаузер. Ще има да ме помни! Така ще го изпързаям, че свят ще му се завие. А вие сигурен ли сте, че наистина е на служба при онзи непознат, който му плаща?

– Самият той го каза. А и не знам иначе откъде другаде би взел изведнъж толкоз много пари, ако не от този загадъчен човек, защото Едуард си е голтак и половина.

– Хубаво! – каза Шпенглер със смайваща сигурност. – Тогава той ще ми каже кой е онзи непознат.

– Какво? – възкликна Зайделман. – Самият той ли ще ви каже? И то доброволно? Че как ще стане тази работа?

– Много просто. Ще се представя за доверено лице на непознатия. Така най-сигурно и най-бързо ще стигна до целта.

– Ако Хаузер повярва на думите ви!

– Ще се погрижа да повярва.

– И как ще го накарате да прехвърли границата, а и да окаже съпротива на служителите, ако решат да го претърсят?

– Ще му поверя един пакет, който не бива да показва никому, дори и на граничарите.

– Пакетче с контрабандна стока ли? Но нали така ще се издадете!

Непознатият сигурно няма да го подведе да се занимава с контрабанда.

– Че кой говори за контрабандна стока? – със самоуверен тон попита Шпенглер. – Пакетчето ще съдържа важни документи, чието съдържание трябва да остане служебна тайна. Точно затова на Хаузер ще му бъде внушено да ги скрие и от граниচারите.

– Строго погледнато, това е тъп и недоизпитан номер. Извинете ме, господин Шпенглер, за тези резки думи! Но в случая може и да мине. Наивният Хаузер ще ви повярва. Ала изниква един друг въпрос: разполагате ли с такива книжа?

Шпенглер пусна широка усмивка.

– Но, любезни ми Зайделман! Как е възможно да ми задавате подобен въпрос! За целта не е нужно нищо друго освен малко хартия, мастило и перо! Малко по-късно ще приготвя всичко необходимо. Текстът, който ще покажа на Хаузер, за да разсея съмненията му, ще бъде от такова естество, че той даже с голямо удоволствие ще влезе в капана. Ще бъде горд, че са му поверили подобни книжа. По този въпрос се разбрахме. Но има и нещо друго. Как ще стане известно на властите, че Щраух е получил такова писмо? Доколкото го познавам, той ще си мълчи.

– Сигурно. Но аз ей сега ще го посетя и ще го накарам да направи донесение в полицията.

– Така ще е най-правилно – замислено кимна Шпенглер. – В най-лошия случай вие ще направите донесение вместо Щраух. Но първо поговорете с него! Междувременно ще изготвя необходимите документи и малко ще променя външността си. Незабавно ще набавя каквото ми е нужно.

– Да, да – с възхищение каза Фриц Зайделман. – Вие наистина сте човек, който не може да изпадне в затруднение. Шпенглер се засмя.

– Такъв съм. Вярно е. Но слушайте по-нататък! Малко по-късно ще се срещнем, за да тръгнем заедно за Хоентал. Спокойно мога да ви придружа почти до самото село.

– Къде ще се срещнем тук в града?

– Предлагам на кръстовището недалеч от „Златния вол“. След около час ще ви очаквам там. Удобно ли ви е?

– Дадено!

След кратко сърдечно ръкостискане двамата се разделиха.

* * *

Само броени минути по-късно Фриц Зайделман влезе в жилището

на приятеля си Щраух, който, изглежда, не му се зарадва особено.

– Е, стари друже, що за физиономия си направил? – попита Зайделман. – Предполагам, вече си чул какво се случи вчера, а?

Очевидно Щраух се смути.

– Да – рече той. – Щура история!

– За която си виновен само ти!

– Аз ли? – опита се да възрази разстроеният Щраух. А Фриц Зайделман невъзмутимо кимна.

– Че кой друг? Снощи стана голям скандал и той се пише на твоя сметка. Не се опитвай да си измиеш ръцете! Всичко знам. По-добре ми кажи защо не беше на бала! Щраух въздъхна дълбоко и вдигна вежди.

– Мм... да, драги, стана една история... разболях се, наистина бях сериозно болен. Какво си мислиш? Сърцето ми, ах, сърцето ми...

Фриц Зайделман се изсмя дебелашки.

– Да, да, сърцето ти! То не събра нужния кураж да не се подчини на Горския призрак.

Приятелят му изумено го зяпна.

– Какво каза? На Горския призрак ли?

– Ами да. Или ще отречеш, че си получил писмо от тайнствения главатар на контрабандистите?

Щраух сякаш се вцепени. Страшната тайна, неговата тайна, която от два дни му тровеше живота, вече беше станала достояние и на друг човек! Какво ли щеше да излезе от това? Студени тръпки го побиха по гърба, щом се сети за заплахата на Горския призрак. Почувствал се съвсем безпомощен, той хвърли умолителен поглед към Фриц Зайделман, който стоеше пред него, подигравателно усмихнат.

– Изобщо не го отричам – каза той и наведе глава. – Писмото е у мен и...

Зайделман веднага се намеси:

– Наистина ли все още е у теб? Това е добре. Я ми го покажи!

Бавно и обстоятелствено Щраух изрови съдбоносното писмо от писалището си.

– Ето го! – каза той най-сетне. За Фриц Зайделман играта беше вече спечелена.

– С това писмо – обясни му той, като почука с пръст върху хартията така, че тя прошумоля, – с това писмо ще отидеш в полицията и ще се оплачеш!

Ала добрият Щраух така подскочи, сякаш го бе ухапала пепелянка.

– Какво? Да се оплача? Ти луд ли си?

– Внимавай какво говориш!

– Добре де, но защо ми е да си слагам главата в торбата? Не можеш да искаш подобно нещо от мен. Още не се е родил човекът, който ще излезе срещу Горския призрак. А ти да не би да имаш тази смелост?

– Аз ли? – попита Зайделман. – С голяма радост ще сложа край на безобразията на този подлец. Ще ти го докажа.

– Тъй ли? Ами докажи го! Аз, от своя страна...

– Ти от своя страна няма да правиш нищо друго, освен да ми предадеш писмото. Аз ще отида с него в криминалната полиция и ще направя донесение, за да...

– Фриц, умолявам те, ще ми докараш голямо нещастие!

– Ами, глупости! Ти си голям страхливец!

– А ти не знаеш какво...

– Знам много добре. Остави ме да действам! Всичко това е просто смехотворна история. Вече ти казах, че имам смелостта да се опълча срещу Горския призрак и дори открих кой е написал писмото.

– Кой е... – заекна Щраух, – кой е Горския призрак?

– Разбира се. Това е младият Хаузер от Хоентал.

– Хаузер? Синът на тъкача?

– Той и никой друг. Но сега най-после ще си счупи главата. В близките дни ще го заловят на границата как контрабандира стоки. Взети са мерки.

Дълбока въздишка на облекчение се изтъргна от гърдите на изтърпналия от страх господин Щраух.

– Слава Богу! – изпелтечи той. – Голям камък ми падна от сърцето. Щом е така, с удоволствие предоставям всичко на теб.

– Също и писмото, за да го занеса в полицията?

– Естествено. Прави с него каквото пожелаеш. Само не ми създавай твърде големи неприятности! Знаеш, че тук в града всеки трябва да пази доброто си име. А сега преди всичко разказвай по-нататък! Значи е бил Хаузер, така ли?

С тези думи в разговора им се отвори нова страница. От Фриц Зайделман се искаше да разказва и той разпалено изпълни това желание, ала го направи и с необходимата предпазливост. Старателно избегна да осведоми приятеля си за всичко онова, което според собственото му мнение изобщо не го засягаше. В крайна сметка двамата се разделиха мирно и тихо в пълно разбирателство, като Зайделман отнесе в джоба си писмото, което смяташе да предаде в полицията.

Преди това обаче се отправи първо към кръстовището недалеч от

„Златния вол“, за да съобщи резултата от разговора си с Щраух на своя доверен човек Шпенглер, който може би вече го очакваше там.

След като сви зад ъгъла, Зайделман видя някакъв добре облечен възпълен добродушен господин, в когото въпреки изкуствената брада, перуката и големите ужасни очила веднага разпозна или по-скоро „надуши“ своя съзаклятник. И действително това беше Шпенглер, който привидно отегчен, гледаше надолу по улицата. Ала при появяването на младия Зайделман той се престори на изненадан и възкликна:

– Кого виждам? Фриц Зайделман от Хоентал, сина на моя търговски партньор? Нима е възможно? Че откъде идвате в този необичаен час?

Зайделман също се престори на изненадан, защото не знаеше дали отнякъде някой не ги наблюдава. Но после двамата бързо преминаха по същество на въпроса, заради който се срещаха на това място.

– Как мина при Щраух? – попита Шпенглер със сподавен глас.

– Отказва сам да отиде да се оплаче – отвърна младият Зайделман.
– Но успях да му измъкна писмото. Ще отида вместо него в полицията. Ето го!

Шпенглер прочете набързо писмото и доволно кимна с глава.

– Да, без съмнение съдържа заплаха и ми се струва невъзможно Хаузер да се отърве без наказание. Кога ще отидете до полицията, за да направите този решителен ход?

– Веднага. Или сте на друго мнение?

– Наистина съм на друго мнение, защото в такъв случай ще се наложи да ви чакам тук още един час. А нали искаме заедно да тръгнем за Хоентал. Освен това може би ще е по-добре да изчакате да видите първо какво ще свърша аз. После, според резултата от разговора ми с онзи тип, евентуално бихте могли веднага да дадете на полицията и по-точни сведения за мястото и часа, където и когато ще имат чудесната възможност да спипат Горския призрак на местопрестъплението.

Нямаше как Фриц Зайделман да не признае правотата на тези доводи, макар никак да не му харесваше мисълта, че пак ще се върне у дома си, без да е направил изключително важното донесение.

– Прав сте – кимна той. – Само мисля, че е необходимо съвсем накратко да уведомя Щраух за това известно отлагане на нещата. Иначе би могъл да извърши някаква глупост и да провали всичко... но, чакайте! – прекъсна се той. – Както виждам, съдбата се намесва и иска да даде на нашата работа решителен оброт.

Той посочи с ръка надясно надолу по улицата.

– Забелязвате ли ей там онзи млад човек с пакета? Той е Хаузер!

– Нашият Горски призрак ли? – възкликна радостно учуденият Шпенглер. – Всичко се нарежда чудесно! Я да се оттеглим малко по-навътре във входа на тази къща, за да не ни види!

– Прав сте! А сега... аха, виждате ли, влиза в отсрещната сграда. Досещате ли се каква работа има там? Искате да върне карнавалния костюм.

– Когато излезе, ще тръгна подир него. На всяка цена трябва да го заговоря – заяви Шпенглер кратко и решително. – А вас, драги ми Зайделман, ще посъветвам междуременно бързо да изчезнете. Ще стане лошо, ако младият човек, чието доверие смятам да спечеля, ни види заедно. В такъв случай ще стане безкрайно подозрителен.

Зайделман се приготви веднага да хукне.

– Да, да, изпарявам се – припряно го увери той, – само ми кажете кога и къде ще се срещнем пак.

– Все ще се уреди. Можете съвсем предпазливо да проследите накъде ще тръгне Хаузер, щом свърши работата си отсреща в магазина. За всеки случай нека се уговорим след... е, да речем, след два часа... да бъдем пак тук, близо до „Златния вол“.

– Дадено! Довиждане!

С тези думи Фриц Зайделман побърза да се отдалечи, а Шпенглер изчака, докато младият Хаузер отново излезе на улицата, ала за негова изненада той се вмъкна в „Златния вол“. Тогавашно Шпенглер също се отправя бавно към странноприемницата, влезе в помещението за посетители, седна близо до прозореца и си поръча бира.

Видя, че на Едуард Хаузер донесоха кафе. Младият човек беше премръзнал от дългия път до града и с наслада сърбаше топлото питие. Изобщо в досегашния живот на бедния момък истинското кафе беше, кажи-речи, непознато удоволствие, удоволствие, което едва в последно време можеше да си позволи, откакто бе на служба при „непознатия“.

Ах, непознатия! На Едуард направо не му се мислеше колко много беше разочаровал и огорчил своя покровител. Цялата тази беда го бе объркала толкова, че дори не бе в състояние да изпита истинска радост от щастливия поврат в отношенията си с Енгелхен. Младият човек непрекъснато си блъскаше главата как да поправи сторените грешки. Може би дори щеше да му се удаде да се реваншира с някоя голяма услуга, направена от него на Арнд. В този миг той и не подозираше, че само на някакви си две-три крачки от него в същото помещение седи един човек, който иска да му даде възможност да направи подобна услуга на своя благодетел, някаква уж извънредно важна услуга. А още по-малко

можеше да подозира, че всичко това щеше да е само една измама, една коварна клопка, поставена му от неговите хитри и коварни врагове.

Ето как доверчивостта и наивността му се превърнаха в негова зла участ.

Отначало Шпенглер се престори, че не обръща абсолютно никакво внимание на своя съсед. Но след известно време се поизвърна и завърза разговор със съдържателя. Взе да задава въпроси, престори се, че го интересуват различни сведения, като същевременно не един и два пъти даде да се разбере, че не е от местните хора.

– Изглежда, господинът не е тукашен, а? – попита от своя страна кръчмарят, след като отговори на няколко въпроса на Шпенглер.

– Не. Не съм от този край. Дойдох с влака и искам да отида до Хоентал. Колко път има до там?

Останал без работа, преди малко кръчмарят бе стоял до прозореца и беше наблюдавал как непознатият разговаряше с Фриц Зайделман. Вече беше отворил уста, за да каже, че господинът току-що е приказвал с един жител на Хоентал, което нямаше да е кой знае колко приятно за доблестния Шпенглер, ала тъкмо тогава Едуард се намеси:

– За час и половина ще стигнете до селото – обади се той с желание да услужи. – Аз съм оттам. Ако нямате нищо против, бих могъл дори да ви покажа пътя.

Шпенглер, който правеше впечатление на почтен и заможен човек, хвърли един дружелюбно-изпитателен поглед към Хаузер и му кимна в знак на благодарност.

– Много се радвам, драги ми приятелю. Всъщност се канех да наема шейна, но идвам направо от Дрезден, а който е киснал толкова дълго във влака, не може да има нищо против да походи малко пеша. Не искате ли да поседнете при мен, докато тръгнем за селото?

Едуард взе кафето си и се отзова на поканата, а съдържателят се отегли, оставяйки двамата си гости на спокойствие.

– Значи добре познавате Хоентал, така ли? – попита Шпенглер.

– Да. Там съм роден.

– Аха. Е, тогава веднага мога да ви помоля за едно сведение. А знаете ли семейство Хаузер? Били много свестни, макар и бедни хора.

Едуард се изчерви.

– Вашите думи ми правят чест, господине. Аз самият съм от семейство Хаузер.

С добре изиграна изненада Шпенглер му подаде ръка.

– Нима е възможна такава среща! Значи сте от Хаузерови! Радвам

се! Мога ли да ви попитам за собственото ви име?

– Казвам се Едуард и съм най-големият син...

– ... на тъкача Хаузер! Да, знам го. Не мога да не се учудя на неведомите пътища на съдбата, довели до тази среща. Представете си само, тъкмо заради вас съм тук! Именно вас се канех да потърся в Хоентал.

– Мене ли? – смая се Едуард.

– Да, вас! За вас ми казаха много хубави неща и точно това ми даде повод да ви се доверя.

Очите на младежа ставаха все по-големи и по-големи.

– Господине – едва изрече той, – кой те вие? Аз...

– Добре, добре! За това малко по-късно! – усмихнато го прекъсна непознатият. – Веднага ще разберете колко подробно съм запознат с всичко около вашата личност и вашите работи. Вие имате тайни връзки с един човек, който си е поставил голяма и важна цел, нали?

Едуард се сепна. Той погледна другия така, сякаш сега го виждаше за пръв път. Видя едно усмихнато, доброжелателно лице и това го успокои.

– Господине, наистина не знам...

– Въпросният човек ви е изплатил известна сума – побърза да продължи Шпенглер.

– Не ви разбирам. Не знам за кого говорите.

Добродушният господин кимна доволно, сякаш на себе си.

– Само така! Виждам, че сте дискретен и че на вас може да се разчита. Много се радвам, че ви срещнах тук. По този начин ми се спестява пътя до селото и имам възможността незабавно да си поговоря с вас. Но естествено първо ще трябва да спечеля доверието ви. Затова най-напред прочетете какво пише ей тук!

Той извади едно пакетче, което съдържаше цял куп грижливо съгнати книжа. След като отвори пакетчето и разгърна един от документите, Шпенглер го побутна по масата към Едуард.

Младият Хаузер го прочете. С всеки ред учудването му нарастваше. След като свърши с четенето, Шпенглер го попита с тон на човек, който е абсолютно уверен в себе си:

– Е, какво ще кажете?

Едуард му хвърли поглед, изпълнен със страхопочитание.

– Господине, вие сте висш полицейски служител! – каза той силно респектиран.

– Не беше трудно да се отгатне. Искам да знам нещо друго. Можете ли да се досетите защо се обръщам към вас за съдействие?

– Тези документи съдържат поверителна информация за хората, охраняващи границата от другата страна – каза младият човек. – Това разбрах. Но какво общо имам аз с тази работа...

Той млъкна и въпросително погледна Шпенглер. На открития му поглед онзи отвърна със загадъчна усмивка, която вероятно трябваше да му подейства окуражително.

– Е? А по-нататък? – настоя той. – Толкова ли е трудно?

– Не намирам връзка между тези документи и себе си.

– Даже и след като размислите, че сте на служба при един човек, с чиито тайни намерения и двамата сме запознати най-подробно?

Отначало в главата на младия Хаузер всичко се обърка. Значи неговият покровител също има нещо общо с тази работа. Аха! И тогава изведнъж го прониза мисълта, че сигурно става дума за онзи въпрос, за който всъщност още снощи Арнд искаше да говори с него, но само му намекна за това, а после си замълча... защото той, Едуард, се беше проявил като неблагоприятен човек!

От гърдите на младежа отново се изтръгна дълбока въздишка, една от многото въздишки на разкаяние, които от полунощ насам се бяха отронвали от устата му. И той пак се зарече в бъдеще да изпълнява задълженията си като истински мъж и да покаже, че умее да действа разумно и дискретно.

– Разбирам – каза Едуард най-сетне. – Вие сте в непрекъсната връзка с моя покровител. Той ви е насочил вниманието към мен и...

– Точно така, точно така – закима Шпенглер.

– ... и сега имате за мен някакво поръчение, свързано с тези документи. Можете да ми се доверите и да ми възложите каквото пожелаете. Няма да се проваля.

Тези думи отново бяха последвани от онази загадъчна усмивка върху лицето на Шпенглер. Ако Едуард беше поне малко от малко познаващ на хората, сигурно щеше да почувства, че срещу него се намира някакъв отвратителен паяк, който коварно го оплита в паяжината си. Ала той беше неопитен младок и затова стана жертва на този паяк.

В същия момент Шпенглер уж реши да разкрие картите си.

– Както и сам правилно забелязахте, тези книжа са тайни и изключително важни. Те трябва да бъдат пренесени през границата, без никой да ги види и без никой да узнае за тях. Ще се нагърбите ли с тази задача?

– Аз ли?

– Ами да, разбира се, че вие! – В погледа на Шпенглер се появи

гневни искрици. – Страхувате ли се? Нима искате да разочаровате хората от висшестоящата инстанция, оказали ви такова доверие?

– Не, не!

– Е, тогава ме изслушайте и превърнете добрата си воля в дела! Документите ще трябва незабелязано да бъдат пренесени оттатък от някой сигурен човек, който умее да мълчи и добре познава границата. Всичко това ще свършите вие, и то още тази нощ. Готов ли сте?

Едуард само кимна. Той съвсем се беше свил пред самоувереността на другия и все пак гърдите му се изпълниха с необикновена гордост.

– Това ме радва. Възнаграждението ви няма да закъснее – продължи Шпенглер. – Няма да бъдете забравен и в определени случаи ще ви имат предвид. После ще ви опиша лицето, на което трябва да предадете документите, а сега преди всичко ми кажете колко често се срещате с... с вашия покровител!

– Колкото той сметне за необходимо.

– А къде живее?

Едуард избегна прекия отговор с думите:

– Господине, знаете не по-зле от мен къде е жилището му. Шпенглер се помъчи да се усмихне на уж похвалната дискретност на младия човек.

– Разбира се, че знам – привидно Шпенглер се отказа да настоява за отговор на този въпрос, но веднага реши да опита късмета си в друга посока. – Докъде е стигнала подготовката за залавянето на Горския призрак?

– Сигурно всичко това е написано в служебния доклад, който не съмнено сте получили.

– По дяволите, млади момко, не ми се изплъзвайте по такъв начин! Естествено, че съм чел доклада, но в крайна сметка нали все нещо мога да попитам, а вие трябва да ми отговорите.

– Не бива да давам никакви отговори, които са в противоречие с указанията, които имам – продължи да упорства младият Хаузер.

– Та вие сте самото олицетворение на съвестността! Знаменито! – подигравателно каза Шпенглер, ала веднага смени тона. – Но шегата настрана! Исках само малко да ви поизпитам и вие блестящо издържахте проверката. Моите поздравления! – С тези думи Шпенглер подаде ръка на младежа, който се изчерви, и сърдечно стисна десницата му. – Вие наистина сте много дискретен млад човек. А сега отново на въпроса! И така, още тази нощ ще пренесете тайните документи през границата. Естествено селището Брайтенау ви е добре познато. Малко преди да се

влезе в селото, там, където свършва гората от дясната ви страна, скрит в храсталациите, между девет и десет часа ще ви очаква един мъж. Той ще ви заговори и ще ви попита за пътя към Хоентал. Това е паролата. Та на този човек ще връчите документите! А сега идва най-важното за вас. Трябва така да преминете границата, че никой да не ви забележи. Знаете ли някой път, откъдето ще можете да се промъкнете, без да привлечете нечие внимание?

– Да, знам, през Фьоренщег – каза Едуард и така влезе в клопката. – Струва ми се, че оттам може да се рискува.

– Ами ако все пак се натъкнете на някой граничар?

– И тогава едва ли ще си имам някакви неприятности. Та нали няма да имам нищо за обмитяване.

Шпенглер пак се усмихна подигравателно и с чувство за превъзходство.

– О, колко сте наивен! Разбира се, че няма да имате нищо за обмитяване, но ще носите нещо, което не е за всеки и е строго поверително. В нашия случай то трябва да остане скрито и от очите на граничарите.

– Действително ли и те не бива да виждат документите?

– И още ме питате? – сопна се Шпенглер. После мрачно сбърчи чело и добави: – Слушайте, млади човече, започвам да се разколебавам. Твърде лекомислено се отнасяте към цялата работа. Може би все пак не сте подходящият човек за нас. Ще премисля всичко отново.

Но младият Хаузер побърза да го прекъсне:

– Не, не! Опитайте с мен! – умолително каза той. Внезапно бе обзет от мъчителен страх да не би отново да се провали и най-лекомислено окончателно да изгуби благоволенieto на своя покровител. – Само ми обяснете какво трябва да направя и аз ще го направя! Няма да допусна нито един граничар да види документите.

Шпенглер отново прояви сговорчивост и като кимна, каза:

– Добре. Радвам се, че в последния момент се вразумихте. Иначе действително щях да си помисля, че са надценили качествата ви. Щом веднъж сте постъпили на тайна служба на държавната власт, не бива вечно да питате защо, как така и дали това, дали онова. Трябва мълчаливо да приемате дадените ви указания и да ги изпълнявате. Точно от такива хора се нуждае държавата. Сега разбрахте ли ме?

– Напълно.

– Само така! А сега най-сетне да свършваме! Ще запечатам книгата с червен восък. Разполагам с всичко необходимо. Ще пренесете тази ценна пратка през границата и ще ми гарантирате, че никой, ама

абсолютно никой няма да види документите. Ваша работа е какво ще направите, ако на пътя ви се изпречи някой граничар, който се окаже прекалено любопитен.

– Да, моя работа е – кимна Хаузер.

– Което ще рече какво? – попита Шпенглер и дебнешком го погледна, защото искаше да е съвсем сигурен, че жертвата му ще влезе в капана.

– Което ще рече, че просто ще избягам от съответния служител, по-неже в дадения случай няма да е негова работа какво нося.

– Хмм! А ще успеете ли?

– О! – каза Едуард със светнало лице. – Вие какво си мислите! Аз съм много бърз и пъргав. Един скок в храсталаците, където познавам всяка пътечка, всеки камък и всяко дърво много по-добре и от най-опитния граничар, един бърз скок встрани и дим да ме няма. После нека ме търсят. Със сигурност ще пренесе документите отвъд границата, без никой да разбере.

– Чудесно! – кимна Шпенглер. – Ще ви кажа още, че и вашият покровител е уведомен за всичко. Но за да не се усъмни случайно някой в нещо, ще трябва на първо време да го избягвате. Преди да си свършите работата, изобщо не бива да разговаряте с него. Чухте ли ме? Изобщо да не разговаряте с него! Ако случайно ви срещне, само му махвате с ръка и изчезвате!

– Разбирам!

– Естествено на други хора пък съвсем не бива да споменавате каквото и да било.

– И през ум не ми минава!

Едуард изрече тези думи твърдо и решително, а същевременно си помисли: „Аха, значи вече знае, че веднъж не съм оправдал доверието им! Странно колко бързо хората от тайните служби влизат във връзка помежду си!“

– За тази специална задача ще получите от мен съответно възнаграждение – продължи Шпенглер. – Искате ли да ви дам платажно нареждане?

– Не, не! Вече ми платиха.

– Тази работа е извънредна. Но добре, нека заплащането почака, докато си изпълните дълга! След това сам ще ви потърся. Парите са ви сигурни. За да знаете предварително, ще получите четирийсет марки.

Пак ли толкова много пари? Едуард Хаузер изобщо не намери думи да отговори. Успя само да кимне. Междувременно Шпенглер извади

парче червен восък, малък остатък от свещ, няколко кибритени клечки и един печат и не след дълго запечата пакетчето с „тайнствените“ документи. После стисна ръката на Едуард.

– А сега вървете и си свършете работата добре! Аз ще платя кафето ви. Кога ще тръгнете на път?

– Веднага щом се стъмни. Значи около пет часа.

– Много добре!

С тези думи той побутна младия човек да прекрачи прага на вратата и да излезе навън.

* * *

Само минута-две след като Хаузер напусна странноприемницата, Шпенглер също си тръгна. Две пресечки по-надолу той се натъкна на Фриц Зайделман, който стоеше нащрек и щом го видя, попита:

– Е? Всичко наред ли е?

– И още как!

Докато вървяха по улицата, Шпенглер му разказа всичко с най-големи подробности.

– Ще дойдете ли с мен до Хоентал? – осведоми се Фриц Зайделман.

Шпенглер се усмихна.

– Засега не. Но скоро пак ще се видим. За всичко друго питайте вашия баща!

Той си тръгна. Зайделман се отправи към полицията. Комисарят, към когото го отпратиха, го познаваше по име и го посрещна твърде любезно и дружелюбно.

– Искам да ви помоля за съвет и за едно сведение – започна Зайделман.

Комисарят направи учтиво подканящо движение с ръка.

– Моля, седнете!

Зайделман се настани на един стол, но в момента и сам не знаеше как да подеме разговора.

– Нима въпросът е толкова труден? За какво се отнася? – попита полицейският служител.

– За... за Горския призрак.

Зайделман изговори колебливо тези думи, но щом ги чу, изненаданият комисар веднага скочи на крака.

– Горския призрак ли? По дяволите!... Моля, говорете! И тогава Фриц Зайделман извади от джоба си писмото до Щраух и го подаде на комисаря. Той бързо прочете малкото редове. По лицето му се изписа

голяма възбуда и напрегнатост. После хвърли на Фриц сериозен и изпитателен поглед и попита:

– Разбирате ли колко са важни тези редове, господин Зайделман?

– Подозирах и затова дойдох при вас.

– Много добре! А сега преди всичко един въпрос: как попадна това писмо във вашите ръце?

– Видях го в дома на моя приятел търговеца Щраух. Преди малко ми го показа. Веднага го посъветвах да предаде писмото на властите, но той имаше известни опасения и ми каза, че ако Горския призрак узнаел за оплакването му, животът му щял да бъде изложен на голяма опасност.

– Хмм... да... пак този страх пред загадъчния Горски призрак! Тъкмо това ни пречи толкова много! Именно хората, които биха могли да ни дадат твърде ценни сведения, се отказват да го сторят само защото се страхуват от отмъщението на престъпника. Но моля ви, обяснете ми съдържанието на това писмо. Все пак доста неща в него ми остават неясни.

Фриц Зайделман му разказа каквото сметна за необходимо.

– Познавате ли почерка? – попита го после полицейският служител.

– Преправен е. Но мисля, че това е почеркът на един от моите млади надомни работници.

– Какво? – попита комисарят, видимо разочарован. – Един от вашите работници да е Горския призрак? Искрено ви признавам, че съвсем иначе си представях тази тайнствена личност.

– О, този тип е достатъчно хитър, за да играе подобна роля!

– Хмм, един обикновен тъкач? Струва ми се почти невероятно.

– Защо? Въпросното лице се казва Едуард Хаузер и бездруго е заподозрян в контрабанда, макар че досега все още няма никакви доказателства срещу него.

– А каква репутация има семейството му? Майката и бащата свестни хора ли са?

– Преструват се на бедни, но нали ги знаете тези неща...

– Разполагате ли с други доказателства срещу този човек? Зайделман описа накратко случилото се след бала с маски, като, разбира се, скалпи разказа си по изгоден за него начин. Накрая обясни, че след като Едуард Хаузер се разделил с момичето си, той успял да подслуша разговора му с един контрабандист.

– Не чух всичко, но все пак научих някои важни неща.

– Споменаха ли за някаква контрабанда?

– Да. Изглежда, другият беше от отвъдната страна на границата. Ако съм дочул правилно, той поръча пратка с дантели.

– И Хаузер съгласи ли се?

– Веднага!

Комисарят замълча и остана известно време потънал в мисли. Най-сетне каза:

– Де да можехме веднъж завинаги да сложим край на престъпленията на този негодник! Но сякаш дяволът ни се изпречва на пътя. Тези типове са неуловими!

– Е, в случая няма нищо по-лесно от това, господин комисар – увери го Зайделман. – Нали чух за какъв час се уговориха двамата. А знам и мястото, където Хаузер ще скрие дантелите. След смрачаване се кани да тръгне за Фьоренщег.

– За Фьоренщег ли? Та това е на пътя от Хоентал за Брайтенау, който минава през планините. Разбира се, ако съм правилно осведомен.

– Да, така е. Самият Фьоренщег представлява един дървен мост, който минава над горския поток.

– Знам го. Веднъж там вече издирвахме както контрабандисти, така и самия Горски призрак. Там ли ще чакат Хаузер?

– Не. Той ще занесе дантелите близо до Брайтенау. Изглежда, спомена настъпването на тъмнината и Фьоренщег само за да им даде по-определена представа както за пътя, по който ще мине, тъй и за времето, когато ще пристигне. Има намерение да зашише дантелите под хастара на палтото си. Другият контрабандист му напомни да бъде предпазлив, но той се изсмя и каза, че на никого нямало да хрумне да търси под подплата.

Полицейският чиновник беше направо въодушевен от току-що чу-тото. Той се разходи няколко пъти нагоре-надолу из стаята, а после спря съвсем близо пред Зайделман и му каза:

– Вие оказахте на властите голяма услуга. Най-после нещо реално и конкретно! Сега ще затегнем примката. Ще сложим край на престъпленията на Горския призрак. Искам да заловя Хаузер още днес.

– Какво? Самият вие ли искате...

– Да. Самият аз ще задържа Горския призрак, покрил се с толкова зловеща слава. Желаете ли и вие да участвате в акцията?

Фриц Зайделман тайно се беше надявал да му зададат този въпрос. Какво голямо удовлетворение щеше да получи, ако можеше да присъства на арестуването на омразния му съперник! Но внимаваше да не издаде чувствата си.

– А дали ще е възможно? – попита той.

– Защо не? Вашето присъствие дори ще ни е от полза, защото вие най-добре познавате онзи негодник, Само още един въпрос: можете ли да яздите?

– Горедолу.

– Чудесно. Ще събера няколко граничари и жандарми. Преди това обаче имам да уредя още някои неща. Но после ще тръгнем, без да се бавим повече, и ще пристигнем при Фьоренщег преди смрачаване.

– Извинете, господин комисар, но изпитвам известни опасения. Пътят ни оттук води през селото на Хаузер. Ако ни види, ще надуши опасността.

– Ще заобиколим Хоентал, ще се разделим и ще поемем по различни пътища.

– Така става. Дано всичко мине добре. Горя от нетърпение най-сетне да видя нашия край освободен от Горския призрак. Но негодникът е невероятно дързък и ако край Фьоренщег не се вземат възможно най-сигурните мерки, този тип пак ще ни се измъкне между пръстите.

– Нека не си губим времето с подобни съмнения! – доста самоуверено прекъсна възраженията му комисарят. – Къде ще мога да ви намеря?

– В странноприемницата „Златния вол“.

Двамата уговориха и някои други подробности. После Зайделман се сбогува с комисаря и напусна полицейското управление. В гърдите му бушуваше едва сдържана радост от тъй успешно скроения план.

Единадесета глава Нощта в Хайгрунд

Междувременно Едуард Хаузер вървеше по пътя към Хоентал. Той нищо не подозираше за мрачните облаци, които застрашително се съгътваха над главата му. Напротив, беше преизпълнен с упование в бъдещето, радваше се, че му се предлага възможност да окаже толкова важна услуга на своя покровител, и от време на време с голям копнеж си мислеше и за Ангелика, чието сърце окончателно бе спечелил. Ето защо му се стори, че измина за броени минути пътя, за който обикновено бяха необходими час и половина. И когато неочаквано видя пред себе си родното си село, учудено спря.

След кратко размисляне реши да мине през Хоентал с плахата надежда, че нейде по пътя може да срещне Енгелхен. Ако ли не, смяташе после бавно да се поразходи покрай оградата на Хофманови. Може би щеше да го зърне през прозореца и да излезе за мъничко навън.

И наистина не се излъга. Вярно, че напразно се оглежда по дългата селска улица да види момичето, но когато се спря пред задната портичка на Хофмановата градина, вратата на къщата почти веднага се отвори и Ангелика изскочи навън. В радостта си младежът изобщо не забеляза, че никак не изглежда радостна и че погледът ѝ е тъжен.

– Правилно предположих! – посрещна я с усмивка той. – Точно както и желях! Видя ме, че идвам, нали?

– Да – едносрично отвърна тя.

– А родителите ти забелязаха ли ме?

– Не, иначе изобщо нямаше да ме пуснат да изляза от стаята.

– Значи баща ти все още има нещо против мен, така ли?

– О, дори стана още по-лошо – въздъхна тя. – С какви ли не приказки Зайделманови съвсем са го спечелили на своя страна. Я ела там, зад живия плет, за да не ни види заедно, защото иначе ще има неприятна сцена!

Припряно дръпна Едуард няколко крачки встрани, а после продължи да му разказва:

– Да, все още изгледите за нас двамата са лоши. След като баща ми разбра какво се е случило снощи, така се разсърди, че край него, кажи-речи, не можеше да се стои. Взе да ме ругае, нарече ме глупаво същество, дори ме заплаши с... бой.

– Нека си го избие от главата! – изръмжа Едуард.

– Иска да ме изгони от къщи и да ме прати при... Зайделманови.

– Като домашна помощница, нали? Това е вече прекалено! Но не се тревожи, няма да стане!

– Ами ако ме принуди?

– Не може. Ако се опита, ще си поговоря сериозно с него.

– Та той изобщо няма да те пусне да влезеш у дома.

– Тогава ще му изпратя един друг, в чиито думи сигурно ще се вслуша. Не се тревожи и ме остави да действам. Но засега нямам никакво време. Трябва да отида като пратеник до Брайтенау.

– До Брайтенау ли? Но тогава поне на връщане ще си дойдеш по тъмно.

– Няма значение. Работата е важна и добре платена. Енгелхен погледна своя любим къде изпитателно, къде малко любопитно.

– Аха, значи те изпраща онзи непознат...?

Но Едуард бе непоколебим и не й позволи да изтръгне нищо повече от него. Премълча също, че ще тръгне едва след смрачаване и следователно ще мине през тъмната гора не само на връщане, но и на отиване.

– Не – каза той, – това няма нищо общо с непознатия. Впрочем... аз му признах, че съм разговарял с теб за него. Тогава той много ми се разсърди. Затова бъди тъй добра и не издавай никому тайната ми! Иначе мога да имам големи неприятности.

– Не съм такава бърбрица – отвърна му Енгелхен отново с предишния си наперен тон, с който до неотдавна понякога си беше служила в разговорите си с Едуард. Но после сякаш размисли и с топъл глас му каза: – Върви, любими, и нека Бог те закриля! Пази се в тъмната гора от Горския призрак!

Едуард само кимна и й стисна ръката.

– Ще те чакам – продължи тя, – дори и да стане късно. Тази вечер ще трябва пак да си поговорим. Толкова се страхувам! Имам някакво неясно предчувствие, че ще ни сполети нещастие.

– Недей да говориш така, Енгелхен! – махна с ръка той. – Щастието, щастието ще ни споходи!

– Дано!... И така, ще те чакам. Все ще се намери някакъв повод, за да изляза към девет часа още веднъж от къщи. Ще дойда при вашата задна врата.

– Много мило. Радвам се за тази вечер. А сега довиждане!

– Довиждане!

Още една бегла целувка и двамата се разделиха.

Най-напред Едуард се прибра у дома, за да предупреди родителите си, че привечер трябва да отиде в Брайтенау. Но всичко друго премълча, както му повеляваше дългът.

Баща му замислено поклати глава и каза:

– Около тебе има вече само тайни. Това никак не ми харесва.

– Не се тревожи! – успокои го синът му. – Заловил съм се със законна и честна работа.

– Вярвам ти, Едуард, но се каниш през нощта да прекосиш и гората, и границата. Не забравяй Горския призрак! Колко лесно може да ти се случи нещо лошо. А после ние ще стоим тук съвсем безпомощни, защото не знаем нито къде ходиш, нито какво правиш.

– Нищо лошо няма да ми се случи, тате, а ако имате нужда от помощ или съвет, докато ме няма, идете при лесничея! Той е умен човек и винаги е готов да помогне. Нали вече ни го доказа. Струва ми се, че ме обича. По всяко време можете да се обърнете към него. Впрочем, той знае всичко и за Моя покровител, за когото нямам право да ти казвам нищо повече.

Едуард изрече тези думи, преследвайки една добре обмислена цел. Вярно, за предстоящото си нощно приключение не се тревожеше особено много, но се съобразяваше, а и нямаше как да не се съобразява с възможността все пак да се случи някой неприятен инцидент. Ами тогава? Действително родителите му нямаше да имат никаква представа какво да правят, ако синът им не се върне през цялата нощ. Или пък, ако не му се случи нещо непредвидено днес, още следващият ден можеше да му донесе някоя беда. Та нали Едуард беше на служба при детектива, който си беше поставил за цел да залови Горския призрак. Това едва ли щеше да мине без никакви опасности и схватки. И за подобни случаи Едуард трябваше да вземе предохранителни мерки.

Ала в момента не беше възможно да каже на баща си: ако някой път ви се наложи, ако не знаете как да постъпите или ако бъда заловен или ранен от хората на Горския призрак, да не говорим за по-лошия случай, тогава идете в лесничейството! Там живее братовчедът на лесничея Арнд, моят покровител и поръчител! Той е таен полицаи. Има големи връзки и много пари. В никакъв случай няма да ви изостави в беда... Не, не биваше така открито да им казва тези неща. Така щеше да наруши дълга си.

Следователно най-умното беше да накара баща си да потърси лесничея. А после в случай на нужда Вундерлих щеше да го свърже с Арнд. Ето защо от предпазливост Едуард реши малко преди да се впусне в

нощното си приключение, да уведоми съвсем накратко лесничея за намеренията си. Това нямаше да е против волята на неговия непознат по-рчител от града, защото щеше да го направи, без да размени нито една дума с Арнд в лесничейството. По какъв начин щеше да стане това, щеше да определи даденият момент.

Така изминаха часовете до настъпването на тъмнината. Едуард ги прекара в мъчително нетърпение. Напрежението, предхождащо всяко предварително познато приключение, го притискаше и душеше като някакъв кошмар. Но най-сетне дойде време за тръгване.

Той се сбогува с родителите си и излезе навън, но не пое веднага в посока към Фьоренщег, а най-напред се отправи към лесничейството. За щастие, поне Едуард си мислеше така, там завари само стария Вундерлих.

– Господин братовчедът излезе – извести му лесничеят. – Вероятно него търсиш. Съжалявам. Ще трябва пак да дойдеш, момчето ми.

– Не е необходимо, господин лесничей – заяви Едуард, който се зарадва, че всичко се нарежда според неговото желание. – Само на вас имам да казвам нещо.

– Някаква вест ли ми носиш? От кого?

– Не ме разбрахте правилно. Аз искам да ви съобщя нещо.

– Ами тогава казвай, момчето ми!

– Сега ми се налага да отида до Брайтенау и...

– Глупости! Че кой тръгва в среднощна доба през гората да прехвърля границата! Никой разумен човек няма да го направи!

– Няма как, господин лесничей, а и не е чак толкова страшно. Знам пътя и няма от какво да се боя.

– Хмм. Сега схващам какво искаш от мен. Ще трябва да те придружа. Откровено казано, тъкмо в този момент ми е дяволски неудобно да тръгна с теб. Точно сега съм седнал да оправям сметките за един дървен материал, който трябва да е готов за утре сутринта. А смятането и дракането по хартия съвсем не ми е най-силната страна и не знам дали...

– Не се безпокойте! – прекъсна го Едуард. – Ще отида сам. Исках само да ви уведомя за намеренията си.

– И защо?

– Де да можех да ви обясня. Имам едно особено чувство, че ще е по-добре, ако все някой знае накъде съм тръгнал.

– Слушай, момчето ми, това ми звучи, кажи-речи, като лошо предчувствие! А човек винаги трябва да се вслушва в такива вътрешни гласове. Недей да отиваш! Върни се у дома! Мисля ти само доброто!

– Вярвам ви, господин лесничей, но въпреки това трябва да отида. Обещал съм. А работата, с която съм се нагърбил, е бърза и важна.

– Мога ли да попитам за какво става въпрос?

– Извинете, господин лесничей, но съм обещал да мълча.

– Добре, добре. Човек трябва да държи на думата си, а щом е необходимо, да държи и устата си затворена. Върви тогава и нека Бог те закриля!

Те се сбoguваха, като си стиснаха ръцете. С дълбока въздишка лесничейт отново се залови със сметките си. Едуард повървя малко по широкия коларски път, а после свърна настрана и пое към Фьоренщег. Нощта беше тъмна и студена. Луната почти непрекъснато бе закрита от облаци. Това го затрудняваше и забавяше хода му. Цяло щастие бе, че поне снегът разпръскваше слаба светлина. Понякога изскърцваше под краката на младия човек, който спокойно следваше своя път.

След известно време Едуард долови блъбукането на горския поток, чиято вода течеше под ледената кора, и скоро стигна до тесния мост. Той бе направен от една грубо изсечена талпа, покрита в момента със заледен сняг. Никак не беше безопасно да премине човек по нея в царящия наоколо мрак.

За това Едуард бавно и внимателно се придвижваше сантиметър по сантиметър напред.

Тъкмо бе стигнал до средата на моста, когато силен глас от отвъдната страна извика:

– Стой! Кой е там?

Макар че беше подготвен за подобна среща, младежът все пак се изплаши. Изминаха няколко секунди, преди да отговори:

– Свой! – подвикна той в тъмнината. После взе да размисля какво да направи. Не желаше да си навлече подозрението на хората с паническо бягство и все пак му се искаше да избегне каквото и да било допир с граниচারите. Докато все още се колебаеше, се разнесе металическият звън на оръжия. Значи пред него наистина имаше граничари. Бавно започна да отстъпва педа по педа.

– Стой! – проехтя вик и зад гърба му. – Кой там?

– Свой! – отново отговори той.

– Спри!... Не мърдай!

Измежду дърветата и по двата бряга изскочиха хора.

Олеле мале, пратеникът с тайните документи бе изцяло обкръжен. Какво трябваше да направи? Дали да се остави да го заловят?

Не!

Въпреки че талпата беше хлъзгава, той с един скок се озова на брега и връхлетя сред изненаданите граничари, които в тъмнината виждаха толкова, колкото и самият Едуард. Здравата се сблъска с двама мъже, размаха юмруци и... успя да си пробие път.

– Огън! – заповяда рязък глас.

Изтрещяха няколко изстрела.

Едуард усети, сякаш някой го сграбчи за ръката и го блъсна встрани, но бързо се окопоти и се втурна нататък. Напълно безсмислено и налудничаво начинание бе в такъв мрак да тичаш през гората. Само след няколко скока главата му се блъсна в едно дърво и младежът рухна на земята.

– Там!... Ей го, там е!... Дръжте го!... Ей къде лежи! – завикаха един през друг преследвачите му.

Припламнаха фенери и мъжете се нахвърлиха върху подгонения човек, преди още да се беше изправил на крака. След това Едуард загуби съзнание. Сблъсъкът с дървото се бе оказал твърде силен. Но иначе имаше здрав организъм. Само след две-три минути пак отвори очи и на слабата светлина от фенерите различи около една дузина граничари и полицаи. Направи опит да се раздвижи и тогава забеляза, че ръцете му са в белезници. Затова пък краката му бяха все още свободни.

Точно пред него беше застанал един човек в униформата на полицейски комисар и внимателно го оглеждаше. Едуард здравата се изплаши, защото човекът със строгия поглед и дългата сабя от лявата си страна държеше в ръка запечатаното с червен восък пакетче.

– А-а! – възкликна в същия миг непознатият със задоволство. – Ето че идва на себе си! Изправете го и го подпрете на някое дърво, но внимавайте! Направи ли и най-малкия опит да избяга, стреляйте в краката му!

Двама полицаи сграбчиха Едуард и го изправиха на крака.

– Кой сте вие? – попита комисарят. Едуард разбра, че вече няма никакъв смисъл да мълчи или да отрича.

– Казвам се Хаузер – призна той.

– Отлично! – язвително се изсмя полицейският служител. – Значи все пак спихахме хитрата лисица!... И какво правите тук?

– Отивам в Брайтенау.

– С каква цел?

– Трябва да предам едно известие.

– От кого, на кого?

– Не бива да казвам.

– Тъй ли? Значи тайна, а? Твърде подозрително! А не знаете ли, че можем да ви принудим да говорите?

– Знам, но няма да го направите. Не можете току-така един безобиден човек да...

– Я не приказвайте такива глупости! – грубо го прекъсна комисарят. – И изобщо не ни е нужно признанието ви. Ей това пакетче ще ни каже всичко. Ще го отворя.

– Няма да го направите! – сопна се Едуард.

– Че кой ще ми попречи? Вие ли?

– Само ви моля да запазите всичко в тайна. Вътре има документи, които не бива да попадат в ръцете на случайни хора!

– Не ставайте смешен! Полицията и съдът не могат да бъдат сравнени със случайни хора!

Комисарят накара един от подчинените си да му свети със сигналния фенер и отвори съдбоносното пакетче.

– Хмм! Само писма и документи! Никаква контрабандна стока! Но само заради това не е било нужно да бяга. Е, по-късно ще проверим съдържанието на книгата.

Скърцайки със зъби и треперейки от възбуда и напрежение, Едуард бе принуден да се примири с мисълта, че неговата тайна, или по-скоро тайната на неговия поръчител, беше станала достояние и на други хора.

– Виждате – запъхтяно каза той, – че говоря истината. А сега ме пуснете да си вървя!

– Я не се горещи толкова, момчето ми! – махна с ръка комисарят. – Все още не сме свършили. Имате ли у вас и нещо друго освен тези книжа? Някаква стока, която подлежи на обмитяване?

– Не, нямам.

– Странно. Ами защо тогава побягнахте и ни оказахте съпротива?

Едуард разбра, че на този въпрос не може да даде никакво задоволително обяснение, и го обзе несигурност.

– Никой друг не биваше да чете документите, дори и да е полицейски служител – с мъка изрече най-сетне младежът. – Затова трябваше да обещаеш, че ако срещна граничари, ще предпочета да избягам, отколкото да ги оставя в ръцете им.

– На кого е трябвало да го обещаеш? – продължи да разпитва комисарят. – Кой ви повери пакетчето с тези книжа?

– Един господин, с когото се запознах в окръжния град в странноприемницата „Златния вол“ – призна Едуард Хаузер, изпаднал в твърде затруднено положение.

– Кой е този господин? Име? Професия?

– Името му тъй и не узнах. Очевидно господинът е висш служител от тайната полиция.

Младежът имаше чувството, че острият поглед на комисаря сякаш искаше да надникне в най-скритото кътче на сърцето му. Тъй като Едуард издържа този поглед, в бдителните очи на полиция се появи по-ведър и дружелюбен израз.

– Тъй, тъй! Значи сте имали едно необикновено запознанство, което е довело до това тайнствено поръчение. Разкажете ми всичко най-подробно!

Едуард нямаше избор – трябваше да изпълни нареждането му. Направи го с възможно най-голяма предпазливост и забележително умение, като много внимаваше да не изпусне нито дума за своя покровител Арнд, както и за намеренията му. Младият Хаузер изобщо не подозираше, че по този начин ще навреди най-вече на самия себе си, понеже единствено Арнд можеше да докаже невинността му пред властите, както и най-енергично да го защити.

Така разказът му излезе малко неясен и объркан. Но въпреки това комисарят кимна и накрая каза:

– Наистина, всичко това ми звучи твърде необикновено, но ще го приема. Неопитен човек като вас може да бъде пратен за зелен хайвер по подобен начин. Ще задържа документите и ще продължа разследването. Но впрочем, млади приятелю, ние все още не сме свършили. Имате вид на невинен човек, не едно и две неща говорят във ваша полза и все пак... вероятно сте изпечен негодник.

– Господин комисар! – заекна от смайване Едуард.

– Добре, добре! Веднага ще ви докажа, че въпреки всичко сте контрабандист. Не забравяйте дантелите!

– Какво...?

Полицейският служител направи знак с ръка към храстите зад гърба си. От тях се измъкна Фриц Зайделман и се приближи. На лицето му се бяха изписали злоба и омраза. Едуард трепна.

– Сега вече подозирам нещо лошо – каза той с несигурен глас. – Винаги, когато ме е сполетявала беда, все някой от Зайделманови е имал пръст в това. Може би и днес ще е пак така.

– Ще видим – отвърна комисарят. – Господин Зайделман направи донесение срещу вас, обвинявайки ви в контрабанда. Сигурно сам знаете най-добре доколко сте виновен. Хаузер, стойте мирен!

Той започна да опипва ръбовете на палтото му.

– Хмм! – обади се след малко. – Тук май нещо не е наред. Я да разпорим тази дреха!

Той извади джобното си ножче и без много церемонии сръза подплатата на палтото. После бръкна с ръка в отвора.

– Все още ли твърдите, че нямате нищо за обмитяване? – попита той, докато опипваше с ръка между хастара и плата.

– Мога да ви се закълна.

– Тъй, тъй! Ами какво е това тук?

При този въпрос комисарят измъкна от палтото на младежа дълга лента фина дантела. Едуард се изплаши.

– Какво... е... това? – неволно повтори със заекване думите на комисаря.

– Това е дантелата, за която споменах преди малко, момчето ми! А тази стока се облага с високо мито, поне при вноса ѝ отвъд границата. Не ме гледай тъй неразбиращо, младежо! Навярно си мислиш, че митото за нейния внос в Бохемия не ни интересува, а? Но се лъжеш, приятелче! Митническите власти си сътрудничат. Няма да се отървеш от наказанието си. Ето го доказателството за вината ти!

Полицейският служител тикна съвсем близо пред очите на Едуард тъй важната находка.

– Е? – настоятелно попита той, понеже младият Хаузер мълчеше. – Как е попаднало това нещо в палтото ти?

– Не знам – увери го Едуард. – Мога да се закълна в каквото пожелаете, че нямам никаква представа как са се озовали тези дантели в дрехата ми.

– Значи изобщо не си контрабандист, така ли?

– Не.

– Тогаво не си и... Горския призрак, а?

– Горския... призрак ли? Как така?

– Е, ами сам си го заявил.

– Аз ли? Нищо подобно!

– Хмм! Я погледни това писмо!

Комисарят вдигна фенера и показа на Едуард съдбоносното писмо до Щраух. Младият Хаузер пребледня като мъртвец.

– Аха! – злорадо възкликна полицейският служител. – Значи сме хванали птичката. Хайде, признавай! Кой написа писмото?

– Аз – призна Хаузер.

– И си го подписал с „Горския призрак“, нали?

– Да, но нямам нищо общо с Призрака.

– И мислиш, че ще ти повярвам? Я не ставай смешен с такива детински увъртания!

– Аз... аз исках... ах, това няма нищо общо с... исках само да спласна търговеца Щраух. Затова избрах този подпис.

Комисарят се изсмя, сякаш беше чул някой хубав виц. Той наистина беше в много добро настроение. Най-после, най-после беше спипал негодника, който му бе създавал толкова главоболия и му бе докарал толкова безсънни ноци.

– Подписваш се като Горския призрак, искаш да се промъкнеш в среднощна доба тайно през границата, след като ти извикват да спреш, хукваш да бягаш от граничарите, намират скрити дантели у теб, за които отгътък трябва да се плати високо мито – е, приятелче, това стига! Повече няма да ти помогнат никакви измислици и увъртания!... Хора, внимателно пазете пленника! Знаете, че е Горския призрак, един опасен тип, за когото човешкият живот и пет пари не струва. Отведете го!

Всичко това се стори на Едуард като връхлетели го талази на буйна река, срещу които е безсмислена каквато и да било съпротива.

Стоеше на мястото си като зашеметен. Изобщо не беше способен да мисли ясно и последователно.

„Писмото, злощастното писмо!“ – бе единствената мисъл, която непрекъснато пронизваше мозъка му. Писмото бе виновно за всичко. То свидетелстваше срещу онзи, който го беше написал.

И после всичко останало – нощният опит за преминаване на границата и бягството от граничарите! Ах, защо ли това поръчение се падна тъкмо на него!

Но най-съдбоносни се оказаха дантелите, които бяха намерени зашити под хастара на палтото му. Беше пълна загадка откъде ли може да е произходът на мнимата контрабандна стока, но все пак лека-полека у него започна да се заражда някакво далечно подозрение за подлата роля на омразния му съперник.

Докато Едуард стоеше все така напълно неподвижен и мълчалив, комисарят разговаряше с хората си и с Фриц Зайделман. Те приказваха тихо, за да не може пленникът да ги чуе. Но той и бездруго изобщо не им обръщаше внимание. Най-сетне младежът се посъвзе и с обръкани и несвързани изречения започна да ги уверява в невинността си.

– Та аз не мога да се защитавам – каза той накрая почти през сълзи, – принуден съм да приема и да понеса всичко. Но не съм престъпник, не съм контрабандист! Нямам нищо общо с Горския призрак! Аз... аз мога да кажа само едно... че истината все някак ще излезе на бял свят и...

– Я мълчи! – кратко и грубо го прекъсна комисарят. Младият Зайделман вече напълно го беше убедил във вината на Хаузер. – Твоите хитрини и измислици няма да ти помогнат. Най-после си в ръцете ни. По-добре е да си помислиш и да се разкаеш!... А сега напред, хора! Към Хоентал! Ще претърсим дома на Хаузерови!

– Боже милостиви! – извика Едуард.

– Виждаш ли как се изплаши? Сигурно ще открием нови доказателства за вината ти. Признаваш ли се за виновен?

– Не. Изплаших се само защото помислих за родителите си. Смилете се над тези стари хора! Видят ли, че съм задържан, това може да ги вкара в гроба!

– Вината ще е твоя, Хаузер! Също и страданията на клетите ти родители ще тежат на твоята съвест. Но аз не съм чудовище и ще ги подготвя, преди да те въведем при тях... А сега да тръгваме!

Мъжете поеха на път в колона. Неколцина поизостанаха, за да водят конете на отряда. На Едуард се стори, че измина цяла вечност, докато прекосят гората и минат през полето, но всъщност те се приближаваха към целта си твърде бързо.

Родителите му, клетите му родители!

Комисарят го накара да му покаже тяхната къщичка, а после избърза напред. Когато влезе в тясното коридорче, вътре във всекидневната хората тъкмо бяха седнали да вечерят и старият Хаузер казваше на глас молитвата преди ядене.

Полицейският чиновник се поколеба, заслушан към звуците, идващи иззад тънката врата на стаята. Молитвата на тъкача идваше явно от дълбините на едно вярващо сърце. Комисарят съвсем ясно усети това и бе обзет от странно чувство. Та нима Горския призрак бе роден в един дом, където очевидно цареше искрена набожност? Но той си наложи да потисне тези мисли, почука на вратата и влезе вътре. Поздрави любезно с „добър вечер“ и се приближи до масата, около която бяха насядали обитателите на малката къща. Възрастните родители на Едуард учтиво се изправиха на крака.

– Аз съм комисар от криминалната полиция и идвам по служба – каза им той, като в същото време ги погледна остро и изпитателно, за да види какво впечатление ще им направят думите му.

– За какво става въпрос? – попита старият Хаузер най-спокойно. – Да не би да ни търсите като свидетели за нещо?

– Не, касае се за самите вас.

– За... нас?!

Комисарят не сваляше поглед от лицата на двамата.

– Занимавате се с контрабанда!

От уплаха госпожа Хаузер пребледня като прясно варосана стена. Ала мъжът ѝ само се усмихна и поклати глава.

– Не се плаши, жено! Кой знае на чии глупави приказки дължим сега тези неприятности. Но съвестта ни е чиста. Какво лошо може да ни се случи тогава?

– О, това съвсем не са празни приказки, господин Хаузер! – заяви комисарят. – Синът ви е контрабандист!

– Моят Едуард? Гарантирам за него тъй, както и за самия себе си.

– Не се изхвърляйте толкоз много! Къде е той сега?

– Тръгна за Брайтенау.

– Какво ще прави там?

– Има да изпълнява някаква поръчка.

– Което ще рече, че има да пренася някаква контрабандна стока. По пътя са го спипали.

– Как така са го спипали? Но не е контрабандирал нищо, нали?

– Напротив!

Старият Хаузер все още продължаваше да се усмихва.

– Господине, не знам защо ми разказвате всичко това. Очевидно става въпрос или за някаква грешка, или за объркване на хора, или пък е просто лоша шега.

– Заблуждавате се. Всичко е истина, горчива истина. У вашия син са намерили дори и контрабандна стока.

– Жено, вярваш ли го? – най-спокойно попита старият Хаузер.

Госпожа Хаузер само поклати глава.

– И аз не го вярвам. Нашето момче има чисти ръце. Той не е престъпник. Впрочем – тези думи бяха изречени със странен поглед, хвърлен скришом към комисаря, – какво са намерили у момчето, господин комисар?

– Съпи дантели. Скрити под хастара на палтото. С разтреперани ръце жената посегна към облегалото на един стол, за да се подпре на него. Тя раздвижи устни, но от устата ѝ не се чу никакъв звук. А пък старият тъкач поклати глава като човек, който със силно развития си трезв ум размисля над нещо невъзможно и просто не може да го проумее.

– Дантели! – бавно каза той, сякаш претегляше всяка сричка. – Сега разбирам. Отвъд границата ги облагат с високо мито. Но цялата работа не е върна, не може да е върна. Нашето момче не се занимава с такива щуротии.

Комисарят не го прекъсна. Той спокойно изчакваше. Най-сетне пастилият и препатил Хаузер сякаш изведнъж се стегна, изпъчи гърди и твърдо погледна полицейския служител в очите.

– И сега какво, господин комисар, значи сте арестували нашия Едуард, така ли?

– Да, той чака отвън.

– Горкото момче!

– Налага се да претърсим къщата – продължи комисарят с по-строг тон. – Исках само преди това малко да ви подготвя, за да не се изплашите чак толкова много.

Госпожа Хаузер извика и скри лице в престилката си. Стариият Хаузер остана видимо спокоен, ала дишаше тежко.

– Да се изплашим ли?... Да, да... благодаря ви, господине, че се съобразявате с нас! Спокойно можете да доведете Едуард! Повярвайте ми, господине, той е толкова невинен, колкото вие и аз!

– Действително ли сте толкова сигурен?

– Да, господине. И ако въпреки всичко се лъжа, то поне ще го накарам чистосърдечно да си признае всичко. Мен ще ме послуша. Можете да разчитате на това.

Докато Едуард стоеше пред къщата заедно с охраната си и Фриц Зайделман, почувства горе в ръката си силна режеша болка и същевременно усети как по дланите на скованите му ръце започнаха да се стичат някакви капки.

„Сигурно съм ранен“ – помисли си той. Но скоро забрави раната си, защото тук-там иззад оградите взеха да надничат зяпачи и за застаналия под охрана младеж всяка минута се превърна в адска мъка.

Ето че в този момент на прозореца се появи комисарят и нареди да вкарат вътре арестувания. Двама граничари отведоха Едуард в стаята. Зайделман ги последва. Тук той нямаше повече никаква работа, но тъй като никой не му попречи, позволи си и това огромно удоволствие. Другите останаха в коридора.

– Мили Боже! – извика госпожа Хаузер, щом видя сина си. – Но ти кървиш!

Тя понечи да се втурне към него, ала мъжът ѝ я спря.

– Остави, жено! По-добре е тялото му да е ранено, отколкото душата. Едуард, ела при мен!

Тези думи бяха казани прямо и строго, както си беше в характера на малко флегматичния чистосърдечен и почтен планинец. Това също не убегна от вниманието на комисаря, но на първо време реши да не се

намесва. Синът и охраната му се приближиха до бащата.

– Истина ли е, че се занимаваш с контрабанда?

– Не!

– Но у теб са намерили дантели. – Той вдигна ръка като за клетва. – Едуард, пред Бога, който всичко вижда и прощава, отговори ми! Откъде взе дантелите?

– Не знаех нищо за тях. Те бяха под хастара на палтото ми. Самият аз не мога да си обясня как са попаднали там. Изглежда, баща му искаше да го пониже с поглед.

– Вярваш ли му, жено?

– Да – едва промълви тя, – той е мое момче и...

– Добре – прекъсна я тъкачът. – И аз вярвам, че е невинен. Господин комисар, цялата работа трябва да има някакво друго обяснение. Като арестувате сина ми така безцеремонно, може би извършвате едно далеч по-голямо престъпление от контрабандата на стоки. Но Бог ще отреди виновникът да бъде открит.

– Само гледайте да не го изкарате вода-ненапита! – подвикна в същия миг Фриц Зайделман откъм вратата. – Та нали в онова писмо сам се е подписал като Горския призрак.

Старият Хаузер едва сега забеляза Зайделман.

– А-а, и вие ли сте тук? Сигурно вие сте направили донесението, нали?

– Това не ви засяга! Но е така. Изобщо не го отричам. В борбата срещу Горския призрак всеки трябва да изпълни дълга си.

– Е, в изпълнението на дълга вие наистина сте образец за подражание – подигра го старият тъкач с горчива ирония, а после отново се обърна към Едуард: – Каква е тази работа с писмото, Едуард? Вярно ли е?

– Да, тате – кимна синът и накратко разказа защо и как му беше хрумнала идеята да изпрати писмото на Щраух и да го подпише с името на Горския призрак.

Бащата стоеше и със събърчено чело мълчаливо слушаше тази изповед. В очите на майката се четеше нескрит ужас. Без някой да им обръща внимание, по-малките братчета и сестричета на Едуард заедно с децата на Байерови се притискаха в един от ъглите на стаята като стадо изплашени животни.

Погледът на комисаря изпитателно шареше между сина и бащата. У него постепенно се затвърждаваше впечатлението, че безспорно Хаузерови бяха почтени хора. Бащата възпитаваше децата си доста строго.

А такъв семеен живот не дава никаква почва за покълването на престъпни инстинкти. Това бе добре известно на опитния криминален служител и той не се поколеба да вземе под внимание това обстоятелство при направените от него изводи.

Ето че Едуард свърши своя разказ. Най-сериозно и открито старият Хаузер го смъмри за лекомислието му, а после се обърна към комисаря:

– Както виждате – каза той, – момчето е постъпило необмислено и заслужава да изпита на гърба си последиците от своето поведение. Това ще му бъде обеща на ухото за бъдеще. Ала всичко туй далеч не означава, че е престъпник. Въпросът с дантелите ще се изясни, тук в дома ни няма да намерите никаква контрабандна стока, както и изобщо нищо друго, което да уличи Едуард в нарушаване на закона. Търсете! Ние можем съвсем спокойно да изчакаме резултата.

Комисарят даде заповед на хората си да започнат обиска. В това време никой не биваше да напуска стаята. Докато чакаха, Хаузерови впериха погледи навън в нощната тъмнина и затова забелязаха как отсреща в дома на Хофманови се отвори входната врата и светъл лъч прониза мрака. На светлината те видяха Енгелхен, която, явно объркана и възбудена, се втурна на улицата. Веднага след това в коридора се разнесе шум и в стаята влезе Ангелика. Тя беше много разстроена и неудържимо хълцаше. Току-що бе имала твърде неприятна разправа с баща си, който пак се беше опитал да я принуди да приеме предлаганата ѝ служба у Зайделманови. Но дъщерята се беше възпротивила и баща ѝ изпадна в безумен гняв.

– Да не би онзи негодник Едуард Хаузер да ти е взел акъла? – яростно ѝ беше креснал той.

– Едуард е беден, но не е негодник! Такъв е Фриц Зайделман, синът на богатия работодател! – беше се защитила дъщерята. – Едуард е напълно честен към мен и ти би трябвало да се срамуваш да го ругаеш така и да се опитваш да ме продадеш на Зайделманови.

– Какво каза, момиче? – беше изревал Хофман. – Ти това продаване ли го наричаш? Ще те науча аз теб да ме слушаш и да се подчиняваш! Още утре сутринта ще те заведе у Зайделманови!

– Жива няма да вляза в къщата на този мерзавец!

– Тогава за теб няма място повече в дома ми!

– Все някъде по широкия свят ще се намери някакво местенце за мен.

– Как дръзваш да ми говориш така?! Ще ти покажа къде ти е мястото!

Тази кавга бе продължила доста време. Госпожа Хофман не си беше у дома, защото я беше извикала една нейна позната, която се беше разболяла тежко. Ето как момичето бе останало съвсем само и напълно беззащитно срещу побеснелия си баща. Яростта му не знаеше вече граници. С високо вдигнати юмуци той се беше втурнал към Ангелика. Тогава тя силно изпищя, светкавично отвори вратата и избяга навън в нощта. Къде ли можеше да потърси закрила срещу надвисналата над главата ѝ беда? Тя не размисля дълго, а се затича към отсрещната къща.

В обзелата я силна възбуда отначало изобщо не забеляза, че и тук се беше случило нещо необикновено. Отвори вратата на стаята, зърна Едуард, хвърли се на гърдите му и обви врата му с ръце.

– Помогни ми! Баща ми иска да... Едва тогава видя, че ръцете на Едуард са в белезници, а от единия му ръкав капе кръв.

– Боже Господи! Какво ти е? – извика тя.

Едуард наведе глава. После изведнъж целият потрепери – толкова силно бе обзет от чувство на срам, отчаяние и безпомощност.

– Ах, Енгелхен, заловиха ме в гората и ме арестуваха!

– Арестуваха те? Теб? Защо?

– Казват, че съм се занимавал с контрабанда.

– Но това са абсолютни глупости!

– А казват, че съм бил и Горския призрак. Ей онзи там е направил донесение срещу мен!

С леко движение на главата той посочи към ъгъла, където със злобно стиснати устни стоеше Фриц Зайделман. Очите му излъчваха омраза, жажда за отмъщение и злорадство.

Ангелика рязко се обърна. Тя веднага позна Зайделман, чието присъствие изобщо не бе забелязала. Чертите на лицето ѝ се вкамениха. Ръцете ѝ се свиха в юмуци.

– Онзи там – беззвучно повтори тя думите на Едуард. – Да, онзи там! Той е виновен за всичко. Заради него баща ми посегна да ме бие и иска да ме изгони от дома. – После внезапно вдигна ръце и обзета от ярост, направи крачка към Зайделман. – О, това чудовище в човешки образ! Този звяр! Дано Бог го накаже този подлец, този лицемер, този клеветник, този измамник...

Комисарят понечи бързо да застане между двамата, понеже виждаше, че ще се случи нещо лошо, ала момичето, което просто не знаеше вече какво прави, се оказа по-пъргаво от него. Чевръсто грабна една от облегатите близо до нея на стената пушки. Полицайте и граничарите бяха оставили там оръжията си, за да не им пречат, докато претърсват

къщата.

Да грабне пушката и да нападне Зайделман – това бе за Ангелика въпрос на секунди. Но тя и не мислеше да стреля с нея. Искаше само да го удари. Ала се случи друго.

Съвсем случайно с някой от пръстите си момичето докосна спусъка и оръжието гръмна. Малката къща се разтресе от грохота на изстрела. Зайделман изкрещя, олюля се и падна по гръб. Няколко мига Енгелхен остана на мястото си като вцепенена. После ръцете ѝ изпуснаха пушката. Коленете на момичето се подкосиха и като нададе жален вик, за малко щеше да рухне на земята. Комисарят, който се беше втурнал към нея, за да предотврати някое отчаяно действие, успя да я подхване с ръце, а после бавно я пусна на пода.

След гърмежа се разнесе многогласен вик. Притекоха се и униформените служители, пръснали се да претърсват отделните помещения. Събралите се в стаята хора се засуетиха и се забутаха един друг. Настана неопикуема бъркотия. Едуард коленичи до Енгелхен. Окованите му ръце се протегнаха към лицето ѝ.

Със силен глас комисарят се опита да вдвори ред и спокойствие. Първият му въпрос бе отправен към граничаря, който се занимаваше със Зайделман.

– Как е? Мъртъв ли е, или е само ранен?

С носната си кърпа граничарят се мъчеше да спре една доста силна струйка кръв, която се стичаше по главата на Зайделман.

– Нямаме основание за безпокойство! – каза той. – Само е в безсъзнание. Изглежда е паднал повече от уплаха. Тук на лявото му слепоочие има раничка от сачма.

– Сачма ли? Аха, сетих се! При преследването на контрабандисти сачмите често са по-ефикасни от куршумите. Но как можа пушката да гръмне тъй бързо и лесно?

– Пушката е моя, господин комисар. При Фьоренщег стрелях с нея, а после трескаво я заредих, но вероятно след това не съм сложил предпазителя както трябва.

– Ще има мъмрене, драги. Небезопасени оръжия – нали знаете! Я сега да видим как е раната!

Зайделман наистина само бе припаднал. Скоро спряха кръвотечението. После по заповед на комисаря един от полиците превърза криво-ляво челото му, след което Зайделман бързо дойде на себе си. Най-напред посегна към раненото място.

– Господин комисар – разярено викна той, – вие сте ми свидетел, че

тази фуста стреля по мен!

– Така е, господин Зайделман.

– Само ме рани, но можеше и да ме убие. Моля ви да изпълните дълга си и да арестувате тази престъпничка!

Полицейският служител пренебрежително махна с ръка.

– По-спокойно, по-спокойно, господин Зайделман! Много добре съм запознат със служебния правилник и ще действам както ми повелява дългът.

– А аз ще...

– Сега вие ще си отидете у дома и ще се погрижите за раната си – решително го прекъсна комисарят.

– Охо, искате да ме отпратите?

– Моля ви да изпълните указанията ми. Трябва да се съобразявате с вашето нараняване. Освен това присъствието ви тук излишно усложнява положението и много лесно би могло да се стигне до нови инциденти.

– Това е вече прекалено!

– Не, това са само разумни предпазни мерки.

– Но нали тук ще се нуждаете от показанията ми!

– Тук не. Това ще стане по-късно. Моля ви, господин Зайделман, не усложнявайте излишно изпълнението на служебните ми задължения и се подчинете! Бъдете сигурен, че ще изпълня дълга си и без да присъствате. Щом ми потрябват, ще ви извикам да дойдете в службата ми.

С недоволна физиономия Фриц Зайделман му обърна гръб и изчезна. Малко след това Ангелика отвори очи и учудено се огледа наоколо. Лека-полека в съзнанието ѝ се върна споменът за случилото се.

– Едуард – прошепна тя, – наистина ли стрелях?

– Да, Енгелхен. Пушката внезапно гръмна. Ужасена, тя извърна глава настрани, за да потърси с поглед Зайделман. Тъй като не го забеляза, бързо скочи на крака.

– Отнесли са го вече! Застреляла съм го!

– Не, не! – Едуард побърза да успокои ужасеното момиче. – Само челото му е леко одраскано, иначе му няма нищо. Отиде си у дома. Господин комисарят нареди така, за да не стане и друго нещастие.

– Слава Богу! Толкова се бях озлобила, че не знаех какво върша. Изобщо не исках да стрелям, а само да го прогоня да си отиде.

Момичето се отпусна на един стол и започна горчиво да плаче. Госпожа Хаузер я прегърна с едната си ръка.

– Недей, детето ми, успокой се! Нашият Господ Бог ще изведе всичко до добър край.

Мълчаливо, но с голямо внимание комисарят следеше цялата сцена. В този момент той се намеси:

– Да се надяваме, госпожо Хаузер. Както изглежда, младият Зайделман е настроен доста враждебно към вас, а?

– Господине – обади се старият Хаузер, – не обичам да говоря лошо за другите хора, но в този случай мълчанието би било равно на глупост. И двамата Зайделманови, баща и син, превръщат живота ни в ад, където и както могат.

– И защо е тази вражда и омраза?

– Заради нея!

При тези думи той посочи към Енгелхен и накратко разказа всичко случило се през последно време между Зайделман, Ангелика и Едуард.

За една-две минути полицейският служител потъна в размисъл. После рязко вдигна глава и ни в клин, ни в ръкав, попита Едуард:

– След като се приберете вечерта, къде закачате палтото си?

– Обикновено го събличам тук, в тази стая, а и тук го оставям.

– През нощта заключвате ли добре къщата си?

– Господин комисар – подхвърли старият Хаузер, – ние сме бедни хора. Че кой ли ще дойде да ни вземе нещо? Къщите на всички тъкачи в планината са направени така, че човек по всяко време може да влезе в тях поне през задната врата.

– И през нощта ли?

– Нали ви казах – по всяко време.

– Тъй, тъй! Хмм! Я малко да погледам тази задна врата. Комисарят незабавно премина от думи към действие. А когато по-късно пак влезе във всекидневната, неговите хора, завършили току-що обиска на къщата, му доложиха, че не са открили абсолютно нищо, което да ги наведе на мисълта за контрабанда.

Изглежда, полицейският служител не беше и очаквал друг резултат и посрещна въпросното съобщение с явно задоволство. Той направи знак на хората си да излязат от стаята, след което се обърна към Едуард:

– Хаузер, ще ви призная, че през последните петнайсетина минути мнението ми за вас доста се подобри, но въпреки това ще трябва да се придържам към разпоредбите на закона.

– Ще ме отведете в града, така ли?

– Да, временно. Докато се изясни откъде са се взели дантелите във вашето палто.

– Господи! Ами че тогава навярно вечно ще си остана в ареста.

– Надявам се да не стане така, Хаузер. Имам известно

предчувствие, че скоро ще бъде хвърлена светлина върху тази мистерия. Онова, което все още не мога да си обясня, е вашият опит за бягство в гората. Единствено на него трябва да се сърдите, че все още няма да ви сваля белезниците.

– Но няма ли да разрешите поне да се погрижат за раната ми?

– Добре. Имаме време за това.

Ангелика веднага се наклони да се заеме с тази работа, обаче комисарят я възпря.

– Госпожице Хофман, оставете на майката да се погрижи за него!

– Защо?

– Така повелява дългът ми, госпожице.

Разколебана, Енгелхен го погледна въпросително.

– Вие стреляхте по човек – обясни й полицейският служител.

– Но аз съвсем не исках! – повторно увери момичето. – Но този... ах, исках само да го изгоня! Пушката сама...

– Е, пушката не гръмна съвсем сама, госпожице. Сигурно сте закачили с пръст спусъка ѝ. Та нали самият аз бях свидетел на случилото се.

– Но нали хората няма да си помислят, че действително съм искала да го убия? Та аз никога не съм държала в ръцете си оръжие!

– Но безмилостният закон, госпожице, изисква да се изяснят всички обстоятелства около този инцидент, а за тази цел най-вече е необходимо вашето присъствие.

– Разбира се, че ще дойда веднага щом ме повикате. За комисаря беше важно възможно по-предпазливо и внимателно да обясни на момичето необходимостта и от нейното задържане. Той вдигна вежди и се изкашля.

– Хмм! Ами ако веднага ви повикам? – попита той най-сетне.

– Сега веднага? През нощта?

– Да.

– О, мили Боже! Та това ще е арестуване!

– Ами да, щом така искате да го наречете.

– Но защо? Няма да взема да ви избягам я!

– Вярвам ви – комисарят реши, че е време да започне да се изразява по-ясно, – а и от ваша страна не би било много разумно да се опитате да го направите. Но не бива да забравяте, че Фриц Зайделман ще направи оплакване срещу вас и...

– Оплакване ли?

– Разбира се, може би ще ви обвини в опит за убийство или най-малкото в телесна повреда, нанесена по невнимание. Ето защо ще е по-

добре да се доверите на моята закрила. Наистина ви мисля само доброто.

Тази утеха обаче остана без какъвто и да било резултат. За малко Енгелхен пак щеше да припадне.

– О, Боже, о, Боже! Арестувана! – простена тя. Но после изведнъж я осени една друга мисъл. Тя вдигна очи и пристъпи към Едуард, който беше като онемял пред нейната мъка и ридания.

– Ти и аз – каза му тихо тя, – струва ми се, че така е добре. Нека вървим заедно.

Той я погледна с блеснали очи, от които се излъчваше благодарност.

– Енгелхен!

Това беше, макар и потиснат, но ликуващ вик. Тя му отвърна с нежен поглед.

– Заедно ще отидем в затвора – продължи тя и макар да беше странно, в думите ѝ нямаше никаква горчивина. – И бездруго не мога повече да живея при баща си. Хайде, ела!

Но тук се намеси комисарят, който внимателно беше следил този толкова необикновен любовен шепот.

– Не бързайте толкова, госпожице Хофман! Все пак налага се още веднъж да отидете до дома си.

– Защо? Изобщо нямам такова желание.

– Все едно, просто трябва. Ще ви придружа и поне накратко ще уведомя родителите ви. Междувременно ще съберете и ще опаковате най-необходимите дрехи, малко бельо, както и различни дреболии, без които не може да се стои в предварителния арест.

Той остави Едуард под надзора на своите хора, нареди да осигурят кола за двамата задържани и едва тогава заедно с Енгелхен се запъти насреща към дома на Хофманови.

Междувременно из съседските къщи се беше разнесла мълвата, че са докарали в селото Едуард Хаузер под охрана. Любопитни зяпачи се бяха стекли набързо. И когато се появи Фриц Зайделман, лично от него научиха с подробности какво се беше случило. Със светкавична бързина сред хората се разнесе вестта, че Едуард Хаузер бил заловен в момент на контрабанда и в негово лице бил разкрит самият Горски призрак. Вече се разказваше и обсъждаше също и новината, че Ангелика Хофман била стреляла по Зайделман и го била ранила. А току-що бяха измъкнали от жилището му и бащата на Ангелика и направо на улицата се нахвърлиха върху него със страшната вест. Тъкмо в този миг се появи

комисарят заедно с Енгелхен. С няколко остри и груби думи той разгони тълпата и направи знак на стария Хофман да го последва.

– Елате да влезем в къщата! Трябва да поговоря с вас. Вътре във всекидневната уведоми ужасения баща за положението на нещата. Хофман се разбесня. Каза, че било страшно несправедливо да забъркват дъщеря му в тази история. И бездруго на младия Зайделман не му се било случило нищо. Той настоявал Ангелика незабавно да бъде освободена. Било му все едно дали онзи тип, Едуард Хаузер, щял да бъде обесен, или обезглавен.

Комисарят реши да прекъсне брътвежите му и подробно да му разясни становището си.

– Овладейте се, господин Хофман – каза му той, – иначе ще си навлечете големи неприятности! Задържането на дъщеря ви е напълно основателно и законно. Госпожицата ще дойде с мен в окръжния град. Вероятно няма да ѝ се случи кой знае какво. За щастие цялата история приключи добре. Но ви съветвам да се държите спокойно и да размислите доколко и самият вие носите вина за този неприятен развой на нещата.

Суровият тон на комисаря здравата спласи Хофман. Наистина, той продължи да се вайка, но вече не се ежеше така. В поведението му към дъщерята изведнъж пролича очевидна несигурност. След като Ангелика събра малкото си лични вещи, за което ѝ бяха необходими по-малко от петнайсет минути, той, изглежда, поиска да се сбогува с нея, ала тя само набързо му подаде ръка и каза:

– Сбогом, тате! Поздрави майка! Нека някой път ме посети в затвора!

Хофман не беше сигурен дали сънува, или не. Вратата се затвори зад Енгелхен и комисаря. Тъкачът втренчено гледаше подир двамата, без да каже нито дума. Тъй изминаха няколко минути. По едно време отвън долетя шум от колела, както и конски тропот. Сковаващ страх връхлетя човека в малката стаичка. Но той събра всички сили и се завтече към улицата. Но тя беше пуста. Колата с арестуваните вече беше отминала, полицаите на конете току-що изчезваха в тъмната нощ, а любопитните зяпачи се бяха разотишли, прогонени от една кратка и строга заповед на комисаря.

Самотният тъкач безпомощно се огледа наоколо. После бързо закрачи към къщата на съседите. В коридорчето спря и се ослуша. Отвътре се разнасяше гласът на стария Хаузер. Той тъкмо четеше от сборника с църковни песни:

– От Бога стореното все добро е, да бъде волята му...

Хофман изчака, докато съседът му свърши, а после почука и влезе в стаята. Хаузерови го посрещнаха с изненадани погледи.

– Отведоха Енгелхен – беззвучно каза той.

– И нашето момче също – дойде в отговор.

– Арестувани!

– Знаем.

– Боже мой, как ли ще го преживея?! – извика Хофман. Старият Хаузер вдигна десницата си или за да го успокои, или пък в знак на пълно несъгласие и отвърна:

– Върви при твоя благодетел Зайделман и нека той те утеши!

– Това... това ли ще ми кажеш, съседе?... И нищо друго?

– Най-много да добавя още, че можеш да си помислиш доколко и ти самият си виновен, че нещата стигнаха чак дотам. Впрочем, ще повторя собствените ти думи: вече не си подхождаме. Върви си!

Хофман остана няколко секунди като вцепенен. Не намери какво да отговори. После мълчаливо обърна гръб и олюлявайки се, тръгна към вратата.

– Но, мъжо – обади се слисаната госпожа Хаузер, – ти го изгони без нито една утешителна дума! Това съвсем не е, в характера ти.

– Така е.

– Тогава защо го направи?

– Заради самия него. Нека се замисли. И когато през следващите вечери седи у дома си сам с жена си, сигурно ще си даде сметка за своето високомерие и веднъж завинаги ще го забрави, а това ще е много полезно за него. Промени ли се, тогава пак ще си поговорим.

Дванадесета глава Гласове от миналото

След краткото посещение на Едуард Хаузер лесничейт Вундерлих бе обзет от силно безпокойство. Сметките за дървения материал не излизаха и не излизаха. Старият се сопна на жена си, скара се на помощника си, накрая се скара и на горския пазач и наистина се зарадва, когато най-сетне в коридора прокънтяха стъпки и в стаята влезе Арнд.

– Слава Богу, че се върнахте, господин братовчедо! – поздрави Вундерлих своя гост. – Едуард Хаузер беше тук преди няколко часа.

– Тъй ли? И какво искаше?

– И аз не знам. Нищо не каза. Изглежда, беше нещо твърде тайнствено.

– Не му ли напомнихте, че на вас може да довери и най-важното съобщение?

– Опитих се да го убедя.

– И въпреки това нищо ли не каза?

– Спомена само, че го изпращали да отиде до Брайтенау. И нито дума повече. Щом дори на мен не се довери, значи работата трябва да е много важна.

– Странна история – обади се Арнд. – Посред нощ да тръгне за Брайтенау! Това ме кара да се замисля. Не е изключено да е било нещо, за което всъщност да се нуждае от помощта ми или поне от моето присъствие! Хмм... ще проверя какво е станало.

Лесничейт смаяно зяпна детектива.

– Невъзможно е сега посред нощ в такава тъмнина да хукнете към Брайтенау...

– И нямам подобно намерение – прекъсна го Арнд.

– Нямам подобно намерение! – повтори добрият лесничей и поклати глава. – Че какво друго искате да направите? Значи моя милост си седи тук, от ядове оставя лулата си да угасне, блъска си главата над туй и над онуй така, че мозъкът му завира, а когато се наложи да се действа, излиза, че пак доникъде не е стигнал. А господин братовчедът просто заявява, че...

Докато говореше, Вундерлих крачеше нагоре-надолу из стаята. Най-сетне спря, стъписа се и учудено погледна към вратата, зад която в същия миг братовчедът Арнд изчезна.

– Ама че маниери! – промърмори старият.

После се послуша навън. И наистина, неговият гост излезе и потъна в зимната нощ.

Лесничейт изобщо не разбра смисъла на поведението му. Ала Арнд знаеше много добре какво прави. Той бързо взе да газии из снега, слизайки надолу към Хоентал. У Хаузерови все още светеше. Добре, че хората не си бяха легнали. Сега детективът можеше да научи нещо повече за странното поръчение, което Едуард имаше да изпълнява в Брайтенау.

Той влезе във всекидневната, където майката и бащата на младежа все още седяха и разговаряха след излизането на Хофман. Попита ги за Едуард.

– За съжаление той не си е у дома – заяви бащата.

– А не знаете ли къде мога да го намеря? – осведоми се детективът, който искаше да разбере доколко родителите бяха посветени в тайните на сина си.

– Знам много добре – отвърна старият, – но мисля, че няма да имате голяма полза, ако ви кажа. Мога ли да попитам, кой сте вие?

– Извинете ме, че не се представих веднага – усмихна се посетителят. – Името ми е Арнд. Идвам от лесничей Вундерлих. Той ми каза, че синът ви се е отбивал при него и предполагам, че ние двамата имаме нещо да обсъдим.

– Непознатият от лесничейството! – радостно възбуден възкликна старият Хаузер. – Слава Богу! Виждаш ли, жено, Господ веднага ни изпраща един човек, от когото се нуждаем.

– Имате нужда от мен, така ли?

– И още как! Тъкмо днес синът ми каза, че ако някой път в негово отсъствие имаме нужда от съвет, да отидем до лесничейството.

– Добре е направил. Е, сега съм тук и с удоволствие се поставям на ваше разположение!

– Господине – започна старият Хаузер, който беше флегматичен и непохватен като повечето планинци, живеещи в Ерцгебирге, – вие сте разрешили на сина ми да сподели с мен някои неща. И така, аз знам, че пред мен е застанал един човек, на когото дължим благодарност и който ни желае доброто. Нашият Едуард е арестуван! Арнд се стъписа.

– Какво казахте? Арестуван ли?

– Да, господине.

– Но това е просто немислимо! И защо?

– Задържали са го като контрабандист в гората край Фьоренщег.

– Невъзможно!

– И все пак е възможно, господине! Даже твърдят, че той бил Горския призрак. Намерили са едно писмо, което е имал непредпазливостта да напише и да изпрати на търговеца Щраух...

– А-а! Мислех си, че така ще стане!

– Какво? Знаете за писмото?

– Самият Едуард ми спомена за него.

– И не го предупредихте?

– Вече беше твърде късно. Беше изпратил писмото.

– А не знаете ли каква цел е преследвал с него?

– Да, знам. Но, моля, продължете! Не е възможно да са го арестували само заради писмото.

– Не, наистина, не, но са намерили у него контрабандна стока.

Ардн спокойно поклати глава.

– Вашият Едуард не е контрабандист!

– Бога ми, не е! Самият той не знаеше да е извършил нещо противозаконно, но когато го претърсили, все пак са открили у него въпросната стока, и то под подплатата на палтото.

– Под подплатата на палтото? И каква стока?

– Дантели, скъпи черни дантели!

– Дантели?

– Да. А сега ви питам: откъде ще вземе Едуард такива дантели? Абсолютни глупости! И там е цялата загадка.

– Хмм! Интересува ме един друг въпрос: как е станало така, че са търсили най-настоятелно тъкмо под подплатата на Едуард?

– По искане на Фриц Зайделман.

Изненаданият Ардн рязко вдигна глава.

– Фриц Зайделман? Да не би той да е направил донесението срещу сина ви?

– Да. Дори е придружавал униформените служители по време на нощната им акция.

– Човек би могъл да си направи твърде странен извод – замислено промърмори Ардн. – Дантели – подплатата – Зайделман – Ангелика – хмм!

Старият Хаузер се сепна. След споменаването на името на Ангелика той се сети и за нея.

– Значи знаете вече и за онази работа с Енгелхен?

– Какво имате предвид? – отвърна детективът на въпроса с въпрос. – Цялата история, станала по време на бала, ми е известна, а...

– Не, не – прекъсна го тъкачът. – Друго е, и момичето е задържано.

– Но това е вече прекалено! Че какво престъпление е извършила госпожица Хофман?

– Тя стреля по Фриц Зайделман.

– Кога? Защо? Разкажете ми всичко!

Хаузер подробно го осведоми за инцидента, довел до задържането на Ангелика. Накрая се разгневи и се впусна в неспирни обвинения срещу Зайделманови, като ги нарече главни виновници за всички нещастия. Но Арнд не го остави да довърши.

– Доколкото схващам положението – заяви той най-спокойно, – то не е чак толкова лошо за момичето. Както казват юристите, тя е действала в афектирано състояние и това намалява вината ѝ. А и младият Зайделман не е пострадал кой знае колко много.

– Наистина, ако питат мен, този подлец заслужава далеч по-суров урок.

– Драги ми Хаузер, за момичето така е по-добре. Естествено аз разбирам вашия гняв. Знам какъв лош номер са ви изиграли вече Зайделманови.

При тези думи старият Хаузер поклати глава.

– О, не, господине, вие нищо не знаете! Тук са намесени и някои други неща, случили се в далечното минало.

– Какви неща?

– Ах, по-добре да не говорим за тях.

– Ами ако много настоятелно помоля! – не отстъпи Арнд.

– Е, понеже сте близък с Едуард, ще ви направя тази услуга, макар никак да не обичам да се ровя в тази история. Преди години един мой братовчед се ожени за младо момиче, което бе задиряно от Зайделман (има предвид бащата), въпреки че той беше вече женен. След няколко години при злополука в мината братовчед ми умря, а братовчедката постъпи на работа у Зайделманови.

Арнд дишаше тежко.

– Продължавайте! – помоли той със странно предрезгавял глас.

– Ами останалото може да се разкаже с две-три думи. Зайделман продължи да я задиря, но тя винаги го отблъскваше.

– Но защо младата... младата жена просто не е напуснала дома на този мерзавец?

– Господине – отвърна Хаузер, – вие знаете ли какво е бедност? Някога гладували ли сте? А и в случай че самият вие не желаете безропотно да теглите хомота, нима все пак няма да сведете глава дори и пред най-върлия си враг, ако по този начин бихте избавили детето си от най-

ужасна мизерия?

– Разбирам. Вашата братовчедка е имала дете, нали?

– Да, момче. Казваше се Френцхен. И така тя остана на служба у Зайделманови, като продължаваше храбро да се съпротивлява срещу неговите домогвания.

– Много смело и благородно от нейна страна.

– Да, благородно – кимна Хаузер, – но и съдбоносно. Един ден на госпожа Зайделман ѝ била открадната скъпоценна гривна и мъжът ѝ обвинил моята братовчедка в кражба. Отведоха я в предварителния арест и скоро тя умря там от мъка.

Подпрял челото си с ръка, Арнд мълчеше. Разказът на Хаузер силно го развълнува. Старият тъкач нямаше никаква представа какво съобщаваше на своя слушател. Едва сега Арнд прозря подлите кроежи, на които майка му бе станала жертва. Значи било е така: понеже неговата майка упорито е устоявала на задирията на един мръсник, обзет от жажда за мъст, чрез долни интриги той я е вкарал в гроба. Детективът изпадна в такова настроение, каквото му беше непознато до този момент. Испита силното желание посред нощ да се вдигне, да отиде при Мартин Зайделман и да го стисне за гърлото.

Тъкачът забеляза силното вълнение на Арнд и го попита:

– Тъжна история, нали? Е, да, за нас, бедните хора, никак не е хубаво да се връщаме към тези стари спомени. Понякога така ни става почти непоносимо да продължаваме да влачим този тежък живот...

Арнд положи усилие да се овладее.

– Ами хората от селото? – попита той. – Те повярваха ли във вината на вашата роднина?

– Никой не повярва. Но изобщо не им се предложи случай да дадат показания в нейна полза, защото не се стигна до съдебен процес. Малко преди него братовчедката умря... както казваха всички, от мъка.

– И какво стана с момчето?

– С Френцхен ли? Отначало остана при баба си и дядо си, а когато малко след това и те умряха, изпратиха го в сиропиталището. По-късно го взе едно богато семейство. Сигурно му е добре, ако е още жив. Тук, в Хоентал, никой не чу повече нищо за него.

Арнд напълно се беше овладял.

– Благодаря ви, драги Хаузер, вашият разказ ми отвори очите за някои неща относно Зайделманови. Сега виждам всичко по-ясно от преди. Но да се върнем пак на вашия син! Нямате ли никаква представа какво е правил в гората? Лесничеят Вундерлих спомена за някакво поръчение,

което е трябвало да изпълни в Брайтенау.

– Да, така е. Едуард се върна от града към обед и ми каза, че привечер трябвало да отиде до Брайтенау. Обаче не ми спомена какво ще прави там. Но тази вечер, след като го бяха арестували, призна, че в странноприемницата „Златния вол“ в окръжния град се срещнал с непознат господин, който го помолил да занесе едно пакетче с някакви документи до Брайтенау.

– Какви документи?

– Тъй и не разбрах. Криминалният комисар конфискувал документите. Но всъщност вие би трябвало да знаете всичко това.

– Аз ли? От къде на къде?

– Защото от цялата бъркотия, изглежда, само едно ми стана ясно, а именно, че поръчителят на Едуард трябва да е много добър ваш познат.

– Лъжа и измама? – силно извика Арнд. – Но сега започвам да разбирам. Надушили са следите ми, а вашият син е попаднал в ръцете на един мошеник, на един враг, който иска да го погуби!

– Горедолу и ние така си помислихме. Дано Бог го вземе под закрилата си.

– Е, добре – разгневено каза детективът, – за ваше успокоение мога веднага да ви уверя, че молитвата ви към Всевишния е вече чута.

– Какво? Правилно ли ви разбрах? Молитвата ни е чута?

– Да. Няма защо да се тревожите за Едуард. Той няма да остане дълго в ареста.

– О, господине, де да беше истина!

– Истина е. Синът ви е невинен. Някой тайно е зашил дантелите под подплатата на палтото му. После кой знае какво са му надрънкали, за да се нагърби с някакво поръчение посред нощ и са го склонили да пренесе документите през границата. Така в крайна сметка той неминуемо е трябвало здравата да загази.

– Но кой ще докаже всичко това?

– Аз.

– Господине, да можехте само да го направите!

– Предполагам, че дори няма да е кой знае колко трудно.

– О, щом вие го казвате, господине, значи Едуард все едно е вече спасен! Тогава няма да се страхувам за него, както и за Енгелхен. Вие сте нашият избавител от тази страшна беда. Бог да ви възнагради за всичко, което правите за нас!

Арнд махна с ръка. После изведнъж взе някакво решение, изправи се, подаде ръка за сбогуване на родителите на Едуард и им каза:

– И така, не губете надежда и имайте малко търпение! Бъдете сигурни, че Едуард скоро ще се върне!

Тъкачът изпрати късния си гост до входната врата. След това Арнд бързо прекоси селото, сви встрани по посока към гората и най-сетне отново се добра до лесничейството.

В стаята на лесничея все още имаше светлина и когато детективът отключи пътната врата на къщата, старият Вундерлих се изтъпанчи пред него.

– Хайде, влизайте, беглецо! – извика той. – Къде се бавите толкова дълго?

– Но, мъжо! – разнесе се отвътре укорителният глас на лесничейката. – Как си позволяваш да говориш с такъв тон на господин братовчедата! Да не би да е виновен за закъснението си!

– Нищо не разбираш – изръмжа Вундерлих, който беше необичайно силно развълнуван и може би заради това изглеждаше много променен. – Нека не се скита навън по туй никакво време.

С тези думи той без много церемонии бутна Арнд да влезе в стаята. Детективът явно бе в добродушно настроение и изобщо не се възпротиви. Само най-спокойно попита:

– Какво се е случило? Защо не е бивало да бягам оттук, както сам наричате излизането ми?

Лесничеят най-после се опомни. От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка, а на лицето му се изписа печално изражение.

– Господи, братовчедо – каза той, – ако знаехте само колко ни бяхте нужен тук! Жена ми Бербхен, аз, моят помощник, както и горският пазач, изобщо всички хора от лесничейството и селото имаха нужда от вас!

– Защо?

– Е, да, защо! Ще се вцепените от страх, щом чуете. Едуард Хаузер отиде, та се не видя!

– Хмм!

– И Енгелхен на Хофманови отиде, та се не видя! И двамата ги замъкнаха в затвора. В затвора! Не е ли ужасно?

Старият бе завладян от толкова силно състрадание, че беше забравил да пъхне между зъбите си лулата, която иначе едва ли някога угасваше. Той стоеше наред стаята и очаквателно поглеждаше към Арнд. Но за свое удивление забеляза, че детективът нито се изненада, нито се смути.

– Вече знам всичко това – рече Арнд. – И дори направих каквото

можях по въпроса.

– Вие сте...?

– Да. Посетих Хаузерови и ги накарах да ми разкажат най-подробно какво е положението на нещата. Лека-полека разбрах, че няма да ми е особено трудно да изясня този случай и да докажа невинността на Едуард. Ще успея да измъкна и момичето.

– Бре, да се не види! – учуди се лесничеят. – Това се казва бърза намеса!

Госпожа Вундерлих също кимна, сякаш искаше да каже: виждаш ли, старче! Още от самото начало имах пълно доверие в нашия братовчед! А Арнд се усмихна.

– Сега доволен ли сте поне мъничко от мен, господин лесничей?

Междувременно старият отново бе запалил лулата си и пафкаше гъсти облаци дим пред себе си. Това показваше, че донякъде се беше успокоил и омилостивил. Но все пак не мина без още малко да помърмори.

– Хмм – обади се той, – току-що обещахте твърде много. А ще можете ли да изпълните всичко?

– Ще видим – гласеше краткият отговор.

– А не може ли да научим някои подробности? Какво казаха Хаузерови? Как се е случило всичко това? Един от горските работници ни донесе тази лоша вест от селото. Едуард се бил занимавал с контрабанда. Естествено това е чиста глупост. А Енгелхен била стреляла по Фриц Зайделман. Невероятни истории, направо невероятни!

Най-после Арнд благоволи да се откаже от високомерната си дискретност и да разкаже някои подробности на лесничея и жена му. При това той прояви голяма предпазливост, като много внимаваше да не каже и една излишна дума. Ето защо накрая слушателите му имаха още доста въпроси, на които Арнд по свое усмотрение отчасти отговори, но отчасти и подмина.

В последна сметка лесничеят се опита да изкопчи от „господин братовчедна си“ как всъщност смята да спаси Едуард и Ангелика от ареста. Обаче в този случай Арнд изведнъж стана твърде пестелив на думи.

– Утре или в другиден сами ще видите всичко – каза той.

– Какво? – възкликна Вундерлих и отново се навъси. – Утре? В другиден? По дяволите, да не ни смятате за глупаци? Първо заявявате най-решително, че никак нямамо да ви е трудно да измъкнете и двамата, а пък после...

– ... после ви обещавам, че още в най-близките дни ще станете

свидетел на освобождаването им. Нима има някакво противоречие в думите ми?

– Може да има, може и да няма! – промърмори Вундерлих. – Но аз искам да чуя как ще стане всичко това. Не ми се ще толкоз дълго да се пека на шиш.

– Съжалявам, но в такъв случай не мога да ви помогна.

Драги Вундерлих, не знаете ли, че понякога мъжът трябва да мълчи като гроб?

– А-а! Туй значи имате предвид! Същото каза и Едуард преди няколко часа! И той се държа също така тайнствено и малко по-късно се насади на пачи яйца.

– На мен няма да ми се случи. Тържествено ви обещавам. Утре още в ранни зори ще отпътувам за окръжния град...

– Ще отпътувам, ще отпътувам! А с какво? Да не би с някоя шейна с кучешки впряг?

– Не, драги мой, а с истинска шейна с кон, която вие ще ми набавите навреме. В Хоентал все ще се намери поне една шейна. Самият аз няма как да отида там да разпитвам хората, защото не искам да се набивам на очи. Трябва да съм предпазлив.

– Тъй, тъй! Значи все пак имате нужда от стария Вундерлих. Е, ще се обърна към един мой познат от селото и ще го попитам дали ще се съгласи утре да ви откара до града.

– Само така!

– Но преди това не бива нищо да узная, тъй ли?

– Не. Но пък ще преживеете много интересни неща – утре и в другиден. Съгласен ли сте, господин братовчеде?

Мърморейки, лесничият стисна протегнатата десница на детектива. Почувства се победен и сложи оръжие, а неговата Берхен само се усмихваше на чудатите приумици на своя строг съпруг.

Тринадесета глава Лесничеят Вундерлих в акция

На следващото утро Вундерлих отрано беше на крак. Според принципа отвърщай на любовта с любов или пък едната ръка мие другата, братовчедът Арнд още през нощта му беше помогнал да направи сметките си с дървения материал, които след привличането на една толкова прилежна и способна работна сила бяха приключени изненадващо бързо. Лесничеят имаше чувството, че му падна огромен камък от сърцето. Киселото му настроение се беше изпарило изцяло и когато се оттегли в спалнята си със своята Бербхен, той отново нарече Арнд много умна глава и изключително полезен човек.

В резултат на всичко това още в ранни зори той с двойно по-голямо желание пое по пътя за Хоентал и успя да придума своя познат от селото незабавно да нареди да впрегнат шейната. Обясни му, че неговият братовчед, който му бил дошъл на гости, имал много важна работа в града, а и той, лесничеят, също Трябвало служебно да прескочи дотам, тъй че щели да пътуват заедно. А да тръгнеш пеша през този сняг и при лошите зимни пътища, било крайно неприятно и неудобно.

Докато Кристиан, ратаят на неговия познат, по заповед на господаря си впрягаше конете, Вундерлих настоя пред жената да сгорещи две големи грейки и да ги сложи в шейната при краката им. В лесничейството ги очакваха вече приготвени одеялата. И така пътуването можеше да започне.

Най-напред се върнаха пак в лесничейството. За шейната заобикалянето не беше особено голямо, а по този начин Арнд изобщо нямаше да мине през селото и никой нямаше да го види.

О, всичко бе обмислено най-подробно! Та нали Арнд беше детектив, а и помощникът му, лесничеят Вундерлих, не беше вчерашен.

Когато шейната спря пред лесничейството, Арнд току-що беше приключил със закуската си, едно удоволствие, на което Вундерлих се беше отдал още преди часове. След кратко сбогуване с жената на лесничея двамата се настаниха в лекото превозно средство зад ратая и поеха в светлото снежно утро през прекрасната зимна гора, а малко по-късно и по искрящите белоснежни полски коларски пътища.

Вундерлих беше много приказлив. Това отговаряше на чудесното му настроение. Той просто надушваше във въздуха приключението и му

се радваше. И това бе напълно естествено – не напразно бе ловец до мъжка на костите си. Арнд също се беше оживил и между двамата се завърза бодър разговор. Детективът тайно в себе си се чудеше как така лесничият през цялото време не му зададе нито един любопитен въпрос относно предстоящите събития. Това му хареса. Или неговите забележки и наставления от миналата вечер бяха дали удивително бързи резултати, или пък самият Вундерлих беше достатъчно умен, за да си мълчи заради ратая, който въпреки силния звън на вързаните на конете звънчетата все пак сигурно можеше да долавя всяка тяхна дума. Най-сетне, когато вече бяха стигнали до покрайнините на окръжния град, Арнд се обърна към кочияша, за да му даде по-точни указания.

– Карай към странноприемницата „Златния вол“! – подвикна той на Кристиян.

Ратаят само кимна и пое по пътя към споменатата цел. Не след дълго шейната се плъзна под големия сводест вход на странноприемницата. На двора притича да ги посрещне конярят. Той дружески поздрави Кристиян, свали шапка и пристъпи да помогне на господаря му да слезе от шейната. Едва тогава, за свое учудване, вместо него забеляза непознатия и седналия до него Вундерлих, лесничия от горите край Хоентал.

Добрият човечец, разбира се, и не подозираше, че вече е виждал веднъж и Арнд, а това бе станало, докато детективът разговаряше в кухнята с жената на съдържателя, малко преди да разиграе онази комедия със слисания собственик на „Златния вол“.

Придружен от коняря, Кристиян отиде да се погрижи за конете. Разпрегнаха ги, а шейната оставиха на двора, където си беше. После заедно влязоха в малката стаичка в задната постройка, където обикновено отсядаха кочияшите, слугите и други такива, докато чакаха господарите си. А двамата пътници се отправиха към помещението за посетители. В него нямаше жива душа. Те се настаниха на същата маса до прозореца, където неотдавна беше седял Михаловски и беше успял да надхитри Едуард Хаузер. Скоро вратата зад тезгяха се отвори и съдържателят на странноприемницата се появи.

Той поздрави лесничия като стар познат, макар че Вундерлих рядко идваше в града, а и още по-рядко влизаше в „Златния вол“, защото заплатата му не даваше възможност да си позволява често подобни лични удоволствия извън семейството.

Когато Арнд също подаде ръка на съдържателя и го заговори като някой близък познат, човекът се стъписа и каза:

– Ами да, господине, имам чувството, че сме се срещали. Гласът ви

ми се струва познат, но наистина не знам...

– Спомнете си за онзи странен чудака със сините очила! Кръчмарят подскочи.

– Да не би да сте... непознатият...?

– Точно така! Аз съм.

На собственика на „Златния вол“ му бе необходимо известно време, за да се съвземе от слисането си. Но слисан беше и лесничейт. Най-напред съвсем накратко Арнд трябваше да му обясни, че с господин съдържателя се познават вече от преди. И тогава първото здрависване бе последвано от второ, далеч по-сърдечно.

– Господа, няма да повярвате, ако ви кажа колко много се радвам на вашето посещение! – увери ги кръчмарят, а като се обърна към Арнд, добави: – Очаквах да се появите, особено след като доста време изобщо не се мярнахте насам. Нали неотдавна ми казахте, че търсите Горския призрак, а още от ранна сутрин из града се носи мълвата, че вече сте си свършили работата.

– Аха! – рече Арнд, като многозначително кимна с глава към лесничейа. – Разчуло се е вече!

– Само такава мълва се носи, господине! – уточни съдържателят. – Нищо определено не се знае. Но се надявам от вас да узная нещо повече.

– И ще научите, драги, ще научите! Дори ще чуете повече неща, отколкото който и да било знае по въпроса. Но преди това ни донесете по едно горещо кафе! От сутрешното пътуване с шейната измръзнахме... въпреки че добре се бяхме опаковали. Съгласен ли сте да прием кафе, господин братовчеде?

Това обръщение към лесничейа немалко слиса собственика на странноприемницата. Досега изобщо не беше чувал старият Вундерлих да има толкова солиден братовчед на такава високопоставена служба. Уважението му към простичкия лесничей изведнъж нарасна многократно. Междувременно Вундерлих промърмори нещо, поклати няколко пъти глава и накрая каза:

– Хмм, дали съм съгласен, или не! Едно горещо кафе, и то направено чисто и силно, в такъв студен ден като днешния не е за пренебрегване. Но...

– Е? – попита Арнд. – Какво „но“? Казвайте, де!

– Бих предпочел един юнашки грог! – направо изтърси лесничейт.

Арнд се разсмя.

– Тогава значи един юнашки грог за господин лесничейа! А аз

оставам на кафе!

Кръчмарят се отдалечи. Вундерлих извади неизбежната лула, натъпка я с тютюн и бавно и обстоятелствено я запали. Арнд пък си взе пура.

– Тъй! – обади се Вундерлих. – Дотук приключението страшно ми харесва. Сега може да продължава и по-нататък. Всичко ли смятате да разкажете на кръчмаря?

– Само най-необходимото. Всъщност искам да получа от него важни сведения.

– Наистина ли мислите, че може да ви бъде полезен?

– Да, мисля. Не си ли спомняте какво ви казах снощи? Че нашият общ приятел Едуард Хаузер е бил изигран от някакъв непознат, който сигурно му е поставил тази клопка тук, в „Златния вол“? Навярно съдържателят е видял двамата да разговарят, може и да ги е наблюдавал по-дълго, не е изключено да си спомни за онзи негодник и да...

– Мътните го взели! – намеси се лесничейт. – И ето че кучето поема вече по следата! Естествено! Наистина сте голям хитрец, господин братовчеде. – При тези думи той се почеса зад ухото и продължи: – Колкото и да е близка до ума тази мисъл, трябва да си призная, че нямаше да ми хрумне, макар да съм учил как се проследява диря.

В същия миг разговорът между двамата беше прекъснат. Най-напред кръчмарят донесе грога за Вундерлих, а веднага след това сервира и кафето на Арнд. После, без да ги пита, се настани на масата им. Лесничейт седна по-удобно на стола си и с доволното изражение на човек, който след последния звънец в театъра с нетърпение очаква започването на някоя интересна пиеса, Арнд се обърна към съдържателя с думите:

– Значи до ушите ви е стигнал слухът, че Горския призрак е бил заловен и отведен в затвора, така ли?

– Да, така е. Хората разправят, че бил някакъв младеж от Хоентал, син на много свестни тъкачи.

– И по-нататък?

– Ах, това е нечувана история! В цялата работа било забъркано и някакво момиче. То било стреляло по един от преследвачите на престъпника.

– Е – отвърна Арнд най-невъзмутимо, – струва ми се, че понякога хората си приказват съвсем безотговорно. Ще ви открия истината. Но добре запомнете, драги, онова, което чуете сега от мен, на първо време ще си остане между нас! Дяволите ще ви вземат, ако се изпуснете пред някого!

– Господине, как бих могъл! Давам ви думата си, че ще си държа устата затворена!

– Да приемем, че ще е така – кимна Арнд. – Впрочем, още от първата ни среща знаете, че ви имам доверие. А сега внимавайте! Младият човек, когото са арестували като Горския призрак, е невинен!

– Охо!

– Гарантирам за него, а вие знаете кой съм аз. Той е мой помощник.

– Ваш помощник ли?

– Ами да, той ми помага при издирването и разкриването на Горския призрак.

– Мътните го взели! Е, как тогава са го тикнали в затвора?

– Сега-засега е само в предварителния арест, господин съдържателю. Това все още съвсем не е като да си затворник с присъда.

– И все пак! Необходима е голяма доза глупащина, за да постъпят така с невинен човек.

– Просто са се заблудили. Ами ако тази заблуда е била старателно подготвена от врагове на младия човек?

– Това би било безподобна подлост. Мерзавците, надробили тази каша, би трябвало да бъдат...

– ... заловени и самите те тикнати в затвора. Нали? Е, виждате ли, точно това искам да направя. Искам да спипам онзи негодник и тъкмо за тази цел се нуждая от помощта ви, господин съдържателю.

– От моята помощ? Господине, с удоволствие се поставям на ваше разположение. Какво ще трябва да направя?

– Да ми опишете човека, който тук, в „Златния вол“, е оплел в мрежите си един нищо неподозиращ младеж на име Едуард Хаузер от Хонтал, който попаднал в поставения му капан вместо истинския Горски призрак.

Арнд изговаряше всяка дума бавно и подчертано внимателно. Беше толкова спокоен, сякаш ставаше въпрос за някаква все пак важна, но съвсем обичайна сделка. Но затова пък Вундерлих бе обзет от такова силно вълнение и въодушевление, че, кажи-речи, остави лулата си да угасне. Най-съсредоточено наблюдаваше кръчмаря, който пък от изненада зяпна с уста и доста време забрави да я затвори.

Ето как за десетина секунди в стаята се възцари мъртвешка тишина, докато Арнд най-сетне сложи край както на слисаното мълчание на кръчмаря, тъй и на особеното желание на лесничея безмълвно да наблюдава и изучава физиономията на събеседника му.

– Е? – подкани го той. – Какво става? Спомняте ли си за въпросния

човек? Той е негодникът, когото търся.

Най-сетне съдържателят затвори уста, но после веднага пак я отвори, дълбоко въздъхна и каза:

– Де да знаех! – бяха първите му думи.

Изразът на напрежение изчезна от лицето на Арнд. Той разбра, че посещението му в странноприемницата няма да е напразно.

– Искате да кажете, че си спомняте онази случка, така ли? – все пак попита той, за да е по-сигурен.

– Спомням си я и още как! Че нали беше едва вчера, в сряда преди обяд. Тук, в това помещение влезе слабичък младеж, който преди няколко дни вече беше идвал при мен. Тогава той поиска да му донесе мастило, перо и хартия, за да напише някакво писмо.

– Точно така – кимна Арнд, – това е бил Хаузер. И по-нататък?

– Едва се беше настанил на една маса до прозореца и си беше поръчал кафе, когато влезе още един посетител, когото не познавах.

– Как изглеждаше?

– По-полека, по-полека, господине! Всичко поред! Работата е достатъчно важна, за да бъде обсъдена обстойно и внимателно. И така – непознатият! Беше среден на ръст, добре охранен, много прилично облечен, имаше гъста брада и носеше големи очила. На един от месестите му пръсти на дясната ръка забелязах великолепен пръстен, чудесна изработка на златарското изкуство с блестящ зелен скъпоценен камък. Накратко казано, той правеше впечатление на човек, с когото си заслужава да си разменят кесиите дори и хора като нас.

– Моля ви – прекъсна Арнд словоизлиянията на кръчмаря, – само още един въпрос! Струва ми се, че лека-полека във вашата професия човек придобива навика и способността да преценява хората по тяхната външност. Та той порядъчна личност ли беше, или мошеник? Приблизително с какво може да се занимава? Образован ли е, или не? Е, и така нататък!

– Прав сте, наистина съм придобил такъв навик и трябва да ви кажа, че след време не веднъж и дважд съм установявал колко върна е била тази преценка. Та непознатият ми приличаше на търговец на зърно или на добитък. Съвсем определено нямаше кой знае какво образование, но затова пък несъмнено имаше добър търговски нюх. И макар да не правеше впечатление на мошеник, смятам, че в случаите, когато си заслужава, съвестта му като нищо е готова на компромиси.

– Хич не е малко това, дето сте го забелязали – похвали го Арнд. – Сведенията ви са изключително ценни за мен, господин съдържателю, и

аз ще...

– Почакайте, почакайте! – припряно извика другият, прекъсвайки го. – Най-важното тепърва следва. Ще има да се чудите, господине. Само слушайте по-нататък!... И така, човекът седна ей тук, до прозореца, и си поръча бира. Никак не беше разговорчив и аз го оставих на мира. Но той продължи да занимава мислите ми, защото малко преди това го видях на ъгъла на улицата да разговаря с един от най-известните мъже в областта, а именно с младия Зайделман от Хоентал, когото тук всеки познава.

– Аха! – кимна Арнд. – Знам го! И аз познавам Зайделманови.

– Толкова по-добре. Тогава мога да си спестя някои думи. И така, беше Фриц Зайделман. Дватама се поздравиха зарадвано, но с учудени физиономии, като двама души, които след доста време случайно се срещат на улицата. Зайделман се държеше доста свойски, а пък после моят слуга, който случайно минавал покрай тях и доловил някоя и друга дума, ми разказа, че ухиленият до уши Зайделман поздравил дебелия, наричайки го своя приятел Михаловски.

– Ето на, имаме вече дори и името му! Чудесно! Знаете ли и още нещо?

– Ами да! Историята продължава.

След това кръчмарят разказа как Михаловски и Едуард завързали разговор. Собственикът на странноприемницата не забрави да спомене, че много се учудил на един въпрос на непознатия относно Хоентал, защото този човек току-що твърде свойски приказвал с един жител на селото, а именно със Зайделман.

Лесничейт слушаше напрегнато и на всичко се усмихваше, а Арнд само кимаше. Картината, която си беше създал за цялата тъмна история, довела в крайна сметка до арестуването на младия Хаузер, се попълваше все повече и повече и ставаше все по-ясна. Всичко в нея, изглежда, си пасваше съвсем точно. Само в края на разказа на кръчмаря оставаше открит един съществен въпрос.

– И тъй, непознатият искаше да отиде до Хоентал – подхвърли той, – и младият човек, значи Едуард Хаузер, се съгласи да му покаже пътя. Но от тази работа очевидно нищо не е излязло. Както вече споменах, по едно време оставих двамата сами в помещението, защото си имах по-важни неща за вършене, отколкото да слушам някакъв разговор, на който естествено не придавах ни най-малко значение. А когато по-късно отново влязох в помещението за посетители, момчето вече беше изчезнало, а дебелакът плати и неговата сметка. Значи не са тръгнали заедно за

селото и аз не знам какво е станало по-нататък.

Това беше откритият въпрос, нещо като подводен риф, преодоляя от детектива веднага с лекота. Той се усмихна и каза:

– Но аз знам – след което разказа, че непознатият дал на неопитния и наивен младеж някакви уж много важни и тайни документи, за да ги пренесе през границата до Брайтенау, като му е надрънкар какво ли не и на всичко отгоре се позовал на него, Арнд, братовчеда на лесничея Вундерлих.

– В момента и аз не мога да си обясня как тази банда (защото тези хора са в явна връзка помежду си и преследват една и съща цел), е разкрила връзките ми с младия Хаузер, но скоро ще разбере и ще подрежа крилцата на цялата шайка – заплашително каза Арнд, обзет от истински гняв. – И тъй, Едуард действително е стигнал до границата през нощта и е бил заловен, заловен от хора, които са му направили там засада, защото предварително са знаели, че ще мине оттам. И изобщо са знаели повече от нищо неподозиращия младеж.

След тези думи той разказа за дантелите и с абсолютна сигурност заяви, че са били тайно защити под подплатата на палтото на младия човек, за да минат като контрабандна стока и така да го погубят. Във връзка с това детективът спомена накрая и за съдбоносното писмо до Щраух с подписа на Горския призрак. Необходимо беше само още едно кратко обяснение защо и как Едуард се е решил на подобна глупава стъпка и кръчмарят знаеше вече всичко. А и Вундерлих беше най-последващо добре осведомен.

Излишно е да се казва, че и двамата веднага дадоха шумен израз на голямото си възмущение от толкова много подлост и коварство. Съдържателят така се разпали, че изобщо забрави да попита какво е станало с момичето, което също бе заплетено в тази история и уж стреляло по един от преследвачите на Горския призрак. Той се впусна в лют и гневен, но добронамерен и впрочем съвсем безполезен спор с Вундерлих и в същия момент Арнд реши да се възползва от случая и да остави двамата сами да бистрят нещата.

– Господа – каза той, – онова, което все още има да се допълни и обясни, можете да направите и без мен. Междувременно имам да свърша една важна работа.

С тези думи той стана от мястото си и си взе шапката и палтото.

– Господин братовчеде – обърна се после към лесничея, – чакайте ме тук и в това време изпийте за мое здраве още един грог или пък два! Надявам се след около час пак да съм тук!

Набързо отхвърли няколко възражения и изчезна през вратата. Искаше час по-скоро да посети криминалната полиция и да поговори с комисаря, който се занимаваше със случая на Едуард и Ангелика Хофман.

След излизането му двамата, останали сами в голямото помещение на „Златния вол“, продължиха тихия си поверителен разговор.

– Моите уважения! Това се казва мъж на място! – така даде израз на небивалото си възхищение от Арнд доблестният кръчмар.

– Да, мъж и половина! – кимна лесничейт и се почувства толкова силно поласкан, сякаш похвалата се отнасяше до него самия.

– И този човек наистина ли ви е братовчед?

– Ами че разбира се, нали сам чухте.

– И как се казва служебният пост, дето го заема? Сигурно не е само някой най-обикновен детектив, нито пък криминален инспектор, нали?

Ето че съвсем неочаквано Вундерлих се озова натясно, защото може би съдържателят на „Златния вол“ беше по-добре информиран за професията и положението на мнимия му роднина от самия него. Но лесничейт не се остави да бъде поставен в затруднение. Съзнателно или подсъзнателно му мина през ума, че с добре развита ловджийска фантазия човек може да се оправи по целия свят. И така той смело започна да льготи.

– Какво си мислите, драги мой! Детектив? Смешно! Криминален инспектор? Вятър! Директор е, ви казвам, дори генерален директор!

Кръчмарят се стъписа. Генерален директор? Че такова нещо изобщо нямаше в криминалната полиция.

– Не го разбирам – откровено си призна той.

– Е, да, драги, не всеки може да го разбере. И аз самият едва се оправям в тези неща. Но щом като веднъж имаш такива роднини, длъжен си да се опиташ мислено да проникнеш и в най-сложните въпроси.

Тъй продължиха да разговарят в същия стил и когато доблестният лесничей Вундерлих стигна вече до третия си грог, приказките му станаха още по-неясни. Ловджийската му фантазия се развихри дотам, че най-сетне леко вкиснатият и засегнат съдържател на „Златния вол“ махна с ръка и каза:

– Хайде, стига толкова, господин лесничей! Не обичам да ме правят на глупак!

* * *

В същото време Арнд седеше в стаята на криминалния комисар, който отначало го посрещна резервирано и хладно, но след като

посетителят му представи служебната си легитимация и пълномощията си, стана извънредно любезен и приветлив.

– Моля да ми изложите по каква работа идвате при мен, господин Арнд.

– Става въпрос за младото момиче и особено за младежа, които са задържани през нощта в Хоентал.

– Досещах се, че ще е заради тях – кимна комисарят. – По-настоящем този случай е най-важното нещо, с което се занимаваме тук. Вие познавате и двамата, така ли?

– Отскоро, но затова пък ги познавам много добре.

– А имената им, семействата, начина на живот и конкретните обстоятелства по време на задържането им?

– Посветен съм във всичко.

– А знаете ли също, че арестуваният младеж е под силното подозрение, че е Горския призрак?

– И това ми е известно. Но е голяма заблуда!

– Така ли мислите, господине? Е, всичко предстои тепърва да се докаже. Една задача, която не ми се вижда толкова лесна, макар и на самия мен да не ми се вярва кой знае колко, че сме спипали истинския Горски призрак.

– О, веднага мога да ви дам едно доказателство! Не е възможно Едуард Хаузер да е Горския призрак по простата причина, че е моята дясна ръка.

– Какво? Младият Хаузер е вашата дясна ръка?!

– Разбира се. От няколко дни съм в този край, защото много ми се иска да открия и да заловя тайнствения Горски призрак. За целта ми беше необходимо да си осигуря помощта на някой от местните жители. Известни особени обстоятелства ме насочиха към Едуард Хаузер. Съвсем неусетно за него го подложих на проверка, установих, че е почтен и свестен младеж и... е, и го направих свой помощник.

– А ето че сега, кажи-речи, във ваше присъствие го арестуват с подозрението, че е Горския призрак! Наистина е забавно!

– На мен никак не ми се струва толкова забавно – сериозно отвърна Арнд. – Напротив, жал ми е за Хаузер и затова дойдох при вас. Той е невинен и искам да издействам освобождението му. За целта мога да ви бъда полезен с най-различни сведения и наблюдения и се надявам така да стигнем до напълно задоволителен резултат. Мога ли да попитам дали имахте вече някакви подозрения относно Хаузер? Самият вие смятахте ли го за Горския призрак?

– Не. Само до преди ден-два нито бях виждал този младеж, нито бях чувал за него.

– Значи някоя трета страна ви е насочила вниманието към него, така ли?

– Да.

– И кой го направи?

– Фриц Зайделман, синът на търговеца от Хоентал. Той дойде при мен и ми показа едно писмо, което Хаузер изпратил до един от местните търговци на име Щраух, като го подписал с „Горския призрак“.

– Знам за това писмо.

– Така ли? Това е важно. Как узнахте за него?

– Хаузер сам ми каза за писмото. В своята смайваща наивност отначало смятал глупавия си номер за чудесно хрумване, но после все пак го обзело безпокойство, че така може да си навлече големи неприятности.

– Хмм! Както виждате, неприятностите никак не закъсняха.

– И аз от това се опасявах. Дано властите не придадат на писмото кой знае каква тежест.

– След като се изясни истинското положение на нещата, сигурно няма, макар само по себе си писмото да е безспорно доказателство за едно незаконно и наказуемо действие. Разбирате ме, нали?

– Напълно. И все пак трябва да се вземе предвид, че Хаузер е написал тези опасни редове, обзет от известен страх за своята любима!

– Знам. Баща му ми разказа някои неща, а и после, докато пътувах заедно с двойката за града, двамата млади ме запознаха с доста подробности. Така лека-полека все повече се убеждавах, че Едуард Хаузер...

– ... е невинен и почтен младеж – допълни Арнд.

– Сигурно – призна комисарят, – но тъй като веднъж следствието е започнало, трябва да бъде доведено до край. Можем да освободим младия Хаузер едва след като получим достатъчно доказателства за неговата невинност. Вие в състояние ли сте да ги дадете?

– Да, господин комисар.

След тези думи Арнд най-подробно описа наблюденията си през онази нощ в дома на Зайделманови, които беше направил от покрива на ниската складова постройка. Но за лъскавото бижу си замълча.

С най-голямо напрежение комисарят следеше разказа му.

– Вашите изводи и догадки ми се струват толкова естествени и логични, че, кажи-речи, съм склонен да се присъединя към тях – каза той накрая, без да попита защо през онази вечер Арнд тайно се е промъкнал в двора на Зайделманови, – но – продължи той – между дантели и

дантели може да има разлика.

– Може – кимна Арнд, – но в дадения случай сигурно става въпрос за черни дантели с фино изработени фигурки на полумесеци и точки между линии, пресичащи се под прав ъгъл. Вярно ли е, господин комисар?

– Наистина, вярно е!

– Знаех си – продължи детективът. – Предполагам, че разполагате с дантелите, намерени у младия Хаузер. В единия си край те непременно ще паснат съвсем точно с парчето, от което са били отрязани. А то трябва да се потърси у Зайделманови. И още нещо: вярвате ли, че Фриц Зайделман си е губил времето да търси конци в дома на Хаузерови, за да зашие дантелите под подплатата на палтото?

– В никакъв случай. Ако предположим, че догадките ви са верни, той е взел от къщи и иглата, и конците.

– Как извадихте дантелата от палтото? – осведоми се детективът.

– С джобното си ножче срязях подплатата.

– Много добре! Значи шевът е останал непокътнат?

– Напълно! И лесно ще се разбере дали първоначалният шев е разпран от чужда ръка и дали после отново е бил защит със съвсем друг конец. Нека проверим веднага! Палтото на Хаузер виси в съседната стая.

Полицейският служител излезе, но скоро се върна с дрехата и я разпростря върху масата.

Арнд внимателно огледа подплатата.

– Предположението ми е вярно – каза той най-накрая. – Шивачът е работил с тънък копринен конец, а ето тук долу виждате мястото, където подплатата е била разпрана, а после отново защита с едри, припряно направени бодове, и то със съвсем друг, по-дебел конец.

– Ще трябва да потърсим у Зайделманови такива конци – кимна комисарят. – Ако всичко това излезе вярно, значи си имаме работа с такава подлост и мерзост, каквито не съм срещал, откакто съм на служба в полицията.

– И които ни позволяват да направим и други изводи – сухо добави Арнд.

– Какви?

– Защо Зайделманови ще полагат чак такива усилия, за да лепнат върху Едуард тъмното петно, че той е Горския призрак? – отвърна Арнд на въпроса с въпрос.

– Според мен от омраза, от жажда за отмъщение, господин Арнд.

Детективът се усмихна. В този момент почувства превъзходството

си над комисаря, защото всъщност наистина знаеше повече от него.

– Добре, нека речем, че е за отмъщение! Но тази жажда за отмъщение е придобила вече такива измерения, които надхвърлят всякакви граници. Сам знаете, господин комисар, че тук в града младият Хаузер е получил от някакъв непознат уж много важни документи, които е трябвало тайно да пренесе през границата, нали?

– Естествено, че го знам. Тези документи са у мен и след като ги прегледах, мога да заявя, че...

– Е?

– ... че са без каквото и да било значение. С изключение на едно коварно измъдрено писмо, с което навярно са подлъгали Хаузер, те представляват само набързо нахвърляни безсмислици. Между тях се намират и няколко съвсем празни листа.

Арнд отново се усмихна.

– Виждате ли, господин комисар, точно това очаквах да чуя. Хаузер е бил жестоко измамен.

Комисарят кимна бавно и замислено.

– Само се пита от кого?

– Мога да ви осведомя. Човекът се нарича Михаловски. Полицейският служител скочи на крака, сякаш бе изхвърлен от пружина.

– Какво казахте?

– Въпросното лице се нарича Михаловски.

– Вие знаете името на измамника?

– На първо време само името, но не и нещо друго. Обаче разполагам с описанието на това лице и се надявам да попадна на следите на негодника, който едва ли е смятал за възможно да бъде разкрит, иначе щеше да внимава повече и щеше да направи всичко необходимо онова фалшиво измамническо писмо никога да не попада в ръцете на полицията. Впрочем той е близък познат и приятел на семейство Зайделман.

Комисарят подсвирна през зъби.

– Аха, оттам ли духа вятърът?... Господин Арнд, ще трябва да ми разкажете всичко най-подробно.

И Арнд му разказа, разказа му случилото се толкова убедително, че накрая полицейският служител му стисна ръката с думите:

– Окажахте ни голяма услуга, господин... колега. Постепенно започнах да виждам нещата по-ясно. Младият Хаузер няма да остане дълго в предварителния арест. Неговият случай е вече, кажи-речи, разрешен, само... не знам дали се досещате какво още липсва.

– Все още липсват доказателства за вината на другата страна. Ще

направя всичко, което е по силите ми. Ще се помъча да издиря господин Михаловски.

– Същото ще опитаме и ние по служебен път. Струва ми се, колега, че по този случай сигурно това не ни е последният разговор.

– Винаги съм на ваше разположение, господин комисар.

– А къде мога да ви намеря?

– Живея в Хоентал, тоест извън селото, при лесничея Вундерлих.

Двамата се разделиха. Арнд отново се върна в странноприемницата „Златния вол“. Там го очакваше голяма изненада. Съдържателят беше сам в помещението за посетители. Лесничеят никъде не се виждаше.

– Отиде ли си? – учуди се Арнд. – Защо?

Той се ядоса малко на своеволието на своя придружител, но след краткото обяснение на кръчмаря веднага промени мнението си за постъпката на Вундерлих.

– Господине, по време на отсъствието ви се случи нещо извънредно важно – гласеше отговорът. – Представете си само! Както си седяхме тук и господин лесничеят пиеше вече третия грог и си бърбехме за най-различни неща, изведнъж Вундерлих забеляза, че липсва кесията му с тютюна. Каза ми, че може би я е забравил в шейната, и излезе навън, за да провери. В туй време погледнах през прозореца, но ненадейно вратата се отвори и на прага се появи нов посетител. Човекът изобщо не седна, а както си беше прав, изпи една ракия. Уж някак си между другото завърза разговор и се опита да го насочи към Зайделманови. Това ми направи впечатление. Зайделманови... Хоентал... събитията през изминалата нощ... всичко това не ми излизаше от главата. Затова огледах непознатия малко по-подробно и представяте ли си какво открих? На ръката, която просто пред очите ми взе чашата с ракия, блестеше пръстен. Веднага го познах. Светкавично ми мина през главата мисълта: „Та това е пръстенът, който Михаловски носеше вчера!“ Този искрящ зелен камък! За миг-два бях доста объркан, но бързо се окопитих и внимателно сравних фигурата на непознатия с външността на Михаловски. Имаше среден ръст, беше добре охранен, прилично облечен. Всичко съвпадаше! Липсваха само големите очила и брадата. И аз не бях много сигурен какво да мисля. Тогава погледът ми пак падна върху месестите пръсти и пръстена. „Наистина – казах си аз, – това е само Михаловски!“ А когато човекът плати и излезе, по походката и стойката му разбрах, че не съм се излъгал. Можете да си представите, че веднага в главата ми се породиха какви ли не планове. И тъкмо тогава Вундерлих се вмъкна в помещението през задната врата. Беше намерил кесията с тютюна си и

подсмихвайки се, ми я показа. Но аз не ѝ обърнах никакво внимание. „Оставете сега това! – махнах с ръка. – Трябва да обсъдим нещо далеч по-важно. Току-що Михаловски беше тук. Погледнете навън... виждате ли... ей там, пресича улицата! Бързо, проследете го незабелязано! Той не ви познава, тъй че можете тайно да го наблюдавате. Помъчете се да установите къде ще отиде!“ Лесничеят светкавично облече палтото си, сложи си шапката и изхвъркна през вратата. Дано ме е разбрал правилно! Не ни остана никакво време за повече обяснения. Във всеки случай го пуснах по следата и сега ще трябва само да изчакаме да видим какво ще стане.

– Много добре сте постъпили! – подсмихна се Арнд. – Ако Вундерлих поне донейде хитро подхване нещата, ще разкрием триковете на Михаловски.

Изненадващата вест развъълнува толкова силно детектива, който иначе не губеше тъй лесно самообладание, че не го свърташе повече на едно място, а дълбоко замислен, с ръце на гърба, закрачи нагоре-надолу из помещението. Какви ли не мисли му минаваха през главата! Кръчмярят го гледаше мълчаливо. Не смееше да се обади, за да не го смути.

Но ето че след малко изведнъж тишината бе нарушена от силния му вик:

– Вундерлих се връща!

И действително вратата се отвори и лесничеят прекрачи прага ѝ. Лицето му сияеше.

– Здравейте, господин братовчеде! – засмя се той. – Долагам, че се връщам от лов. Успех по целия фронт. Лисичата дупка е открита.

– Наистина ли? Намерили сте жилището на господин Михаловски?

– Точно така, господин братовчеде. Беше въпрос на чест. Взех тайно да се промъквам подир него и не го изпуснах от очи, докато минахме по две, три, четири улици и така чак до Зайлерщрасе. Там той свърна под широкия сводест вход за коли на къщата, която е позната на хората под името „При синята звезда“ заради известната дрогерия. Прекоси двора и хлътна в задната постройка. Изчаках известно време, но Михаловски не се появи. „Дали живее тук?“ – помислих си аз. Най-накрая влязох в дрогерията ѝ си купих прах срещу паразити.

– За кучето е – казах на дрогериста. – Животното има бълхи.

Тъй се заговорихме и едва най-накрая, ей тъй, като че между другото, му зададох най-важния за мен въпрос:

– Току-що видях един господин, когото познавам по име от Хоентал, да влиза в двора през входа за коли. Ако правилно си спомням, той

е приятел на търговеца Зайделман и...

Нямаше нужда да продължавам. Дрогеристът веднага ме прекъсна:

– Аха, имате предвид господин Михаловски ли?

– Точно така. Да не би да живее в тази къща?

– Понастоящем отново е дошъл тук. Сигурно знаете, че постоянно му местожителство е отвъд границата, но често идва в града по работа и редовно отсяда при вдовицата Хемпел в задната постройка.

– Аха, значи от време на време остава тук за по-дълго, така ли?

– Идва по три или четири пъти в годината, все за една седмица или и за малко повече. Доколкото знам, той е търговец на едро на прежда и всякакви платове.

– Тъй, тъй – казах аз. – Това не го знам, а и не ме засяга. Попитах само защото съм го виждал в Хоентал заедно със Зайделманови и съм чувал, че е някой си господин Михаловски.

Е, вече знаех достатъчно, заплатих праха срещу паразити за кучето, което, надявам се, няма да ми се разсърди за съвсем несправедливото оклеветяване, прибрах кесийката в джоба си и си тръгнах. Ето ме сега пак тук на ваше разположение, господин братовчедо. Напълно честно си заслужих трите чаши прог, нали?

– И трите, драги ми Вундерлих! Не мога да не ви похваля. Струва ми се, че сте сбъркали професията си. Във ваше лице светът е загубил един истински детектив.

В резултат на успеха, постигнат толкова неочаквано от доблестния лесничей, Арнд веднага повторно отиде в полицията и съобщи на комисаря, че е открил жилището на Михаловски. Естествено полицейският служител бе радостно изненадан, макар всъщност тайничко малко да завиждаше на детектива. Много му се искаше тази немалка сполука да беше записал на сметката на своите хора, но все пак ставаше дума за общо дело, а в случая това беше решителен принос именно за него.

Още почти цял час Арнд и комисарят обсъждаха по-нататъшните си стъпки. Отново стана дума и за дантелите, които според сведенията на Арнд бяха Зайделманови.

– Ще наредя да отидат да ги потърсят – заяви комисарят. Но Арнд се противопостави.

– Сега-засега не ви съветвам да го правите. Така Зайделманови незабавно ще разберат, че коварните им кроежи са разкрити, ще уведомят своя съучастник Михаловски и всячески ще затруднят нашите по-нататъшни издирвания.

За комисаря всичко беше съвсем ясно. Той обеща на първо време,

може би още няколко дни, да изчака с тази работа. Впрочем той увери Арнд, че доколкото е възможно, ще облекчи положението на младия Хаузер, а също и на Ангелика Хофман. Било само въпрос на време, и то на кратко време, докато освободят от ареста най-напред Едуард, а после сигурно и момичето.

Сега-засега детективът си беше свършил работата в града. В двора на „Златния вол“ отново се качиха в шейната и развеселени поеха обратно към лесничеството сред хоенталската гора. По пътя, въпреки отличното си настроение, Вундерлих пак намери за какво недоволно да мърмори.

– Господин братовчеде, хубава каша ми надробихте с вашата по-тайност – каза той, уж доста кисело, но всъщност като скришом се подсмивваше.

– И каква е тази каша? – попита Арнд.

– Та нали за пред хората сме братовчеди?

– Ами да, разбира се. Нима в „Златния вол“ не се държах като такъв?

– Така беше, ала сте ме посветили съвсем бегло в намеренията си, както и в подробностите на вашия живот. И ето на, онзи кръчмар, проклетият му отровител, взе да ме разпитва за професията на моя братовчед. А при това този тип отдавна знае за вас повече от мен, тъй че ме постави в голямо затруднение. Не, не се смейте, драги! Не беше особено мило от ваша страна!

– Какво ще рече „не беше особено мило“? – опита се Арнд да успокои стария. – Та нали нямаше как преждевременно да разкрия всичките си карти.

Той не каза нищо повече, а с многозначително кимване на глава по посока на Кристиян, ратая, му даде да разбере, че кочияшът не бива да чуе нито че Арнд е детектив, нито че става дума за преследването на Горския призрак.

Лесничият веднага се съобрази с този знак. Само махна с ръка, но после приближи глава до ухото на Арнд и му прошепна:

– А какво ще правим сега с истинския Горски призрак? Отговорът беше също така предпазлив и тих:

– Ще го заловим в близките дни, може би още днес или утре.

– Иха-а! Искам и аз да участвам!

– Нали вече се уговорихме. Ще дойдете с мен. Имате ли време тази вечер?

– За такова нещо – винаги!

– Е, тогава още днес ще преживеете нещо интересно, защото имам среща с Горския призрак. Вие ще ме придружавате.

Четиринадесета глава

Първо свърши най-трудното!

Приблизително по същото време, когато Фриц Зайделман и търговецът Шпенглер, известен в окръжния град под името Михаловски, седяха заедно в странноприемницата „Златния вол“, лекарят на работещите в мината миньори доктор Вернер вървеше по уличките на Хоентал. Той влезе в една мизерна къщурка и в коридорчето отвори някаква врата. Посрещна го толкова лош и застоял въздух, че за миг дори се поколеба дали да влезе.

– Добър ден, господин докторе!

Един блед мъж с изпити страни се изправи от стола си иззад масата, върху която бе поставена чертожна дъска.

– Но, Вилхелми, какъв е този отровен въздух в стаята ви? – укорително каза лекарят. Човекът само вдигна рамене.

– Не съм виновен, нищо не мога да направя.

– Че защо не проветрите?

– Много е студено, господин докторе, а моите хора имат силна треска! Е, мога ли при това положение да проветрявам?

При тези думи той посочи към ъгъла на стаята. Там върху съвсем мизерна постеля лежаха една жена и три деца, които изглеждаха ужасяващо отслабнали и явно бяха много зле. Ясно си личеше как треперят от треската. Пламналите им от високата температура тела бяха едва-едва покрити с мизерни парцаливи дрехи.

– И все пак трябва да проветрявате! – настоя лекарят.

– Студено е, студено е! – простена болната жена.

– Чухте ли? – въздъхна мъжът. – Моля ви, затворете вратата! Става течение. Жена ми и малките могат да се простудят до смърт!

– Ами запалете огън, де!

Човекът отново вдигна рамене.

– С какво, господин докторе? И въглищата, и дървата струват пари.

– Но нали работите и печелите?

– Да, печеля. А знаете ли колко? Вилхелми отиде до вратата и я затвори, без да обръща внимание на неодобрителния поглед на лекаря.

– Сигурно толкова, колкото ви е необходимо. Та вие сте художник десенатор! А това е доходен занаят.

– Десенатор при фирмата „Зайделман и син“! – с горчивина додаде

Вилхелми. – Имате ли представа какво означава това?

Лекарят прехапа устни и замълча, защото в случая не само имаше бегла представа, ами знаеше много добре за какво става дума. Години наред практикуваше трудната си професия на лекар на миньорите, както и на цялата беднотия от Хоентал и близката околност. Беше влизал в допир с всички слоеве на населението, беше се запознал с бедни и богати, с висши и нисши, беше срещал свестни и почтени хора, но и доста негодници. И ако искаше да бъде искрен и справедлив, трябваше да признае, че не би могъл да причисли Зайделманови към добрите и почтени люде.

През ума му минаха какви ли не преживявания. Спомни си и за онази сцена, на която стана свидетел вечерта след словото на рентиера Зайделман, когато бедната одърпана женица се беше появила в дома на заможния предприемач, откъдето я бяха изгонили по най-позорен начин. Ненапрасно свещеникът на селото беше напуснал тогава заедно с нея един кръг от хора, където нямаше и следа от любов към ближния или, от някаква социална справедливост.

– Да, разбирам – кимна той в отговор на укорителния въпрос, подхвърлен му от Вилхелми. – И колко печелите? Човекът посочи чертожна-та дъска и каза:

– Ето тук виждате пет нови десена! Аз ги скицирах и изработих за две седмици. За всеки от тях господин Зайделман ще ми заплати по четири марки, следователно общо ще получа двайсет марки. Но с тези мостри, които според закона ще станат негова собственост, той ще спечели хиляди!

– И все пак! Двайсет марки не са дреболия!

– Не са дреболия ли? Боже мили! Седмично пет марки за шест гърла в къщи, между които четирима болни!

За обяснение на своите прости сметки десенаторът посочи зад студената печка, където на малко столче се беше свила една старица, която явно зъзнеше, макар че се беше загърнала до кръста с някаква парцалива широка фланелена кърпа. Тя беше тъщата на Вилхелми.

– Хмм!... Ами как са болните?

– Както преди. Състоянието им не се е подобрило, а по-скоро се е влошило.

– Я да видим!

Лекарят се приближи до жена му и бегло я прегледа.

– Наистина не е по-добре – каза той. – Пак ще ви дам същия съвет – погрижете се за топлина! А какво стана с лекарството?

– Все още не съм го взел.

– Така ли? Защо? Нали наредих да го приготвят и да го вземете от аптеката!

Вилхелми изправи гръб.

– Да, наредили сте, господин докторе, и аз наистина бях там, но отказаха да ми дадат лекарството, защото не можах да им платя необходимите три марки. Впрочем все още дължа на аптеката четири марки за предишното лекарство. А откъде да взема парите? В джоба ми няма и един пфениг.

– Наистина лоша работа! – въздъхна лекарят. – Но лекарството спешно ви трябва. Какво ще правим?

– Май че се сещам за един изход, господин докторе. Нали вие сте не само лекар на миньорите, а и на социални грижи. Не можете ли да се застъпите за мен, така че да получа лекарството безплатно? Или поне на първо време да ми го дадат пак на кредит?

Доктор Вернер вдигна рамене.

– Е, да, бих могъл да опитам. При това положение тук... дори е мой дълг, но изобщо не гарантирам, че ще успея, драги. Знаете, че общината е бедна. При подобни молби тя е принудена най-напред да обръща внимание на онези, които нямат никакви доходи. А вие все още работите. Я ми кажете, говорили ли сте някой път с господин Зайделман за вашето положение?

Лицето на Вилхелми помръкна и той здраво стисна устни. После отговори:

– Да. Но той не желае работещите при него хора да се обръщат към лекаря на социални грижи.

– Няма как да му се отрече това право, докато поне донякъде заплаща труда на хората си. Според мен за вас има само един разумен изход – потърсете си друга работа!

– Не съм учил нищо друго.

– Тогава рискувайте и чертайте за някой друг предприемач!

– Че тук има ли такъв? А и напусне ли човек веднъж Зайделманови, никак не е лесно пак да си намери работа. За това се грижат самите господа Зайделман.

Измъченото лице на Вилхелми бе станало съвсем безизразно. Несъмнено той беше свестен човек, но под смазващата тежест на събрания лош житейски опит се беше затворил в себе си и се беше озлобил.

– Решавайте! – подкани го лекарят. – Да ви отбележа ли като нуждаещ се от социална помощ?

– Все още се колебае, господин докторе. Ами какво ще правя, ако после остана без работа?

Лекарят се позамисли и след малко предложи:

– Защо не помолите господин Зайделман за една малка предплата?

– Няма да се съгласи. Вече ми даде четири марки аванс.

– Боже милостиви! – извика лекарят извън себе си. – Човек направо да се отчае!

Той пак се приближи до постелката в най-отдалечения ъгъл на стаята, като този път започна по-внимателно да преглежда и болните деца. Но само след броени секунди бързо изправи гръб и възкликна:

– Но, Вилхелми! Едното дете се задушаваше! Не го ли забелязахте? Веднага трябва да му се направи един разрез! Десенаторът притисна ръка до сърцето си.

– Забелязах, господин докторе. Но не можете да ми отправяте никакви упреци. Не по-малко от пет пъти изпращах да ви повикат, а веднъж и самият аз идвах у вас да ви търся.

– Да, знам, но не си бях у дома.

– Обясних на жена ви какво е положението в къщи, а чрез нея вие ми предадохте, че ще дойдете само ако е наложително.

– Откъде можех да знам, че е толкова спешно!

– На жена ви бе съобщено, че животът на детето е в опасност.

– Е, да – каза лекарят, докато вадеше от чантата си инструментите, както и шишенце с дезинфекцираща течност, – обикновено всеки, който дойде при мен, представя своя случай за много спешен. Ако човек винаги веднага хуква подир него, само след месец ще грохне от изтощение. А сега елате тук и дръжте здраво малкия! Ще му направя необходимия разрез.

Десенаторът се подчини и лекарят направи в гърлото на детето въпросния разрез, така че донякъде то отново можеше да диша по-свободно.

– Тъй – каза после той. – А сега ще ви обясня как да храните малкото. Ще си набавите парче черво и ще го вържете за една цев от птиче перо, която ще пхнете в устата на болното и ще започнете да сипвате в червото мляко.

– Мляко ли?

– Да, а също и месен бульон.

– Чудесно! Месен бульон! – гневно кимна десенаторът.

– Но особено е необходимо лекарството. Непременно да го вземете! На жена си трябва да давате от него по една супена лъжица на всеки два

часа, а на всяко дете – по половин лъжица.

– Но тогава още след третия път шишенцето за три марки ще се изпразни.

– Ами ще вземете друго! Веднага ще предприема необходимите стъпки по вашия случай и ще се обади в общинската служба. Изпратете тъща си да отиде при жена ми за мляко и бульон! После се погрижете своевременно да получите парите си от Зайделман, за да можете да си купите дърва и въглища, както и някаква друга храна. Може би той пак ще ви даде малък аванс. Трябва да стиснете зъби и да се държите, Вилхелми! Не губете кураж! Но така не може да продължава.

Доктор Вернер си тръгна.

Десенаторът се приближи до покрития с ледени цветя прозорец, с топлия си дъх направи малко кръгче в леда и изпрати лекаря с поглед. Имаше чувството, че трябва да нададе дивашки рев, за да му пооекне. Внезапно, сякаш неволно, склочи ръце за молитва и прошепна:

– Боже, помогни ни! Загиваме!

Но тази кратка и гореща молитва веднага замря на устните му. Порано често се молеше, ала после, изпаднал в най-ужасна мизерия, беше изгубил вярата си и в Бога, и в хората.

Внезапно усети на рамото си нечия ръка. Тъща му се беше приближила. Тя беше вярваща жена. Заедно с него бе гладувала, страдала и мръзнала, ала въпреки всичко винаги беше намирала по някоя утешителна дума. Добре го познаваше и знаеше какво ставаше в душата му. Тя бе взела в ръка старата изпокъсана от четене книга с църковни песни, без да каже нито дума я разтвори пред очите на отчаяния човек и с костеливия си пръст му посочи едно място от текста, което сигурно съдържаше някакви утешителни слова.

Какво е това? – попита я той с горчивина в гласа. – Я остави тази стара книга! Тя не може да ни помогне!

Книгата не, но онзи, за когото става дума тук – настоя тя.

Кой, Бог ли?

По устните му трепна подигравателна усмивка.

Синко, не изпадай в грях! – предупреди го старицата. – Той е изпратил гарваните да занесат храна на пророк Илия, нахранил е пет хиляди души само с пет хляба и две риби и затова...

Добре, майко, остави това! – прекъсна я зет й. – Щях да съм доволен ако сега имах и един хляб... предварително се отказвам от рибите! Ти чу ли какво каза докторът? На първо време ще ми осигури мляко, бульон, а може би и лекарство. Но после се задават все нови и нови

разходи. А знаеш ли с колко пари разполагам?

Засега с никакви.

Нямам нито халер! Нито пукнат пфениг!... Е, как ще купиш тогава дърва и свещи? А без светлина няма да мога да работя през следващата нощ, а ще трябва да довърша новите десени.

Защо не опиташ още веднъж при Зайделман? – предпазливо подхвърли с умолителен глас старицата. – И лекарят ти го предложи.

Няма смисъл. Зайделман няма да ми даде нищо.

Припомни му за спомагателната каса!

Каква спомагателна каса?

Ами касата за бедняците, за която в неделя събираха пари.

Вилхелм сподави язвителния си смях.

– Аз не бях в кръчмата, когато рентиерът е говорил, но мисля че при тукашното обедняване на хората едва ли са събрали кой знае колко пари.

– О, напротив, всеки даде по нещичко! Не ми се вярва някой да не се е отзовал.

– А-а, значи и ти си дала, така ли? Старицата се изчерви, сякаш я бяха хванали да върши някаква бяла.

– Можех ли да постъпя иначе? – плахо попита тя.

– Струва ми се, че нямаш пари, а?

– Имах два пфенига... Слушай, нека ти разкажа всичко! Когато ти си мислеше, че спя, аз изплетох един чифт чорапи за жената на учителя. Тази работа става и на тъмно.

Вилхелми смръщи вежди.

– Тъй значи... вместо да си в леглото, което се състои, кажи-речи, само от купчина парцали, и да си почиваш и поне донякъде да се стоплиш, ти си жертвала съня и здравето си! И колко спечели от потайния си труд?

– Трийсет пфенига.

– Добре! Това са твои пари и аз не бива да те питам как ги харчиш, ала все пак съм любопитен да разбера какво си направила с тях.

– Предпочитам да не ти казвам – опита да се измъкне старицата, но щом видя сбърченото чело на зет си, побърза да продължи: – Нали си спомняш, че тези дни под разни вехтории в скрина неочаквано намерих няколко пури?

– Да, бяха седем. Сигурно съм ги скътал там в по-щастливи времена и после съм ги забравил.

– Тъй ли мислиш? – усмихна се старицата. – Е, тогава ще ти кажа

истината. Едва ли някой пушач забравя подобно нещо. Ден-два преди това беше споменал колко много ти се искало някой път пак да изпушиш една пура.

– Е, да, понякога човек се забравя и изпуска по някоя такава глупост.

– Е, виждаш ли, затова после се огледах за някаква работа, та да спечеля някой и друг пфениг.

Вилхелми втренчи поглед в старицата, сякаш искаше да надникне в най-скритото кътче на сърцето ѝ.

– И какво направи с парите си? – бавно я попита той.

– Купих пури... шшт, не ми се карай! Бяха от най-евтините. Седем къса за двайсет и осем пфенига.

– И после ми каза, че си ги намерила, нали?

– Да.

Очите ѝ блестяха. Тя бе гладувала и страдала заедно с близките си, беше пожертвала цели нощи, за да изпълни едно необмислено изречено желание на зет си. Той бе силно трогнат. Трябваше да се обърне, за да скрие напирашите сълзи, но само след миг-два бързо се извъртя към старицата, прегърна я и целуна побелялата ѝ коса.

– Майко – промълви той, – ти действително си истинска майка! И... това, с пурите... това ме задължава. Ти си толкова самопожертвувателна и безкористна жена... не искам да се срамувам пред теб. Затова ще отида при Зайделман. Трудно ми е да го сторя, но щом си помисля за изплетените от теб чорапи и за пурите, става ми някак по-леко.

– Кога смяташ да отидеш?

– Сега, веднага! Иначе е възможно отново да загубя кураж.

– Само така! – похвали го старицата. – Моята баба винаги казваше: „Първо свърши най-трудното!“

* * *

Мартин Зайделман седеше в работния си кабинет и едва-едва вдигна поглед, когато десенаторът Вилхелми учтиво почука и смутено прекрачи прага на стаята.

– Носите ли скиците на новите десени? – попита през рамо Зайделман.

При пренебрежителния му тон смелостта на художника, събрана с толкова усилия, бързо започна да се изпарява.

– Още не – колебливо призна той. – Утре рано сутринта ще бъдат готови.

– Аха. И тогава на какво дължа честта да ме посетите още днес?

Язвителната ирония, лъхаща от този въпрос, за малко да накара Вилхелми гневно да избухне, обаче се сети за седемте пури, за цялата мизерия в дома си и благодарение на това успя да се овладее.

– Жена ми и децата ми лежат тежко болни в къщи. Току-що лекарят беше у нас и каза, че непременно трябвало да осигуря отопление, силна храна и преди всичко – лекарства. Прояви готовност на първо време да ми помогне с някои неща, но по-нататък ще трябва сам да се погрижа за всичко. И затова си рекох... реших... ах, господин Зайделман, не ме гледайте тъй мрачно, сякаш съм най-големият ви враг! Все пак би трябвало да ми помогнете! Просто не знам какво да правя. Утре рано сутринта ще ви донеса новите десени, но още днес много спешно се нуждая от няколко марки. Няма ли да ми дадете тези пари в предплата, господин Зайделман?

– Не – гласеше краткият и студен отговор.

– Но няма как да изгубите тази сума.

– Вече ми дължите четири марки.

– Да, така е, но вие сте богат и ви е все едно дали утре ще ми удържите само четири марки, или пък осем или десет.

– Не, не ми е все едно. Един търговец винаги трябва строго да се придържа към принципите в търговията. Отстъпи ли веднъж от тях, със сигурност може да очаква неприятности.

– Не си спомням някога да съм ви причинявал неприятности – възрази Вилхелми.

– О, и още как, любезни мой!

– Кога?

– Ей сега; току-що! Знаете, че един от принципите ми е никога да не давам пари в аванс. Веднъж ме придумахте да направя изключение и ето че сега, вместо да си върнете дълга, вие повторно ми искате предплата. Това е достатъчно неприятно, драги мой! Отстъпя ли, в крайна сметка загубите ще останат за мен, а вие никога няма да се отървете от дълговете си. Не проумявате ли, че съм принуден да отхвърля молбата ви само за ваше добро?

– Но, господин Зайделман! Та представете си само болните! Студа! Бога ми, нуждая се от тази малка сума, за да предотвратя най-лошото!

– Драги приятелю, я не ми разправяйте приказки! – ядосано махна с ръка търговецът. – Вие, дребните хорица, вечно сте в най-голяма беда и си мислите, че ние, които с усърдие, работливост и упорита пестеливост сме си пробили път в живота, съществуваме на този свят единствено, за

да оправяме вашия банкрутирал семеен бюджет. Спестете ми вайканиците си и ме оставете на мира! Гледайте как с приходите си ще можете по-добре да връзвате двата края!

Вилхелми прехапа устни. Преглътна един хаплив отговор, защото отново помисли за положението в къщи и преди всичко за съвета, който му беше дала старията.

– Е, тогава имам една друга молба към вас – с мъка продума той.

– Още една молба? Надявам се да не прилича на първата, а?

– За съжаление и тя е нещо подобно – призна десенаторът, като вече беше в състояние напълно да скрива треперенето на гласа си.

– Хайде, казвайте! – нетърпеливо настоя Зайделман. – Нали виждате, че нямам време за безполезни приказки.

– Господин Зайделман, вие ме познавате. Никой човек не може да каже нещо лошо за мен. Винаги съм проявявал чувство за чест и когато съм изпадал в беда, никога не съм го показвал пред хората. Досега не е имало случай да съм просил. Цялото ми същество се бунтува срещу това и...

– На въпроса! Спестете си дългия увод! Какво желаете?

– Днес ножът опря вече до кокала, господин Зайделман – продължи Вилхелми така, сякаш полагаше големи усилия да изговаря всяка дума. – Трябва да се погрижа за близките си. Глава на семейството съм. Затова съм длъжен да опитам всички средства, само и само да си помогна. Вие отказвате да ми дадете аванс. Добре, ще се примиря. Но ви питам: ще ми откажете ли и една малка помощ, една... милостиня?

– Милостиня ли? Какво по-точно имате предвид?

– Мисля си за малък подарък от онази каса за бедните, за която вашият брат в неделя събираше пари.

– Това не е моя работа. Ще трябва да се обърнете към него. Само че в момента е зает. Елате пак вечерта!

По лицето на Вилхелми се изписа смесица от уплаха, мъка и отчаяние.

– Господин Зайделман – простена той, – сам не знаете какво искате от мен! Да чакам чак до вечерта, да ме измъчват тревога и несигурност! Това е твърде много! Няма да го понеса. От сърце ви умолявам, направете за мен едно изключение! Вашият брат е добър човек. Сигурно не би ме отпратил с празни ръце и съм убеден, че няма да ви се разсърди, ако веднъж без изричното му одобрение се разпоредите да ми бъдат отпуснати няколко марки.

– Човече, как си го представяте всъщност? – избухна Зайделман. –

Вярно, че аз отговарям за касата, но имам право да извършвам плащания от нея само по изричното нареждане на управителя. Освен това ми се ще да ви попитам дали изобщо сте били на онова събрание в неделя!

– Не – призна си десенаторът. – Имах много работа и...

– Ясно! – прекъсна го Зайделман. – Щом е така, не бива да храните никакви надежди... нищо няма да получите.

– Боже мой, защо?

– Защото естествено най-напред трябва да имаме предвид участниците в сказката, които са заявили подкрепата си на високите цели, преследвани от моя брат. И сам можете да си представите, че ще получим предостатъчно подобни молби.

Вилхелми пое дълбоко въздух.

– Разбирам ви, господин Зайделман – каза той унило. – Мизерията на хората в планините е голяма. Но, повярвайте ми, в момента моето семейство наистина е от онези, които най-спешно се нуждаят от помощ. Не, моля ви, не ме прекъсвайте! На самия мен ми беше невъзможно да присъствам на неделната сказка, но моята тъща е била там. Знам със сигурност, че дори е пожертвала последните си два пфенига за въпросната каса и следователно тя във всички случаи е от хората, които са се обявили в подкрепа на високите цели и идеали на вашия брат. Затова нека приемем, че говоря от името на тази старица, която заедно с мен е изпаднала в беда! Не би ли могло да се направи така, че...

– Страшно сте изобретателен, драги ми Вилхелми – усмихна се Зайделман и лицето му прие гадно и жестоко изражение. Както изглеждаше, той напълно съзнателно се наслаждаваше на мъките на този човек, застанал пред него в унизителната роля на смирен просител. Търговецът имаше такъв вид, сякаш изпитваше голямо удоволствие от това, че може да накара десенатора да преживее такива тежки и горчиви минути. – Вие непрекъснато измисляте все нови и нови трикове, за да се измъкнете някак от затрудненото си положение, но трябва да ви заявя, че няма да стане така, както сте си наумили.

В този момент Вилхелми вдигна глава. Няколко секунди внимателно се взира в лицето на своя мъчител. Уплаши се. Онова, което прочете в него, бе неумолимост и жестокост. Разбра, че всяка надежда за помощ е напразна.

Десенаторът изправи гръб и изпъна рамене. Твърдото му решение да не позволява повече да го измъчват съвсем безполезно, се изписа по лицето му. Вече беше отворил уста, за да каже няколко твърди думи, които щяха да сложат край на безплодния разговор, когато Зайделман,

изглежда, правилно разгадал какво може да означава стегнатата стойка и изражението на другия, изведнъж омекна.

– Вилхелми – поде той, като се изправи пред десенатора, – вие знаете, че винаги съм бил благосклонен към вас.

Художникът го изгледа подозрително, понеже за пръв път чуваше търговецът да му говори с такъв тон.

– Така ли е, или не е? – продължи Мартин Зайделман.

– От друга страна, вие също знаете много добре, че аз винаги съм работил добре – отвърна Вилхелми, избягвайки прекия отговор.

– Работил, не работил добре... заради вас не мога да погазя принципите си. Но все пак може би всичко ще може да се уреди другояче. По какъв начин сте работили този път? Първо само цветовете ли съчетавате, или направо изцяло изработвате десените?

– Изцяло ги изработвам.

– Значи все пак някои от петте са напълно готови, нали?

– Вече имам четири готови. Вчера преди обед започнах последния десен.

– Ами че тогава вземете четирите и ми донесете листовете! Така ще мога да ви изплатя възнаграждението, без да нарушавам принципите си и да се излагам на опасността от загуба.

– Наистина това е изход! – облекчено въздъхна Вилхелми. – Изобщо не се сетих за тази възможност.

– Хайде, вървете! Ще ви чакам тук. Вилхелми се втурна навън и само след броени минути се върна, останал без дъх.

– Я сега да видим! – снизходително каза Зайделман. Той взе листовете в ръка и започна да ги оглежда. Постепенно лицето му придоби недоволно и навъсено изражение. После се приближи до прозореца, за да може по-добре да вижда.

– Хмм! – разочаровано промърмори той. Вилхелми внезапно почувства как надеждите му се стопяват. Зайделман се обърна към него с думите:

– Това оригинални скици ли са? – попита търговецът, поглеждайки изпитателно Вилхелми. – Искам да кажа... това ваши собствени проекти и идеи ли са?

– Разбира се!

– Не сте ли виждали нещо подобно преди това?

– Но, господин Зайделман, какво означават тези въпроси? Всички десени, които ви предавам, са плод на лично мои идеи и са съвършено нови разработки.

– Хмм!... Но изглежда, че в този случай се заблуждавате. Я си помислете по-добре!

– Не мога да си спомня за някакъв десен, който да е бил подобен на някои от тези четирите.

– Тъй, тъй! И все пак, когато за последен път бяхте при мен, ей тук лежеше един лист с нов десен.

Вилхелми трепна, като че ли някой го беше ударил с камшик.

– Не... не съм виждал... такова нещо – заекна той.

– Беше ей тук, на масата, точно пред очите ви.

– Бога ми, за пръв път чувам за това!

– Я не намесвайте милия дядо Боже в тази работа, драги! Ще ви обясня как стоят нещата! Някакъв десенатор дойде при мен да пита за работа и после ми изпрати скица на един от своите десени. Бях я оставил на масата, ей там, под носа ви. Там! Очевидно цветовете и фигурите са останали в паметта ви... може би и подсъзнателно.

– Невъзможно!

– Но сигурно е станало така, защото и четирите ваши скици приличат страшно много на онзи десен.

– Такова нещо... не, господин Зайделман, такова нещо не би могло да ми се случи!

– Не се заричайте! Това може да сполети дори и най-добрия художник, както и най-съвестния и старателен работник.

– Ще бъдете ли така добър да сравните моите скици с другата?

– За съжаление няма как да стане, защото я изпратих обратно.

Вилхелми безпомощно сведе глава.

– И това ли още! – простена той.

– Да, много неприятно. Жал ми е за вас, но нищо не мога да променя. При това положение на нещата естествено вашата работа е безполезна за мен.

След тази жестока вест последва кратко мълчание. После Вилхелми направи последен отчаян опит за спасение.

– Господин Зайделман, съвсем ли е невъзможно да сравним моите скици с другата?

– Е, не е дотам невъзможно. Или ще трябва да изпра тим вашите работи, или да изискаме онази скица. Какво предпочитате?

– Разбира се, второто. Тогава и сам ще мога да се уверя как стоят нещата.

– Хмм, драги мой, да не би да се съмнявате в думите ми?

– Но, господин Зайделман, нима бих могъл...

– Добре, добре! Нека не се отклоняваме от въпроса! Даже и в най-благоприятния случай ще измине доста време. Следователно сега-засега остава в сила решението ми, че не се нуждая от вашата работа.

– Ами... ами парите?

– Но вие не можете да настоявате да ви платя за нещо, което няма никаква стойност за мен, нали?

Десенаторът смутено въртеше шапката си в ръце. Идеше му да се разкрещи от отчаяние, но все пак се овладя и събра сили за един последен въпрос:

– Ами аванса, господин Зайделман? Възмутеният Мартин Зайделман кипна:

– Аванс ли? Е, този въпрос наистина не го очаквах! Не ви дадох аванс, когато бях убеден, че още утре ще ми донесете скиците си, а още по-малко пък съм готов да ви го дам след като знам, че ще изминат седмици, преди да можете да ми представите нещо ново.

– И с какво ще живея дотогава?

– Нам що ни е? Ти гледай! – каза Зайделман с такъв тон, който нямаше как да не разгневи дори и най-добродушния и търпелив човек. Десенаторът стисна зъби така, че те изскърцаха.

– Знаете ли към кого са били отправени тези думи, които току-що изрекохте? – попита той с разтреперан глас.

– Това е просто един известен израз.

– По-късно са станали известен израз, господин Зайделман. Първоначално са били само библейски думи. Такъв отговор е получил Юда Искариотски, след като се е разкалял за своето деяние и захвърлил трийсетте сребърника в краката на свещениците.

– Възможно е.

– После отишъл и се обесил. И аз ли да постъпя така?

– Драги Вилхелми, каква полза ще има вашето семейство от смъртта ви? – попита Зайделман със студен, кажи-речи, подигравателен глас. – Подобни положения представляват изпитания, от които човек излиза пречистен и по-силен.

– Или в които загива. Ако Бог наистина е всемирната любов, той не може по такъв начин да подлага хората на изпитание.

– Всичко това са безполезни приказки, за които нямам никакво време. Моля, спестете си ги!

– И какво ще стане с тези четири скици?

– Засега ще ги задържа, за да ги сравня с другата работа, за която стана дума. Нали така пожелахте! После ще ви съобщя резултата. За

днес няма какво повече да си кажем.

Той му обърна гръб. Вилхелми почувства в гърлото си някаква буца. Олюлявайки се, излезе навън. На улицата го посрещна студеният зимен вятър. Това го накара да се опомни. Той се спря и погледна надолу по улицата. Попита се: „Ами сега?“

Помисли си за положението у дома и тръпки го побиха, като си представи как ще прекрачи прага с празни ръце. Воплите на неговите близки сигурно пак щяха да му късат сърцето, а той нямаше да може с нищо да ги утеши. Напротив, трябваше да им каже страшната вест, че и утре, и вдругиден, и изобщо през близките дни няма да получи никакви пари.

Неизказана болка и горчивина завладяха измъчения човек. Трябваше да започне отново, да измисля и да рисува нови десени! Но това бе просто немислимо без храна, без осветление, без топла стая и без пари за лекарство, което да помогне на болните.

И така той бавно се повлече към къщи с наведена глава, докато най-сетне изведнъж забеляза, че се е озовал пред входната врата на дома си. После бавно влезе в стаята, където се намираще неговата чертожна маса и където лежаха болни жената и децата му. Нямаше нужда тъщата да го пита за резултата от посещението му у Зайделманови. По изражението на лицето му тя разбра какво е положението. Затова го дръпна настрана. Искаше да ѝ разкаже всичко, без болната жена да чуе лошата вест.

След като Вилхелми описа на старицата цялото си нещастие и огромните си страдания, тя успокоително го погали със съсухрената си ръка по челото и каза:

– И все пак не бива да губиш нито смелост, нито упованието си в Бога! – напомни му тя. – Остани сега поне за малко тук! Междувременно ще отида до жената на господин доктора и ще взема каквото ни обеща. Когато се върна, аз ще наглеждам болните, а ти ще отскочиш до Червената воденица да се видиш с брат си. Дори и да не може да ти помогне, поне си поговори с него! Понякога и това се отразява благотворно!

Вилхелми кимна. Той бе съгласен на всичко и бе готов на всичко. Волята и енергията му се бяха прекършили.

Чака почти цял час, докато старицата се върне. А когато дойде, на малка шейничка, която теглеше след себе си, тя донесе един хляб, едно гърне с мляко и друго с бульон, малко масло и дори четири яйца. Домъкна също и чувалче с въглища и голям наръч дърва. Сърцето ѝ

преливаше от благодарност към доброто лекарско семейство, което ѝ бе подарило всичко това.

Под влияние на успокоителните ѝ думи, някои от които долитаха и до болната жена, настроението на десенатора малко се поразведри. Той не се възпротиви, когато го побутна към входната врата, и веднага се отправи на път към Червената воденица, за да посети брат си, който също мизерстваше, но имаше златно сърце. И да не беше в състояние да му помогне, може би щеше да му даде някой съвет. Но във всички случаи поне щеше да чуе някоя и друга сърдечна и съчувствена дума.

Петнадесета глава В червената воденица

Вилхелми излезе от селото по околния път, който водеше към Хайнгрунд, но преди да стигне до там, минаваше покрай една воденица, построена от червени тухли. Затова в цялата околност всички я наричаха Червената воденица.

Тя беше разположена в края на гората в подножието на стръмен планински склон и представляваше стара полусрутена постройка. Мелничарят беше работил тук дълги години като калфа, а после се беше оженил за дъщерята на своя майстор. Така воденицата му се падна като наследство, разбира се, заедно с всички дългове, които тегнеха над нея.

Новият мелничар беше работлив и сръчен човек и допреди някоя и друга година все още можеше да се надява, че ще преуспее със собствени сили. Но ето че собственикът на каменовъглената мина „Божия благословия“ барон Фон Вилдщайн изгради съвсем наблизко огромна парна мелница по американски образец и оттогава Червената воденица често не работеше по цели седмици.

Вилхелми мина през долината и скоро видя, че от комина на старата постройка се извиваше дим. Помисли си : „Те могат да си позволят поне една отоплена стая.“

Когато влезе в коридора, носът му усети много приятен примамлив аромат.

„Печено?! – учуди се той. – И то, както ми се струва, от дивеч. Как ли брат ми се е докопал до него? Да не би да...“

Вилхелми почука на вратата и отвътре се разнесе едно силно: „Влез!“

Той натисна дръжката, влезе и в стаята завари брат си и жена му да се хранят.

Мелничарят доста приличаше на десенатора, но изглеждаше много по-добре охранен от него. Жена му беше, кажи-речи, дебела. И все пак по лицата им личеше, че не са били пощадени от грижи и тревоги.

– Идваш тъкмо навреме! – подвикна му мелничарят. – Сядай и си хапни с нас!

– Ухае ми на печен дивеч! – Сърнешки бут!

– Че откъде го взе туй скъпо ядене?

– Подарък.

– От кого?

– Тайна.

– Ами тогава... по-добре да не...

– Глупости! Не съм станал браконьер. Сядай и започвай! Макар и все още малко колебливо, десенаторът се подчини. Мелничарката сложи на масата чиния и прибори и за него, а после пак седна на мястото си.

Скоро всички съмнения и колебания на Вилхелми относно произхода на печеното бяха забравени. Измъчван от вълчи глад, той лакомо посегна и си отрязва едно парче. Но тъкмо когато се канеше да пхне в устата си първата хапка, изведнъж пак се разколеба.

– Какво има? – попита го Мелничарката.

– Не мога... жена ми и децата ми...!

Той остави вилицата и ножа на масата и с въздишка се облегна назад. Мелничарят слисано поклати глава, ала жената кимна като на себе си и каза:

– Струва ми се, че знам какво му е. Не може да яде, защото семейството му гладува. Нали, Вилхелми?

– Да – призна десенаторът. – Още първата хапка ще ми приседне.

Брат му смутено се изсмя.

– Да, да, такъв си си ти! На пръв поглед имаш вид на корав и суров човек, но сърцето ти сякаш е от восък. Ала ако те измъчва само мисълта за семейството, хапвай си спокойно! И за жена ти, и за децата ти ще има достатъчно. Подариха ни цяла сърна.

– Цяла сърна ли? Да не би да е от лесничея Вундерлих? От него може да се очаква подобно благодеяние, макар по този начин сам да се лишава от няколко разкошни гуляя.

– Няма да ти отговоря нито с „да“, нито с „не“. Първо да се нахраним, а после ще научиш всичко.

Вилхелми не чака да го молят повторно и за съвсем кратко време изяде голямо парче месо.

– Днес нагъваш като разпран! – засмя се мелничарят. – Навярно си имал дълги пости, а?

– Да, така е – въздъхна брат му. – В последно време ми върви дяволски зле.

– Защо не дойде по-рано при нас?

– Че какво ще търся у вас? Нали знам какви грижи са ви налегнали.

Мелничарката хвърли на своя девер съчувствен поглед.

– Наистина ли сте толкова зле у дома? – тихо попита тя.

– За съжаление – кимна десенаторът. – Не ни провървя като на вас.

Вие си имате печеното, топла стая, а и... както разбирам от тракането на мелницата... не ви липсва и работа.

– Слава Богу, работа имаме! – каза мелничарят. – Де да можеше все така да продължава!

Мелничарката наведе глава, сякаш искаше да преглътне някаква забележка, която ѝ беше на езика.

В същия миг отвън се разнесе звън. Мелничарят трябваше да излезе, за да досипе ново зърно.

– Нещо ти тежи на сърцето, а? – попита Вилхелми, когато останаха насаме с мелничарката.

– И още как! – въздъхна жената.

– Мога ли да попитам какво е то?

– Навярно той сам ще ти каже. В името на Бога, моля те да го посъветваш да се откаже!

– Нима брат ми замисля нещо лошо?

– Да, да! Направи ми тази услуга, опитай всичко възможно, за да го разубедиш!

Веднага след това разговорът между двамата бе прекъснат. Мелничарят се върна и хвърли въпросителен поглед към жена си.

– Е, сигурно вече ти е изплакала мъката си – подхвърли той с добродушна усмивка. – Паулине, вдигни масата и бързо се върни пак при нас! Съпрузите трябва да са искрени един към друг. Трябва да чуеш какво ще каже и брат ми за онази работа.

Жената разтреби масата и после отново седна при мъжете.

– Значи у вас върви на зло, а? – поде мелничарят. – По-зле от когато и да било.

– Вече спомена, че нямате какво да ядете. Впрочем и ние я бяхме докарали дотам.

– А жената и децата лежат тежко болни и не се знае дали ще оживеят.

В очите на мелничарката се появиха сълзи. Вилхелми ги видя и вече не му беше възможно да се владее. Подпря лакти върху масата, скри лице в дланите си и заплака беззвучно.

Мелничарят понечи да му каже някоя утешителна дума, обаче жена му направи знак да не се меси. И беше права. Наплаче ли се човек, тогава и на сърцето му олеква.

Оставиха Вилхелми на мъката му, докато най-сетне той вдигна глава, изтри сълзите си и каза, сякаш трябваше да се извини:

– Не се чудете, че не успях да се съдържа тъкмо пред вас. Но нали у

дома не бива да издавам какво ми е на душата.

– И добре правиш – кимна мелничарката. – Спокойно можеш да споделиш с нас каквото ти тежи на сърцето!

И Вилхелми им изплака цялата си мъка. Накрая подробно им разказа и какво му се беше случило при Зайделман. Тогава неочаквано мелничарят удари с юмрук по масата и извика:

– Постъпил е лошо, направо отвратително! Не очаквах подобно нещо от него, защото... към нас се държи по-дружелюбно.

– Към вас ли? Какво имаш предвид?

– Осигури ни работа. Сега мелим за него. Затова от толкова дълго време насам във воденицата ни пак има живот.

– За Зайделман? – учуди се десенаторът. – Че за какво му е на него толкова много брашно и откъде е взел зърното? Семейството му не е чак толкова голямо, че да му е необходимо такова количество за изхранване.

– Той си е направил сметката. Получил е зърно от другата страна на границата. Сега го мели, а после ще продаде брашното на едро. Казва, че щял добре да припечели.

– И къде е складирано това зърно?

– Горе, в парната мелница. Тя не може да се справи с всичкото, понеже много бързат, и затова аз ще им помогна. Ето как получих работа за по-дълго време, а Зайделман скрепи сделката, като веднага ми даде сто марки в предплата.

– Сто...?! Невероятно! Това хич не е в характера му! Мелничарката хвърли скришом многозначителен поглед към мъжа си, после му даде таен знак с очи, посочвайки към девера си, и накрая, без да я види десенаторът, направи с пръсти познатата пантомима за броење на пари.

– И така сам виждаш – продължи мелничарят след това, – че поне за близкото бъдеще се отървахме от грижите си. Хмм... в крайна сметка бих могъл да се лиша от четирийсет марки. Ако ти трябва, вземи ги!

Вилхелми скочи на крака и зяпна двамата така, сякаш мислеше, че снува.

– Мили Боже... четирийсет марки!... Това не може... не може да е истина!

Както изглеждаше, тази сцена взе да става за мелничаря, кажи-речи, мъчителна. Той попита:

– Е, искаш ли?

– И още как! О, никога няма да го забравя! Сега ми олекна на сърцето! Ще можем да се нахраним, да стоплим стаята, а също да купим и

лекарства! Сякаш се преродих! Имам чувството, че ми се е появил ангел спасител.

– Е, е – усмихна се мелничарката. – Ние сме само хора и освен това наш дълг е да помагаме, когато ни е възможно.

– О, какво добро сърце имаш! Но сега трябва да вървя! У дома моите хора са в бедствено положение. Не бива нито минута да ги оставям в тази мъчителна тревога!

Десенаторът се отправи към вратата, преди още да беше получил четиридесетте марки. Но мелничарят го възпря, посочи му стола, откъдето току-що беше станал, и го помоли:

– Почакай още мъничко! Колкото и да са зле твоите хора, все ще могат да издържат някоя и друга минута. Трябва да ти разкажа нещо и да те помоля за съвет, защото много ми се иска да знам какво мислиш по един въпрос.

Десенаторът отново седна на мястото си, а мелничарят смутено взе да се почесва зад лявото ухо.

– Е, Паулине – обърна се той най-накрая към жена си, – как да започна? Все пак това е една твърде опасна и съмнителна история!

– Да – кимна тя, – твърде опасна история!

– И за какво става въпрос? – попита Вилхелми.

– Хмм! За една сделка.

– С кого?

– С... хмм!... Е, нека ти кажа, с Горския призрак! Мелничарят очаквателно погледна брат си право в очите. Мислеше си, че признание-то му непременно ще подейства на десенатора като пословичния гръм от ясно небе. Ала се видя измамен в очакванията си. Вилхелми не се изплаши, не скочи от мястото си, от устата му не се отрони никакво възклицание, изразяващо изненада. Само краткотрайният по-особен блясък в очите му издаде, че тази страшна вест изобщо му беше направила някакво впечатление.

– Тъй, тъй – каза той учудващо спокойно. – Значи предводителят на контрабандистите ти изпрати свой човек, така ли?

– Не. Самият той дойде при мен.

– Кога?

– В неделя.

– Разкажи ми всичко по-подробно!

– Е, нали знаеш, че жена ми и лесничейката са добри познати. В събота Паулине отиде в лесничейството и аз останах сам почти до полунощ. И ето че някой внезапно почука отвън по капака на прозореца.

Помислих си, че е Паулине, и това ме учуди, защото, доколкото си спомнях, тя беше взела ключ. Но когато отворих входната врата, за моя изненада пред мен застана един мъж. Беше Горския призрак.

– Ти веднага ли го позна? Как изглеждаше?

– Отначало, разбира се, не успях нищо да различа, защото непознатият без много церемонии се вмъкна покрай мен в къщата, а в коридора нямаше светлина. „Сам ли сте? – попита ме той. – Знам, че жена ви е у лесничея, и използвам случая да поговоря с вас. Пуснете ме да вляза в стаята!“ Той тръгна пред мен, а аз го последвах. И ето че след малко се изправи пред мен точно такъв, какъвто го описват: крачолите на панталоните натъпкани в ботуши с високи кончови, къса шуба и шапка. На лицето му черна маска. Изпод нея гласът му звучеше глухо.

– Тъй, тъй! – обади се Вилхелми все още толкова необяснимо спокойно. – И какво искаше от теб? Кажеш-речи, вече го подозирам.

– Не, не можеш да го подозираш. Пожела нещо много странно – да му дам на разположение задната изба!

– И ти се съгласи с предложението му?

– Това не беше предложение, а настоятелно искане. Да не си мислиш, че кой знае колко ме е питал или молил?

– Е, все пак е трябвало да те попита.

– И през ум не му е минавало. Настоя да му отстъпя избата и предложи годишно да ми плаща за нея по двеста марки. И незабавно ми даде половината от тази сума.

– Аха! Значи парите, които искаш да ми заемеш, са от Горския призрак, така ли?

– Не, Спокойно можеш да ги вземеш. Те са от Зайделман. Стоте марки на Призрака си лежат непокътнати в чекмеджето.

– Но ти знаеш ли на каква опасност се излагаш? Той сигурно ще използва избата ти за склад на контрабандни стоки. Това е съвсем ясно.

– О, не! Нищо подобно! И тъкмо това представлява за мен най-голямата загадка. Ще ми плаща годишно по двеста марки само за да му разреша да... да засипе избата ми! По-късно, след изтичане на договора ни, ще мога отново да извадя всичката пръст от нея.

– Е, това наистина не го разбирам – призна си десенаторът. – Може би иска само да те заблуди, а?

– Не – увери го брат му, – наистина ще я засипе. До тази вечер трябва да я опразня и да оставя ключа на вратата ѝ. След две седмици, тъй ми заяви зловещият посетител, сам ще мога да се убедя, че избата действително е затрупана, и тогава ще си получа обратно ключа. Както

виждаш, изобщо не съществува никаква опасност.

Десенаторът бавно поклати глава.

– Това тепърва предстои да се разбере – каза той замислено. – Но ми стана ясно, че не си могъл да се противопоставиш. Обикновено Горския призрак подкрепя исканията си със страшни заплахи. И тежко и горко на онзи, който дръзне да не се подчини на тайнственото чудовище!

– Е, това е то! – възкликна мелничарят. – Горския призрак ме заплаши със смърт, ако откажа да му дам избата. А в противен случай много скоро съм щял да забележа, че всичко щяло да ми потръгне. И тъй аз се съгласих, след като ми обеща да уреди нещата така, че да си нямам никакви неприятности. А сега идва най-учудващото от цялата история. Още на следващия ден във воденицата дойде Зайделман и ми предложи да работя за него. Не е ли като в приказките?

– Хмм – промърмори десенаторът, – не вярвам в приказките. Те са за децата, а не за нас. Казваш, че Зайделман дошъл при теб, и то башата, нали?

– Башата. Вече ти обясних най-подробно, че иска да смели зърното възможно най-бързо, за да може по-изгодно да продаде брашното, и така нататък.

– И ти наистина ли мислиш, че тази поръчка е в някаква връзка с Горския призрак?

– Изобщо няма място за съмнение. През нощта ми обещават, че работите ми ще потръгнат, ако отстъпя избата си, и още на следващия ден получавам тази чудесна поръчка. Едва ли е случайно.

– Хмм! И как си обясняваш връзката между едното и другото?

– Доста дълго си блъсках главата над това и най-сетне изведнъж проумях как стоят нещата. Огледаш ли въпроса както трябва от всички страни, виждаш, че съвсем не е толкова сложен и загадъчен. Горския призрак оказва огромен натиск върху хората от Хоентал и околността. Той е, така да се каже, не-коронованият крал в тези планини. Бедните хорица са му пряко подчинени като контрабандисти, укриватели, пратеници и още знам ли как – стига само Горския призрак да има нужда от помощта им. Другите оставя на спокойствие. Но онези, които са му необходими, са принудени непременно да се подчинят на волята му, иначе така ще загаят, че ще е по-добре да вземат едно въже и да се обесят. Забележи добре – бедните хора! Винаги съм си мислил така. Обаче моят случай ми отвори очите. Незабавното появяване на Зайделман с въпросната поръчка сигурно е станало под натиска на Горския призрак. С изключение на барон Фон Вилдщайн Зайделманови са най-богатите в

цялата околност, а очевидно и те са били принудени да се подчинят на волята на тайнствения Горски призрак. Кой знае с какви средства за оказване на натиск разполага кралят на контрабандистите дори и срещу независимите предприемачи и търговци! Премисли ли човек по-дълбоко нещата, направо може да го хване страх. И ако нещата се погледнат от тази гледна точка, на клетник като мен, дето има само тази Червена воденица, никой не може да му се сърди, че не се е противопоставил на настоятелното искане на Горския призрак.

Мелничарят млькна и очаквателно погледна брат си. И жената, която следеше разговора с нескрит страх, наостри слух да чуе какво ще отговори Вилхелми. Обаче той гледаше втренчено пред себе си и изобщо не отвори уста. Тогава брат му не се сдържа и викна така, сякаш трябваше да го събуди от дълбок сън:

– Че кажи една дума, де! Ти какво мислиш за тази работа? Вилхелми изправи глава.

– Какво мисля ли? Ах, тъй! Е, ами може и да си прав! А може и не. За теб най-важното е, че сега си добре. Разказвай по-нататък!

– Не остана кой знае колко за разказване – промърмори мелничарят. – Най-много да чуеш още за сърната. Снощи я намерих пред входната врата с една бележка, на която пишеше: „Подарък от Горския призрак.“ Впрочем – продължи той със смутена усмивка, – глупаво стана, че Паулине се прибра, докато все още разговарях с призрака. Беше се вмъкнала съвсем тихо в кухнята и оттам чула всичко. Излезе едва след като Горския призрак си отиде. И сега трепери от страх. Но аз съм на мнение, че в тези неща жените нямат думата. Те са мъжка работа.

– О, напротив! – възрази госпожа Паулине. – Горския призрак нарушава законите. Този човек е не само контрабандист, а е и убиец, а който сключва с него споразумения, също може да очаква съд и присъда.

– Но, жено! Вразуми се, де! Може и да си права, но не бива да забравяш какви заплахи изрече срещу мен Горския призрак! Ако не се бях съгласил с предложението му, щях да си създам в негово лице опасен враг, а това можеше да ми струва живота. Горския призрак няма да се поколебае да ликвидира някой свой противник.

Жената въздъхна и замълча. Но затова пък изведнъж, без някой да го беше подканил, десенаторът заговори:

– Да, това може да се очаква от него – съгласи се той с брат си. Горския призрак е безскрупулен и жесток. Самият аз го изпитах на гърба си.

Мелничарят му хвърли учуден поглед.

– Ти ли? – попита го. – Че нима имаш някакво вземане-даване с него?

Десенаторът само кимна и ъгълчетата на устата му се свиха. После каза:

– Донякъде! За съжаление! Този подлец поиска от мен да изпълнявам куриерски поръчки за него. Досега, все още не е успял да ме склони, макар че положи големи усилия.

– Значи е разговарял с теб, така ли?

– Да. На няколко пъти ме издебва, когато вечерно време излизам за около половин час на въздух, за да си почина от работата. Този човек е колкото нахален, толкова и хитър и умее да се възползва от удобни за него случаи. Той знае, че съм в тежко положение, а както е известно, нуждата закон изменя. Той на това и разчита. Изпаднал ли си в беда, боледуват ли жената и децата ти, боледуват ли тежко, тогава приемаш всякаква помощ и си склонен да не се вслушваш много-много в гласа на съвестта, на който иначе всеки почтен човек винаги обръща внимание. Можете да си представите колко ми беше трудно на три пъти да отхвърлям предложението на този изкусител. Винаги ми обещаваше по един лъскав талер само за да отнеса някакво писмо в близката околност. Но устоях на тази съблазън.

– Блазе ти! – кимна мелничарката. – Чистата съвест... Но тя не успя да продължи. Ядосан, мъжът ѝ я накара да млъкне с едно рязко махване на ръката.

– Не говори така, жено! Сигурно е, че не съм негодник и винаги съм гледал ръцете ми да останат чисти. Но човек трябва някак да живее, а още повече ако е глава на семейство, той има задължения към близките си. Сама виждаш какво е донесла моралната устойчивост на моя брат. Нищо, освен мизерия! Кой знае как и колко хора е настроил срещу него Горския призрак и преди всичко самия Зайделман! И това ще продължава, ако той реши и по-нататък да се опъва. Мислех си, че преди малко достатъчно убедително ви обясних нещата. Законно – незаконно, все едно. Стигнал съм до извода, че обърне ли се към теб Горския призрак за нещо, не бива да му отказваш. Иначе в Хоентал, а и изобщо в този край за теб няма да има оправия. Ако това положение на нещата се струва на властите непоносимо, нека намерят някакъв изход и нека сложат край на престъпленията на краля на контрабандистите. Ама изобщо не са в състояние да го направят. Неспособни са да ни защитят срещу този безскрупулен тип, тъй че ние сами трябва да се погрижим за себе си. Братко, ако си умен, занаяпред постъпвай според това, което чу от мен!

Жената не каза нищо, а десенаторът бе станал много замислен.

– Да, да – промърмори той като на себе си, – пак ще си помисля. – После изведнъж стана. – Трябва да си вървя. Моите хора сигурно ме очакват с болезнено нетърпение.

– Тогава ще отида да взема парите – каза мелничарят. Той се отдалечи и след малко донесе обещаните четирийсет марки. Очите на десенатора заблестяха от радост и вълнение, докато ги прибираще в джоба си.

– Братко, това се казва да помогнеш на хора, изпаднали в крайна нужда! – рече той. – Сега ще можем да се нахраним! А семейството ми може и да оздравее.

– Може би парите ще ти стигнат за някоя и друга седмица.

– Ще ги харча страшно пестеливо и преди всичко още тази нощ в отоплената стая ще нахвърлям няколко нови десена, които сигурно ще станат хубави.

Шестнадесета глава Между вечерта и утрото

Ард и Вундерлих се върнаха от околния град в лесничеството. Ратаят Кристиан получи доста голям бакшиш, който усмихнато пъхна в джоба си. Парите, които трябваше да получи неговият господар за направената услуга, бяха собственоръчно предадени от лесничея още през следобеда на същия ден. Той сам предложи да свърши тази работа, защото веднага разбра, че няма да го свърти в къщи. Измъчваше го безпокойство, както и трескаво очакване на обещаното му от Ард приключение.

Среща с Горския призрак! Иха-а, та това беше съвсем по вкуса на лесничея. Не беше в състояние да мисли за нищо друго. А както е известно, комуто сърцето прелива от вълнуващи чувства, той не може да мълчи и тъкмо затова на добрия и почтен съпруг му беше страшно трудно да си държи устата затворена пред своята Бербхен.

Тъй като все още беше февруари, мракът се спусна сравнително рано, още повече, че небето се бе покрило с тънки облаци, които не пропусаха нито лунната, нито звездната светлина.

Този път вечерята в лесничеството бе твърде мълчалива и припряна. Накрая Вундерлих взе лулата си, запали я и нетърпеливо започна да крачи нагоре-надолу из стаята.

– Какво ти става? – учудено попита лесничейката. – Днес си направо като живак.

– Не ги разбираш тези неща. Предстои ми да върша важна работа.

– Ах, ти, мили Боже! Да не би да си попаднал по дирите на някой браконьер? Внимавай, старче! Ако стрелят по теб и те ранят...

– Глупости! – изръмжа Вундерлих. – Избий си браконьерите от главата. Имам далеч по-важна задача. Излизам с господин братовчеда.

– Аха, тъй значи. Всъщност можех да се досетя. Господин братовчедът изведнъж стана най-важната личност сред нас.

– И наистина е така. Бербхен, ако знаеше само онова, което аз знам! – каза лесничеят с дълбока въздишка, защото страшно му тежеше тайната, от която не можеше да се отърве. – Казвам ти, това е истински мъж! Ще има да се чудиш и маеш!

– На какво?

– Хмм! На какво! Ама че въпрос! Не бива да му отговарям. Но,

Берхен, бъди спокойна! Скоро и ти ще узнаеш всичко.

В същия миг на вратата на стаята се почука. Арнд, който вече беше вечерял горе в стаичката си, дойде, за да вземе Вундерлих и да отидат да свършат своята толкова важна работа. Лесничейт мигновено навлече дебелията шуба и си сложи филцовата шапка. После посегна и към пушката си.

– Да я взема ли? – попита той Арнд. Детективът само кимна и с няколко кратки думи се обърна към лесничейката:

– Ако някой в наше отсъствие дойде и попита за мъжа ви, моля ви, не казвайте, че е излязъл с мен. Просто е отишъл в гората и ще се върне едва към полунощ. Тези сведения са достатъчни.

След това двамата мъже излязоха навън. Арнд определяше посоката. Насочи се към местността, където се намираше мината. Щом лесничейт забеляза това, не скри учудването си и попита:

– Към каменовъглената мина ли отиваме?

– Да. Там наблизко имаме уговорена среща. Пазачът Лаубе ще ме свърже с Горския призрак. Вундерлих тихо подсвирна.

– Лаубе ли? Старият лицемер! Дяволът ми е свидетел, винаги съм подозирал, че работата му не е съвсем чиста. Но че е бил и един от най-доверените хора на Горския призрак, не, и през ум не ми е минавало. Значи Лаубе ще ви свърже с него! А ще ми кажете ли какво друго предстои и преди всичко каква роля ще играя аз тази вечер?

– И бездруго току-що се канех да ви дам необходимите указания какво да правите – заяви Арнд. – И така, слушайте! Наближим ли терена на мината, ще се разделим. Възможно е да ме очакват, тъй че някъде може да има поставен пост, а нали не бива да разберат, че не съм дошъл сам! Ще се насоча право към къщата на Лаубе, Насреща, но малко встрани, има някакъв стар склад.

– Знам го – кимна Вундерлих. – Отлично съм запознат с цялата околност.

– Толкова по-добре. Та именно онзи склад е уговореното място за срещата ни с Горския призрак. Как мислите, ще успеете ли да се промъкнете зад задната стена на постройката, така че никой да не ви забележи?

– И още как! Това е дреболия за стар ловец като мен!

– Имам пълно доверие в сърчността ви, драги Вундерлих! Но ако все пак някой ви открие и ви спре, може би ще можете да обясните присъствието си с някакво служебно задължение.

– Разбира се, че мога, господин братовчедо. Необходимо ще е само

да кажа, че наблизил съм намерил примки, заложени от някакъв негодник, който вероятно е решил да хване някой и друг изгладнял заек. Никой не може да ми каже каквото и да било. Целият тамошен терен е собственост на господин барона, а аз съм на служба при него. Следователно имам не само правото, но дори и задължението да обикалям наоколо.

– Чудесно! – похвали го Арнд. – А сега по-нататък! Докато аз преговарям вътре в склада с Горския призрак, вие стойте на пост до задната стена на дъсчената постройка! Така ще преследваме няколко много важни цели. Първо, вероятно ще станете свидетел на разговора ни. Предполагам, че през тънката стена ще чуете всяка полугласно изречена дума. Второ, внимателно ще се оглеждате, за да видите дали нейде около склада не се е притаил някой съмнителен тип, който после ще ме проследи, за да разбере къде ще отида. Ако има такъв негодник, би трябвало да ме отървете от него по някакъв безобиден начин, който да не събуди никакви подозрения. Бъдете много предпазлив! Никой не бива да надуши умисъл в постъпките ви. И трето, пригответе пушката си за стрелба! В подобно положение човек никога не знае какво ще стане. Ако видите или чуете, че някой се кани да ме нападне или изобщо да използва насилие, намесете се! Но дори и тогава не е нужно да се издавате, че сте мой съюзник. Възможно е да сте се озовали наблизил съмнението случайно. Но това е само в краен случай. Докато обстоятелствата ви позволяват, останете скрит! Ясно ли е?

– Старият Вундерлих съвсем не е вчерашен – подсмихна се лесничетят. – Вече знам какво трябва да правя. Остава открит само въпросът как и къде пак ще се срещнем след като свърши разговорът ви с Призрака.

– Хмм. Имате ли някакво предложение?

– Предполагам, че после ще поемете по пътя за Хоентал, нали?

– Отначало – да. Но по-късно мисля да свърна към шосето за града. Ще изглежда така, сякаш искам още през нощта да стигна до околния град.

– Съвършено вярно. Точно така си представях и аз цялата работа. А сега внимавайте! Тръгнете ли по шосето, съвсем скоро ще минете през малка горичка. Там ще ви чакам. Ще се промъкна до нея направо през полето. Значи във всички случаи ще стигна до там преди вас. Само отначало ще внимавам да видя дали на връщане не ви застрашава някаква опасност, а после изчезвам към горичката.

Така всичко вече беше уговорено. Детективът използва един гъсталак край пътя, за да си сложи перуката и брадата, които беше носил още

при първата си среща с непознатия. Скоро двамата се приближиха до околностите на мината и се разделиха както се бяха разбрали. Вундерлих потъна в тъмнината на нощта отдясно на пътеката, а Арнд продължи да върви направо към минната шахта.

За свое учудване той никъде не можа да види жив човек, а с голяма сигурност бе предполагал, че тук някой ще го очаква. Най-сетне се отпрати към жилището на Лаубе и почука на вратата. Съвсем скоро му отвориха. Лаубе се взря в тъмнината.

– Какво има? – попита той кратко и недоволено. Арнд посегна с десницата си към дясното око. Преди това беше застанал така, че върху него да пада слабата светлина, идваща откъм отворената врата. Нали Лаубе трябваше да забележи жеста му.

– Очакват ме – същевременно каза детективът.

– А-аа, вие ли сте! Но нали дадохте съгласието си за вчера?

– Да, обаче ми беше невъзможно да дойда. Надявам се и сега да мога да видя човека, с когото исках да преговарям.

– Ще опитам. Но ще се наложи малко да почакате. Най-добре ще е веднага да отидете в склада.

– Хубаво. Ще чакам там.

Лаубе изчезна в къщата, след като грижливо затвори вратата зад гърба си, а Арнд се отпрати към склада. Докато вървеше, внимателно се оглеждаше за дебнещи наоколо шпиони, но не успя да открие нищо. В склада се настани най-удобно върху сламата и наостри слух. По едно време му се стори, че долови слаб шум край задната стена на дъсчената постройка. Вероятно това беше Вундерлих, който заемаше своя пост, но Арнд не желаше да поема риска да му се обади, защото не знаеше дали някой не го наблюдава тайно.

Тъй измина около половин час. После вратата на склада се отвори. Някой влезе вътре. Арнд се размърда и се покашля, за да обърне вниманието на човека върху себе си.

– Кой е там? – попита нечий глас.

– Завчера бях тук – отвърна Арнд.

– Накарайте ме вчера да чакам напразно – дойде твърде неблагоприятният отговор.

– За съжаление. Нямахме как. Та нали затова предварително си дадох един по-дълъг срок от два дни. Иначе и през ум нямаше да ми мине без всякаква причина да си навличам беля на главата и да изпадам в немилост пред могъщия и страшен Горски призрак.

Непознатият кратко се изсмя.

– Тъй, тъй! Е, не приемам думите ви за чиста истина, а по-скоро за подигравка. Нека не си губим времето в излишни приказки! Чух, че сте доста добре осведомен за всичко, но въпреки това трябва да съм предпазлив. Нямам ви доверие и ще ви кажа, че няма да напуснете жив това място, ако не успеете да ме убедите, че не сте шпионин или някой преоблечен детектив, който си е поставил за цел да залови и мен, и хората ми.

„Мътните го взели – помисли си Арнд. – Това звучи доста по-различно от разговора ни вчера. Самият Горски призрак не е като своя доверен човек – хич не си поплюва.“ Но той не се остави да бъде сплашен с тази закана. Нали за всеки случай в джоба си имаше зареден револвер, а освен това Вундерлих стоеше зад склада с пушка в ръка.

– При тези обстоятелства – каза той привидно ядосан, – съжалявам, че изобщо се свързах с вас. Мислех си, че ще ме посрещнете по-добре и по-любезно.

– Не мога иначе – сърдито отвърна Горския призрак, чийто глас явно излизаше изпод някаква маска. – Налага се да съм по-предпазлив от всякога. Успях да узная, че наоколо се скита някакъв непознат подлец, който е попаднал на следите ми.

– А-а, тъй ли! – засмя се Арнд с добре изиграна непринуденост. – И сега се опасявате, че е възможно този човек да съм аз, така ли? Ами тогава, драги, навярно никога няма да се споразумеем. Съвсем иначе си представях сключването на нашата сделка. Един мой приятел, чието име не бива да назовавам, е много добър познат на някой си господин Михаловски, който от време на време идва да живее в окръжния град, и както ми казаха, бил с вас в постоянни делови връзки. Та този Михаловски е човекът, който чрез моя приятел ми обърна внимание на възможността да се отнеса до вас и аз много се надявам, че...

– Какво казахте? Че познавате Михаловски ли?

– Моят приятел го познава.

– То е едно и също. Трябва да ви призная, че сега изчезват всичките ми опасения. Вече наистина съм склонен да опитам някоя сделка с вас. Извинете ме за недоверието! Но сам ще признаете, че хората от нашия занаят трябва да са безкрайно предпазливи. Хайде да започнем да преговаряме! За мен е много важен следният въпрос: какво искате – да изпратите стока, или да получите?

– Искам да изпратя.

– Значи стоката трябва да бъде пренесена в Бохемия, така ли?

– Да.

- За какво става дума?
- За лекарства и бои.
- По дяволите! Митото за тях оттаък е страшно високо!
- Но пък гешефтът е толкоз по-добър!
- И какво може да се спечели от тази работа?
- Шест хиляди марки.
- Чиста печалба? Така значи! Това се казва сделка! Съвпада с това, което ми съобщи моят... човекът, дето завчера е разговарял с вас. Кога смятате да изпратите стоката?
- Веднага когато на вас ви е удобно.
- Тогава още утре се предлага един много изгоден случай. Тези дни ми обещаха да получа от Бохемия доста солидна пратка, която ще приема тук и с помощта на хората си ще прибера на сигурно място. Това ще стане още през следващата нощ, в два часа след полунощ.
- Къде?
- В отсамния край на Хайнгрунд.
- Където, както разправят хората, съвсем наскоро сте имали толкова лош късмет?
- Да, именно заради това!
- Нищо не разбирам.
- Е, а работата е тъй проста! Граничарите ще мислят, че скоро едва ли ще дръзнем отново да се отправим към Хайнгрунд. Ето защо там ще се намираме сравнително в безопасност. Предполагам, че в момента Хайнгрунд ще е най-слабо охраняваната местност.
- Би било чудесно – кимна Арнд.
- Освен това – продължи маскираният, – не е изключено граничарите да си мислят, че изобщо няма повече да предприемем каквото и да било.
- Защо?
- Защото смятат, че вече са заловили Горския призрак, предводителя на контрабандистите. Сигурно сте чули тази новина в града. Несъмнено тя е била съобщена незабавно и на бохемските граничари. Спипали са и са задържали някакъв млад тъкач от Хоентал на име Хаузер...
- Да, да, носят се такива неясни слухове, които смятах за преувеличени. Помислих си, че всъщност става въпрос за някой обикновен член на вашата организация.
- О, не! Истината е съвсем друга. Онзи хлапак няма нищо общо с нас. Той е абсолютно невинен. Просто му е поставена клопка. Сега ще трябва да плаща за греховете на Горския призрак. За известно време

това ще отклони вниманието на копоите на властите от нас. Но стига с тази история! Нека се договорим докрай! И така, съгласен ли сте с мястото като Хайнгрунд?

– Нямам какво да възразя.

– А ще ви бъде ли удобно, ако утре прехвърлим и вашата пратка?

– Разбира се – съгласи се Арнд. – Само трябва да узная още някои неща. Колко души ще пренесат другата стока?

– Десет.

– Отлично! Какво съвпадение! Моите стоки също са разпределени в товари за десет души, така че вашите хора от Бохемия ще могат веднага да се заемат с моята контрабандна пратка.

– Готово. Тогава ще са достатъчни десетте души, които поръчах, за да пренесат моята стока от Бохемия.

– Хубаво! И така, по този въпрос се разбрахме. А сега нещо друго. Какво ще правим с паролата?

– В последно време изобщо не сме използвали пароли.

– Защо? Човек трябва да е безкрайно предпазлив. Във всеки случай моите носачи ще предадат стоката само срещу парола. Не желая излишно да се излагам на опасност.

– Нямам нищо против. Да речем, паролата ще бъде „Прага“. Ще предам думата на моите хора.

– Чрез съобщение в дъба?

– Да. За това кратко време нямаме друга възможност за уведомяване.

– Значи хората ви един по един ще отиват до дъба и също един по един ще се отправят към Хайнгрунд, нали?

– Да, така не е ли по-добре, отколкото ако преди това се съберат на едно място, което може да направи впечатление?

– Прав сте. И така утре в два часа след полунощ при отсамния изход на Хайнгрунд – обобща Арнд още веднъж уговореното. – Вие сами ще бъдете ли там?

– Естествено – при толкова важна сделка!

– И аз ще дойда. Е, през самата граница няма да минавам. Затова ми се иска да разбера какви гаранции ще ми дадете. Едва ли очаквате, че ще ви поверя стоката, без да бъде поне донякъде осигурен.

– Хмм – обади се Горския призрак. – Разбирам ви. Не искате да поемате никакъв риск. Но аз за пръв път съм изправен пред такъв случай. Обикновено работя с търговските си партньори в пълно взаимно доверие. Вижте! Не мога да ви откупя стоката, защото така ще понеса цялата

загуба, ако бъдем заловени. А мине ли всичко добре, тогава ще трябва да деля с вас печалбата. Ето това не ми харесва.

– Имах предвид само някаква малка гаранция – отвърна Арнд. – Да речем, две хиляди марки. Ще ми издадете съответния документ. После при поделянето на печалбата ще приспаднам тази сума.

– А как смятате да делим?

– За вас две трети, за мен една трета.

– Приятно ми е да го чуя. Ще ви издам такъв документ. Ще го донеса при Хайнгрунд. А на следващата вечер, да речем, в десет часа, ще ви чакам пак тук, за да си поделим печалбата.

– Добре. Тогава ще уведомя моя доверен човек в Брайтенау, че през следващата нощ моите стоки ще бъдат вече отвъд границата. Той е запознат с всичко и както сам ми каза, лесно ще се свърже с вашите хора. Имате ли други въпроси?

– Не.

– Значи се споразумяхме. Дайте си ръката!

Двамата мъже си разгърсиха ръцете.

Горския призрак се отдалечи с бавни крачки. Арнд го проследи с поглед през откренатата врата и видя, че зловещият бандит поговори още малко с Лаубе, който бе стоял отвън на пост. За щастие пазачът не беше обикалял около дъсчения склад, иначе може би щеше да се натъкне на Вундерлих. След като двамата изчезнаха зад най-близкия ъгъл, Арнд също излезе от склада.

Престори се, че не може веднага добре да се ориентира в тъмнината, тръгна наляво, после пак се върна малко надясно. С това преследваше единствената цел да хвърли някой поглед зад дъсчената постройка, за да се убеди, че Вундерлих все още стои на своя пост. Най-сетне детективът се насочи към пътя и когато излезе на него, пое в посока към града. По този начин изобщо нямаше да се мярка в Хоентал. Крачейки най-спокойно, той се приближи към горичката, за която беше споменал лесничят.

Не беше посмял явно да се обръща и да се оглежда дали някой тайно го следи, защото непременно трябваше да остави впечатлението, че не подозира абсолютно нищо лошо. Освен това подобна предпазливост бе излишна, понеже можеше да разчита на дадената от Вундерлих дума да бди над сигурността на „господин братовчеда“.

По-нататък всичко се разви според уговорката им. В горичката Арнд най-напред свали перуката и фалшивата брада, които си беше сложил за разговора с Горския призрак, за да не може кралят на

контрабандистите да го разпознае, ако някой път случайно го срещне в Хоентал. Тъкмо свърши тази работа и някой го извика полугласно. Лесничейт се присъедини към него и му съобщи, че човекът с високите бутуши, с шубата и филцовата шапка, който бе излязъл от склада, се е отдалечил заедно с Лаубе, без да се интересува повече от своя непознат търговски партньор. Думите „търговски партньор“ бяха изречени с неописуем тон и особена усмивка. Това доказа на детектива, че с острия си слух Вундерлих бе успял да проследи подробно целия му разговор иззад дъсчената стена на склада.

Докато вървяха по един коларски път през полето, който, описвайки голям завой, водеше надолу към Хоентал, лесничейт изприказва всичко, което силно занимаваше мислите му, за да му олекне.

– Господин братовчеде, уважението ми към вас нараства, кажи-речи, с всеки изминал час. Номерът, който току-що изиграхте на Горския призрак, няма равен на себе си. Трябва да си призная, че отначало имах какви ли не опасения. Една среща с този тип съвсем не е безопасна работа. А пък после адски се изпотих и притесних, когато негодникът взе тъй да ръмжи и да ви заплашва, че нямало да излезете жив от склада, ако не сте успели да разсеете съмненията му. Но малко по-късно всичко се разви съвсем иначе, тогава вие тъй чудесно го вкарахте в капана. Вече подозирам какво ще стане. Искате ли да отгатна?

– Отгатнете, драги Вундерлих! Убеден съм, че ще улучите истината.

– Е, след всичко, което чух, няма да е кой знае колко трудно. През идната нощ контрабандистите ще се съберат при изхода на Хайнгрунд в очакване да направят някоя страхотна сделка. Но ще се видят измамени, понеже там ще се натъкнат на силен отряд от граничари и полицаи под ваше ръководство. Познах ли?

– Точно така ще стане – кимна Арнд. – Утре още в ранни зори ще трябва да се захвана на работа.

– Това ще рече, пак да пътувате за града, нали?

– Да. Отново ще посетя полицията. Струва ми се, че ще успее за кратко време окончателно да реша задачата, която съм си поставил.

С такива разговори двамата стигнаха до селото, през което трябва-ше да преминат по цялата му дължина, за да се доберат откъм другата му страна до пътя, водещ към лесничейството. Би било твърде опасно, ако от мината бяха тръгнали направо да се прибират, защото някой скрит шпионин много лесно можеше да установи кой е бил непознатият, който бе направил толкова примамливо предложение на Горския

призрак за неговата банда.

Двамата закряха по дългата селска улица. Прозорците на повечето къщи от двете ѝ страни бяха вече тъмни. Беше късно, а жителите на Хоентал, които покрай всичко друго трябваше да пестят и осветлението, имаха навик през зимните месеци да си лягат доста рано.

Ето защо рядко срещаните тук-там осветени прозорци с още по-голяма сила привличаха вниманието на двамата среднощни странници. По едно време Вундерлих се взря в една малка порутена къщурка, която едва ли можеше да се каже, че има вид на обитаемо човешко жилище.

– Хмм – промърмори той под нос, – при Шулце още свети. Или той, или жена му будува, а ми се струва, че отдавна вече можеха да са си легнали. Та нали би трябвало да пестят всеки пфениг!

– Кой е Шулце? – попита Арнд.

– Може би най-големият бедняк в цялото село, като се изключат, разбира се, хората, настанени в приюта за бедни. Той обслужва вагонетките в мината и за това получава такова възнаграждение, с което буквално може да си купи само сол, хляб и картофи.

Арнд се накали да отговори, но не успя. В същия миг забеляза нещо, което го накара да забрави всичко друго, да сграбчи ръката на спътника си и припряно да го дръпне настрана.

– Бързо, Вундерлих! Елате!

С тези думи детективът се притаи зад гъстия жив плет, растящ покрай улицата. Лесничейт го последва без никаква съпротива. Но след като се скри, пожела да узнае какво става.

Детективът предпазливо посочи насреща към мизерната къщичка, където живееше онзи Шулце, за когото бе споменал Вундерлих.

– Погледнете там!

Вратата на малката постройка беше отворена. В рамката ѝ се появиха двама мъже. Единият, който държеше в ръка запалена газена лампа, за да осветява пътя на другия, бе облечен тъй мизерно, а и иначе изглеждаше толкова беден, че сигурно беше собственикът на порутената къщурка. Другият обаче имаше по-скоро вид на заможен човек. Носеше високи ботуши, шуба и шапка, а на лицето си беше поставил черна маска.

– Мътните го взели! Горския призрак! – прошепна лесничейт, защото си помисли, че пред очите му отново е онзи човек, който бе видял отдавна да излиза от дъсчения склад при мината.

– Горския призрак! – кимна Арнд. – Или пък не! Защото това не е същият човек, с когото преговарях горе при мината. Този тук е по-

строен, а и малко по-нисък. Имам много набито око за такива разлики и сигурно не се лъжа. Но облеклото на двамата е абсолютно еднакво. Винаги, когато не броди из заснежената гора, Горския призрак се появява в такива дрехи.

– Ами тогава значи има два Призрака, така ли? – попита смаяният Вундерлих.

– Точно така. Двама души, които работят в пълно разбирателство, се появяват под маската на Горския призрак. А сега тихо! Да видим как-во става отсреща!

Човекът с лампата се сбогува с другия, като направи почтителен поклон. В отговор посетителят само едва-едва кимна с глава. После вратата се затвори. Горския призрак закрачи нагоре по улицата, а това означаваше, че няма да мине покрай Арнд и Вундерлих, които го проследи-ха с напрегнати погледи от скривалището си.

– Ще трябва да установим накъде ще се отправи маскираният – тихо каза детективът. – Внимание! Винаги ще вървим в самия край на улицата и ще търсим прикритие! Ако случайно се обърне, не бива да ни забележи. А сега напред, преди да сме го изгубили от очи!

И така те се запромъкваха подир непознатия, който постоянно се оглеждаше ту наляво, ту надясно, но само не и назад. Очевидно въпреки късния нощен час Горския призрак не се чувстваше в пълна безопасност в селото и в случай на някаква неочаквана среща имаше пълна готовност веднага да изчезне нейде между плетищата и оградите и да офейка надалеч.

Преследването не продължи дълго. Арнд и Вундерлих трябваше внезапно пак да се прикрият, защото човекът с маската спря пред една къща, която не изглеждаше кой знае колко по-добре от съборетината на Шулце.

Изглежда, тук Горския призрак познаваше отлично всяка педя. Той почука на прозорчето, от което идваше слаба светлина на газениче. Някаква стара кърпа играеше криво-ляво ролята на перде. След почукването някой я отместе и на малкото прозорче се появи фигурата на мъж.

– Зайците започнаха да хапят кучетата! – изруга Вундерлих по своя особнячески начин с приглушен глас и любопитно надзърна над дъсчената ограда, зад която набързо се бяха скрили с Арнд. – Нима цялото село се е превърнало в бандитска бърлога?! Първо Лаубе, после Шулце, а сега и десенаторът Вилхелми!

– Тихо! – предупреди го Арнд, като вдигна възпиращо ръка. Искаше да чуе думите, които вероятно двамата щяха да си разменят:

Но се видя излъган. Прозорчето не се отвори. Нямаше какво да се подслушва. Главата на мъжа зад слабо осветеното стъкло рязко се отдръпна като при внезапна уплаха. А Горския призрак посочи повелително с лявата си ръка към входната врата. Несъмнено това означаваше само едно: отваряй!

И действително, обитателят на малката къща се подчини. При това действията му бяха толкова припрени и объркани, че забрави отново да закрие прозореца с къпата, така че можеше да се вижда какво става в стаята.

Вратата се отвори. Горския призрак побърза да се вмъкне в коридора. Вратата пак се затвори.

Арнд незабавно се придвижи малко по-напред покрай дъсчената ограда, за да може по-добре да наблюдава стаята, където вероятно щеше да се състои разговорът между Горския призрак и стопанина на къщата. Вундерлих, който не се отделяше от детектива, проточи врат. Почакаха така доста време, но напразно. Пред погледите им се откриваше бедняшка стая, или по-точно само част от нея, средата, където имаше маса и един стол. На масата бяха пръснати широки листове хартия, голям линейал и какви ли не други пособия за чертожни работи. Ала хора не се появиха – нито Горския призрак, нито домакинът.

Най-сетне вратата отново се отвори и Призрака излезе навън. Този път сбогуването не беше толкова раболепно. Предводителят на контрабандистите продължи нагоре по селската улица.

Още при появяването на маскирания, Арнд и Вундерлих бързо се бяха скрили зад дъсчената ограда, но скоро пак се изправиха. Най-напред детективът погледна към прозореца и направи едно важно откритие.

Човекът, когото беше посетил Горския призрак, стоеше пред чертожната маса и държеше в ръка нещо бяло – очевидно някакво запечатано писмо. След като го обърна няколко пъти насам-натам, той най-сетне го пхна в левия вътрешен джоб на палтото си. За Арнд това беше достатъчно. Той предполагаше за какво става въпрос и смяташе да си изясни тази работа докрай. Но първо трябваше да се уреди нещо друго. Направи знак на своя придружител да продължат преследването на Призрака.

При по-нататъшния развой на тяхното приключение ги очакваше още една изненада, изненада поне за Вундерлих. Доблестният лесничей направо не повярва на очите си, когато видя Горския призрак внезапно да се отбива встрани от улицата и да се отправя към къщата на Зайделманови. Там непознатият свърна към една малка портчица в градинската

ограда откъм задната страна на парцела.

Горския призрак се пресегна над оградата, дръпна отвътре резето и влезе в градината на Зайделманови. Там за пръв път се огледа и назад. Беше цяло щастие, че още от самото начало Арнд се съобразяваше с подобна възможност и двамата с лесничея непрекъснато търсеха някакво прикритие. И макар това прикритие не навсякъде да беше особено добро, дори нощната тъмнина им предлагаше известна закрила. Ето защо и този път Горския призрак не забеляза преследвачите си. Той пак затвори с резето градинската портичка зад гърба си и се отправи към дома на Зайделманови.

– Е, сега направо ми се взе акълът – рече лесничеят и това заявление бе последвано от дълбока въздишка. – Дори и у Зайделманови мерзавецът си влиза и излиза както си иска! Вярно, никога не съм смятал Зайделманови за образец на кой знае какви добродетели, но... не, чак такова нещо наистина не съм очаквал от тях. Да общуват с Горския призрак, с краля на контрабандистите, с най-големия престъпник, който може да се срещне надлъж и нашир! Господин братовчедо, вие какво ще кажете?

– Е, да – обади се Арнд, който посрещаше всичко много по-сдържано от Вундерлих, – сега-засега Горския призрак наистина е истинският господар и повелител на Хоентал. За предводителя на контрабандистите всички врати са отворени. Всички трябва да му се подчиняват... дори и богатите независими Зайделманови... Но оставете това, драги Вундерлих! Във всички случаи Горския призрак скоро ще бъде свален от своя трон. Елате! Да се връщаме!

– Няма ли да почакаме, докато маскираният излезе?

– Не. Предпочитам да се върнем в селото. Имам си основания. Искам колкото е възможно по-скоро да си поговоря сериозно с онзи мъж, когото преди малко нарекохте Вилхелми. Що за човек е той? Очевидно го познавате.

Двамата закрачиха обратно по пътя, по който току-що бяха дошли. Не беше необходимо да се крият повече и затова вървяха по средата на улицата и спокойно разговаряха, без да си шепнат.

– Любопитен съм да разбера дали има жител на Хоентал, когото да не познавам – заяви Вундерлих. – Селото не е голямо. Поживееш ли известно време тук, опознаваш всички. А чертожникът Вилхелми си е роден хоенталец.

– Тъй, тъй. Чертожник ли е?

– Да, десенатор. Работи за Зайделманови.

– Изглежда, живее твърде мизерно, а? – Онзи, който е зависим от Зайделманови, сигурно никога няма да напълнее. Те никому не плащат прилично.

– Женен ли е?

– Да, има жена и деца, които вече от доста дни са тежко болни. На всичко отгоре трябва да се грижи и за старата си тъща. След като се ожени, брат му получи Червената воденица, дето е горе до самата гора.

– Предполагам, че братът живее по-добре и тогава би трябвало по закон да помага на десенатора.

– Но не може, господин братовчедо. Самият той няма какво да яде. С построяването на новата парна мелница барон Фон Вилдщайн му подля такава вода, че, кажи-речи, няма вече никакви поръчки. А преди това работата му процъфтяваше. Мелничарят е трудолюбив човек, също както и десенаторът. Наследи воденицата потънала в дългове, но полека-лека я изправи на крака. Ала туй време вече отмина.

– Значи и десенаторът Вилхелми е трудолюбив човек? А иначе свестен ли е?

– Разбира се. Честен, почтен, порядъчен. Само е малко озлобен. Мизерията го направи такъв.

– Тогава вече знам как стоят нещата. Лесно обяснимо е, че макар и да обича справедливостта и законността, един такъв човек като нищо може да се поддаде на съблазнителните примамки на Горския призрак. Нуждата закон променя. А често нуждата погавва и най-хубавите човешки принципи. Както казах, искам да си поговоря с Вилхелми. Ще го накарам да се откаже от краля на контрабандистите, а така ще успее после да науча от него и последното, което ми е необходимо да знам за Призрака, за да сложа край на противозаконната дейност на този негодник.

– Хмм – промърмори Вундерлих. – Всъщност би трябвало да говорите за двама негодници. Нали преди малко сам заявихте, че двама мъже играят ролята на Горския призрак.

– Точно така – усмихна се Арнд. – Ще заловя и ще обезвредя и двамата.

Междувременно Арнд и лесничеят отново бяха стигнали долния край на селото. Няколко минути по-късно се изправиха пред вратата на къщичката, където живееше десенаторът Вилхелми. Без да му мисли много-много, Арнд повтори онова, което бе направил Горския призрак, и почука на осветеното прозорче, което отново бе закрито с кърпата. После побутна лесничея да мине напред.

– Вие говорете с човека! Той ви познава. Молим го само за един кратък разговор по важна работа.

Така и стана. Този път десенаторът отвори прозореца, изслуша желанието на Вундерлих и ги пусна да влязат.

– Това е моят братовчед Арнд – представи Вундерлих детектива. – Спешно иска да ви попита някои неща.

Десенаторът измери „братовчеда“ с неспокоен изпитателен поглед. Ясно си личеше, че съвестта му не е чиста.

– За съжаление не мога да поканя господата в стаята – извини се той, – понеже тя едновременно е и спалня, и всекидневна, и работна стая. Там лежат жената и децата ми. Те са болни. Ако нямате нищо против, да отидем в кухнята...

– Добре, добре – дружелюбно кимна Арнд. – Да вървим в кухнята!

Малката къщичка, която нямаше горен етаж, се състоеше само от две помещения – отдясно голямата стая и отляво кухнята, която не беше кой знае колко по-малка от нея. Между тях се намираше коридорчето.

Вундерлих се настани върху пейката на зиданата печка. Явно се канеше да играе ролята на слушател в предстоящия разговор. Вилхелми побутна един стол към детектива, а сам седна на масата точно срещу него.

– Мога ли да попитам какво ще желае господинът от мен? – с несигурен глас поде разговора Вилхелми.

– Само някои сведения – отвърна Арнд, който се стараше и с тона, и с поведението си да разсее недоверието на десенатора. – Чух, че работите за фирма „Зайделман и син“. Добре ли печелите?

Въздишка на облекчение повдигна гърдите на Вилхелми.

– Ах, това ли било? – рече той, без веднага да отговори на въпроса, зададен му от Арнд. – Сега разбирам. Вероятно сте работодател, а може би дори и фабрикант и искате да ми предложите работа, навярно с по-благоприятни условия, отколкото при Зайделманови.

– Във всеки случай искам да ви помогна – избегна прекия отговор детективът. – Мисля, че в момента не сте особено добре.

– Господине, с такива подробности мога да ви разкажа що е глад и мизерия – призна десенаторът, – че да ви се изправят косите. Само до вчера бях в безнадеждно положение и не знаех какво да правя. Жената и децата са тежко болни, стаята е неотоплена, няма нищо за ядене, никакви лекарства, нито пукнат грош, че и дългове на всичко отгоре. Направо да се отчаеш. В страшната си безизходица отидох при Зайделман. Нищо не ми даде. Помолих го за малка сума от спомагателната каса на

рентiera Зайделман. Нищо не ми даде. Исках да му продам няколко готови десена. Каза ми, че съм откраднал скиците от някакъв друг човек, който наскоро бил оставил на бюрото му своите листове с десени. В това няма нито капка истина.

Спомня ли си този час, кръвта ми кипва и ме обзема страшно огорчение. Ето на какви мъчения ме подложи Зайделман. Тук Арнд прекъсна десенатора.

– Но, моля ви, нещо не разбирам.

– Какво не разбирате?

– Как сте изпаднали в такава крайна мизерия? Та нали имате и допълнителни приходи, които сигурно не са малки.

– Допълнителни приходи ли? Какви?

– Ами разнасяте писмата на Горския призрак, а това несъмнено се заплаща добре.

Седналият на печката Вундерлих се почеса зад ухото. Изведнъж му стана твърде задушно, защото предположи, че решителният момент е настъпил. В първите мигове Вилхелми изглеждаше напълно обезоръжен. Той пребледня като мъртвец и втренчи поглед в Детектива така, сякаш виждаше зъл дух.

– Писмата на... на Горския призрак... ли казахте?

– Ами да – най-спокойно заяви Арнд без никакъв упрек в гласа. Съвсем делово. – Ей там във вътрешния ви ляв джоб има едно такова писмо. Знам го със сигурност.

Вилхелми скочи на крака. Но после остана като вцепенен.

– Господине – заекна той, – откъде...

– Откъде го знам ли? Може би ще ви обясня по-късно, когато станем добри приятели. Но първо трябва да се убедя, че сте откровен и честен към мен. Ще признаете ли, че съм прав за писмото?

Десенаторът се отпусна на стола си. Ръцете му се плъзнаха и безсилно провиснаха от двете му страни. Главата му клюмна на гърдите. Беше на края на силите си.

– Още първия път ме спипаха! – простена той. – Сега вече всичко свърши, всичко свърши!

Арнд се пресегна през масата и сложи длан върху рамото му.

– Успокойте се, господин Вилхелми! Лъжете се. Нищо не е свършило. Дойдох при вас като приятел, а не с намерението да направя нещастieto ви още по-голямо. Нека оставим на първо време писмото настрана! Казахте, че Зайделман е отхвърлил всичките ви молби и ви е измъчвал, нали?

След тези думи десенаторът рязко изправи глава. Очите му искряха от гняв и омраза.

– Да, Зайделман е чудовище, сатана в човешки образ!

– Изглежда, не цените особено високо господин Зайделман – каза Арнд. В същото време той извади портфейла си, измъкна от него една банкнота и я сложи на масата пред Вилхелми. – Вместо отказаната ви предплата! Някой и друг ден тези пари ще ви стигнат за храна, отопление, лекарства и всичко, от което спешно се нуждаете.

Изненаданият Вилхелми втренчи поглед първо в банкнотата, а после в щедрия дарител.

– Петдесет марки!... Господине, от къде на къде ми предлагате такава сума?

– Искам да ви помогна да се отървете от властта на Горския призрак, който може най-много да ви докара някоя още по-голяма беда.

Десенаторът поклати глава с явно съмнение.

– Не мога да повярвам в толкова голяма човечност. Просто трябва пак да ви попитам: от къде на къде ми давате тези пари?

– Тогава ще се опитам да ви дам известно обяснение – дружелюбно се усмихна Арнд. – Към това ме подтиква професията ми, за която имам малко по-особено схващане и която упражнявам също малко по-различно от другите. Аз съм таен полицаи.

Бледите страни на десенатора придобиха пепеляв оттенък.

– Вие сте... полицаи? – По лицето на изплашения човек си личеше, че вътрешно се подготвя за отчаяна съпротива. – Какво искате от мен?

– Истината за Горския призрак.

– Нищо не знам за него.

– Току-що той беше при вас. Или ще отречете?

– Това не беше Горския призрак.

– Ами кой тогава?

– Мой добър приятел.

– В селото ли живее?

– Да.

– Как се казва?

– Защо се интересувате?

– Защото искам да отида при него и да го попитам защо в едно съвсем миролюбиво село най-ненужно си слага маска, когато посещава приятеля си Вилхелми.

Банкнотата все още лежеше на масата. Възмутеният Вилхелми я побутна обратно към Арнд.

– Даже и един таен полицаи не бива да си служи с толкова долни средства – да се представя за благодетел пред един бедняк, да предлага пари на един гладуващ човек, само и само да го уличи в някакво престъпление и да го погуби.

– Лъжете се – възрази детективът. – Вярно е, че съм таен полицаи, но при вас идвам като човек. Не желая да ви докарвам нови нещастия. Напротив, иска ми се да ви помогна да се отървете от Горския призрак. Нали вече ви го обясних!

– Кой ви каза, че съм от хората на Призрака? Арнд махна пренебрежително с ръка.

– Откажете се от това безсмислено отричане, господин Вилхелми! Мисля ви доброто, а вие ненужно ми усложнявате работата. Не можете да ме заблудите. С дългогодишния си опит хората като мен придобиват, така да се каже, едно шесто чувство. Просто си личи, че не сте престъпник. Заради болното си семейство работите дори и през нощта. Изпаднал сте в беда и ми се струва, че по тази причина срещу заплащане, а може би и защото сте поставен под натиск, извършвате услуги на един човек, когото при нормални обстоятелства бихте отбягвали. Прав ли съм?

Вилхелми ококори очи.

– Бог ми е свидетел – тихо каза той, – че пред тукашната полиция никога не съм изпитвал кой знае какво уважение. Но ако в нея служат такива мъже...

– ... тогава ще е истинско безумие да продължавате да отричате – усмихна се Арнд. – Виждате ли, ето така ми харесват повече. Нека си поговорим открито! Горския призрак ви посещава. Той иска да ви превърне в свой роб, нали?

– Така е, точно така е!

– Тъй си и мислех. А сега погледнете на мен като на ваш приятел, господин Вилхелми, и отговорете честно на въпросите ми. Предполагам, че после ще мога да ви спестя някои грижи и тревоги.

– Питайте! Ще ви отговарям най-откровено. Вундерлих си отдъхна в своето ъгълче на печката. Този поврат в развоя на нещата му хареса. Той отново изпита възхищение от „господин братовчед“. А в същото време Арнд започна разпита спокойно и внимателно.

– Как попаднахте на служба при Горския призрак?

– Всъщност не съм на служба при него – обясни Вилхелми. – Вече неколкократно отказвах да разнасям негови писма. Днес най-после непознатият успя със заплахи да ме принуди да приема да занеса едно

писмо, като за услугата ми даде един талер.

– До кого е писмото?

– До ковача Гьорнер от Лихтенберг.

– Знаете ли какво съдържа писмото?

– Не. Нямам представа.

– Тогава ще го погледнем и ще разберем. Моля ви, покажете ми го!

След известно колебание Вилхелми извади писмото. Арнд го отвори. Беше написано на половин лист хартия, върху който бяха нахвърляни няколко реда с цифри.

– Шифровано писмо! – каза десенаторът, който надничаше над рамото на детектива.

– Да, но шифърът не е измислен особено умно. Вече имам ключа за разгадаването му. Я да видим какво ще ни кажат тези числа!

Арнд извади молив и хартия от портфейла си, написа азбуката и под всяка буква от А до Я постави цифрите от 30 до 1 по такъв начин, както вече бяха постъпили при разгадаването на известието, намерено в скривалището на дъба. После започна да подрежда буквите една подир друга.

Силното възмущение караше Вилхелми да пристъпва от крак на крак. Вундерлих също се беше изправил и с голямо напрежение следеше всяка чертичка, направена от молива на Арнд.

– Ето го решението! – каза най-сетне Арнд. – Това е заповед.

Той подаде бележката на Вилхелми. Под числата и азбуката се виждаше дълга редица от букви, която, разделена на думи, имаше следния смисъл: „През идната нощ голям удар при Хайнгрунд. Погрижете се да привлечете вниманието на граничарите към вас!“

Вилхелми подаде листа на лесничея и замислено втренчи поглед пред себе си. Но Вундерлих не можеше да не даде израз на напиращите в него чувства:

– Мътните го взели! – възкликна той. – Какво откритие! Горския призрак наистина е страшно изпечен мошеник! Този тип е по-хитър и от лисица!

– Ами, ами! – усмихна се детективът. – Не се изхвърляйте толкова! Ако ви чуе някоя лисица, много ще ви се разсърди. В крайна сметка Горския призрак е глупак!

Междувременно десенаторът пак се беше приближил до кухненската маса. Продължаваше да размисля над нещо важно и беше съвсем отнесен. Пръстите на лявата му ръка неволно започнаха да си играят с банкнотата от петдесет марки. А когато след последното твърдение на

Ард, изречено с рязък тон, лесничият измърмори нещо и направи гримаса, в знак че все още не е склонен да приема Призрака за глупак, Вилхелми внезапно вдигна глава, направи две крачки към детектива и сложи длан върху ръката му с думите:

– Сега вярвате ли ми?

– Вярвам ви. Съвсем ясно виждам и разбирам както положението, така и поведението ви и ще гледам така да направя, че да не си навлечете неприятности загдето за пръв и последен път сте отстъпили пред настоятелното искане на Горския призрак.

– Вие наистина сте много човечен – кимна Вилхелми така, сякаш говореше повече на себе си, отколкото на детектива. Очевидно се канеше да изрази с думи резултата от мълчаливия си размисъл. – Ето защо трябва да изповядам и нещо друго. Струва ми се, че и към моя брат ще постъпите също тъй човечно, както и към мен.

– Към вашия брат ли? – попита Ард. – Имате предвид собственика на Червената воденица? Какво е станало с него?

– Посетих го след като при Зайделман не успях да постигна абсолютно нищо. Казах си, че макар да не е в състояние да ми помогне, със сигурност мога да очаквам от него поне някоя утешителна дума. За моя изненада заварих положението във воденицата коренно променено. На брат ми му беше потръгнало и с готовност ми услужи с четирийсет марки.

След това десенаторът най-подробно разказа всичко, което беше чул при брат си във воденицата. Спомена за сърнешкото печено, за посещението на Горския призрак, за избата, която по настояване на краля на контрабандистите щеше да бъде засипана, както и за изненадващата поръчка от страна на Зайделман.

Междувременно Вундерлих отново се настани на малката пейка на печката и показвайки най-живо съчувствие, започна да придружава разказа на десенатора с възклицания на удивление, а понякога и с кратки ругатни. Ард беше смръщил вежди. Докато слушаше, той напрегнато размисляше. Когато Вилхелми свърши, детективът изпитателно го изгледа и рече:

– Преди малко ви казах, че ясно виждам и разбирам както положението, така и поведението ви, господин Вилхелми, но това вече съвсем не е така. Сега се налага да ви задам следния въпрос: защо сте устоявали толкова дълго на настоятелното искане и на заплахите на Горския призрак, и то докато сте били в такава беда и всеки талер ви е бил толкова необходим, а после изведнъж сте отстъпили, когато помощта на вашия

брат ви е избавила от най-страшната мизерия? Ето кое не разбирам. Трябва най-откровено да ви заявя, че това не говори във ваша полза.

– Просто последвах съвета на брат си – призна десенаторът и сведе очи пред пронизващия поглед на детектива. – Моят брат ми доказа чер-но на бяло, че човек, отказал веднъж предложеното му от Горския призрак сътрудничество, не може повече да живее в Хоентал. И обратно – както показва и неговият случай, ако проявиш готовност да изпълняваш поръченията на Призрака, това ти носи изгода след изгода.

– Ами законът? Властите?

– Ако това положение на нещата не им харесвало, каза брат ми, нека се погрижат да сложат край на безчинствата на Горския призрак. Но бедните зависими жители на Хоентал не били в състояние да се противопоставят нито на дейността, нито на неумолимата воля на неизвестния престъпник.

– Е – обади се Арнд, – тази гледна точка е твърде несъстоятелна. Всеки гражданин е длъжен и без да му се напомня или нарежда да спазва закона и да укрепва неговия авторитет. И все пак направените от брат ви изводи доказват, че първата предпоставка за създаване на нормален живот за народа и на здрави порядки в държавата е наличието на силна държавна власт, която с необходимата непреклонна настойчивост успява да налага изпълнението на своите разпоредби.

– Това означава ли – смутено попита Вилхелми, – че осъждате разсъжденията и начина на действие на моя брат? Че може би вече не сте готов да закриляте и мен?

– Доколко ще мога да се застъпя за вас, а и за брат ви, ще зависи единствено от поведението на двама ви в бъдеще. Нуждая се и от вашата помощ, и от помощта на брат ви, за да заловя Горския призрак.

– Бъдете сигурен, че ще я получите. Спокойно мога да ви гарантирам същото и за брат си.

– Ще се радвам, дори и само заради вас. Имате възможност незабавно да ми дадете доказателство за добрата си воля. Искане ми се да получа някои сведения относно избата. Знаете ли по какъв начин се заключва вратата ѝ?

– С обикновен ключ и желязна брава.

– Влизали ли сте в тази изба?

– Често.

– Това ми стига. Брат ви е предал ключа на Горския призрак, нали?

– Да. Междувременно сигурно го е направил.

– Жалко. Много ми се искаше да поогледам избата.

– Това все още може да стане. Брат ми има и друг ключ, но нарочно не го е споменал пред Призрака. Искал да си запази възможността от време на време да проверява какво се върши в избата. Каза, че спрямо престъпниците тази малка хитрост е оправдана.

– И наистина е така – кимна Арнд. – Радвам се, че сте толкова откровен с мен и искам да ви направя едно предложение. Заведете ме при вашия брат!

– С удоволствие. Но кога?

– Веднага. Нямаме време за губене. Контрабандистите са планирали своя удар за утре. Горския призрак е наел избата с някаква цел, която е тясно свързана с контрабандата на стоки. Трябва да разбере дали на това помещение му е отредена някаква роля за утре и тъй като през деня едва ли ще намеря необходимото време, налага ми се още през нощта да отида да видя как стоят нещата.

– Нямам нищо против. След продължителната работа пред чертожната дъска нощната разходка ще ми се отрази добре.

– Тогава да тръгваме! – каза Арнд на лесничея, който незабавно стана от мястото си. – А вие – продължи детективът, обръщайки се към десенатора, – вземете най-после банкнотата! Ако щете гледайте на тези пари като на предварително изплатено възнаграждение за услугите ви при залавянето на Горския призрак!

– Щом поставяте въпроса така – с облекчение въздъхна Вилхелми, – тогава наистина ще я взема. Няма да ви благодаря многословно. Надявам се с дела да мога да ви докажа добрата си воля.

Той измъкна доста стар протрит портфейл и грижливо скъта в него скъпоценната банкнота.

– Тъй – каза после той, – вече съм на ваше разположение. Или не, само още един миг! Първо ще трябва да събудя тъщата, за да бди над болните, докато ме няма.

Арнд се съгласи.

– Добре, събудете я! Но не споменавайте нито дума за разговора ни!

– И за парите ли да мълча?

– И за тях. Разбирам, че много искате да зарадвате своите близки с тази хубава вест, но ви предупреждавам! Трябва да сме безкрайно предпазливи. Разчуе ли се нещичко за намеренията ни, като нищо можем да останем с празни ръце. А сега побързайте! Вече стана много късно. На всичко отгоре няма да тръгнем направо за воденицата, а първо ще направим едно посещение на работника от мината Шулце. Надявам се, че

все още не си е легнал да спи.

– На Шулце ли? На вагонеткаджията, както го наричат в цялото село? – учудено попита Вилхелми.

– Да, на него. После ще ви обясня всичко. А сега побързайте!

Броени минути по-късно тримата напуснаха къщата. Пътем детективът започна да обяснява:

– Преди да дойде при вас, Горския призрак посети Шулце – каза той на десенатора, който с голямо напрежение следеше всяка негова дума.

Вундерлих също слушаше внимателно.

– Предполагам – продължи детективът, – че Шулце е получил някакво поръчение, което е подобно на вашето. Искам да се уверя дали наистина е така.

– Мислите, че Шулце също трябва да отнесе някъде писмо на Горския призрак? – осведоми се Вилхелми. – До кого ли е то?

– Не знам, но мога да се обзаложа, че горе-долу се досещам.

– Охо! – намеси се лесничеят. – Моите уважения към вашата хитрост и находчивост, господин братовчедо, но такъв костелив орех едва ли се чупи толкова лесно!

– Е, нека опитаме! – усмихна се детективът. – В случая трябва само добре да се размисли. Горския призрак планира удар при Хайнгрунд. За да си осигури свобода на действията, предводителят на контрабандистите изпраща господин Вилхелми да отиде в Лихтенберг. Ковачът Гьорнер ще подлъже граничарите да тръгнат в противоположната посока. Лихтенберг е разположен на запад оттук. Тогава не е ли близо до ума предположението, че един друг пратеник, тоест въпросният Шулце, ще отиде при някой човек някъде на изток, който от своя страна ще отвлече вниманието на граничарите именно в източна посока? По този начин Горския призрак ще раздели граничните служители, а по средата, точно там, където контрабандистите смятат да преминат, ще бъде съвсем „чисто“.

Междувременно тримата се озоваха пред порутената къщица на Шулце. Един от прозорците все още бе осветен. Вундерлих, когото и тук познаваха, натисна дръжката на входната врата. Тя се отвори, защото още не беше заключена. Разнесе се звън на звънче. Мъжете влязоха в тъмния коридор.

Откъм стаята от лявата им страна някой силно извика:

– Кой е там?

– Аз съм, съседа... лесничеят Вундерлих!

– Посред нощ? Какво има?

Вратата на въпросната стая се отвори. Шулце слисано огледа тримата посетители. Вундерлих му обясни:

– Водя един човек, който иска да говори с вас.

– Е, влизайте тогава!

Тримата се възползваха от поканата му.

– Седнете! – промърмори Шулце не особено любезно. – И направо започвайте! Любопитен съм да разбера какво толкоз има да разговаряте по туй време с вагонеткаджията.

– Сами ли сме тук? – попита Арнд.

– Да, съвсем сами сме. Жена ми е вече в леглото. Веднага заспа от изтощение. Аз останах на крак, защото имам да свърша още нещо.

– Тогава значи стана добре, че дойдохме, за да ви попречим да извършите нещо, което би могло да ви докара големи неприятности – подхвърли Арнд безучастно, сякаш между другото.

– Тъй ли? И какво е то? – сопна се Шулце. – Забранявам ви дами..

– Успокойте се, Шулце! – кротко се намеси Вундерлих. – Този господин ви мисли само доброто. Идва при вас с най-почтени намерения.

– Хайде бе! – изръмжа Шулце. – В това загубено и гадно село всеки гледа само собствената си изгода.

– Има и изключения – спокойно каза Арнд. – Не бива да мислите за хората все най-лошото!

– Ах, я ме оставете на мира с тези тъй наречени хора! Дрипава сган! Това са зверове, хищни животни!

– Е, е, господин Шулце!

Но Шулце нямаше намерение да се успокоява. Той енергично размахва ръка във въздуха и извика:

– Лешояди и отровни змии! Ще ви го докажа! Вижте, аз печеля шест марки, а жена ми малко повече от две. Това прави по осем марки на седмица. И сам можете да си направите сметката – твърде малко, за да живееш, и твърде много, за да умреш! А надлъж и нашир няма и един човек, който да ти помогне. На хора като нас гледат надменно, а на мен презрително ми викат „вагонеткаджията“.

– Не бива да говорите така – смърри го Арнд. – Не забравяйте, че от всяка беда има изход и за всяка болка има цяр.

– И моята жена все това ми опява... а ми готви супа от картофени обелки. Ха-ха-ха-ха!

– Скоро ще имате далеч по-питателна храна. Аз ще ви бъда лекар и ще ви предпиша болничната диета. Какво ще кажете, господин

Вилхелми, дали и на него да дам от същото лекарство, от което дадох и на вас?

Десенаторът усмихнато кимна.

– Бих се радвал за него. Никой лекар не е предписвал по-хубаво лекарство от това.

– Е, нека видим тогава дали и на него ще помогне! С тези думи детективът извади от кесията си няколко монети и ги предложи на Шулце върху изпънатата си длан. С широко отворени очи вагонеткаджията зяпа парите.

– Какво означава това? – подозрително попита той.

– Това ще е възнаграждението ви, ако се откажете от Горския призрак и ми помогнете да заловя този престъпник.

– Него никой няма да го залови – изръмжа Шулце. – Освен това изобщо не разбирам какво ме засягат вашите намерения. Струва ми се, че се опитвате да ми подложите динена кора. Аз нямам нищо общо с Горския призрак. Ако искате да го спипате, ще трябва да се обърнете към някой друг. Не мога да ви бъда полезен.

Развеселен, Арнд се изсмя в лицето на Шулце.

– Сега ме послъгахте, драги.

– Ами!

– И то как! Послъгахте! Само преди около час Горския призрак беше при вас. Къде оставихте писмото, което ви даде, за да го занесете на неговия човек?

Шулце се стъписа.

– Господине, кой сте вие? Защо сте дошли при мен? Да не би да сте от полицията?

За да спести на Арнд някоя по-продължителна разправа, лесничетя се намеси:

– Спокойно, съседа! – усмири той възбудения Шулце. – Този господин действително е таен полицай. Той знае всичко. Вилхелми също си призна пред него, че е бил принуден да изпълни едно поръчение на Горския призрак. Полицията ще залови престъпника и ще ни отърве от него.

– Тоест – добави Арнд, – сам едва ли ще се справя. Налага се да ви помоля за съдействие. Ще ми помогнете ли? Шулце колебливо погледна детектива. После каза:

– Но ако Горския призрак узнае?

– Ами! – засмя се Арнд. – Надценявате този човек. Онова, което хората разправят за него, е или измислица, или пък е силно преувеличено.

Разбирам, че е успял да ви сплаши, но сега положението е съвсем друго. Вече сте под моята закрила. Няма ли да ми покажете писмото, което ви е дал, за да го занесете някому?

По лицето на Шулце се изписа колебание. Той безмълвно поклати глава. Очевидно не желаше да се обвързва с думи. Най сетне със заекване се обади:

– Но...

– Дайте го смело! – подкани го Арнд. – Не бъдете страхливец! Обещавам ви, че няма да имате ни най-малката неприятност!

Най-накрая Шулце донесе писмото, ала все пак се изплаши, когато Арнд отвори плика. То имаше същото съдържание, както и другото писмо. Детективът го установи още от пръв поглед.

– А сега ще ми кажете за кого са предназначени тези редове! – настоя той.

– За сарача Крюгер от Вайскирх – призна Шулце след известно колебание.

Арнд кимна, пхна листа в нов плик, залепи го и го върна на Шулце.

– Ще предадете писмото на сарача Крюгер все едно че нищо не се е случило. Предполагам, че не е първото, което разнасяте. А вашето писмо, Вилхелми, ще възстановя в първоначалния му вид малко по-късно. Имаме време. Нали пак ще се върнем в жилището ви. После ще го занесете на ковача Гьорнер, но гледайте с нищо да не издавате, че нещата са се променили!

– Ами аз? Какво ще правя, ако Горския призрак дойде да ми потърси сметка? – попита Шулце.

– Изобщо няма да свари отново да ви посети. Утре всичко ще свърши. В краен случай просто ще се преструвате, че нищо не знаете.

С тези думи Арнд пхна монетите в ръката на вагонеткаджията, набързо се сбогува и заедно с Вилхелми и Вундерлих пое към воденицата.

След като силно почукаха на вратата на жилището на воденичаря, госпожа Паулине им отвори. Тя освети тримата с фенера и здравата се изплаши.

– Ти ли си, Вилхелми! За Бога... да не се е случило нещо лошо у вас?

– Не се тревожи! Всичко е наред. Мога ли да поговоря с брат си?

– Да. Вече отиде във воденицата. Нали сега трябва да започваме още в ранни зори!

– Само така! Извикай го! Имаме да обсъдим нещо важно с него.

– Тогава влезте в стаята! Ще го доведе. Скоро воденичарят се появи, поздрави и учудено огледа присъстващите. Погледът му се спря върху неговия брат.

– Слава Богу! – каза той с облекчение. – Бях се разтревожил за теб, но изглеждаш толкова щастлив, сякаш ти се е случило нещо много хубаво.

– Прав си. Я погледни!

Вилхелми подхвърли своята банкнота от петдесет марки върху масата със самочувствието на някой милионер.

– Вчера ти ми зае четирийсет марки. Ето ти петдесет. Върни ми десет!

– Петдесет марки! – удиви се мелничарят. – Човече, откъде намери толкова много пари?

– Тук пред теб е моят ковчезник! Ето този господин ми подари банкнотата.

Вилхелми накратко обясни на брат си как стоят нещата, след което задълго се възцари радостно вълнение. Мелничарката направо засия, щом чу, че скоро с Горския призрак ще бъде свършено. Та нали по този начин и мъжът ѝ щеше да се отърве от онова странно и тайнствено спознание с предводителя на контрабандистите.

Арнд поиска да му покажат избата. Отвориха вратата ѝ с другия ключ. Избата се оказа продълговато четириъгълно помещение, което бе направо изсечено в скалите зад мелницата. Арнд беше разочарован. Въпреки това внимателно го огледа педа по педа, но за съжаление без никакъв резултат.

– Какво търсите? – попита мелничарят.

– Имах едно предположение, но то не се потвърди. Затова няма смисъл да говорим за него. Хайде да вървим!

– И какво ще ме посъветвате?

– Оставете нещата така, както са. След два-три дни всичко ще се изясни.

Това беше единственото обяснение, което Арнд даде. Докато заедно с десенатора си тръгваше от воденицата, той дори и не подозираше какво значение тепърва щеше да има тази изба за него.

Седемнадесета глава „Горе ръцете!“

Едва късно след полунощ Арнд и Вундерлих се завърнаха в лесничеството, където госпожа Бербхен ги очакваше нетърпеливо и разтревожено. През тази нощ детективът спа съвсем малко, защото още в ранни зори пак беше на крак.

Вундерлих, за когото бе въпрос на чест да не се излежава в леглото по-дълго от „господин братовчеда“, се нареди отново да отиде до селото, за да осигури шейна, обаче Арнд не пожела и да чуе такова нещо.

– Откажете се от шейната! Така бих могъл да се набия в нечий очи, а никак не ми се иска в последния момент да проваля всичко с някоя дребна непредпазливост. Ще вървя пеша. И така ще мога още по пладне пак да съм тук. После отново ще отскочим до воденицата, а през идната нощ танцът сигурно ще започне.

– Пак ли ще ходим до мелницата? – учуди се лесничеят.

– Да. През нощта ми хрумна един план и искам да го обсъдя с комисаря в града. Мисля, че той ще одобри предложенията ми. Червената воденица ще се превърне в капан за Горския призрак и неговите контрабандисти.

– Хмм – обади се Вундерлих. – Дано и мелничарят се съгласи. Така той си слага главата в торбата.

– Вярно е, но това ще му донесе прилично възнаграждение от властите. Сам ще се погрижи за него.

– Ами аз?

– И вие ли искате възнаграждение? – засмя се Арнд. – Глупости! – изръмжа лесничеят. – Ще ми се само да участвам. Нищо друго. Досега не казахте нито дума за мен.

– И на това ще му дойде редът, драги. Вече имам едно поръчение за вас. Необходим ми е солиден товар от пакети, денкове, здраво натъпкани чували и други такива неща, които да имат вид на грижливо опакована контрабандна стока. А всъщност нека съдържат само парцали, стара хартия и по няколко камъка за по-голяма тежест. Разбирате ли ме?

– Аха! – кимна Вундерлих. – Знаем. Нали уж искате да доставите стоки отвъд границата, които да бъдат пренесени от хората на Горския призрак.

– Така е. Тези пакети ще бъдат взети от вас от онези десетима

мъже, за които споменах горе в склада при мината.

– И тези десетима мъже ще са преоблечени полицаи. Отгатнах ли?

– Отлично! – похвали го Арнд. – Те най спокойно ще могат да носят оръжията си. Нали уж се занимават с опасен занаят – привидно играят ролята на доставчици на контрабандна стока. Всичко това ще уредя с комисаря. Сега-засега от вас искам само пакетите. Ще стане ли?

– Без съмнение, господин братовчедо. Още днес преди обед всичко ще бъде приготвено и така хубаво опаковано и вързано, че получателят да не може тъй лесно и бързо да провери съдържанието.

– Добре замислено! – кимна Арнд. – Елате! Да прием набързо по чашка кафе и да хапнем нещичко за закуска! После тръгвам на път.

Така и направиха. Малко преди десет Арнд се намираше вече в служебната стая на комисаря. Полицейският служител с голямо внимание изслуша доклада на своя посетител за водените преговори с Горския призрак в склада при мината, както и за всичко друго, което през изминалата нощ Арнд беше преживял с Вилхелми и Шулце, а после и в Червената воденица. Отначало комисарят помърмори по адрес на проклетата банда от Хоентал, която изцяло била в услуга на Горския призрак, и заплаши да накаже виновните, без да прави никакви изключения. Но детективът му обърна внимание на огромния натиск, под който са били поставяни бедните хора, както и на това, че в момента някои работели вече за властите и имали право на снизхождение. А десенаторът Вилхелми дори по закон можел да претендира за възнаграждение от страна на държавата. По тази точка детективът не отстъпи, докато най-сетне комисарят не му обеща да ходатайства пред началството за отпускане на въпросното възнаграждение. После Арнд му разкри плановете си, тъй както вече ги беше разяснил и на лесничея.

– Пакетите, които ще съдържат моята мнима доставка, ще бъдат стоварени пред заключената изба на воденицата – каза той. – Горе, в жилището на мелничаря, ще настаня после вашите десетима полицаи, които ще представя като мои носачи. След това от Хайнгрунд ще доведе десетимата мъже, носещи действителната пратка, за която ми говори Горския призрак. В Червената воденица ще подмамя и самия Призрак заедно с неговите десетима контрабандисти, които ще трябва да поемат контрабандната стока.

Тук детективът бе прекъснат от комисаря:

– Чакайте, тук има нещо съмнително! Дали Горския призрак действително току-така ще последва указанията ви?

– Сигурно, защото ще гледам да го убедя, че Хайнгрунд в момента

съвсем не е толкова безопасно място. Ще кажа, че граничните патрули обикалят наоколо. Но грижата това наистина да е така, и то без да се стигне до схватка с контрабандистите, ще е единствено ваша, господин комисар.

– Добре. Ще го уредя. Граниচারите ще оставят по-ясно видими следи в снега. Това ще е достатъчно. Но сега нещо друго. Горския призрак ви смята за някакъв непознат търговец. Следователно няма как да знаете, че мелничарят е на служба при контрабандистите. Как тогава ще обясните решението си да се спрете на воденицата? С предложението си цялата банда да се приюти във воденицата като нищо ще събудите подозренията на призрака.

– Наистина така би станало, господин комисар, ако вече не бях обмислил този въпрос и не бях пригодил плана си така, че да избегна тази опасност. За Горския призрак ще измисля една история, която обяснява защо, кога и как съм се свързал с мелничаря. Спокойно можете да им предоставите тази работа, без тепърва да ви разказвам най-подробно цялата фантастична измислица.

– Тогава не възразявам. А по-нататък? Десетте полицаи, които ще подслоните във воденицата, няма да са достатъчни, за да задържат двадесет въоръжени контрабандисти.

– Това е ясно. Ще са ни нужни още петнайсетина други полицаи и граничари, които вие, господин комисар, тайно ще доведете при воденицата, щом всички контрабандисти влязат в нея. Ще трябва предварително да се скриете с тези хора нейде наблизо, за да можете после в подходящ момент да затворите капана.

– Точно така. Ще бъде направено! – Комисарят доволно потри ръце. – Моите благодарности, колега! Извършихте великолепно подготвителна работа. Дано всичко премине успешно. Казахте, че контрабандистите ще се съберат при Хайнгрунд в два часа през нощта. Значи, ако се настаня с моя помощен отряд нейде около воденицата в полунощ, това ще е напълно достатъчно.

Двамата мъже си разгърсиха ръцете. Планът беше готов, а клопката поставена. Оставаше само най-важното – да подмамят Горския призрак и хората му във воденицата и да ги задържат.

Уговориха се още комисарят и неговият отряд да се скрият в гората по планинския склон зад воденицата. Малко след полунощ Вундерлих трябваше да се присъедини към тях, за да им служи като водач.

Този разговор продължи около час. После Арнд незабавно пое към лесничейството. Там, подсмивайки се, Вундерлих му показа денковете,

чувалите и пакетите, приготвени от него. Всичко бе направено според желанието на детектива, тъй че след кратка обедна почивка той можеше незабавно да се отправи към Червената воденица.

И този ден мелницата усърдно тракаше. Самият Вилхелми отвори вратата и като видя Арнд, се учуди и се зарадва на неочакваното посещение.

– Господине, вие?... Добре дошъл! Хубави или лоши новини носите?

– Хубави! За вас и за жена ви има работа!

– Олеле мале! – засмя се мелничарят. – Значи още работа? Та ние изобщо не можем вече да се справяме. За какво става дума?

– Шшшт! По-тихо! – предупреди детективът. – Всичко ще ви обясня вътре в стаята.

– Аха! Разбирам! Касае се за нещо, което трябва да си остане само между нас. Хайде да влезем вътре!

Мелничарката не беше по-малко любопитна от мъжа си да узнае всички нови вести. Арнд не ги остави да чакат дълго.

– Искате ли да ми помогнете да заловя Горския призрак? – започна той без заобикалки.

Мелничарят и мелничарката се изплашиха.

– Ние?... На вас?... Че какво можем да направим? – попита мъжът.

– Имам намерение да подмамя контрабандистите във вашата мелница и тук да ги арестувам.

– Мили Боже! Това е много опасна история! – завайка се жената. – Горския призрак ще ни отмъсти.

– Изключено! Той ще бъде обезвреден веднъж завинаги. Междувременно мелничарят се беше окопитил от първоначалната си изненада.

– Можем ли да узнаем какъв е планът ви? – попита той.

– Да. Всъщност дойдох при вас, за да ви изложа плана и да си осигурия помощта ви.

Арнд обясни накратко на двамата как си представя нещата. Описа им всичко възможно по-просто и ясно, като ту за едно, ту за друго разсейваше опасенията на семейство Вилхелми. Спомена и за цялата грижлива подготовка, която беше вече извършена, като не забрави да подчертае и възнаграждението, полагащо се на онзи, който предостави къщата си като капан за контрабандистите. Подчерта, че това му е обещаано след разговора му с комисаря.

– А колко голямо ще е възнаграждението? – предпазливо попита мелничарят и тъй като видя, че Арнд се усмихва, добави: – Не бива да

забравяте, че ще изгубя предплатата, дадена ми от Горския призрак за използването на избата. Значи ще понеса известни загуби.

– Прав сте – каза детективът, – но на първо място имате претенции за заплащане към Зайделман за вече смятаното зърно. И второ, ние ще се погрижим воденицата ви да получи и други поръчки. Във всеки случай няма да бъдете ощетен. Ще си получите пълното възнаграждение, което сигурно ще е неколкостотин марки. Не искам да ви обещавам твърде много.

– Тъй, тъй, неколкостотин марки! Паулине, ти какво ще кажеш?

Мелничарката въздъхна.

– Ах, колко глупава история! Винаги съм ти казвала изобщо да не се залавяш с Горския призрак и ще си отдъхна, ако веднъж завинаги се отървеш от този сатана. Ще благодаря на Бога, ако цялата банда, превърнала живота на всички тукашни хора в ад, най-сетне се озове в затвора. Но... но... дали това ще стане? Ами ако Горския призрак избяга? Тогава какво? Това ще означава нашата гибел.

Щом свърши, Арнд отново взе думата, и накрая все пак успя да спечели семейство Вилхелми на своя страна. После уговори с тях всичко необходимо с най-големи подробности и със здраво ръкостискане се сбогува, като накрая каза:

– След полунощ бъдете в пълна готовност! Не бива повече да се тревожите. Самият аз пръв ще пристигна тук заедно с моите десетима полицаи. Така предварително ви е гарантирана нужната закрила. И тъй, успех в решителния лов на Горския призрак!

* * *

Вече беше минало полунощ. Привидно Хайнгрунд изглеждаше безлюдна и спокойна. Но тук-там в снега се виждаха следи от човешки стъпки. Когато още час преди уговореното време Арнд и неговите тежко натоварени полицаи стигнаха до Хайнгрунд, видяха цяла върволица от човешки фигури с големи пакети и денкове на гърба. Тъкмо в този момент хората изчезнаха сред хрусталаците на една странична клисура, очевидно за да чакат в това сигурно скривалище. Без съмнение бяха носачите на бохемската контрабандна пратка, която Горския призрак щеше да приеме на това място.

Току-що направеното откритие бе добре дошло за детектива. Първоначалното намерение на Арнд беше заедно със своите полицаи незабавно да напусне Хайнгрунд и бързо да се върне в мелницата. И бездруго се беше отклонил от пътя си, за да дойде до мястото на срещата, само

и само да се увери дали всичко е наред и да остави заедно с хората си нужните следи, които щяха да му послужат пред контрабандистите като аргумент да приемат предложението му. Щеше да им каже горе-долу следното: „Ето, виждате ли, ние бяхме тук! Но тази местност не е безопасна. Ето защо сега-засега хората ми се подслониха във воденицата. Последвайте ги възможно най-бързо!“

Ето че тази на пръв поглед, прекалена предпазливост му се отплащаше. Действителният търговски партньор на Горския призрак беше дошъл с товара си на уговореното място по-рано. Ето защо Арнд реши да използва тази неочаквана промяна и веднага да подмами десетимата носачи, по възможност заедно с предводителя им, във воденицата и там да ги задържи. Впрочем, за задържането им щяха да се погрижат неговите полицаи, които естествено щеше да вземе със себе си и да остави в мелницата, докато самият той трябваше незабавно пак да тръгне на път, за да подмами в клопката главните действащи лица, а именно Горския призрак и неговите десетима контрабандисти.

На първо време Арнд остави хората си добре скрити и предпазливо започна да се промъква към споменатата странична клисура. Беше му съвсем ясно, че така рискува живота си. Притаилите се там носачи вероятно бяха добре въоръжени. Ако някой от тях го забележеше, него, непознатия, и прибързано стреляше, без предварително да му извика или да го попита за паролата, тогава лесно можеше да го изпрати на оня свят. Но един човек, поставил си толкова високи цели, изобщо не биваше да си задава такива въпроси. Той продължи бавно да крачи към клисурата, като непрекъснато внимателно се озърташе, за да види дали на едно или друго място няма да открие някой пост.

И наистина, ето че забеляза един. За щастие човекът само вдигна пушката и без да стреля, подвикна на приближаващия се детектив:

– Стой! Кой е там?

– Един добър приятел! – отвърна Арнд.

– Паролата!

– Прага!

– Можете да минете! Но първо още един въпрос. Какво търсите тук?

– Търся човека, който също като мен на това място и в този час трябва да се срещне с Горския призрак заради една сделка.

Зад поста, охраняващ входа на страничната клисура, изникна силуетът на друг човек, който също като поста носеше на лицето си черна маска.

– Този човек съм аз – обади се той. – Нашият приятел ме осведоми за вас. Посветен съм във всичко. Къде са вашите хора със стоката?

– Ей там, в гората, зад първите дървета! – отговори Арнд, като понамести очилата си с най-обикновени стъкла и поглади фалшивата брада, която си беше сложил за тази среща. Изобщо, беше облечен по същия начин, както се бе появил в склада при мината, за да преговаря с Горския призрак.

– Тогава стана много добре, че сме вече тук и можем да ви предупредим – отвърна другият. – Доведете час по-скоро хората си в това скривалище! Изглежда, напук на всички предпазни мерки днес тук не е хич безопасно и спокойно. Вярно, че никой не ни обезпокои, докато преминавахме през цялата Хайнгрунд, ала после открихме стъпки в снега, оставени навярно от граничарите. Съвсем пресни следи. А един от моите носачи зърнал дори някакъв мъж в униформа, но за щастие той отминал, без да ни забележи.

– Съвсем същото наблюдавах и аз – заяви Арнд – и ви предупреждавам да не оставате в тази клисура. Струва ми се, че граничарите събират силите си тъкмо тук. Нито минута повече не можем да сме сигурни на това място!

– Проклятие! Какво да правим? Може да измине и час, докато дойде Горския призрак.

– Вярно, преди два часа едва ли ще се появи.

– Тогава не ни остава нищо друго, освен да се връщаме по най-бързия възможен начин.

– Не, не! Дотук щастливо сте преодолели с хората си всички опасности. Не бива усилията ви току-така да отиват на вятъра. Помислил съм за всички възможни случаи. Последвайте ме! Знаем едно скривалище, където никой граничар няма да ни открие.

– Къде е то?

– В Червената воденица. За всеки случай се свързах с мелничаря, когото познавам от по-рано. Трябва да ви кажа, че по определени причини държа този човек в ръцете си. Той няма друг изход, освен да ми се подчинява. Впрочем, изяви пълна готовност да ни помага. Призна ми, че и бездруго бил приятел и сътрудник на нашия Призрак. Накратко казано, воденицата е на наше разположение. Наредете на хората си да вдигнат товарите и да тръгваме. Няма никакво време за губене! Най-напред ще ви заведе при моите носачи, а после отиваме във воденицата на безопасно място.

– Мелничарят наистина е наш и сигурен човек, знам го, обаче какво

ще стане с Горския призрак? – изрази колебанията си другият. – Тогава той ще ни чака тук напразно.

– Няма да чака. След това ще доведе и нашия търговски партньор заедно с неговите контрабандисти. Само че първо ще трябва да приберем стоката на сигурно място. Това е най-важното. Ще се наложи да изчакаме да видим как после ще се развият нещата и да се посъветваме с Горския призрак как точно да постъпим.

С решителното си и уверено поведение той напълно успя да заблуди непознатия. Може би за този успех допринесе и обстоятелството, че не му остави никакво време за размисъл. Маскираният даде кратка заповед на хората си. Малко по-късно всички последваха детектива в посока към гората.

Когато мъжете с черните маски се присъединиха към предрешените полицаи, които явно смятаха за свои съучастници, те видимо се успокоиха. Явно контрабандистите повярваха, че действително си имат работа със себеподобни.

Арнд пое без път през гората направо към воденицата. Не след дълго се добраха до старата постройка и той вкара мъжете в двора ѝ. Наоколо не се виждаше жива душа. Детективът запали сигналния си фенер, отведе всички носачи до помещението пред избата и застана до затворената му врата. Направи им знак да бъдат предпазливи и каза:

– Тук ще влезем!

Самият той пръв прекрачи прага. Те го последваха, като всеки безмълвно сложи товара си на пода.

– Воденицата трака – пошепна му съдружникът на Горския призрак. – Значи мелничарят още е на крак.

– Да, сигурно работят и през нощта, защото получиха бързи поръчки.

– Дали при тези обстоятелства ще можем да получим нещо топло за пиене? Цели три часа сме вървели, а при този ужасен студ това не е лесна работа. Измръзнали сме.

– Помислих си вече за нещо такова, защото и аз зъзна. Ще видя какво може да се направи. Ще поръчам за всички по едно кафе.

Сред мъжете се разнесе доволно мърморене. Те насядаха върху товарите си пред вратата на избата и търпеливо зачакаха. А Арнд се отдаде на лека, уж за да се погрижи за кафето.

Той беше постигнал каквото бе желал и вече можеше да нанесе решителния удар срещу първия отряд на контрабандистите. Причината, поради която отново излезе от преддверието на избата, беше, че

изненадващото арестуване на престъпниците трябваше да стане без никакво кръвопролитие. И така, налагаше се Арнд да даде време на полицаите си да извършат онова, което беше уговорил с тях.

Неговите мними носачи бяха подпрели пушките си в един ъгъл. По същия начин другата група бе оставила оръжията си в срещуположния ъгъл. Полицаите се бяха уговорили да се разделят на две. Едни от тях се събраха при собствените си пушки и бяха готови веднага да грабнат оръжията си и да заемат входа на преддверието на избата. В решителния миг хората от другата група трябваше да застанат между контрабандистите и техните карабини, да извадят револверите си и да отблъснат противниците, в случай че те от своя страна направят опит също да се доберат до оръжията си и да се защитават.

Както се бяха уговорили, на двора ги очакваше мелничарят. По предварително уточнен знак той успя да разпознае предрешения детектив. Попита го тихо и припряно:

– Успяхте ли?

– Сега-засега спихаме първия им отряд. Дайте ми за всеки случай ключа, който отваря вратата на избата!

– Ето го!

– Добре. Не се нуждая повече от вас.. Стойте някъде настрана! Ако се разнесат няколко изстрела, това не бива да ви смущава. Нищо лошо не може да стане. Ние държим положението в ръцете си.

Мелничарят побърза да се оттегли. Арнд се върна в помещението, където го очакваха контрабандистите.

– Е-хей! – подвикна той. – Чуйте ме, хора!

Това беше уговорената парола за неговите полицаи. Изведнъж светнаха сигналните фенери, които висяха на гърдите на мъжете.

– А сега ще последва топлото, което ви обещах! – продължи Арнд. – Който мръдне, ще получи олово между ребрата! Горе ръцете!

Една част от полицаите грабнаха пушките си, други извадиха револверите си. Разнесе се всеобщ многогласен вик на уплаха. Контрабандистите се вцепениха от ужас. Ясно виждаха застрашително насочените към тях дула и останаха като вкаменени.

Съвсем накратко Арнд им обясни, че са влезли в клопка и че не се намират сред свои съзаклятници, а сред полицаи.

– Вържете ги! – заповяда той веднага след това на хората си. – Който се съпротивлява, ще бъде застрелян!

Заплахата му изигра своята роля. Контрабандистите се оставиха да бъдат вързани, кажи-речи, без никаква съпротива. Един-единствен

човек се опита да се съпротивлява и това беше „търговският партньор“ на Горския призрак.

– Предателство! – изкрещя той, извади револвер от джоба си, стреля напосоки срещу полицаите, изпречили се на пътя му, и с големи скокове се втурна към изхода. Обаче там го сграбчиха, повалиха го на земята, обезоръжиха го и го вързаха. Той се загърчи и напрегна всички сили, за да скъса въжетата, но напразно.

– Свалете маските на задържаните! – нареди Арнд на хората си.

Щом изпълниха заповедта му, наяве излязоха не едно и две лица, които бяха познати и на саксонските полицейски служители.

Арнд нареди да пренесат задържаните от преддверието на избата в един празен килер, където щяха добре да ги охраняват. Даде на хората си още няколко указания и после, без да се интересува повече от контрабандистите, отново пое към Хайнгрунд.

Когато стигна до тясното дефиле, часовникът му показваше вече два без десет. Той застана зад едно дърво и зачака. Погледът му шареше през цялата Хайнгрунд чак до мълчаливата гора отсреща. Тържествената тишина наоколо беше нарушавана само от някой по-силен порив на вятъра, който от време на време караше да шумолят сухите листа, останали в короните на старите дъбове. Някой друг на мястото на Арнд навярно щеше да усети студени тръпки по гърба си, ала детективът чакаше упорито и хладнокръвно.

Най-сетне долови пропукването на счупени сухи клонки, а после и скърцането на снега. Зададе се самотен човек с маска на лицето – Горския призрак!

Арнд му подвикна полувисоко:

– Стой!... Паролата!

– Прага!

Детективът се показа иззад дървото и му подаде ръка.

– Пристигнах точно навреме! – каза той. – Къде са вашите хора?

– Те са зад мен. А къде са се скрили вашите носачи със стоката? И къде е ... другият?

– Радвайте се, че бях тук още преди час! – заяви Арнд. – Без мен може би всичко щеше да се провали.

– Защо?

– Огледах местността при Хайнгрунд и видях, че граничарите обикалят наоколо.

– По дяволите! – изплашено възкликна другият. – В такъв случай цялото ни начинание е застрашено!

– Вече взех предохранителни мерки – обясни Арнд. – Моите хора са на сигурно място, а заедно с тях са и другите десет души, както и двата товара. Мъжете от откъдната страна на границата бяха пристигнали по-рано на мястото на срещата. За да не бъдем изненадани от граничарите, се споразумяхме с вашия търговски партньор и заедно заведохме носачите си в едно скривалище.

– Къде са сега хората?

– В Червената воденица.

Горския призрак подозрително погледна детектива.

– Защо избрахте воденицата?

Арнд очакваше този въпрос и той не го затрудни ни най-малко. Първоначално бе решил да разкаже на Горския призрак някоя измислица, но това вече не беше необходимо. Нещата се бяха развили различно от предвижданията на детектива. Затова сега можеше да бъде съвсем кратък.

– Аз ли? – попита той. – Предложението да се подслоним във воденицата е на вашия търговски партньор.

– Аха, тъй значи! – Горския призрак видимо се успокои. – Навярно е така. Той наистина знае как стоят нещата там. Бях го уведолил, че съм се споразумял с мелничаря да използвам избата му.

– Имате предвид онова сводесто помещение, изсечено направо в скалите? – припряно се намеси Арнд. – Ами на първо време хората ни тъкмо там оставиха пакетите и чувалите си.

Горския призрак отново застана нащрек, изпълнен с подозрение.

– Там ли? Че как е възможно? Нали ми дадоха ключа от избата! Нося го у себе си. Как може тогава някой друг да складира там пакетите?

– Товарите са струпани в преддверието – обясни Арнд. – Самата сводеста изба не успяхме да отворим. Впрочем... Арнд млъкна и се послуша.

– Не чухте ли нещо? – попита той. – Страхувам се, че ако продължаваме да разговаряме тук, скоро ще се видим натясно и ще ни припари под краката. Доведете хората и да тръгваме към воденицата! Не ми се ще да ме заловят като тазгодишен заек.

– Прав сте – кимна Горския призрак. – Моите хора идват насам направо от големия дъб и ако тръгнем през гората, не е възможно да се разминем с нито един от тях.

Горския призрак закрачи напред, а Арнд го последва. Скоро ги пресрещна един мъж, който с уговорената парола доказа, че е доверен човек на Призрака. После се появиха неколцина наведнъж и така не

измина много време, докато най-сетне предводителят на контрабандистите заяви, че цялата му група се е събрала.

– Уведомете мъжете, че трябва да ме следват – прошепна му Арнд.

Горския призрак поговори кратко с бандата си. След като всички разбраха как стоят нещата, те закрачиха подир детектива. Скоро стигнаха при воденицата. Влязоха в двора, а Арнд като последен затвори входната врата зад себе си. Предводителят на контрабандистите, който стоеше до самия него, му каза да заключи отвътре. Не било изключено да ги изненадат.

– Защо? – попита Арнд, който не биваше да се съгласява с подобно предложение, за да не останат отвън главните сили на полицаите и граничарите под ръководството на комисаря и лесничея. – Мелничарят ми обясни, че тази врата била винаги отворена, а решим ли да я заключим, така само ще събудим подозрения.

Горския призрак нищо не каза, но изглежда, изведнъж пак бе завладян от леко подозрение. Във всеки случай пъкна едната си ръка в джоба и повече не се отдели от Арнд нито на крачка.

Дългогодишният опитен детектив имаше остър нюх за такива неща и реши много да внимава. Той освети пред себе си с фенера, отвори вратата на преддверието на избата и посочвайки с ръка, полувисоко каза:

– Нека на първо време влезем ей тук! В това помещение се намират и вашите, и нашите пакети.

Контрабандистите се вмъкнаха вътре, но Горския призрак остана при Арнд пред вратата.

– Няма ли да се убедите дали всичко с пратката е наред? – попита Арнд с намерението да го пропусне да влезе преди него и да затръшне вратата зад гърба му.

– Благодаря. Сред хората ми има специален човек за тази работа. И изобщо... къде е... къде е моят търговски партньор? Къде са неговите и вашите носачи?

Той хвърли подозрителен поглед наоколо.

В същия миг Арнд преживя една неприятна изненада, че даже и две.

Пристигането на Горския призрак с неговите контрабандисти бе преминало сравнително тихо, но все пак не и съвсем безшумно. Хората му смятаха, че не е необходимо да са кой знае колко предпазливи във воденицата, чийто собственик е техен съюзник. Ето защо гласовете на някои от тях бяха достигнали до помещението, където бе затворена първата група контрабандисти заедно с техния предводител.

Въпреки че съпротивата му беше бързо сломена, този човек съвсем не бе изгубил надежда да се измъкне по един или друг начин. Внимателно се ослушваше в тишината. И ето че изведнъж долови човешки гласове, чу стъпки в снега, а малко след това и скърцането на вратата на преддверието към избата. Той се досети какво се е случило. Онзи омразен човек, който го бе подмамил в клопката заедно с хората му, вероятно бе довел и Горския призрак с контрабандистите от Саксония, за да обезвреди и тях. И тогава негодникът се развика с все сила:

– Внимавайте! Предателство!

Веднага след това изтрещя изстрел. Един от застаналите на пост полицаи стреля по него.

Отвън на двора Горския призрак се сепна. Погледът му бързо се отправя към портата, през която тъкмо в този момент нахлуваха полицаите и граничарите, предвождани от комисаря и лесничея Вундерлих.

Щом видя униформените хора, изпадналият в ярост Призрак пронiza Арнд с изпълнен с омраза поглед. Надхитреният и изненадан престъпник изведнъж разбра как стоят нещата. Светкавично измъкна револвера си от джоба и стреля по детектива. Но Арнд беше нащрек. Мигновено отскочи встрани, така че куршумът изпищя покрай него, а после с левия си юмрук изби оръжието от ръката на Горския призрак. Същевременно ритна с крак вратата на преддверието така, че тя се затръшна, с десницата си завъртя ключа, който от самото начало беше в ключалката, и побърза да го извади.

Но още в същия миг престъпникът хукна да бяга към градината на воденицата. Комисарят се втурна подир него, а и Арнд незабавно ги последва със запаления фенер на гърдите си.

Градинският зид не беше висок и освен това на едно място имаше широк отвор. Изглежда, Горския призрак добре познаваше както воденицата, тъй и околностите ѝ. Той се затича право натам и с лекота прескочи зида на мястото, където беше порутен. Комисарят се намираше на някакви си четири-пет крачки след него. Той също с един скок се намери отгътък зида, но там веднага спря.

– Хиляди дяволи! – запроклина той. Арнд бързо се озова до него.

– Какво има?

– Този тип изчезна!

– Къде?

– Един Господ знае!

– Но той не може да се е изпарил – промърмори недоволно Арнд.

– А не може и да е далеч. Бях по петите му. Детективът размисли

кратки секунди. Намираще се на същото място, където веднъж вече Горския призрак беше изчезнал пред очите му. Въпреки старателното претърсване и до ден-днешен не беше успял да открие как е възможно да се случи подобно нещо.

– Да не би... – изведнъж детективът млькна. – Чакайте!... Чувате ли този шум?... Знаете ли какво е това?

– Иде ми да кажа, че има леко земетресение.

– Не. Този глух тътен идва от някакво превозно средство на релси... а-а, виждате ли ей там до зида онази дупка в земята? Знам го това място. Но досега дупката сигурно е била много добре прикрита.

– Наистина! Очевидно беглецът е изчезнал в нея.

В същия момент дотичаха неколцина полицаи и граничари, начело с един вахмистър. С тях беше и мелничарят Вилхелми.

– Каква е тази дупка? – попита го Арнд.

– Полузатрупаният вход към старата минна галерия.

– Дълбока ли е?

– Не знам. Никой не смее да се спусне вътре заради лошия въздух, а и защото галерията лесно може да се срути. Впрочем в последно време тя изобщо не се виждаше. Но защо питате?

– Вероятно в тази дупка е скочил Горския призрак и сега-засега ни избяга.

– Олеле мале! Ето че опасенията на моята Паулине се сбъднаха! О, Боже, о, Боже!

Арнд не обърна никакво внимание на безсмислените вайканици на мелничаря. Той каза на вахмистъра:

– Ето ви ключа от предверието на избата, където е затворена втората група контрабандисти. Незабавно арестувайте цялата банда, иначе в гнева им може да им хрумне да повредят съдържанието на пакетите, половината от които са пълни с ценни стоки!

Арнд се приближи до голямата дупка.

– Къде отивате? – попита го полицейският служител.

– Слизам в галерията.

– Много е рисковано.

– Не, не! – извика и мелничарят. – Ще загинете!

– Дългът си е дълг, господа! Освен това положението едва ли е чак толкова лошо. Струва ми се, че и аз мога онова, което може Горския призрак. Този тип сигурно добре познава старата галерия. Така че бързо след него, преди окончателно да е изчезнал!

– Лисича дупка и вълча бърлога! Този човек наистина не е с

всичкия си! – запроклина лесничеят. Той току-що се беше присъединил към тях и свари да види как Арнд действително скочи в дупката. На слабата светлина на фенерите можеше да се различи, че тя беше дълбока повече от два метра.

– А ние какво да правим? – обърна се вахмистърът към комисаря.

– Каквото ви посъветва детективът. С нашите хора ще арестувате контрабандистите, като внимавате никой да не се измъкне! Но аз ще последвам колегата си. Струва ми се, че от престараване прибързано вдигнахме шум и подплашихме Горския призрак. Затова ми се иска да се опитам да заловя този негодник.

С тези думи полицейският служител също се спусна в дупката и бързо изчезна.

Осемнадесета глава В надпревара със смъртта

Изминаха минута-две, докато комисарят успее да се ориентира в тъмнината. После забеляза Арнд, който стоеше на няколко метра по-натък в галерията и внимателно осветяваше някакъв предмет.

– Какво е това? – попита комисарят.

– Празна вагонетка. Сигурно тук е имало две и Горския призрак е използвал първата от тях, за да избяга колкото е възможно по-бързо.

– А-а, значи затова е бил онзи подземен шум!

– Да. Вагонетките са върху релси и както изглежда, в тази посока галерията се спуска леко надолу. На първо време няма нужда да претърсваме продължението ѝ на срещуположната страна. Естествено Горския призрак е потеглил надолу, понеже вагонетката ще се движи сама и постепенно ще набере значителна скорост.

– Лошо! Тогава е спечелил голяма преднина.

– За съжаление. Веднага трябва да се впуснем да го преследваме.

Арнд припряно отстрани предната подвижна стена на вагонетката, като я издърпа нагоре и после седна в малкото превозно средство така, че с краката си да може да забавя пътуването, ако вагонетката се засили прекалено много, което беше и опасно. Освен това вътре в нея намери дебела дъбова тояга, използвана очевидно твърде често като спирачка. Комисарят се настани зад гърба му.

– Държите ли се здраво?

– Да.

– Тогава тръгваме!

С тези думи Арнд ритна камъка, поставен пред едно от колелата. Отначало вагонетката потегли бавно, но после постепенно засили ход. Накрая полетя по релсите с бързината на галопиращ кон.

Това бе едно зловещо и опасно пътуване.

Над главите на двамата мъже беше ниският свод с прогнилия крепеж на галерията, отляво и отдясно – мрачните стени, от които непрекъснато капеше вода, а пред тях бе непрогледният мрак, който отстъпваше само на няколко крачки пред светлината на фенера.

В тясната галерия колелата трополяха и кънтяха върху релсите толкова силно, че, кажи-речи, правеха невъзможен всякакъв разговор. На Арнд му мина мисълта, че в тази тъмнина не е изключено да полетят с

вагонетката право към гибелта си. Ами ако Горския призрак има тук скрити свои хора? Ако поставят засада на безумно дръзките си преследвачи? Може би някъде отпред в зейналата бездна от непрогледен мрак ги дебне смъртта!

Всички тези мисли минаха през ума на детектива в кратките минути на шеметното спускане. Но не намали скоростта. Бясната гонитба продължаваше със същата бързина. Той просто се осланяше на щастливата си звезда и се надяваше, че скоро галерията ще изгуби наклона си и ще стигнат до равно място, където скоростта на вагонетката щеше да намалее от само себе си. Тогава щяха да имат възможност по-спокойно да се огледат за Горския призрак...

За разлика от двамата преследваният престъпник добре познаваше галерията. Беше я използвал вече често. Затова двете вагонетки стояха винаги готови. В бъдещите набези на контрабандистите на галерията беше отредено да играе много важна роля, защото тя не свършваше при дупката до градинския зид на мелничаря Вилхелми, както Арнд бе успял вече да установи, а минавайки под избата на Червената воденица, продължаваше почти до границата на Бохемия, където излизаше на повърхността в една полусрутена пещера.

Горския призрак беше открил тези останки от един отдавна изоставен и забравен рудник и лека-полека планомерно бе разчистил галерията от срутилите се тук-там камъни и пръст. Беше поставил релсите и бе набавил вагонетките и накрая беше сключил с мелничаря Вилхелми онова споразумение за избата. Тя бе отделена от галерията с толкова тънък пласт земя, че при използването на подземния ход контрабандистите се излагаха на голямата опасност да бъдат разкрити от обитателите на Червената воденица. Ето защо избата на Вилхелми трябваше да се затрупа.

Такова беше положението под земята, където преследваният престъпник бягаше. Там той се чувстваше напълно сигурен и спокоен. След известно разстояние, докато неговата вагонетка се движеше шумно през тъмната галерия, без особена причина Горския призрак веднъж се обърна назад и изплашено се стресна. Не блещукаше ли там нейде зад него някаква слаба светлинка? Или може би превъзбудените му сетива си правеха лоша шега с него? Не беше в състояние да чуе абсолютно нищо, понеже друсането и трополенето на собствената му вагонетка поглъщаше всички други шумове.

От този миг нататък той непрекъснато се обръщаше и напръгаше зрение и... ето пак, наистина беше светлина! Тя се движеше,

потрепваше, извиваше ту на една, ту на друга страна, изчезваше, а после отново се появяваше.

„Преследват ме! – мина му светкавично през ума, ала веднага след това му хрумна и една друга мисъл: – Но ще връхлетят право в ръцете на смъртта!“

Той също разполагаше с дебела тояга за спиране на малкото превозно средство. Държейки я здраво, Призрака я постави пред едно от предните колела и не след дълго вагонетката спря. Престъпникът хвърли дебнеш поглед назад.

– Ето ги – процеди той през зъби. – Почакай, мерзавецо... последният ти час е ударил!

Горския призрак изтича десетина метра срещу преследвачите си, бързо изкърти няколко дъски от крепежа на галерията и ги нахвърля напреки на релсите. После пак се оттегли назад в мрака, където беше неговата вагонетка. Дебелата тояга под колелата ѝ пречеше да продължи пътя си надолу по лекия наклон. Тъй като му бяха избили от ръката празния револвер, сега престъпникът извади втори, който беше зареден.

Преследвачите бързо приближаваха. Кънтящото трополене на колелата в тясната галерия нарасна, превръщайки се в адски шум. Фенерът се полюляваше, а светлината му потрепваше на всяко място, където релсите бяха свързани с болтове.

И ето че последва удар... трясък, силен вик... и веднага след това проехтяха три-четири изстрела от револвера на Горския призрак. Многократното ехо усили ефекта от гърмежите толкова, сякаш цяла батарея едновременно беше стреляла с всичките си оръдия. Още докато ехото от револверните изстрели тътнеше из галерията, Горския призрак издърпа тоягата изпод колелата и отново се метна във вагонетката.

– Вървете в пъкъла! – изкрещя, обърнат назад, предводителят на контрабандистите и избухна в подигравателен смях.

После даде силен тласък на вагонетката и тя полетя надолу по тъмната галерия.

* * *

Малката вагонетка на преследвачите беше връхлетяла върху неочакваното препятствие, беше излетяла от релсите, а седящите в нея хора бяха изхвъркнали навън. Без да губи присъствие на духа, Арнд защити фенера с лявата си ръка и така го запази от счупване. Но пък ръката му кървеше. Освен това го болеше цялото тяло, тъй като здравата се удари на няколко места.

Той чу оглушителния трясък на изстрелите, от които за щастие не го улучи нито един, чу подигравателните думи и смеха на Призрака, а после и трополенето на отдалечаващата се вагонетка. Скърцайки със зъби, детективът разбра, че престъпникът отново му се беше изплъзнал.

Но още в същия миг пак бе на крака и освети около себе си. Тогава забеляза комисаря, който лежеше на земята и стенеше. След малко полицейският служител посегна с дясната ръка към главата, също като току-що пробуждащ се човек, и сетне с мъка се надигна на колене.

– Ранен ли сте? – попита го детективът.

– Леко, на челото. Не е страшно. – С носната си кърпа той изтри тънката струйка кръв. После се изправи в цял ръст и каза: – Да не обръщаме повече внимание на тази драскотина! Виждате ли? Ето така! Превързвам я с носната си кърпа. А сега да продължим преследването! Въпреки всичко този негодник няма да ни избяга!

Ард се радваше, че има до себе си толкова енергичен и дееспособен спътник. Иначе този човек само щеше да му пречи. Той забеляза дъските върху релсите и ги отстрани. После с помощта на комисаря отново изправи вагонетката върху релсите.

– Не е повредена – установи той. – Цяло щастие е, че тези вагонетки са направени толкова здрави. Нищо не бива да ни спира! Напред! Тръгваме!

И вагонетката на преследвачите потегли. Тъй като релсите не се спускаха вече толкова стръмно, скоростта им оставаше умерена. Отново по лицата на мъжете закапаха капки вода от скалистия свод над главите им, отново галерията зловещо закънтя от трополящите колела, отново пред погледите им, вторачили се в непрогледния мрак, зейна широко отворената паст на непознатата опасност...

Междувременно Горския призрак пак спечели значителна преднина. Вече приближаваше целта си. Престъпникът ликуваше, защото беше убеден, че при изхвъркването на вагонетката от релсите преследвачите му са пострадали тежко. А вероятно после куршумите му ги бяха довършили окончателно.

Най-после галерията стана равна и вагонетката бавно спря. Негодникът изскочи навън и като си пое дълбоко дъх, застана неподвижно до нея. Но съвсем скоро трепна, вдигна глава и внимателно се заслуша. Стори му се, че из подземния проход отново се разнесе далечен грохот от колела.

Погледна назад и видя как иззад последния завой на галерията пак се появи малка светлинка.

– Пъкъл и сатана! – запроклина той полувисоко. – Нима тези мерзавци са все още по петите ми?!

Вече започна да го обзема страх. Ако в най-скоро време не ги пригудеше да се върнат, неминуемо щяха да открият тайната му – втория изход на галерията.

Отново се заслуша напрегнато. Шумът от колела ставаше все по-силен, светлината се приближаваше все повече и повече.

За него нямаше вече друго средство за спасение, освен да възпламени мината, поставена тук в случай на крайна необходимост. След като отломките от скалата се разхвърчат наоколо и затрупат подземния проход, тогава нека някой дойде и му докаже, че се е разхождал с вагонетката под земята! И дори ако онези подлещи зад него бяха останали здрави и читави след преобръщането на вагонетката и след револверните изстрели, едва ли щяха да се отърват от срутващите се скали – те или щяха да ги смажат, или да ги погребат живи.

Пипнешком, престъпникът бързо продължи да се придвижва напред, докато най-сетне стигна до мястото, където отстрани в стената беше поставен и изкусно прикрит дълъг възпламенителен фитил. Той беше свързан с взривно устройство, което според неговото мнение щеше да е достатъчно, за да срути тази последна част от галерията и по такъв начин да издигне непреодолима преграда между нея и шахтата с водещите нагоре стъпала.

Ард и комисарят не подозираха абсолютно нищо за застрашаващата ги смъртна опасност, към която бързо ги носеше вагонетката. Забелязаха само, че тя постепенно започна да забавя ход.

– Галерията става вече равна – извика Арнд в ухото на комисаря. – Ще трябва да... чакай, какво е това там?... Внимавай! Дръж се здраво!

Отново се разнесе трясък. Бяха се сблъскали с изоставената от беглеца вагонетка. Но в резултат на намалената им скорост ударът съвсем не беше толкова силен.

– Слизайте! Прикрийте се зад вагонетката! – нареди Арнд. – Онзи тип може пак да стреля!

С тези думи той направи два скока назад и закри светлината на фенера, за да не предлага на неприятеля толкова удобна цел. Пипнешком комисарят се добра до него.

– Тук беглецът е зарязал вагонетката – прошепна Арнд. – Внимавайте!

– Смятате ли, че Горския призрак се е скрил нейде наблизо и ни дебне? – шепнешком попита комисарят.

– Възможно е. Затова ви посъветвах най-напред да потърсите прикритие. Но вече по-скоро вярвам, че престъпникът е продължил бягството си пеша. Иначе отдавна пак да е стрелял по нас. Освен това сигурно е изоставил вагонетката си точно тук, защото галерията е станала равна и няма как да продължи напред.

– Тогава да не се бавим дълго тук, а и ние да продължим преследването пеша.

– Тъкмо се канех да ви предложа същото. Нека опитаме! Но пак ви казвам: внимание, внимание!

Двамата предпазливо се изправиха на крака. Арнд съвсем лекичко откри фенера. Напегнаха слух и зрение. В тъмната галерия пред тях нищо не помръдваше. Никой не стреля.

След малко бавно продължиха напред. Внезапно Арнд сграбчи ръката на комисаря и го задържа.

– Ей там! Виждате ли онази искряща светлинка?

– Сякаш се катери нагоре по стената! Какво е това? Преди още полицейският служител да беше изговорил въпроса си до край, детективът трескаво го дръпна назад.

– Да се махаме! – изкрещя той. – Това е горящ възпламенителен фитил! Ще последва взрив! Да бягаме, иначе сме загубени!

Двамата се затичаха, за да спасят живота си. Минаха пак покрай двете вагонетки и продължиха в посоката, откъдето бяха дошли. Препъваха се в релсите. Блъскаха се в укрепените мокри стени. Мълчаливо стискаха здраво зъби и с мощни скокове бягаха напред. Знаеха много добре, че зад гърба им ги дебне смъртта, безмилостна, коварна смърт, протегнала костеливите си ръце, за да ги сграбчи й бавно да ги задуши.

После въздухът потрепери от страхотен гръм. Стори им се, сякаш земята се разцепи. Каменният под под краката им се разлюля и изглежда, целият подземен свят се превърна в див, неуправляем хаос. Над и до бегълците крепежът запрашя и запука. Късове скала шумно падаха наоколо. Последваха ги сриващи се земни маси. Силното въздушно налягане просна двамата мъже на земята тъй както тичаха един до друг.

– Затрупани сме! – едва изпъхтя комисарят, след като всичко наоколо утихна.

– Спокойно! – предупреди Арнд. – Трябва само да запазим хладнокръвие! Нали все още можем да дишаме и да говорим! Даже чувствам лек полъх на свеж въздух. Вярно, че съм затиснат от страхотна тежест. Възможно ли ви е да се движите?

– Едва-едва.

– На първо време и това стига. А сега пуснете ръката ми... тъй! Ще опитам да се измъкна.

Арнд запъна ръце и колене в земята и с всички сили се опита с рамене да поотмести дъските от крепежа, паднали върху него, както и записналите ги камъни и срутилата се пръст.

Ала смазващата го тежест не се помръдна. Детективът усети как постепенно го обзема ужас. Нима беше писано животът му, както и всичките му усилия в служба на справедливостта да свършат тъй? Нима му беше писано никога повече да не види слънцето и да бъде погребан жив тук, дълбоко под земята?

Волята му се разбунтува срещу тези мисли. Той непрестанно подновяваше усилията си да се освободи. Мускулите му бяха напрегнати до скъсване, артериите му заплашваха да се пръснат. Дробовете му шумно и трудно си поемаха въздух. И ето че най-сетне една от дъските малко поддаде и се повдигна нагоре. Със силата на отчаянието Арнд продължи да напъва с гръб... отначало се дочу леко трополене, като от отърколени камъчета и буци пръст, а след това последва по-силен шум, като от преобръщането на едри каменни късове. Накрая успя да хване полуизгнилите дъски и греди и без особени усилия ги отместа настрана.

Малко по-късно двамата допреди броени минути затрупани мъже се видяха коленичили един до друг и започнаха да разчистват от пътя си последните останки от срутилите се камъни и дървен материал. След като дълбоко си пое дъх, Арнд с облекчение каза:

– Слава Богу! Изглежда, сме се намирали на самата граница, докдето е стигнало срутването на галерията. Ако не бяхме побягнали толкова бързо, щяхме да бъдем живи погребани. А сега да се връщаме!

– Да, да се връщаме! – повтори комисарят, който също въздъхна с облекчение. – Преди всичко трябва да се опитаме да излезем от галерията.

– Надявам се да успеем. Предполагам, че взривът е бил поставен някъде наблизо до вагонетките. Следователно разрушенията към онзи край ще са много по-големи, отколкото към входа, откъдето влязохме. Значи имаме изгледи за спасение само ако се върнем обратно.

– А какво мислите за цялата история?

– Трудно е да се каже – отвърна Арнд. – Горския призрак запали скрит възпламенителен фитил и така предизвика тази експлозия. Явно престъпникът се е бил подготвил за евентуално преследване под земята. Сега сигурно мисли, че ни е затрупал дълбоко под земната повърхност. Дано не ни се изплъзне завинаги!

Те запълзяха обратно по срутилия се камънак, покрил надалеч пода на галерията. Придвижването им напред бе твърде бавно, но все пак възможно.

– Пфу! – обади се след известно време комисарят, който следваше Арнд по петите. – Надушвате ли нещо?

– Изглежда, това е рудничен газ. Кой знае какви ли други нещастия и разрушения е причинила експлозията. Ще трябва да изгася фенера.

– Но тогава ще останем на тъмно и рудничният газ бързо ще ни настигне.

– В противен случай фенерът ми ще го възпламени и сами ще си докараме ново нещастие. Хайде, напред! Ако ще би да смъкнем цялата кожа от дланите и коленете си! Касае се за живота ни!

Миризмата ставаше все по-силна и все по-тежка. Напрягайки всичките сили, двамата мъже продължиха да си проправят път напред.

Изведнъж комисарят изохка и остана да лежи на земята.

– Не мога повече!

– Станете! – подкани го Арнд. – Станете, ако ви е мил животът!

Отговорът беше само стенания.

– Стегнете се! – изкрещя му детективът. – Купчините камъни вече намаляват! Ето тук... слава Богу... мога да напипам релсите.

Той посегна назад, помогна на своя спътник да се изправи и го затегли подир себе си.

– Тъй! Тук пак можете да се изправите на крака. Олюлявайки се, полузашеметеният човек се остави изцяло в ръцете на Арнд. Краката му се раздвижиха машинално и надпреварата със смъртта отново започна.

Арнд беше хванал комисаря за колана и с полусвита ръка го тикаше пред себе си. Без тази груба помощ напълно изтощеният човек просто щеше да рухне където си беше и щеше да стане жертва на опасния газ гризу. Напрегнатото преследване, двукратното жестоко падане, измъкването измежду камъните на полусрутената галерия, пълзенето по осторъбестите скални отломки, както и свързаната с всичко това душевна възбуда съвсем бяха изчерпали силите на комисаря. И коленете на детектива силно трепереха, ала той стискаше зъби и се държеше.

Най-сетне въздухът започна да става по-чист. Двамата поспряха да си починат малко, но Арнд забеляза, че гибелните газове отново заплашват да ги догонят, и паническото им бягство продължи.

Вече бяха стигнали приблизително до мястото, където вагонетката им беше изхвърлена от релсите и Горския призрак бе стрелял по тях, когато пред тях изведнъж нещо проблесна.

– Светлина, светлина! – изпъхтя комисарят. – Тръгнаха да ни търсят!

– Шшшт! Тихо, да чуем!

Двамата спряха и внимателно се послушаха. Приглушено, но все пак ясно доловиха дълбок басов глас, а веднага след това различиха размахан във въздуха фенер.

– Арнд... братовчедо Арнд!

– Лесничейт! – заликуваха двамата. – Моят добър приятел Вундерлих!... Вече сме спасени! Елате! Бързо!

Радостта и отново събудилата се надежда придадоха нови сили на комисаря и двамата се втурнаха напред.

– Братовчедо Арнд! Братовчедо Арнд! – Виковете ставаха все по-силни и по-силни. – Свети Нимрод, ако и едно косъмче му е паднало от главата, на всичките ще им извия врата!

Минута по-късно мъжете, които се обръщаха един към друг с „братовчедо“, топло се прегърнаха. Отначало Арнд протегна и двете си ръце към лесничея, ала това не задоволи стария. Той сграбчи детектива, заради когото бе изживял такъв страх, и здравата го притисна до гърдите си. В същото време в очите на Вундерлих се появи подозрителен влажен блясък.

Междувременно неколцината полицаи и граничари, следвали лесничея по петите, се заеха да помогнат на комисаря, който по почти чудотворен начин се беше свързал и оживил благодарение на радостта от избавлението им от страшната опасност.

– Далече ли е до изхода? – беше първият въпрос на Арнд.

– Никак – засмя се Вундерлих. – Ей там отзад се намира изходът от този миши капан! Има само няколко минути път до там.

– Тогава да побързаме! Но изгасете фенера! Зад нас се разпростира газ гризу!

Лесничейт доста се изплаши.

– Газ гризу ли? Небеса, тогава трябва да си плюем на петите!

Той се втурна напред и само след броени минути стигнаха до отвесната дупка, в която сега имаше спуснатата стълба. По нея мъжете се изкачиха, без в момента да обръщат някакво внимание на продължението на галерията в противоположна посока.

– Но, по дяволите – не можа да се съдържи лесничейт, – къде изчезна Горския призрак?

– За това по-късно! – махна с ръка Арнд. – Първо един друг въпрос: къде са контрабандистите?

– Във воденицата.

– Всичките ли?

– Всичките! Здраво вързани. Не могат да избягат. Петнайсет души ги охраняват.

– Ами другите?

– Хукнаха към шахтата. – Какво е станало там?

– Никой не може точно да каже. Внезапно страхотен гръм разтърси земята, а после откъм входа на рудника към небето се издигна огромен огнен стълб. Сигурно е разрушена цялата шахта на „Божия благословия“.

Ард беше дълбоко потресен.

– Господи, толкова широк обсег на действие ли е имал взривът?!

– Клетите миньори под земята! – продума комисарят. А детективът мълчеше. Беше имал намерение, след като излезе от галерията, преди всичко да продължи преследването на Горския призрак. Когато обаче узна огромните размери на унищоженията, причинени от експлозията, той си каза, че това вече не е толкова належащо и че навярно престъпникът със собствената си ръка беше сложил край на живота си.

Деветнадесета глава Кълбото се разплита

Ард, Вундерлих и комисарят отидоха най-напред до воденицата, за да видят какво правят задържаните контрабандисти, защото заради последните събития плановите на детектива се бяха променили.

Докато вървяха през градината на мелницата, лесничейт подхвърли една забележка, която му беше на езика още откакто тъй щастливо се натъкна на детектива.

– Господин братовчеде – поде той, – сега ви предстои да преживеете една голяма изненада.

– Тъй ли? – детективът се престори, че нищо не подозира, макар да предполагаше какво Щеше да последва. – Каква е тя?

– Свалихме маските на заловените контрабандисти и внимателно поогледахме тези негодници. Ще има да се чудите, като разберете кого открихме сред бандата.

– Е?

– Двама стари познати.

– Двама ли? – попита Ард, този път наистина озадачен. – Мислех си, че ще е само един.

По лицето на лесничея се изписа разочарование.

– Да не би вече да знаете? Господин братовчеде, не ми разваляйте удоволствието! Вие за кого говорите?

– За „търговския партньор“ на Горския призрак, който с помощта на своите десетима носачи прехвърли тук контрабандни стоки през границата на Бохемия. Всъщност той е достопочтеният търговец Михаловски.

– Разпознали сте го въпреки маската му, макар преди никога да не сте го виждали?! Но това е невъзможно! Дори и аз самият му обърнах необходимото внимание едва след като забелязах онзи особен пръстен, който носеше и днес. Веднага си спомних описанието, дадено от собственика на „Златния вол“. А освен това и фигурата му е съвсем същата като на онзи човек, когото проследих чак до „Синята звезда“. И така, казах му право в лицето, че е Михаловски и... той си призна. Но туй наистина си имаше своите по-особени основания.

Ард, който нямаше никаква представа какво се беше случило междувременно във воденицата, не обърна внимание на последната

забележка на Вундерлих.

– А аз – каза той – отдавна вече знаех каква роля играе този човек. От известно време успях да открия и кой е Горския призрак... или по-точно кои са Горските призраци!

Тук Арнд млъкна. Бяха стигнали до воденицата. Мелничарят Вилхелми излезе да ги посрещне. Беше много бледен и видимо възбуден.

– Заловихте ли Горския призрак? – беше първият му въпрос. Страхът от отмъщението на предводителя на контрабандистите не му даваше мира.

– Струва ми се, мога да ви уверя, че веднъж-завинаги Горския призрак е обезвреден – заяви Арнд. Той си мислеше за страхотната експлозия, от чието опустошително въздействие беглецът в галерията едва ли се бе изплъзнал...

Той бързо прехвърли през ума си цялото положение на нещата и още при най-близкия двоен пост на двора направи знак на единия от полицаите да се приближи.

– Хей, вие!

На четири очи даде указания на полицаия незабавно да се отправи към къщата на Зайделманови и да арестува всеки, било то мъж или жена, който се опита да я напусне.

После, минавайки покрай мелничаря, влезе в коридора и нареди да му отворят килера, където бяха събрали всички арестувани, както първата, тъй и втората група контрабандисти. Вилхелми гледаше да стои по-назад. Временно беше отстъпил своя фенер на комисаря. Освен това и Арнд отново беше запалил сигналния си фенер. Но и бездруго в охраняваното от полицаите помещение вече имаше осветление.

Пред очите на току-що влезлите хора се откри странна картина. Подредени в редици, тук лежаха както десетимата носачи на Михаловски, така и десетимата контрабандисти на Горския призрак. Всички бяха здраво вързани. Самият Михаловски беше положен върху малко слама в един от ъглите. Изглеждаше смъртно бледен и едва-едва дишаше, Палтото, панталоните и ризата му бяха разкопчани и разтворени. Лявото му рамо заедно с част от гърдите бяха превързани. От превръзката се процеждаше кръв.

– Този нададе предупредителен вик, когато трябваше да задържим втората група контрабандисти – доложи един от застаналите на пост полицаи. – И тогава стрелях по него. За съжаление е тежко ранен. Нямах възможност да се целя добре.

Комисарят само махна с ръка. А Арнд проследи един знак на

лесничея, който му посочи към ъгъла вляво от входа. Там, последен в първата редица на пленниците, лежеше някакъв човек, облечен в шуба и обут във високи ботуши, чийто поглед, изпълнен с пламтяща омраза, се беше впил в детектива.

– Помощник-главатарят на бандата! – каза Вундерлих, като многозначително наблягаше на всяка дума. – Това не е ли изненада?

– Тъй, тъй – кимна Арнд спокойно и невъзмутимо. – Значи затова ми споменахте за двама стари познати и затова Горския призрак, ми заяви, че сред групата от негови хора имал свой специален човек, който надзиравал всичко! Самият търговец Мартин Зайделман!

Той пристъпи близо до задържания негодник.

– Господин Зайделман, край на ролята ви, която играехте толкова време в Хоентал. Никога повече няма да използвате и да измъчвате бедните тъкачи. От днес нататък Горския призрак престава да бъде господарят и потисникът на цялата област.

– Оставете ме на мира, шпионин, доносник, лицемер такъв! – просърска Мартин Зайделман.

– Скоро ще ви направя тази услуга, но се опасявам, че после с вас ще започнат да се занимават други хора, с които служебно ще трябва да си поговорите много сериозно. Моята задача беше да разоблича както вас, така и вашите съучастници. Не ми беше особено трудно. Самият вие, вашият син и вашият брат извършихте безброй глупости, тъй че беше сравнително лесно човек да ви прозре. Спомнете си за Ангелика Хофман, за Хаузерови, за онази вечер със сказката, както и за всичко, свързано с нея, за десенатора Вилхелми, за вашия приятел Михаловски и за неговия нескопосан номер с уж извънредно важните документи, за черните дантели, за разговора ни горе в склада при мината, както и за...

Макар и вързан, Зайделман положи усилия да се изправи.

– Вие... значи вие бяхте онзи мъж...?

– Точно така. Аз бях човекът, който ви обеща блестяща сделка, само и само да ви залови.

Това обяснение беше също толкова необходимо, колкото и оправдан беше въпросът на Зайделман, защото още когато започна преследването на Призрака в галерията, Арнд бе свалил ужасните очила и фалшивата брада, които толкова променяха външността му.

– Подлец! – избухна Зайделман. – Лицемер!

– Продължавайте да ругаете! Няма да ви помогне. Сега ще давате отчет. Ще заплатите вината си с живота, защото сте не само измамник, контрабандист, изкусител на почтени хора и знам ли още какво, но сте и

убиец. Ваше дело беше, когато един доблестен служител на граничните власти стана жертва на контрабандистите!

– Доказателства! Доказателства! – изкрещя Мартин Зайделман.

– Имам доказателства. Ще ги чуете пред съда. Ние знаем всичко.

– Нищо не знаете! Попитайте сина ми! Той ще ви даде правилния отговор, който заслужава вашето безсрамие. Арнд сбърчи чело.

– Вече се опитах да го попитам, но той избяга с маскировката на Горския призрак, която според случая дели с вас. Изплъзна ни се в старата галерия, а тя, както вече знам, води до вашата къща.

– Избягал е! – при тези думи гласът на Зайделман потрепери. – Чух тътена от взрива. Слава Богу, че синът ми е успял да офейка!

– Чухте ли, господра? – обърна се Арнд към своите придружители. – Свидетели сте, че току-що господин Зайделман неволно направи признание.

– Ха, признание! – ликуващо извика задържаният. – Синът ми е успял да избяга! Значи всичко е наред!

– Вярно, не можахме да го заловим – кимна Арнд със сериозно изражение, – но затова пък, доколкото сме в състояние да преценим, се е изправил пред Божия съд... и то по собствена вина. Той взриви галерията, обаче силата на експлозията, както и нейният ефект, бяха далеч поголеми, отколкото, изглежда, си е представял. Цялата шахта на „Божия благословия“ също пострада. Сигурно галерията има отдавна изоставени странични ходове, които са свързани с мината. Тъй като се срути на голямо разстояние, може да се предположи, че и синът ви лежи погребан под сриналите се каменни и земни маси. Едва ли ще има възможност да лъжесвидетелства в полза на престъпния си баща.

Лицето на Мартин Зайделман стана бяло като тебешир. Устните му се раздвижиха, той явно се опита да проговори, ала отначало не можа да пророни нито дума.

Арнд го остави на спокойствие. Продължаваше само да го фиксира с поглед. Този тип беше истинско чудовище, кръвопиец и мъчител на най-бедните, които бяха изцяло във властта му. Но все пак той беше човек и баща на един син, когото сигурно обичаше тъй, както и хищното животно обича своята рожба. Ето защо опитният детектив реши да заsegне именно това слабо място. Предполагаше, че точно там е най-уязвим.

И наистина се оказа, че сметките на Арнд са верни. Докато детективът, комисарят и Вундерлих си разменяха многозначителни погледи, най-сетне Зайделман проговори:

– Божи съд – промърмори той. – Да, да, експлозията!... Винаги съм ги предупреждавал. Когато слагаме взрива, между нас нямаше нито един специалист.

– Кой го постави? – внезапно се намеси комисарят. Зайделман му хвърли безизразен, невиждащ поглед, но все пак отговори:

– Фриц, брат ми Аугуст и аз.

– Нямахте ли и други хора?

– И Лаубе беше там.

– Аха, пазачът!

– Да, той! Също и Шпенглер.

– Кой е Шпенглер?

– Та вие го познавате! Ей онзи там!

Зайделман, който правеше впечатление на напълно сломен човек, кимна с глава по посока на сламената постеля, където лежеше Михаловски.

– Разбирам – рече Арнд повече на своите хора, отколкото на Зайделман. – Михаловски не е истинското му име. Всъщност този човек се казва Шпенглер.

После отново се обърна към Зайделман.

– Съветвам ви да се разкаете и да се подготвите за пълни самопризнания! Може би така ще облекчите положението си.

Зайделман хвърли особен поглед към своя обвинител. Личеше си как в него се топяха последните останки от прекършената му съпротива.

– Все ми е тая – въздъхна той, – понеже и бездруго вече е загубено толкова много, мога и да си призная.

– Тогава ни кажете преди всичко защо искахте да засипете избата на Червената воденица!

– Защото галерията минава съвсем близо под нея и тъй като води чак до границата, замисляхме в бъдеще да прекарваме контрабандните стоки през този подземен проход. Но много лесно можеше някой да ни чуе от избата.

– Тъй, тъй. Виждам, че казвате истината, а сега преди всичко друго ще отида да проверя какво е станало с вашия син. Зайделман отново се оживи.

– Да, проверете! – настоя той. – И... ми съобщете резултата! Аз... не мога повече да понасям тази неизвестност.

Арнд само кимна. После направи на останалите знак с очи. Те напуснаха помещението и излязоха в коридора.

– Първо отивам до мината – заяви Арнд. – Тя ни е на пътя. Нека се

опитаме да разберем какво е положението там. Следващата ни цел ще е домът на Зайделманови. Оттам някакъв подземен проход трябва да води до другия край на галерията, където ни се изплъзна младият Зайделман. Вероятно има и някакво разклонение, което я свързва с мината, и именно през него се е разпространила нататък онази ужасна гибелна експлозия. Ще вземем с нас всички работници от рудопереработвателната фабрика, от които в момента могат да се лишат. С доста голяма сигурност очаквам да намерим Фриц Зайделман затрупан нейде близо до изхода на галерията. Или пък няма да го намерим. Не е изключено завинаги да остане погребан под срутилите се скали. Но в никакъв случай не се е измъкнал здрав и читав. Ако допусках подобно нещо, би било непростимо лекомислие от моя страна да се бавя тук дори и минута. Но за всеки случай преди малко дадох указание на един от полицаите в двора да отиде да охранява къщата на Зайделманови и да задържи всеки, който се опита да я напусне.

Той подаде ръка на мелничаря и се сбогува с него. Този човек беше толкова потресен от факта, че търговецът Мартин Зайделман и синът му Фриц са играли ролята на Горския призрак, че изобщо не бе в състояние да говори. Комисарят направи знак на трима от хората си да го придружат. Вундерлих също се присъедини към тази група.

Лесничейт не беше по-малко слиян от ужасното разкритие, засягащо семейство Зайделман, ала бе замесен от по-друго тесто. Той чувстваше голяма необходимост да говори за онова, което го вълнуваше, за да му олекне на сърцето. Ето защо, щом се отправиха към мината, веднага запrikaзва Арнд.

– Кой можеше да си го помисли? – припряно поде той. – Значи зад маската на Горския призрак се е крил Зайделман! Едва сега разбирам подхвърлената от вас забележка за двата Горски призрака. Башата и синът са играли тази роля на смени. Ами рентийерът?

– Той е бил третият в това съзаклятие.

– Мътните го взели! Едва сега се прояснява! И то не само в главата ми! Господин комисар! – Лукаво усмихнат, старият се приближи до полицейския служител. – Не ми се сърдете, но ще си позволя въпроса какво ще стане сега с нашия Едуард Хаузер.

Комисарят прие с усмивка леката подигравка в това подмятане.

– Бъдете спокоен! Вашият млад приятел е невинен.

– И е освободен?

– И това ще стане! Търпение!

– Енгелхен също, нали?

– Госпожица Ангелика Хофман? Нейният случай е малко по-различен, но никой няма да може да я обвини в извършване на наказуемо действие само заради това, че във възбудено състояние се е нахвърлила върху един престъпник и го е ранила.

– Слава Богу! – с облекчение въздъхна лесничят. – Е, тогава пак ще е истинско удоволствие да се живее в Хоентал.

Ето че вече стигнаха до мината и при потискащата гледка на страшните разрушения всички млъкнаха.

Теренът на каменовъглената мина представляваше ужасна картина. С изключение на най-малките деца и старците, които не можеха да вървят, всички жители на селото бързо се бяха стекли. Високият комин беше рухнал и представляваше само голяма купчина развалини. Както шахтата, тъй и жилищните постройки на миньорите бяха силно пострадали. Вместо бял сняг наоколо се виждаха само купища отломки и сажди. Свободните от смяна миньори бяха пристигнали, за да видят кой от другарите им в мината все още можеше да бъде спасен. Неколцината надзиратели се намираха долу под земята, а главният надзирател ръководеше спасителните работи при шахтената кула.

– Значи сте сигурен – попита го тъкмо в този момент един от полиците, дошли тук от воденицата, – че за днес никой не е издавал заповед за взривяване?

– Съвсем сигурен съм. И за днес, а и за следващите дни не се предвиждаше подобно нещо.

– Но все пак не е изключено...

– Невъзможно! Самият аз съхранявам всички взривни материали.

– Тогава причината за експлозията е рудничният газ, така ли?

– Не. Беше истинско взривяване.

– Но нали сам казахте, че не е издавана подобна заповед!

– Така е! И въпреки всичко имаше взривяване, и то не с барут, а с динамит! Хора като нас умеят да различават едното от другото.

– Но тогава изобщо не разбирам... Дотук Арнд беше слушал мълчаливо, но реши, че е време да се намеси в разговора, и каза:

– Извинете, мисля, че съм осведомен по този въпрос. Аз ще...

Той млъкна, понеже в същия момент изнесоха на повърхността първите жертви на престъпното взривяване – обгорени, разкъсани, обезобразени почти до неузнаваемост тела. Жените пронизително се разпищяха, а тълпата им отговори със сълзи и ридания. Главният надзирател нареди да освободят мястото от хората и да блокират най-близката околност на шахтата, както и да накарат тълпата да се отдръпне по-

назад, за да може да се поддържа необходимият ред.

Ардн разбра, че в тези минути никой нямаше да го чуе, и затова реши да се заеме със собствената си работа.

– Ще трябва да сложим ръка също и на пазача Лаубе – каза той на комисаря. – И той е съучастник и доверено лице на тези престъпници. А най-накрая ще се отправим към дома на Зайделманови!

Пазачът не си беше в къщи. Комисарят даде заповед на неколцина от хората си да го намерят и да го задържат. В същото време Ардн се обърна към жената на Лаубе:

– Над вашия мъж тегне подозрението, че е помагач на Горския призрак. Вероятно и вие сте негова съучастница. Затова съм принуден да нареда да арестуват и вас.

Жената се изплаши и се разтрепери.

– Да ме арестувате? Мен? През целия си живот съм била почтен човек и достатъчно често съм предупреждавала мъжа си.

– Предупреждавахте ли го? За какво?

Тя разбра, че е казала твърде много, и не пожела повече да отговаря, обаче Ардн не я остави на мира и на първо време успя да изтръгне частично признание.

– За... за... ами за онзи звънец – макар със запъване, жената изплю камъчето.

– Я ни го покажете!

Тя заведе мъжете (междувременно комисарят отново се беше присъединил към Ардн) пред един стенен шкаф, на чиято задна стена имаше поставено звънче, а до него се виждаше и шнур, само че двете не бяха свързани.

– Накъде води този шнур? – попита Ардн. – И откъде идва жицата, която задвижва този звънец?

– Не знам.

– Много жалко за вас, добра жена – намеси се комисарят. – Ще ви държим в ареста, докато си спомните.

Жената пребледня. Ясно си личеше, че страхът ѝ нарастваше.

– Нямам никаква вина – заекна тя.

– Това ще се изясни.

– Чувала съм, че една жена не е длъжна да прави донесения в полицията срещу мъжа си – опита да се измъкне тя. – Не е длъжна да дава показания срещу него и в съда.

– Все пак този случай е малко по-различен – поучи я Ардн. – Тук не става дума само за контрабанда, а и за убийства. Разберете ме добре,

има голяма разлика между жена, която не прави донесения срещу мъжа си, и жена, която е съучастник на мъжа си, която се е провинила в укривателство. Съветвам ви да бъдете искрена. Имате ли деца?

– Четири.

– Е, тогава помислете за тези деца! Ако баща им отиде в затвора, не бива да изгубят и майка си! Кажете ни истината! Не искам да съм безсърдечен. Ще приема, че нямате пряка вина, но сигурно знаете накъде води този шнур, нали?

– Да – призна тя най-сетне. – Стига чак до кантората на господин Зайделман.

– Вашият мъж и Зайделман са си разменяли сигнали, така ли?

– Да.

– С каква цел?

– Винаги, когато Зайделман искаше да доведе тук някакъв човек, преди това позвъняваше, а мъжът ми звънеше, когато при него дойдеше някой непознат и пожелаеше да разговаря с... със Зайделман.

– Нека кажем – с Горския призрак! Добре, добре. Продължете! Какви бяха тези хора?

– Не ги познавах. Те рядко влизаха в стаята.

– Какво искаха?

– Не знам. Само си мислех, че може би са контрабандисти. Но не биваше да казвам на мъжа си нито дума, иначе той просто побесняваше.

– Хубаво. Вярвам ви. Затова няма да ви арестувам. Но останете си в къщи! Може би ще се наложи пак да разговаряме. Всеки опит за бягство ще има много лоши последствия за вас.

Мъжете излязоха от къщата на Лаубе, за да се отправят най-сетне към Хоентал и да посетят дома на Зайделманови. Комисарят изпроси от главния надзирател неколцина работници, които, въоръжени с кирки и лопати, се присъединиха към групата им.

Двадесета глава

Съдбата наказва и помирява

Цялото село беше като разбунен кошер и затова никак не беше чудно, че и у Зайделманови прозорците все още светеха. Пред къщата Арнд се натъкна на полиция, когото беше изпратил да стои на пост.

– Е?

– Никой нито е влизал, нито е излизал.

– Добре.

Госпожа Зайделман си беше у дома. Съвсем естествено беше силно развълнувана от експлозията, която разтърси къщата до основи, и явно се изплаши, когато видя пред себе си тримата господа, придружавани от трима униформени полицаи и няколко работници.

– Познавате ли този документ? – попита я комисарят, като ѝ показва служебната си карта. – Аз съм от криминалната полиция и идвам по служба. Къде е мъжът ви?

Жената, която правеше впечатление на потиснато и сплашено същество, огледа мъжете един подир друг с блуждаещ, несигурен поглед и отговори, кажи-речи, с тона на дете, механично заучило някакво стихче.

– Излезе.

– А синът ви?

– И той не е у дома.

– Ами къде е?

– Не знам.

– Но обикновено една жена винаги знае къде е нейният мъж или нейният син. Да не би и с господин Аугуст Зайделман да не можем да разговаряме?

– За съжаление, не. Той също излезе. Преди малко чухме ужасен гръм и цялата къща потрепери. Тогава моят девер каза, че сигурно в мината е избухнал газ гризу. След това отиде да провери какво е положението при шахтата.

– Хмм. Заведете ни, моля, в работните помещения на съпруга си!

Жената взе ключовете от стената и тръгна пред всички.

Мъжете я последваха, след като комисарят тихо нареди на един от полицаите да изпрати част от хората им при мината да търсят рентiera Зайделман и възможно по-скоро да го арестуват. Не се забавиха кой знае колко в първата стая, където тъкачите предаваха изработеното и

получаваха парите си. Там нямаше какво да се открие. Преди всичко Арнд си беше поставил за цел да претърси онази кантора, в която преди време от покрива на ниската барака беше наблюдавал тримата Зайделманови.

Там висеше вече споменатата картина, която закриваше дупката в стената, където беше тайникът на Зайделманови. В стаята имаше едно писалище, маса, два канцеларски пулта и един шкаф. В стената бе вградено малко шкафче.

– Какво има вътре? – Арнд посочи тъкмо това стенно шкафче.

– Няколко бутилки и чаши – беше краткият отговор.

– И нищо друго?

– Ами не, че какво друго може да се сложи в едно толкова малко шкафче?

– Е, тогава аз да ви кажа – звънче. – За какво служи то? Госпожа Зайделман трепна.

– Не знам – каза тя с несигурен глас. – Сигурно звънецът е бил тук още преди да се нанесем.

Но нали самите вие сте строили тази къща, както ми разказаха хората от селото! Как е възможно тогава звънецът да е бил вече тук? Я отворете шкафчето!

– Нямам ключ за него.

– Странно. А ние нямаме време да извикаме ключар.

Арнд поиска от Вундерлих здравия му ловджийски нож и разби вратичката на шкафчето. На задната страна видяха, че е поставено звънче, а до него имаше шнур, също като в стаята на пазача Лаубе.

– Както предполагаме – кимна комисарят. – Този шнур задвижва звънеца на пазача, а неговият шнур задейства ей това звънче. Даже е излишно да опитваме, за да го докажем. Но сигурно е било много трудно да се прокарат под земята двете жици до жилището на пазача на шахтата. Как ли са успели да ги поставят, без да ги забележи някой случаен човек?

– Нито са копали, нито са се мъчили особено – обясни Арнд, – а просто са ги издърпали от едното жилище до другото.

– Какво искате да кажете? Та това не е ли едно и също?

– О, не! Да копаете, за да поставят някакъв проводник или жица в земята, това сигурно ще направи впечатление. Но жицата просто е била изтеглена през помещение, което е било вече налице.

– През помещение, което е било вече налице ли? Значи, както изглежда, допускате, че от тук до мината, а това ще рече и до дома на

пазача Лаубе, води някаква отдавна изоставена странична галерия, така ли?

– Точно така! – кимна Арнд. – Не ми се вярва да се лъжа. При тези думи той многозначително погледна комисаря, а после отново се обърна към жената:

– Тук има ли някакъв подземен проход?

– Не.

– Значи отричате?

Госпожа Зайделман се изчерви, но замълча. Ето защо Арнд сметна за необходимо най-сериозно да я предупреди:

– Изглежда, не разбирате в какво положение се намирате. Имаме пълно основание да обвиним семейство Зайделман в извършването на тежки престъпления. Ако сте участвали в деянията на вашия мъж, девер и син, тогава и вие ще бъдете наказана. Не го забравяйте, докато мислите какво да ми отговорите! Сега ми се ще да узная какво помещение се крие зад тази стая. Искам да кажа, непосредствено зад стената, където е вградено шкафчето.

– Там са стълбите, които водят към избата – каза жената със забележимо разтреперан глас.

– Хубаво. Струва ми се, че изчисленията ми ще излязат верни. Но, господин комисар, мисля, че за нас щеше да е от голяма полза, ако имахме тук онези дантели, които са били намерени в палтото на Едуард Хаузер.

Полицейският служител се усмихна. – – Смятате ли, че не съм помислил за това? Дантелите са у мен, а също и една част от използваните конци.

Комисарят разкопча палтото си и подаде на Арнд веществените доказателства.

– Много добре! – каза детективът. – А сега, госпожо Зайделман, към вас имам един особено важен въпрос. Да се намира случайно в тази стая някакво тайно скривалище?

– Защо питате? – колебливо отвърна тя. – Не ми е известно.

– Тогава ще се наложи пак сами да си помогнем. Арнд стъпи върху един стол, свали от стената споменатата вече картина и измъкна от дупката кутията с толкова важното съдържание.

Жената, стояла досега настрана странно безучастна и сякаш вкаменена, видимо се изплаши.

– Виждате ли – каза Арнд, – тук има малко кълбо от черни конци! Колко умно и все пак колко глупаво!

Ардн слезе от стола, а комисарят внимателно разгледа конците. Бяха съвсем същите като онези, използвани при бързото зашиване на разпаната подплата на въпросното палто.

– А сега дантелите! – настоя комисарят с обяснимо нетърпение.

Вече беше вдигнал ръка, за да отвори капака на кутията, когато Ардн леко го побутна настрани и каза:

– Извинете, господин комисар! Преди това имам един въпрос към вас!

Полицейският служител го погледна доста учудено.

– Моля!

– Много ми се иска да отнема няколко минути от времето ви по един чисто личен проблем. Но тъй като желая това да остане между нас, мога ли да ви помоля да отидем двамата в съседната стая?

Комисарят кимна и след като даде нареждане на хората си нито за миг да не изпускат от очи госпожа Зайделман, веднага последва Ардн.

– Наистина съм любопитен да чуя за какво става дума, господин Ардн. – Така полицейският служител подкани детектива да говори.

И Ардн започна, като гласът му леко потрепваше от вътрешна възбуда.

– Когато наскоро бях при вас, аз премълчах една подробност, която всъщност е без значение за властите, но затова пък за мен е изключително важна. Преди няколко дни, докато подслушвах Зайделманови, забелязах, че от тайника извадиха не само пакетче с дантели, но и един друг предмет – златна гривна.

– Тъй, тъй! И после? Дотук не виждам нищо особено.

– Но аз виждам! И то защото гривната и историята, свързана с нея, са поводът и причината в момента да съм тук пред вас.

Искрено учудване се изписа по лицето на комисаря, а детективът продължи:

– Тази гривна е свързана с най-нещастното събитие в моето детство. Заради това биху майка ми... влезе в затвора без никаква вина и там умря от мъка и отчаяние.

Той замлъкна, а комисарят бе достатъчно тактичен, за да не наруши мъчланието му. След малко Ардн отново поде:

– Онова, което ме накара да взема решение да стана детектив, бе преди всичко стремежът ми да очистя паметта на майка си от това черно петно. Сега може би ще разберете чувствата, които ме завладяха, когато най-неочаквано зърнах в ръцете на Зайделманови тази гривна, доказателството за невинността на моята майка.

Изглежда, комисарят трескаво размисляше. След малко попита:

– Бяхте ли виждали вече украшението?

– Не. Познавах го по едно много точно описание. Изработката на гривната е единствена по рода си и не е възможно да бъде обърквана с друга.

– Кога се разигра тази история?

– Преди двайсет и една години.

– Било е в началото на моята тукашна дейност и все още, макар и смътно, мога да си спомня за един такъв случай. Само че името Арнд ми се струва непознато.

– Възможно е. Името Арнд получих едва по-късно от моите осино-вители. Но по рождение се казвам Хаузер.

Полицейският служител се сепна от изненада. Лесничеят също се стъписа.

– Хаузер ли? – попита комисарят. – Да, сега се сещам. Моля ви, разкажете ми всичко отново, и то най-подробно!

Арнд с готовност изпълни желанието му и когато след около петнайсетина минути тримата мъже пак влязоха в стаята при другите, комисарят беше дълбоко трогнат, а очите му възбудено блестяха. Той пристъпи мълчаливо до масата, отвори кутията и извади гривната, но така, че госпожа Зайделман да не може да види какво прави. След като известно време я оглежда най-внимателно, при което няколко пъти кимна с глава, сякаш в знак на потвърждение, той изведнъж се обърна към жената с въпроса:

– Чия е тази гривна?

Очите на госпожа Зайделман се разшириха. От учудване не можа да каже нито дума и това учудване изглеждаше съвсем неподправено.

– Е, чия е тази гривна! – повтори въпроса си полицейският служител.

– Моя – каза най-после жената бавно и замислено. – Моят мъж ми я подари преди много години. Но не, не е възможно да е същата, защото още на следващия ден ми беше открадната!... И как така изведнъж се появи...

– Огледайте я добре, убедете се!

Комисарят ѝ подаде гривната, а тя внимателно я разгледа.

– Е?

– Тя е – заяви жената без никакво колебание. – Сигурно от години стои скрита тук.

– Без да я откриете? И да не я забележите при някое голямо

повсеместно почистване?

– И в този случай е възможно да не я видя. Винаги ми е било строго забранено да се докосвам до картината на стената, а прислугата изобщо нямаше достъп до тази кантора. Моят мъж е непреклонен за подобни неща. Наистина не знаех, че гривната е все още в къщата ни.

– А знаете ли кой я открадна на времето? – продължи да разпитва комисарят.

– Една от нашите прислужници. И затова влезе в затвора.

– Действително ли не подозирате истинското положение на нещата?

– Какво положение? – слисано попита тя. По израза на лицето ѝ ясно си личеше, че говори истината.

– Е, тогава ще ви обясня какъв е случаят. Това бижу никога никога не го е крад. Мъжът ви тайно го е скрил, за да обвини прислужницата ви в кражба и така да я съсипе. Било е само един подъл акт на отмъщение, защото тя се е противопоставила на неговите домогвания.

Жената изглеждаше като смазана под тези жестоки думи. Тя сведе очи и едва промълви:

– Това... това не може да е вярно!

– Вярно е! Познавате ли този човек до мен? Той е син на онази клетница, която безсъвестният ви съпруг е осъдил на позор и смърт. Единствено на него трябва да благодарим, че не една и две истини най-сетне излязоха на бял свят. Изобщо, както изглежда, този маниер на оклеветяване на хората е типичен за вашето семейство. Наскоро вашият син Фриц повдигна лъжливо обвинение срещу един неопетнен местен жител, само и само за да го вкара в затвора. Но ето тук имам доказателство, че онзи младеж е невинен... Моля ви, колега, нека сравним сега дантелите!

Скоро стана съвсем ясно, че фигурите им са едни и същи и че краищата на двете парчета, където дантелата е била срязана, напълно си пасват.

– Днес жънете триумф след триумф – каза комисарят и стисна ръката на Арнд. – Точно така е, както ми обяснихте:

Фриц Зайделман е зашил дантелите под подплатата на клетия Хаузер и е накарал онзи свой познат по някакъв начин да подлъже нищо неподозиращия младеж да премине границата, за да може веднъж завинаги да премахне от пътя си своя съперник, надявайки се после да спечели любовта на госпожица Хофман.

– Фриц ли?... Моят Фриц ли казвате бил направил това? – завайка

се жената. – Не, не, не е възможно да е вярно! Той ще докаже невинността си!

– Май ще му е доста трудничко – изръмжа лесничеят, който до този момент с упорито мълчание следеше развоя на събитията в дома на Зайделманови. – Първо, той вече е уличен в извършването на престъпления и второ, навярно дяволът вече го е...

С едно възпиращо движение на ръката си комисарят го накара да млъкне. Вундерлих разбра какво означаваше това. Не биваше предварително, а и прибързано да уведомяват госпожа Зайделман за предполагаемата участ на сина ѝ.

Настъпи потискащо мълчание, докато най-сетне комисарят отново заговори:

– Мисля, че ще е най-правилно, ако тук на място и пред жената разпитаме търговеца Мартин Зайделман за дантелите, за гривната, както и за... е, и за всички неща, които тепърва ще открием. Вие какво ще кажете, колега? Май най-добре ще е да наредя да доведат Зайделман тук.

– Ако може да стане напълно безопасно, и аз съм за това – отвърна Арнд.

– Ще изпратя до воденицата един от двамата полицаи, които все още имаме тук на разположение, и ще наредя по него на четирима души да тръгнат със задържания като охрана. Така Зайделман няма да може да избяга.

– А дали по пътя няма да го освободят?

– Че кой ли би дръзнал? Нали контрабандистите са задържани!

– Хмм. Всички ли? Това не се знае. Но както и да е! Аз нямам право да ви нареждам какво да правите, господин комисар.

– Добре. Ще изпратя човек да доведат Зайделман.

Полицейският служител даде съответните указания на един от полицаите, а после прибра в джобовете си дантелите, конците, а също и гривната.

Междувременно Арнд започна да се рови из нещата по писалището, да разлиства какви ли не документи, пръснати по него, и изведнъж се стъписа. В ръцете му бяха попаднали няколко скицирани десена на платове, към които имаше скрепена бележка. Скиците бяха надписани с „Вилхелми“, а бележката съдържаше указания за няколко тъкачи надомници, които трябваше да се заемат с преработването на въпросните десени. Арнд каза:

– Ето, вижте тук доказателството, че Вилхелми е работил напълно самостоятелно, по собствени идеи, и е предал съвсем годни за

използване скици. На Зайделман и през ум не му е минавало да ги изхвърля на боклука като напълно ненужни. Възраженията му са били пълна лъжа и измама. Вилхелми е оправдан. Ще се радва да го чуе. А сега да се огледаме по-нататък!

Слязоха долу в избата. Осветлението им осигуряваха както сигналният фенер на Арнд, така и фенерът на воденичаря, който по нареждане на комисаря беше взет от един от неговите хора.

Детективът пръв започна да се спуска по стъпалата, като внимателно осветяваше зидовете. След няколко крачки той се спря.

– Виждате ли, ей тук двете жици излизат от стената и се спускат надолу към избата! Необходимо е само да ги проследим и сигурно ще открием галерията.

След като се озоваха в избата, жиците ги отведоха до вратата, през която Зайделман навярно имаше навика да излиза веднага щом звънецът на Лаубе извикаше Горския призрак за среща с някакъв човек. Арнд се обърна към жената:

– Накъде води тази врата?

– Не знам.

– Наистина ли?

– Никога не съм имала ключ за нея, а и моят съпруг ми е забранил да разпитвам за подобни неща, а камо ли тайно сама да се ровя и да търся.

– Е, тогава ще трябва да си помогнем с брадва. Един от работниците разби вратата. Пред очите на мъжете зейна тъмна галерия.

– Ето че намерихме каквото търсехме! – рече Арнд. – Госпожо Зайделман, действително ли никога не сте слизали в тази галерия?

– Никога.

– Тогава навярно не знаете и какво се намира тук в този сандък, така ли?

– Не знам.

– Добре. Да проверим!

Арнд вдигна капака и започна да вади съдържанието навън.

– Я, каква мила изненада! – обади се лесничият, който се беше приближил и се беше надвесил над сандъка. – Та това е цял склад за предрешване на крадци и контрабандисти! Кой би предположил, че ще намери подобно нещо в дома на знатните Зайделманови!

Жената се извърна, защото не искаше повече да гледа.

– Перуки и фалшиви бради – продължи Вундерлих. – Черни маски и чаршафи... ха, братовчеде Арнд, я погледнете тук!

Всичките чаршафи бяха белязани с буквите М и Т., а когато Арнд измъкна и последния чаршаф от сандъка и го разгъна, Вундерлих нададе силен тържествуващ вик:

– Ето, значи е вярно! Ей тук е откъснато въгълчето, дето го намерихме в гората. Едната буква е останала върху нашето парче, а другата е тук... няма никакво съмнение! М. Т.! А това значи Маргарете Тониг, което е моминското име на госпожа Зайделман. Доказателството е намерено – единият от двамата Зайделманови е застрелял офицера на граничарите!

При последните му думи, без да издаде нито звук, жената се строполи на земята.

– Припадна – каза Арнд, надвесил се над нея. – Господин комисар, ще ви посъветвам да оставите тук последния си полицай, за да охранява както входа на галерията, така и изпадналата в безсъзнание жена. А ние ще навлезем в подземния проход и ще вървим докдето ни позволи рудничният газ. Елате, господа!

Те видяха, че галерията все още бе твърде лесно проходима. Колкото и странно да беше, въздухът не беше лош; двата фенера горяха спокойно, а светлината им бе напълно достатъчна.

– Струва ми се, че газовете са се оттеглили в другата посока, отвъд срутването – обади се комисарят след малко.

– Без съмнение – отвърна Арнд.

– Но все още не е сигурно.

– О, сигурно е! Мисля, че в най-скоро време... чакайте! Чухте ли нещо?

Те спряха. Някъде пред тях се разнесе странен звук.

– Звучи, кажи-речи, така, както стене ранен дивеч – обади се Вундерлих.

– Не – възрази му Арнд, – това са стенания на човек, изпаднал в ужасна смъртна опасност!

– Господи! Тогава там лежат миньори, претърпели злополука!

– Едва ли. Все още не сме толкова близо до каменовъглената мина. Мили Боже! Мислех, че е мъртъв! Но това... това може да е само Фриц Зайделман... Горския призрак!... Да побързаме!

Мъжете се затичаха напред. Постепенно стенанията се превърнаха във вопли, а после и в рев. Гласът на човека беше вече предрезгавял и изпълваше подземния проход с неизказано зловещи звуци.

– Помощ, помощ! – разнесе се. Така можеше да вика само някой, който е изпаднал в ужасна беда или изпитва страхотни мъки. После

болезненият вой премина в сърцераздирателни ридания.

Арнд, който беше изпреварил малко другите, бе принуден в този момент да спре, защото по-нататък не бе възможно да се върви. Галерията беше засипана. Скоро останалите го настигнаха.

Арнд освети пода и ужасен, извика:

– Боже Господи!... Затрупан е!

– До гърдите! – добави лесничеят. – А лицето му е посиняло и подпухнало. Станал е почти неузнаваем!

– Давайте кирките и лопатите! – нареди детективът. Хората започнаха безмълвно работа. Пръст и камъни полетяха настрани. Нещастникът млькна. Бе загубил съзнание.

Измина почти половин час, докато успеят да освободят тялото му, и ето че за спасителите веднага възникна голяма опасност.

– Внимавайте! – предупреди един от работниците. – Скалата започва да поддава! Назад, назад!

Мъжете вдигнаха изпадналия в безсъзнание човек и побягнаха назад, по-далеч от мястото на нещастieto. Спряха едва когато им се стори, че галерията отново изглежда достатъчно надеждна. Там положиха тежко ранения на земята и осветиха лицето му.

– Подпухнал е и е станал черно-син – повтори лесничеят.

– Да, изглежда ужасно – съгласи се Арнд. – Но въпреки всичко мога да разпозная в него Горския призрак, дори само по облеклото. Това е Фриц Зайделман. Навярно още докато е бягал, е свалил и захвърлил маската на Призрака. Гърдите му слабо се повдигат, но с него е свършено. Целият е смазан от кръста надолу.

– А беше отредил тази участ за вас! – промърмори лесничеят. – Да, да, тъй е на този свят. Добрият Дядо Боже е все още жив и е справедлив съдия!

Той се извърна настрани. Тогава Арнд сложи ръка на рамото му и каза:

– Моля ви, братовчедо Вундерлих, избързайте напред и кажете на полиция да се оттегли с жената в кантората. Ще трябва да отнесем ранения в къщата, а ми се иска да й спестя мъката да види сина си да умира по такъв начин.

– Хмм! Може би сте прав.

– Не само може би. Впрочем, последните мигове, когато този пресптник ще дойде в съзнание, се полагат на нас. Не сме сигурни дали баща му ще направи по-нататък никакви признания. Тъй че предвидливостта ни повелява да се опитаме да узнаем нещо от сина.

Вундерлих отиде да предаде заповедта на полиция. Другите решиха да изчакат, докато жената напусне галерията, за да внесат после ранения в къщата. Но нещата се развиха иначе.

Най-неочаквано Фриц Зайделман нададе ужасен вик и всички изплашено се стреснаха. Погледнаха към него. Той лежеше неподвижно, но очите му бяха отворени. В погледа му се четеше неизказана болка и мъка. Зъбите му скърцаха. Беше успял да издаде само този единствен вик, навярно защото силите му не бяха стигнали за нещо повече.

– В съзнание е – тихо каза комисарят. – Дали ще ни познае?

Арнд коленичи до ранения.

– Знаете ли къде се намирате?

Фриц раздвижи синьо-черните си устни, но не можа да каже нито дума.

– Отговаряйте ми само като кимате или поклащате глава! Чувате ли какво ви говоря?

Последва съвсем леко кимване.

– Можете ли да си спомните всичко, което се случи? Раненият отново кимна.

– Остават ви броени мигове живот. Не напускайте този свят като закоравял грешник! Ние знаем всичко, както и че вие и вашият баща сте играли ролята на Горския призрак. Отговорете ми само на още няколко въпроса: вие ли зашихте дантелите под подплатата на палтото на Едуард Хаузер, за да бъде заподозрян в контрабанда?

Умиращият отново кимна.

Арнд набързо замени няколко думи с комисаря и след това изпрати един работник да уведоми кратко и по-внимателно госпожа Зайделман за участието на нейния син. После детективът пак се обърна към разобличения Горски призрак:

– А какво е положението с майка ви? Доколко е посветена тя във вашата дейност?

Отново устните на тежко ранения човек се опитаха да промълвят няколко думи. Главата му неспокойно се заобръща ту на една, ту на друга страна. Всички разбраха, че Фриц Зайделман полага нечовешки усилия да отговори на този въпрос.

– Тя... не е... виновна! – неочаквано изрече той с голяма мъка.

Всички изненадано наостриха слух. Никой не беше очаквал, че ще чуе макар и една дума от него. Несъмнено любовта към майка му бе дълбоко вкоренена в неговото сърце – единственото благородно чувство, на което бе способен.

– Разбирате ли какво ви говоря? – Предвид на промененото положение комисарят побърза да подеме истинския разпит.

Фриц Зайделман кимна.

– Вие сте Горския призрак, нали? – беше следващият му въпрос.

– Да.

– Вие и вашият баща?

– Да.

– Ами чичо ви, рентиерът Аугуст Зайделман, и той ли беше посветен във всичко? Отново кимване.

– Баща ви застреля един граничен офицер близо до лесничейството, нали?

– Аз... го... направих – прозвуча тихо, но твърдо.

– Обвинявате се сам? Предполагам, че искате само да оневините баща си. Не забравяйте, че сте с единия крак в гроба! Признайте ни истината! Вашият баща ли извърши това престъпление?

Фриц Зайделман затвори очи и не отговори.

– Добре – продължи комисарят, – вече съм наясно... Сред вещите на баща ви се намери една гривна, златна гривна, представляваща две преплетени една в друга змии. Спомняте ли си за нея?

Умиращият пак кимна.

– Преди години една прислужница във вашия дом била обвинена, че е откраднала тази скъпоценност. Вярно ли е, че обвинението е било скалъпено, само и само да се навреди на жената, на която баща ви искал да си отмъсти?

– Да.

Ардн посрещна това признание с неописуеми чувства. Идеше му да заплаче, но и същевременно да изкрещи от радост: „Майко!“...

Но комисарят бе принуден да прекрати разпита. Той видя, че глава-та на Фриц Зайделман рязко се отпусна. Очите му отново се затвориха. В същия момент на устните му се появиха няколко червени капчици, последвани съвсем скоро от силно бликнала кръв.

Мъжете безмълвно наблюдаваха осакатеното тяло, по което преми-на ясно забележима тръпка, после то се изпъна, чу се последен хъхрещ стон и... всичко свърши.

– Фриц Зайделман е мъртъв – каза комисарят след кратко мълча-ние. – Той беше престъпник, но с признанието си изкупи голяма част от вината си. Дано Бог му бъде милостив съдия!

– Амин – добави току-що завърналият се лесничей, като пред лице-то на смъртта почтително свали шапка.

Другите също останаха известно време в мълчаливо смирение по местата си, докато най-сетне приближаващи се стъпки ги върнаха към действителността.

Ард насочи светлината на фенера към задаващия се човек. Беше един от полицаите, които бяха останали във воденицата.

– Какво има? – попита комисарят.

Застанал мирно, човекът стегнато докладва:

– Господин комисарят ни нареди да доведем тук вързан търговеца Мартин Зайделман. Постъпихме според указанията му, макар да имахме известни опасения, защото пред мелницата се беше събрала възмутена тълпа, която крещеше заплахи срещу Зайделманови. Това бяха хора от селото, привлечени от страхотния тътен на експлозията. Очевидно все бедни тъкачи. Когато излязохме навън заедно с арестувания, тълпата отстъпи назад, но тръгна подир нас и накрая ни обгради съвсем плътно. Разнесоха се викове, че трябвало на място да обесят негодника. Предупредихме ги да се държат спокойно. Никаква полза. Тогава извадихме сабите. Изглежда, това помогна, но още в следващия миг се чу изстрел. Задържаният изстена и рухна на земята. Един куршум от револвер го беше ударил в гърба и вероятно го прониза право в сърцето. Умря на място. Направихме всичко необходимо и незабавно извършихме няколко ареста, ала не успяхме да открием сред тълпата човек, който да притежава огнестрелно оръжие. Мъжете се спогледаха.

– Пада му се – сурово отсече Ард.

– Мерзавецът не е заслужил толкова бърза смърт – изръмжа лесничейт.

Комисарят направи знак на полицаия да се оттегли.

– Добре – каза той, – ще продължа да разследвам случая. – После се обърна към своите придружители: – Хайде да отнесем мъртвия в жилището му! Нека го види и майка му, която той в последните мигове от живота си оневини и така я спаси от затвора.

* * *

Когато на следващото утро започнаха да отварят вратите на затворническите килии и затворниците получиха супата си за закуска, Едуард Хаузер не малко се учуди, че надзирателят приятелски сложи ръка на рамото му и каза:

– Днес ще изсърбате супата си при мен.

– Защо?

– Скоро ще научите. Елате!

Когато Едуард влезе в жилището на надзирателя, от устата му се изплъзна вик на радостна изненада.

– Енгелхен, ти, тук?

– Едуард... ти?

Ангелика беше сама в стаята и тъй като надзирателят не влезе вътре с Едуард, двамата млади останаха насаме. Енгелхен обви с ръце врата на Едуард и отпусна глава на гърдите му.

– Ах, какъв страх изживях заради теб! – оплака се тя.

– И аз за теб!

– Не се ли страхува за самия себе си?

– Не. Нямаше причина да се тревожа за себе си, защото съм невинен. А ти стреля по Зайделман. Боже Господи, какво ли ще стане сега?

– Нищо няма да стане, поне нищо лошо – изненадващо се разнесе някакъв глас отвъд вратата.

Двамата млади се стреснаха и побързаха да се разделят. Тогава видяха изправен напред в стаята онзи, който толкова неочаквано се намеси в разговора им. Беше старият лесничей Вундерлих. Цялото му лице сияеше. Той протегна и двете си ръце към Едуард и Ангелика.

– Моите най-сърдечни поздравления! – извика той.

Двамата учудено го зяпнаха, защото нищо не разбираха.

– Поздравления ли? – попита най-сетне Едуард.

– Че за какво? – обади се и Енгелхен.

С лукава усмивка лесничият посочи с палец зад гърба си.

– Ще ви обясни ей този господин! Това е в неговите компетенции.

С тези думи той имаше предвид комисаря, който тъкмо в този момент влезе в стаята.

– Радвам се, че мога да ви донеса добра вест – започна полицейският служител. – Вашата невинност е доказана. Излезе наяве, че Фриц Зайделман, обвинил вас, Едуард Хаузер, в контрабанда, преди това тайно се е промъкнал в стаята ви и е зашил дантелите под подплатата на палтото ви.

– О, този...

Ангелика стоеше до него със святащи от гняв очи.

– Недейте да го ругаете! Повече няма да се разправяте с него – каза със сериозен глас комисарят, – защото той вече е наказан.

– Как е наказан?

– Мъртъв е.

– Мъртъв?... Боже мой! – успяха само да кажат двамата млади.

– Да, да – промърмори с дълбокия си бас старият Вундерлих, –

нашият Господ Бог не позволява да се шегуват с него!

– Струва ми се – каза комисарят, – че господин лесничеят ще може да ви разкаже и обясни всичко далеч по-добре от мен. Затова не искам да се бавя и само ще ви направя следното служебно съобщение: и двамата сте свободни. Ето и съответните официални документи!

– Свободни? – промълви Енгелхен. – Ами как така?

– Свободни сте, защото младият господин Хаузер е невинен и защото съдията прояви снизхождение към малката госпожица и към прибрзаната ѝ постъпка.

Комисарят подаде ръка на двамата, а после, като кимна с глава към стария Вундерлих, каза:

– Впрочем, дами и господа, господин лесничеят измоли правото сам да ви обясни всичко. Струва ми се, че тази задача е поверена на най-подходящия човек. Виждате, че той вече губи търпение... а мен ме чака долу шейната.

* * *

На гробището, простиращо се извън окръжния град по склона на един хълм, пред полузаличена надгробна могила бе коленичил в снега снажен мъж. В ръката си държеше скромно букетче от приветливи кокичета, първите цветя, появили се през тази година, единствените, които можеха да се намерят в планинското градче.

Мъжът прекара дълго време така, потънал в своите безмълвни молитви и мисли. Най-сетне се изправи, отстрани с ръка снега от западния край на гроба и внимателно сложи букетчето на земята, сякаш се боеше да не би да събуди спящата... Устните му прошепнаха:

– Майко, доволна ли си от своя син?

* * *

Оттук нататък в Хоентал започнаха да се извършват огромни промени и в по-голямата си част те бяха дело на един-единствен човек. След като толкова успешно разреши задачата на своя живот – да възстанови честта на мъртвата си майка и да избави родното си село от безчинствата на Горския призрак, – Франц Арнд се отказа от професията си на детектив. Но стремежът му да бъде закрилник и приятел на изпадналите в беда хора, стремеж, който го беше съпътствал толкова години, прекарани в преследване на престъпници, бе все още жив в него и макар по по-различен начин, продължи да влияе на дейността и постъпките

му.

– Вече знаете, че сме роднини – поде той един ден, заобиколен от семейство Хаузер, което го почиташе като свой покровител. – Действително съм ваш братовчед, а не братовчед на стария Вундерлих. Хайде да седнем заедно и да поговорим за бъдещето!

Хаузерови не чакаха да ги кани повторно. Насядаха около масата в малката стаичка на тъкача и господин братовчедът взе думата:

– Какво стана, Едуард, поприказва ли си със съседа Хофман?

– Надълго и нашироко – отвърна Едуард и грейналите му очи издаваха ясно как бе протекъл въпросният разговор. – Старият Хофман е станал съвсем друг човек. Обеща ми най-тържествено, че Енгелхен ще стане моя жена. Само че ще трябва да почакаме, докато бъде в състояние да изхранвам жена си.

– Добре – кимна Арнд. – И аз съм на същото мнение. Няма защо да бързате със сватбата. Но нищо не ви пречи да отпразнувате годежа. По този повод още отсега ще обявя моя подарък. Властите конфискуваха всички имоти на Зайделманови. Техният парцел, къщата и търговската кантора трябваше да бъдат продадени на търг, но аз успях да го предотвратя и сравнително евтино купих фирмата и парцела. Ала самият аз изобщо не знам какво да правя с тях. Нищо не разбирам от тъкачество. Ти какво ще кажеш, Едуард, би ли продължил да ръководиш фирмата от мое име? След като навлезеш в нещата и се уредиш, в деня на сватбата ще ти подаря къщата и търговската кантора. Тогава ще бъдеш вече осигурен и заможен човек.

Отначало това великодушно предложение бе последвано от слисано мълчание. Внезапната огромна промяна, шеметното издигане в живота на бедния надомен тъкач не можеха да не го изплашат. Но после се надигна буря от ликуващи викове, а в крайна сметка резултатът беше щастлив и радостен годеж, увенчан с един твърд договор между Арнд и Хаузерови.

Старият Хаузер щеше да съветва сина си по всички въпроси, свързани с тъкачната фабрика. Едуард трябваше да се научи да ръководи търговската кантора, за да може в деня на сватбата да е готов изцяло да поеме фирмата. Той бе извън себе си от радост и щастие, също както и Енгелхен.

Арнд постави още едно условие, което му правеше чест и разкриваше голямата му човечност. Той определи малка доживотна пенсия за вдовицата Зайделман. Дали тя носеше някаква вина за престъпленията на своите близки, или не, в случая бе без значение. Жената не биваше да

умре в мизерия и мъка.

– Съдът се видя принуден да я оправдае – заяви Арнд. – Нека и ние не я съдим. Всъщност тя е наказана предостатъчно.

В действителност тя беше загубила всичко: мъжа си, сина си, почетното си име, цялото си състояние, всичко! И нейният девер, рентриерът Аугуст Зайделман, не беше вече между живите. На следващия ден след голямото срутване в мината граниচারите го бяха намерили в гората обесен. Той беше станал жертва на собствените си интриги, впрочем също както Зайделманови, баща и син, а и като Шпенглер-Михаловски, умрял в болницата от раните си. От справедливото възмездие се беше изплъзнал единствено пазачът Лаубе. Вероятно беше успял да прехвърли границата. Никой никога не чу повече нещо за него. Жена му и децата му също изчезнаха от този край. Никой не знаеше къде отидоха.

Все пак случаят на Горския призрак и неговите съзаклятници още дълго време занимаваше съдилищата.

Срещу двамата братя Вилхелми, десенатора и мелничаря, изобщо не беше повдигнато обвинение, защото по смисъла на закона те бяха осъществили отказ от довършване на започнато престъпление. Мелничарят дори получи обявеното възнаграждение. Но в ареста бяха още местните контрабандисти, сред които се намираха Шулце и „вагонеткаджията“, а те трябваше да отговарят за съучастничеството си в тъмните престъпни сделки на Горския призрак. За всеобща изненада всички бяха освободени, понеже успяха да докажат, че са се провинили пред закона само защото са били заплашвани и са действали по принуда. И пак Арнд беше човекът, който се застъпи за тях и в крайна сметка издейства помилването им.

За всичко това целият Хоентал бе дълбоко благодарен на детектива. Когато той минаваше през селото, всеки сваляше шапка пред доблестния спасител и благодетел на този край, който бързо започна да процъфтява.

Арнд продължи и по-нататък да играе ролята на благодетел на бедните планинци. Той беше човекът, който се залови да напътства Едуард Хаузер, новия собственик на престаналата да съществува фирма „Зайделман и син“, и постоянно да му разяснява особените му задължения като работодател на надомните тъкачи.

– Никога не забравяй – казваше му той, – че някога и ти си бил един от тях, от хората, които са били принудени да припечелват оскъдните си надници в робска зависимост! Когато раздаваш поръчки, когато им плащаш, винаги оценявай положения труд! Доколкото е по силите

ти, гледай да осигуриш човешко съществуване на хората, които дават работната си сила за твоето предприятие! Живей, но позволи и на другите да живеят! Така ще изпълниш една чудесна задача, поставена пред човека – ще спомогнеш за това, щото от сега нататък в твоя роден планински край да заживеят доволни и щастливи хора.

Арнд не проповядваше единствено на другите тази мъдрост, а и сам я прилагаше в своята дейност.

След срутването в мината барон Фон Вилдщайн заяви, че нямал никакъв интерес с цената на огромни разходи да разчиства полузатрупаните минни галерии, за да започне отново експлоатацията на мината „Божия благословия“. Имаше намерение да я закрие. Но Арнд го посети и му предложи солидна сума, за да я закупи така, както си беше.

Баронът се стъписа и се опита да се пазари. Но Арнд не се впусна в пазарлъци и му обясни, че за една мина, която предстои да бъде изоставена, или ще плати малко, или изобщо няма да я купи. Тогава баронът отстъпи и мината стана собственост на детектива.

Опитният Арнд, който разполагаше със значителни средства, знаеше много добре по какъв начин да си набави необходимия оборотен капитал и ето че изведнъж за бедните хорица от Хоентал се намери работа колкото шеш. Шахтата беше разчистена и отводнена, а само след една година миньорите отново слязоха под земята. Комините пак задимиха, халдите продължиха да нарастват от изхвърлената баластра и черното злато отново започна да излиза на повърхността с помощта на рудничната клетка.

Всичко си беше както някога. Беше се променило само едно: в края на седмицата работниците получаваха прилично възнаграждение, тъй че при скромните си претенции можеха да живеят безгрижно.

Една-единствена година се беше оказала достатъчна за тази огромна промяна. Сбъднаха се думите на стария Вундерлих – вече беше истинско удоволствие да се живее в малкото планинско селце. Навсякъде се виждаха заети с работа хора с весели, доволни лица, навсякъде говореха за Франц Арнд и Едуард Хаузер с любов и уважение.

Само един-единствен човек все още намираше за какво недоволено да мърмори и това беше лесничеят Вундерлих, който заедно със своята Бербхен се гордееше немалко, че беше дал подслон в дома си на този тайнствен непознат, донесъл по-късно толкова щастие за всички в Хоентал.

– Господин братовчедо – каза той един ден на Арнд, тъй като не се беше отказал от любимото си обръщение, – вие сте мъж и половина,

човешката завист няма как да не ви го признае. Освен това сте добряк и чудесен човек. Само едно нещо не ми харесва във вас.

– И какво е то?

– Трябва да вземете пример от Едуард Хаузер. Момчето просто порасна със своите задължения и задачи. Учудващо порасна. Той мисли вече съвсем сериозно да отведе в старата Зайделманова къща като своя жена Енгелхен, която го обожава и разглезва. А вие все още се шурате из околността като тъжен стар ерген. Ето туй хич не ми се нрави.

Ард се засмя.

– И на мен не ми харесва, Вундерлих, и затова се огледах сред дъщерите на окръжния град. Рано или късно ще ви представя избраницата на моето сърце. Одобрите ли я, съвсем скоро в новата къща, която сега строи на терена на мината, сигурно ще влезе жена.

Така каза Ард, така и стана. Той също намери своето щастие между мнозината, които неговата неуморна дейност бе направила щастливи.

В мрачното далечно минало останаха времената, когато жителите на Хоентал живееха сплашени и потиснати от зловещия престъпник. Все по-рядко се срещаха хора, които да споменават за онези дни, за своите страхове и тревоги, както и за загадъчния, най-сетне разобличен и наказан Горски призрак.

КРАЙ

© 1994 Веселин Радков, превод от немски

Karl May
Das Buschgespenst, 1883–1885

Източник: <http://bezmonitor.com>
Корекции след OCR: Виктор, януари 2003

(Блудният син)
(В страната на мизерията)
1883–1885
Издавателство „Отечество“ том 15
Der verlorene Sohn

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1865>]